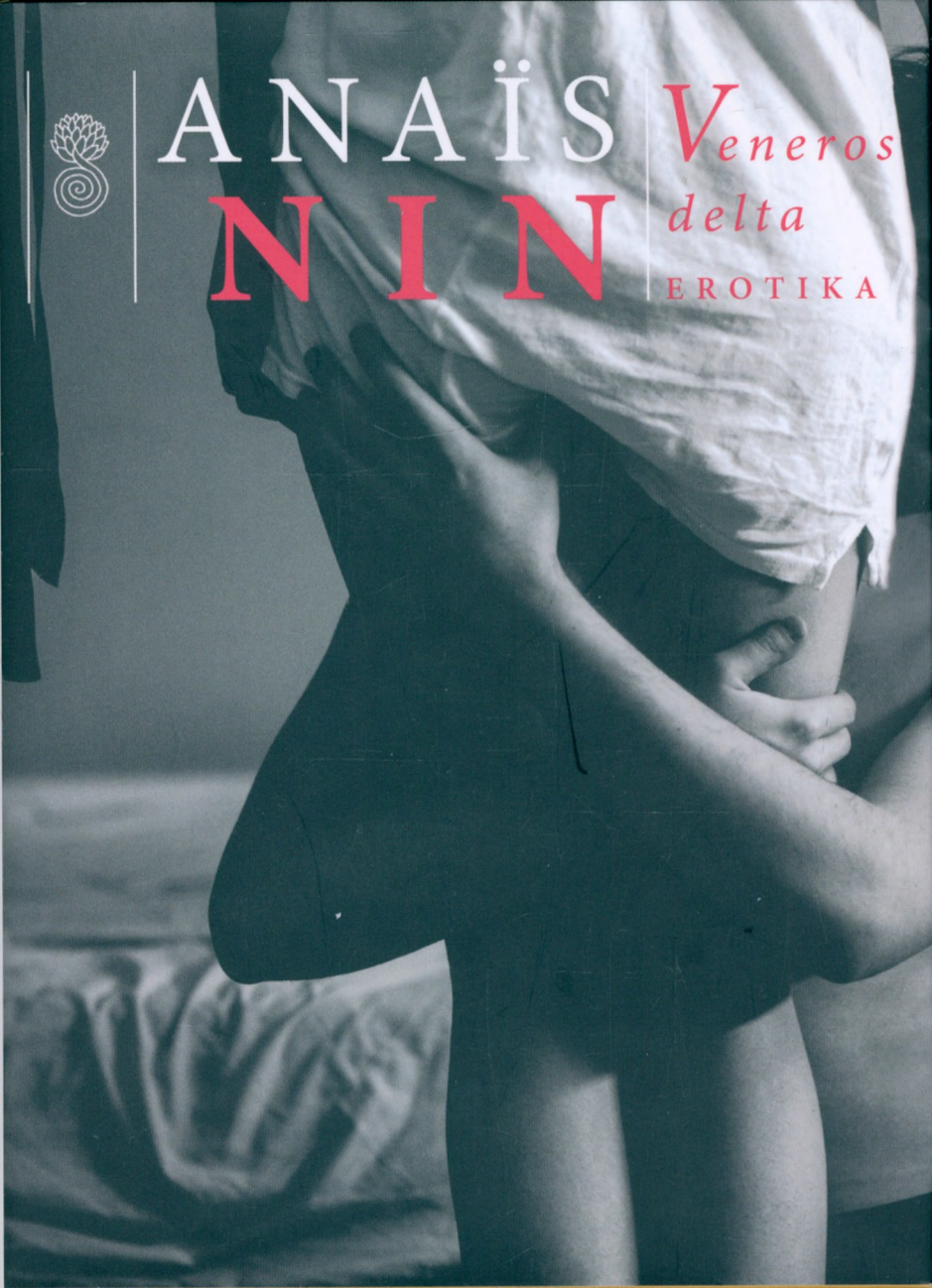
ANAÏS
NIN
Veneros
delta
EROTIKA

Jaučiau, kad Pandoros skrynioje yra moters seksualumo, kuris visai kitoks nei vyro ir kuriam netinka vyro kalba, paslapčių.

ANAÏS NIN

Veneros delta

EROTIKA

Iš anglų kalbos
vertė
Jolita Parvickienė

Charibdė
VILNIUS
2015

UDK 821.111(73)-32
Ni-141

Anaïs Nin (Anais Nin)
Veneros delta
Erotika

Versta iš:
Delta of Venus
Erotica by Anaïs Nin,
Harcourt Brace Jovanovich
New York and London

Copyright ©1969 by Anaïs Nin
Copyright © 1977 by The Anaïs Nin Trust
by arrangement with Barbara W. Stuhlmann,
Author's Representative

© Jolita Parvickienė, vertimas į lietuvių kalbą, 2015
© Laura Luišaitytė, viršelis, 2015
© Nelė Chomičiūtė, viršelio nuotrauka, 2015
© Charibdė, 2015
Panaudotas Valerie Harms autorės nuotraukos fragmentas
Viršelio nuotraukoje – Eglė ir Ernestas

Visos teisės saugomos. Nė viena šios knygos dalis negali būti publikuojama, laikoma elektroninėse laikmenose ar kitu būdu dauginama be raštiško leidėjo sutikimo

Išleido leidykla Charibdė, Vilnius

ISBN 978-9955-739-52-4
ISSN 2345-0541

Turinys

Pratarmė 7
Vengras nuotykių ieškotojas 17
Matilda 26
Internatas 41
Žiedas 45
Maljorka 49
Dailininkai ir pozuotojos 53
Lili 81
Mariana 89
Moteris su šydu 102
Elena 111
Baskas ir Bižu 191
Pjeras 239
Manuelis 266
Linda 270
Marselis 291
Keletas Anaïs Nin gyvenimo datų 313

Pratarmė*

[Balandis, 1940]

Knygų kolekcininkas pasiūlė Henry'ui Milleriui šimtą dolerių per mėnesį už erotinių apsakymų rašymą. Atrodė kaip Dantės bausmė pasmerkti Henry rašyti erotiką po puslapį tik už vieną dolerį. Jis priešinosi, nes tuo metu nebuvo nusiteikęs rablėjiškiems juokeliams, nes rašyti pagal užsakymą buvo kastruojanti profesija, nes rašyti pro rakto skylutę stebint vujaristui atėmė visą fantastiškų nuotykių spontaniškumą ir malonumą.

[Gruodis, 1940]

Henry's pasakojo man apie kolekcininką. Jie kartais kartu pietaudavo. Jis nusipirko iš Henry'o rankraštį ir pasiūlė jam parašyti ką nors vienam iš jo senų ir turtingų klientų. Negalėjo daug pasakoti apie savo klientą, tik tai, kad šis domėjosi erotika.

Henry's to ėmėsi džiaugsmingai, juokais. Jis sugalvodavo laukinių istorijų, iš kurių mudu juokdavomės. Pradėjo tarsi eksperimentuodamas, ir iš pradžių tai atrodė lengva. Tačiau po kurio laiko jam įgriso. Jis nenorėjo liesti medžiagos, apie

* Adaptuota iš *Anaïs Nin dienoraščio*, III t.

kurią norėjo rašyti savo tikrąjį kūrinį, todėl buvo pasmerktas per prievartą kurti istorijas ir savo nuotaiką.

Jis niekad neišgirdo nė vieno pripažinimo žodžio iš savo keisto rėmėjo. Natūralu, kad šis galbūt nenorėjo atskleisti savo tapatybės. Tačiau Henry's ėmė kabinėtis prie kolekcininko. Ar šis rėmėjas išvis egzistuoja? O gal šie puslapiai skirti pačiam kolekcininkui, pakylėti jo paties melancholiškam gyvenimui? Ar jie vienas ir tas pats žmogus? Henry's ir aš diskutuodavome apie tai ilgai, suglumę ir pralinksminti.

Tuo metu kolekcininkas pranešė, kad jo klientas atvyksiąs į Niujorką ir kad Henry's su juo susitiksiąs. Bet kažkodėl šis susitikimas taip ir neįvyko. Kolekcininkas daug pasakojo apie tai, kaip siuntė rankraščius oro paštu, kiek tai kainavo, smulkių detalių, turėjusių suteikti realistiškumo tvirtinimams apie jo kliento egzistavimą.

Vieną dieną jis užsimanė Juodojo pavasario kopijos su dedikacija.

Henry's tarė:

– Bet, man regis, sakei, kad jis jau turi visas mano knygas, pasirašytus leidimus?

– Jis pametė Juodojo pavasario kopiją.

– Kam turėčiau ją dedikuoti? – nekaltai ištarė Henry's.

– Sakyk tik „geram draugui" ir pasirašyk.

Po poros savaičių Henry'ui prireikė Juodojo pavasario kopijos ir jis niekur negalėjo nė vienos rasti. Nusprendė pasiskolinti kolekcininko kopiją. Jis nuėjo į biurą. Sekretorė paprašė jo palaukti. Jis ėmė žvalgytis po knygas lentynoje. Pamatė Juodojo pavasario kopiją. Išsitraukė ją. Tai buvo ta pati, kurią buvo dedikavęs „Geram draugui".

Kai kolekcininkas įėjo, Henry's jam papasakojo tai juokdamasis. Tokios pat geros nuotaikos kolekcininkas paaiškino:

– A, taip, tas senis taip nekantravo, kad nusiunčiau jam savo paties kopiją tuo metu, kai laukiau, kol tu man pasirašysi šitą, ketindamas apsimainyti vėliau, kai jis vėl atvyks į Niujorką.

Kai susitikome, Henry's man pasakė:

– Aš dar niekad nebuvau taip suglumęs.

Kai Henry's paklausė, kaip rėmėjas reagavo į jo kūrinius, kolekcininkas atsakė:

– O, jam patinka viskas. Visi jie nuostabūs. Bet jam labiau patinka, kai yra naratyvas, tik istorija, jokios analizės, jokios filosofijos.

Kai Henry'ui reikėjo pinigų kelionės išlaidoms, jis pasiūlė ir man tuo tarpu šiek tiek parašyti. Jaučiau, kad nenoriu duoti nieko autentiško, ir nusprendžiau sukurti girdėtų istorijų ir prasimanymų mišinį, apsimesdama, kad jie iš moters dienoraščio. Niekada nebuvau sutikusi kolekcininko. Jis turėjo perskaityti mano parašytus puslapius ir pasakyti man, ką mano. Šiandien sulaukiau telefono skambučio. Balsas tarė:

– Jie geri. Bet išmesk poeziją ir visus aprašymus, išskyrus seksą. Susitelk ties seksu.

Taigi pradėjau rašyti ironiškai, kad tapčiau keista, išradinga, ir taip išpūstai, kad maniau, jis supras, jog aš parodijuoju seksualumą. Bet nebuvo jokio priešinimosi. Leidau dienas bibliotekoje studijuodama Kamasutrą, klausiausi draugų ekstremaliausių nuotykių.

– Mažiau poezijos, – tarė balsas telefonu. – Būk konkreti.

Bet ar kas kada nors pajuto malonumą skaitydamas kli-

nikinį aprašymą? Ar tas senis nežinojo, kad žodžiai suteikia kūnui spalvų ir garsų?

Kiekvieną rytą po pusryčių sėsdavausi rašyti savo erotikos dienos normos. Vieną rytą mašinėle užrašiau: „Jis buvo vengras nuotykių ieškotojas...“ Daviau jam daug teigiamų bruožų: grožio, elegancijos, grakštumo, žavesio, aktoriaus talentų, daugelio kalbų išmanymą, gabumų regzti intrigas, gabumų išsisukti iš bėdų ir gabumų vengti pastovumo ir atsakomybės.

Kitas telefono skambutis:

– Senis patenkintas. Susitelk ties seksu. Išmesk poeziją.

Prasidėjo erotinių „žurnalų“ epidemija. Kiekvienas rašė savo seksualinius patyrimus. Pramanyti, nugirsti, atrinkti iš Krafft-Ebingo ir kitų medicininių knygų. Turėjome komiškų pašnekesių. Papasakodavome istoriją ir kiti turėdavo nuspręsti, ar tai tiesa, ar melas. Ar tikėtina. Ar tai buvo tikėtina? Robertas Duncanas pasiūlydavo eksperimentuoti, išmėginti mūsų prasimanymus, patvirtinti ar paneigti mūsų fantazijas. Visiems mums reikėjo pinigų, tad plūdome istorijomis.

Buvau tikra, kad senis nežinojo nieko apie seksualinių susitikimų palaimą, ekstazę, atgarsius. Jo žinia tebuvo – išmesti visą poeziją. Klinikinis seksas, be jokios meilės šilumos – visų juslių: lytėjimo, klausos, regos, skonio; viso euforinio akompanavimo muzikos fone, nuotaikų, atmosferos, variacijų imitavimas – vertė atsigręžti į literatūrinius afrodiziakus.

Galėjome užkonservuoti ir jam papasakoti geresnių paslapčių, tačiau tokioms paslaptims jis būtų kurčias. Bet vieną dieną, kai jis prisisotins, aš jam papasakosiu, kaip jis savo bejausmių gestų manija kone privertė mus prarasti domėjimąsi aistra ir kaip mes jį niekinome, nes jis beveik prispyrė mus

prisiimti skaistybės įžadus, nes tai, ką norėjo iš mūsų atimti, buvo mūsų afrodiziakas – poezija.

Gavau šimtą dolerių už savo erotiką. Gonzalo reikėjo pinigų dantistui, Helbai reikėjo veidrodžio šokiams, o Henry'ui pinigų kelionei. Gonzalo papasakojo man istoriją apie Baską ir Bižu, ir aš užrašiau ją kolekcininkui.

[Vasaris, 1941]

Telefono sąskaita buvo neapmokėta. Ekonominių sunkumų tinklas mane varžė. Visi aplink mane neatsakingi, nesuvokiantys nuostolių. Parašiau trisdešimt erotikos puslapių.

Aš vėl prabudau persmelkta, kad neturiu nė cento, ir paskambinau kolekcininkui. Ar jam ką nors sakė jo turtingas klientas apie rankraštį, kurį buvau nusiuntusi? Ne, nesakė, bet jis paimtų ir tą, kurį ką tik baigiau, ir man sumokėtų už jį. Henry's turėjo eiti pas daktarą. Gonzalo reikėjo akinių. Robertas atėjo su B. ir paprašė manęs pinigų eiti į kiną. Suodžiai nuo lango rėmo nukrito ant mano popieriaus ir ant mano darbų. Robertas atėjo ir išnešė mano popieriaus dėžę.

Ar seniui dar nepabodo pornografija? Ar neatsitiktų stebuklas? Įsivaizdavau jį sakantį: „Duok man viską, ką ji parašo, noriu visko, man patinka viskas. Nusiųsiu jai didelę dovaną, didelį čekį už visą tai, ką yra parašiusi."

Mano spausdinimo mašinėlė sugedo. Su šimtu dolerių kišenėje atgavau optimizmą. Pasakiau Henry'ui:

– Kolekcininkas sakė, kad jam patinka paprastos, neišsilavinusios moterys – bet jis kviečia mane vakarieniauti.

Jaučiau, kad Pandoros skrynioje yra moters seksualumo, kuris visai kitoks nei vyro ir kuriam netinka vyro kalba, pa-

slapčių. Lyties kalba dar turėjo būti išrasta. Jausmų kalba dar turėjo būti ištyrinėta. D. H. Lawrence'as suteikė kalbai instinktų, mėgino išvengti kliniškumo ir moksliškumo, fiksuojančių tik tai, ką jaučia kūnas.

[Spalis, 1941]

Kai Henry's atėjo, jis pasakė keletą prieštaringų teiginių. Kad jis gali gyventi be nieko, kad jis taip gerai jaučiasi, jog galėtų susirasti darbą, kad jo principingumas neleidžia jam rašyti scenarijų Holivudui. Galų gale aš pasakiau:

– O kaip su principingumu rašyti erotiką už pinigus?

Henry's nusijuokė, pripažino paradoksą, prieštarybes, vėl nusijuokė ir pakeitė temą.

Prancūzija nuo senų laikų turi rafinuotos, elegantiškos erotinės literatūros tradiciją. Kai pradėjau rašyti užsakovui, maniau, kad čia ji taip pat egzistuoja, bet klydau. Viskas, ką teko skaityti, tebuvo antrarūšių rašytojų sukurptas šlamštas. Atrodo, nė vienas geras rašytojas net nebandė rašyti erotikos.

Papasakojau George'ui Barkeriui, kaip rašė Caresse Crosby, Robertas, Virginia Admiral ir kiti. Jam tai sužadino humoro jausmą. Mintis, kad esu šito snobiško literatūrinio viešnamio, iš kurio išmestas vulgarumas, šeimininkė.

Juokdamasi pasakiau:

– Aš pasirūpinsiu popieriumi ir kalkėmis, nugabensiu rankraštį anonimiškai, saugosiu kiekvieno anonimiškumą.

George'as Barkeris juto, kad tai tikrai humoristiška ir daug labiau įkvepia nei prašyti, skolintis ar kaulyti maisto iš draugų.

Subūriau poetus ir mes visi kūrėme nuostabią erotiką. Nors

iš mūsų primygtinai reikalavo gašlybių, negalėjome suvaldyti aistringos poezijos šėlsmo. Erotikos rašymas mums rodė kelią į šventumą, o ne į nuodėmę.

Harvey Breitas, Robertas Duncanas, George'as Barkeris, Caresse Crosby, visi sutelkėme savo įgūdžius į tour de force, tiekdami seniui tokią gausybę gašlių palaimų, kad jis dabar reikalavo dar.

Homoseksualai rašė tarsi jie būtų moterys. Drovieji rašė apie orgijas. Frigidiškos moterys – apie beprotišką aistrą. Patys lyriškiausieji pasinėrė į kūnišką pasitenkinimą, patys tyriausieji atsidavė perversijų tyrinėjimui. Mus persekiojo nuostabios pasakos, kurių negalėjome pasakoti. Sėdėjome įsivaizduodami šį senį, kalbėjome apie tai, kaip smarkiai jo nekenčiame, nes jis neleidžia mums sujungti seksualumo ir jausmo, jausmingumo ir emocijos.

[Gruodis, 1941]

George'as Barkeris gyveno labai skurdžiai. Norėjo rašyti daugiau erotikos. Parašė aštuoniasdešimt penkis puslapius. Kolekcininkas manė, kad ji per daug siurrealistinė. Man ji labai patiko. Jo mylėjimosi scenos buvo netvarkingos ir fantastiškos. Meilė tarp trapecijų.

Jis pragėrė pirmuosius pinigus, o aš jam negalėjau nieko daugiau paskolinti, tik popieriaus ir kalkių. George'as Barkeris, puikus anglų poetas, rašė erotiką, kad gertų, kaip ir Utrillo tapė paveikslus mainais už butelį vyno. Ėmiau galvoti apie senį, kurio nekentėme. Nusprendžiau jam parašyti, kreiptis į jį tiesiogiai, papasakoti jam mūsų jausmus.

„Brangus kolekcininke,

Mes jūsų nekenčiame. Seksas netenka savo galios ir magijos, kai tampa atviras, mechaniškas, perdėtas, kai tampa mechaniška manija. Tai tampa nuobodu. Jūs mus pamokėte labiau už bet kokį kitą mano pažįstamą žmogų, kaip yra blogai nelieti jo su emocijomis, alkiu, troškimu, geiduliais, norais, kaprizais, asmeniniais ryšiais, gilesniais santykiais, pakeičiančiais jo spalvą, skonį, ritmiką, intensyvumą.

Jūs nežinote, ką prarandate savo mikroskopiniu seksualinių veiksmų tyrinėjimu, atmesdamas aspektus, kurie yra seksą įkaitinantis kuras. Intelektualumas, išmoningumas, romantiškumas, emociškumas. Štai kas suteikia seksui stulbinančių pojūčių, subtilių transformacijų, afrodiziakų. Jūs menkinate savo jausmų pasaulį. Jūs jį naikinate, marinate, džiovinate jo kraują.

Jei savo seksualinį gyvenimą aprūpintumėte visu jauduliu ir nuotykiais, kurių meilė įšvirkščia į jausmingumą, būtumėte pajėgiausias vyras pasaulyje. Seksualinės galios šaltinis yra smalsumas, aistra. Matote, kaip jo mažytė liepsna gęsta trūkdama oro. Seksas nemėgsta monotonijos. Be jausmų, prasimanymų, nuotaikų, lovoje nebus siurprizų. Seksas turi būti sumaišytas su ašaromis, juoku, žodžiais, pažadais, scenomis, pavydu, pykčiu, visais baimės prieskoniais, kelionėmis į užsienį, naujais veidais, romanais, istorijomis, sapnais, fantazijomis, muzika, šokiais, opiumu, vynu.

Kiek daug jūs prarandate su šiuo periskopu ant lyties galiuko, nors galėtumėte mėgautis skirtingų ir niekad nepakartotų stebuklų haremu? Nėra dviejų panašių plaukų, bet jūs neleidžiate švaistytis žodžiais plaukams apibūdinti; nėra

dviejų vienodų kvapų, bet jei apie tai išsiplėtojame, jūs šaukiat: Išmesk poeziją. Nėra dviejų tokio paties švelnumo odų, niekada tos pačios šviesos, temperatūros, šešėlių, niekada to paties gesto; nes įsimylėjėlis, kai jis sujaudintas tikros meilės, gali išmėginti visą meilės mokslo gamą. Koks spindulys, kokie amžių pokyčiai, kokia branda ar nekaltybė, perversijos ir meno variacijos...

Sėdėjome valandų valandas ir svarstėme, kaip jūs atrodote. Jei užgniaužėte savo pojūčius šilkui, šviesai, spalvai, kvapui, charakteriui, temperamentui, dabar turbūt esate visiškai susitraukęs. Yra tiek daug mažų pojūčių, visi, puoselėjantys ją, plaukia kaip intakai į lytį. Tik vieningas širdies ir lyties ritmas gali sukurti ekstazę.“

Prierašas

Tuo metu mes visi rašėme erotiką gaudami dolerį už puslapį, supratau, kad ilgus metus turėjome tik vieną modelį šiam literatūriniam žanrui – vyrų kūrybą. Jau tada suvokiau skirtumus tarp vyriško ir moteriško seksualinės patirties aprašymo. Žinojau, kad yra didelis neatitikimas tarp Henry'o Millerio atvirumo ir mano dviprasmybių – tarp jo juokingo rablėjiško požiūrio į seksą ir mano poetinių aprašymų apie seksualinius santykius nepublikuotose dienoraščio dalyse. Kaip rašiau trečiajame Dienoraščio tome, jutau, kad Pandoros skrynioje yra moters jausmingumo, kuris yra visai kitoks nei vyro ir kuriam netinka vyro kalba, paslapčių.

Moterys, maniau, tinkamesnės sulieti seksą su emocijomis,

su meile, ir išsirinkti vieną vyrą, o ne būti palaidomis. Tai man buvo aišku, kai rašiau romanus ir Dienoraštį, ir dar tapo aiškiau, kai ėmiau mokyti. Tačiau nors moterų požiūris į seksą gerokai skyrėsi nuo vyrų, mes dar neišmokome, kaip apie tai rašyti.

Čia, erotikos kūriniuose, rašiau tam, kad linksminčiau, spaudžiama kliento, norėjusio, kad „išmesčiau poeziją". Maniau, kad mano stilių suformavo skaityti vyrų kūriniai. Dėl šios priežasties ilgai jaučiau, kad sukompromitavau savo moteriškumą. Padėjau erotiką į šalį. Po tiek metų skaitydama šiuos kūrinius iš naujo matau, kad mano pačios balsas nebuvo visiškai užgniaužtas. Daugelyje knygos vietų intuityviai vartojau moters kalbą, mačiau seksualinę patirtį iš moters perspektyvos. Galų gale nusprendžiau leisti spausdinti erotiką, nes ji parodo brėstančias moters pastangas pasaulyje, buvusiame vyro valdomis.

Jei neišbraukyta Dienoraščio versija bus kada nors išleista, šis moteriškas požiūris bus įtvirtintas dar aiškiau. Jis parodys, kad moterys (ir aš Dienoraštyje) niekada neatskyrėme sekso nuo jausmo, nuo meilės visam vyrui.

Anaïs Nin
Los Andželas
Rugsėjis, 1976

Vengras nuotykių ieškotojas

Jis buvo vengras nuotykių ieškotojas, pribloškiamai gražus, neginčijamai žavus, grakštus, turėjęs išlavinto aktoriaus gabumų, kultūros, aristokratiškų manierų, mokėjo daug kalbų. Negana to, genialiai regzdavo intrigas, išsisukdavo iš bėdų ir sklandžiai keliavo iš vienos šalies į kitą.

Keliaudavo didingai, su penkiolika skrynių puikiausių drabužių ir dviem vokiečių dogais. Kalbos apie jo įtaką pelnė jam Barono pravardę. Baroną matydavo prabangiausiuose viešbučiuose, vandens kurortuose ir žirgų lenktynėse, kelionėse aplink pasaulį, ekskursijose į Egiptą, žygiuose per dykumą, po Afriką.

Visur jis tapdavo moterų traukos centru. Kaip plačiausio amplua aktorius iš vieno vaidmens pereidavo į kitą, kad tenkintų kiekvienos iš jų skonį. Buvo pats elegantiškiausias šokėjas, nuotaikingiausias pietų pašnekovas, labiausiai dekadentiškas *tête-à-tête* pramogautojas; jis galėjo buriuoti, jodinėti, vairuoti. Pažinojo kiekvieną miestą nelyginant būtų gyvenęs ten visą savo gyvenimą. Pažinojo visus visuomenėje. Jis buvo nepamainomas.

Jei prireikdavo pinigų, jis vesdavo turtingą moterį, apiplėšdavo ir išvykdavo į kitą šalį. Moterys dažniausiai nemaištaudavo ir nesiskųsdavo policiiai. Kelias savaites ar mė-

nesius džiaugdavosi juo kaip vyru ir šis džiaugsmas būdavo stipresnis už sukrėtimą, kad neteko pinigų. Nes vieną akimirką jos žinojo, ką reiškia gyventi su galingais sparnais ir sklęsti virš vidutinybių galvų.

Jis pakylėdavo jas taip aukštai, taip greitai apsupdavo daugybe savo kerų, kad net jo išvykimas kažkuo panėšėjo į skrydį. Viskas atrodydavo kone natūralu – jokia partnerė nebūtų galėjusi spėti su galingais erelio sparnų mostais.

Šitaip šokinėdamas nuo vienos auksinės šakelės ant kitos laisvas nepagaunamas nuotykių ieškotojas kone pakliuvo į kilpą – žmogiškos meilės kilpą, kai vieną vakarą Peru teatre sutiko brazilę šokėją Anitą. Jos įkypos akys merkėsi ne taip, kaip visų moterų, o kaip tigrių, pumų ir leopardžių – abu vokai susiliesdavo tingiai ir lėtai; ir jos atrodė kone susiūtos viena su kita prie nosies, todėl siauros, ir iš jų švietė geismingas, skersas žvilgsnis, kaip moters, kuri nenori matyti, kas daroma jos kūnui. Todėl ji atrodė nelyginant sutverta meilei, ir tai sujaudino vos tik ją išvydusį Baroną.

Kai jis nuėjo į užkulisius susipažinti, tarp gausybės gėlių ji persirenginėjo; ir lūpų dažais dažė sau lytį aplinkui sėdinčių gerbėjų malonumui ir neleisdama jiems padaryti nė menkiausio mosto.

Kai Baronas įėjo, ji vos kilstelėjo galvą ir nusišypsojo. Vieną pėdą buvo užkėlusi ant mažo staliuko, pasikėlusi prašmatnią brazilišką suknelę ir žiedais apmaustytomis rankomis vėl pasidažė sau lytį juokdamasi iš aplinkui susijaudinusių vyrų.

Jos lytis buvo nelyginant didžiulė šiltnamio gėlė, didesnė už visas Barono matytas, o plaukai aplinkui vešlūs ir garba-

noti, žvilgūs ir juodi. Ir toji lytis, kurią ji dažėsi nelyginant lūpas – labai kruopščiai, tapo kraujo raudonumo kamelija, išskleista per prievartą, atvėrusia uždarą vidinį pumpurą, blyškesnį, švelnesnės odos gėlės vidurį.

Baronui nepavyko jos įkalbėti kartu pavakarieniauti. Jos pasirodymas scenoje tebuvo darbo teatre preliudas. Dabar laukė spektaklis, kuriuo ji garsėjo visoje Pietų Amerikoje; teatro ložes, gilias, tamsias ir pusiau užtrauktas užuolaidomis, užsėdo aukštuomenės vyrai iš viso pasaulio. Moterys į šią aukštosios klasės burleską nebuvo įleidžiamos.

Ji vėl užsisegė pamuštą apatiniais sijonais kostiumą, kurį vilkėjo ant scenos dainuodama brazilų dainas, tačiau neužsimetė jokio šalio. Jos suknelė buvo be petnešėlių, ir standžiai liemenį apgulęs kostiumas suspaudęs į viršų iškėlė tarpias, putlias krūtis, kurios siūlėsi akiai kone visa savo apimtimi.

Kol trukdavo visas šou, su šiuo kostiumu ji apeidavo ložes. Ten pagal pageidavimą ji priklaupdavo priešais vyrą, atsagstydavo kelnes, paimdavo varpą į žieduotas rankas ir čiulpdavo taip meistriškai liesdama ir su tokia subtilia patirtimi, kokios išmokti pavyksta nedaugeliui moterų, kol jis pasitenkindavo. Abi rankos būdavo tokios pačios veiklios kaip ir burna.

Jaudrinimas kone atimdavo vyrams amą – rankų miklumas; ritmų įvairovė; jutimų pokyčiai, rankai sugniaužus visą varpą ar švelniausiai prisilietus prie jos galiuko, tvirtai minkant visas jos dalis ar kuo švelniausiai pešiojant plaukus aplinkui – ir visa tai daranti nepaprastai graži ir gedulinga moteris, kai visos publikos dėmesys sutelktas į sceną. Matydami, kaip varpa pakliūva į nuostabią burną tarp blykčiojan-

čių dantų ir kaip šokčioja krūtys, vyrai patirdavo malonumą, už kurį dosniai sumokėdavo.

Jos pasirodymas scenoje parengdavo juos pasirodymui ložėse. Ji provokuodavo burna, akimis, krūtimis. O kartu su muzika, šviesomis ir dainomis patirti pasitenkinimą tamsioje ložėje pusiau užtrauktomis užuolaidomis virš publikos buvo itin pikantiškas smaginimosi būdas.

Baronas kone įsimylėjo Anitą ir pasiliko kartu ilgiau kaip su kitomis moterimis. Ji irgi įsimylėjo ir pagimdė jam du vaikus.

Tačiau po kelerių metų jis vėl išvyko. Įprotis buvo per stiprus – įprotis siekti laisvės ir pokyčių.

Jis nukeliavo į Romą ir išsinuomojo apartamentą viešbutyje „Grand Hotel". Taip nutiko, kad kaimyniniame apartamente apsigyveno Ispanijos ambasadorius su žmona ir dviem mažomis dukrytėmis. Baronas pakerėjo ir jas. Ambasadoriaus žmona juo žavėjosi. Jie taip susidraugavo ir jis buvo toks malonus su mergaitėmis, nebežinančiomis, kokių viešbutyje prasimanyti pramogų, kad netrukus abi mažylės įprato rytais atsikėlusios eiti aplankyti Barono ir pažadinti jį juokdamosi ir kutendamos, ko rimtesni tėvas ir motina neleisdavo daryti.

Viena mergaitė buvo dešimties, kita dvylikos metų. Abi gražios, didelėmis juodomis aksominėmis akimis, ilgais šilkiniais plaukais ir auksine oda. Vilkėjo trumpas baltas sukneles ir trumpas baltas puskojines. Krykštaudamos mažylės įbėgdavo į Barono kambarį ir žaismingai šokdavo ant didelės jo lovos. Jis juokindavo jas ir myluodavo.

Dabar Baronas, kaip ir dauguma vyrų, visad pabusdavo su ypač jautrios būsenos varpa. Iš tikrųjų jo būklė buvo labai pažeidžiama. Jis neturėjo laiko atsikelti ir nusišlapinęs būsenos palengvinti. Nespėjus to padaryti abi mergaitės perbėgo žvilgančiomis grindimis ir metėsi ant viršaus, ant pakilusios varpos, kurią kiek slėpė didelė blyškiai mėlyna dygsniuota antklodė.

Mažoms mergaitėms buvo nė motais, kaip užsiverčia jų sijonėliai, jų liaunos šokėjų kojytės susipynė ir jos parkrito ant stačios po antklode gulinčios varpos. Juokdamosi apsisuko ant jo, atsisėdo žaisdamos, kad jis arklys, apsižergė ir ėmė šokinėti skatindamos jį kūno judesiais suptis lovoje. Ir kartu bučiavo jį, pešė jam plaukus ir vaikiškai čiauškėjo. Barono džiaugsmas, kad su juo taip elgiamasi, peraugo į nepakeliamą nerimastį.

Viena mergaitė gulėjo ant pilvo ir savam malonumui pasiekti jam tereikėjo truputėlį prie jos pasislinkti. Tad jis padarė tai žaismingai, tarytum norėdamas galiausiai nustumti ją nuo lovos. Ir pasakė:

– Tu tikrai nukrisi, jeigu aš štai taip stumtelėsiu.

– Nenukrisiu, – atsakė mergaitė, laikydamasi už apklotų jam judant nelyginant norėtų priversti ją nusiristi per lovos kraštą. Juokdamasis pakėlė jos kūnelį, tačiau ji gulėjo arti jo, savo mažomis kojytėmis, mažomis kelnytėmis – viskuo trindamasi į jį, stengdamasi nenuslysti, ir visiems juokiantis jis toliau pokštavo. Tada antroji mergaitė, norėdama apsunkinti jam žaidimą, apsižergė jį priešais pirmąją, ir dabar spaudžiamas abiejų svorio jis galėjo judėti dar smarkiau. Jo varpa, paslėpta po stora antklode, tarp mažų kojyčių didėjo

ir didėjo, ir štai šitaip jis baigė su didžiule retai patiriama jėga pasidavęs mūšyje, kurį laimėjo mergaitės, pačios nė nenumanydamos kaip.

Kitą kartą joms atbėgus su juo pažaisti, jis pasikišo rankas po antklode. Tada pakėlė antklodę rodomuoju pirštu ir padrąsino jį pastverti. Ir jodvi labai uoliai ėmėsi gaudyti pirštą, dingstantį ir vėl pasirodantį įvairiose lovos vietose, tvirtai čiupdamos jį savo delniukais. Po akimirkos jos gaudė nebe pirštą, o varpą, ir stengdamosi ją ištraukti jis buvo priverstos sučiupti ją dar stipriau negu pirma. Jis visai pasislėpė po apklotais ir suėmęs varpą į saują staigiai kilstelėdavo į viršų, kad jos pagautų.

Jis dėjosi ir žvėrimi, stengėsi jas sugauti ir įkąsti, kartais visai netoli vietų, kur jam norėjosi, ir nepaprastai jas pradžiugino. Dar su „žvėrimi" jos žaidė slėpynes. „Žvėris" turėjo šokti ant jų iš kokio slapto kampelio. Jis pasislėpė spintoje ir užsidangstė drabužiais. Viena mergaitė atidarė dureles. Jis galėjo dirstelėti jai po suknele, pagavo ją ir žaismingai krimstelėjo į šlaunį.

Žaidimai buvo tokie pašėlę, toks didelis buvo kautynių sąmyšis ir žaidžiančių mergaičių užsimiršimas, kad jo ranka labai dažnai patekdavo visur, kur tik jis norėjo.

Galiausiai Baronas vėl iškeliavo, tačiau jo aukšti trapecijos šuoliai nuo turtų prie turtų prastėjo, jei lytinis geismas tapdavo stipresnis už pinigų ir galios troškulį. Atrodė, kad jis nebevaldo geismo moteriai jėgos. Jis uoliai nusikratydavo savo žmonų ir lygiai taip pat uoliai ieškojo jutimų po visą pasaulį.

Kartą jis išgirdo, kad jo mylėta brazilė šokėja mirė perdozavusi opiumo. Abi jųdviejų dukros buvo penkiolikos ir šešiolikos metų ir norėjo, kad tėvas imtų jomis rūpintis. Jis pasiuntė jų atsivežti. Tuo metu gyveno Niujorke su žmona, su ja buvo susilaukęs sūnaus. Moteris neapsidžiaugė, kad jo dukros atvyksta. Pavydėjo dėl sūnaus, kuriam tebuvo keturiolika. Baronas po visų savo klajonių tenorėjo namų ir ilsėtis po visų sunkumų ir pretenzijų. Turėjo moterį, kuri jam visai patiko, ir tris vaikus. Sumanymas susipažinti su dukterimis jį sudomino. Sutiko jas plačiai demonstruodamas šiltus jausmus. Viena buvo graži, kita ne tokia graži, tačiau intriguojanti. Jos augo matydamos, kaip gyveno motina, todėl nesivaržė ir nesidrovėjo.

Tėvo grožis joms padarė įspūdį. Šis savo ruožtu prisiminė savo žaidimus su dviem mergaitėmis Romoje, tik jo dukros buvo kiek vyresnės, ir situacija dėl to tapo tik dar patrauklesnė.

Jos gavo didelę lovą, o paskui, jodviem besikalbant apie kelionę ir susitikimą su tėvu, šis įėjo į kambarį palinkėti labos nakties. Pasilenkė prie jų ir pabučiavo. Ir jos pabučiavo. Tačiau bučiuodamas jis nuslydo rankomis joms per kūnus, kuriuos pajuto ir per naktinius marškinius.

Glamonės joms patiko.

Jis pasakė:

– Kokios judvi abi gražios. Aš taip jumis didžiuojuosi. Negaliu leisti jums miegoti vienoms. Juk taip seniai jus mačiau.

Tėviškai apkabinęs, pasidėjęs galvas sau ant krūtinės, globėjiškai glostydamas leido abiem užmigti sau prie šonų. Jau-

ni kūnai, smulkutės vos susiformavusios krūtys taip jaudino, kad jis negalėjo užmigti. Paglamonėjo vieną, paskui kitą labai atsargiai, kad nesutrikdytų, tačiau po akimirkos geismas tapo toks įnirtingas, kad prižadino vieną iš jų ir pradėjo ją imti jėga. Kita taip pat nepabėgo. Jos kiek pasipriešino ir pravirko, tačiau gyvendamos su motina tiek daug buvo to mačiusios, kad nemaištavo.

Tačiau tai nebuvo įprastas kraujomaišos aktas, nes Barono seksualinis šėlsmas smarkėjo ir tapo apsėdimu. Pasitenkinimas jo neišlaisvindavo ir nenuramindavo. Tik jis įaudrindavo. Po savo dukrų jis eidavo pas žmoną ir paimdavo ją.

Jis baiminosi, kad dukros jį pames, pabėgs, todėl šnipinėjo jas ir kone įkalino.

Žmona jį aptiko ir keldavo tūžmingas scenas. Bet Baronas dabar kone pamišo. Nebesirūpino apranga, elegancija, nuotykiais ir turtu. Kiurksojo namuose ir galvojo tik apie akimirką, kada galės kartu paimti dukras. Išmokė jas visų įsivaizduojamų glamonių. Jos išmoko bučiuoti viena kitą jo akivaizdoje, kol jis susijaudindavo užtenkamai, kad galėtų jas užvaldyti.

Tačiau jo apsėdimas, nesaikingumas ėmė jas slėgti. Žmona jį paliko.

Vieną naktį palikęs savo dukras jis klajojo po apartamentą kamuojamas geismo, erotinės karštinės ir fantazijų. Jis išsekino merginas. Jos užmigo. O geismas vėl kankino. Akino. Jis atidarė duris į sūnaus kambarį. Sūnus ramiai miegojo gulėdamas ant nugaros kiek pravira burna. Baronas stebėjo jį, žavėjosi. Sukietėjusi varpa toliau jį kankino. Atsinešė taburetę ir pastatė prie lovos. Atsiklaupė ant jos ir prikišo var-

pą sūnui prie burnos. Sūnus pabudo springdamas ir trenkė jam. Pabudo ir merginos.

Jų maištas prieš tėvo beprotystę prasiveržė ir jie paliko įtūžusį senstantį Baroną.

Matilda

Matilda buvo Paryžiaus skrybėlininkė ir tik dvidešimties, kai Baronas ją suvedžiojo. Nors romanas truko ne ilgiau kaip dvi savaites, kažkaip per tokį trumpą laiką ji tarsi užkratą perėmė jo gyvenimo filosofiją ir septynmylį metodą problemoms spręsti. Ją suintrigavo, kai vieną vakarą Baronas atsainiai tarstelėjo, kad paryžietės Pietų Amerikoje labai vertinamos dėl savo patirties meilės reikaluose, nuotaikingumo ir sąmojo, o tai visiškai skiriasi nuo daugelio Pietų Amerikos žmonų, tebepuoselėjančių savo asmenybes menkinančią tradiciją likti nepastebimoms ir klusnioms, ir greičiausiai todėl vyrai nenori savo žmonų paversti meilužėmis.

Kaip ir Baronas, Matilda susikūrė formulę, kaip gyvenime atlikti įvairiausius vaidmenis – tai yra rytais šukuodama savo šviesius plaukus ji pasakydavo sau:

– Šiandien noriu būti tokia ir tokia asmenybe, – o paskui būdavo ta asmenybe.

Vieną dieną ji nutarė, kad norėtų būti elegantiška garsios Paryžiaus modistės atstovė ir nukeliauti į Peru. Jai tereikėjo atlikti vaidmenį. Tad rūpestingai apsirengė, nepaprastai pasitikėdama savimi pasirodė modistės namuose, parsisamdė jos atstove ir gavo laivo bilietą į Limą.

Laive elgėsi nelyginant prancūzų elegancijos misionierė.

Įgimtas talentas atpažinti gerus vynus, gerus kvepalus, gerą siuvėjo darbą pavertė ją rafinuota dama. Ji turėjo gurmanės gomurį.

Matilda turėjo pikantiško žavesio šiam vaidmeniui paryškinti. Ji nuolat juokdavosi, nesvarbu, kas nutikdavo. Kai dingo valiza, juokėsi. Kai užmynė jai ant kojos, juokėsi.

Tas jos juokas patraukė *Ispanijos linijų* atstovą Dalvedą, ir jis pasikvietė ją prisėsti prie kapitono stalelio. Dalvedas atrodė labai žavus su savo vakarine eilute, laikėsi kaip kapitonas ir mokėjo daug anekdotų. Kitą vakarą jis nusivedė ją į šokius. Jis puikiai suprato, kad įprastam meilikavimui kelionė neužtenkamai ilga. Tad nedelsdamas ėmėsi liaupsinti mažytį apgamėlį ant Matildos smakro. Vidurnaktį paklausė, ar ji mėgsta opuncijas. Ji nebuvo ragavusi. Jis pasakė, kad turi kelias savo kajutėje.

Tačiau Matilda norėjo pakelti savo vertę pasipriešindama, todėl jiedviem įžengus į kajutę tapo budri. Ji lengvai atmušdavo įžūlias vyrų rankas, kai prekiaudama darbuodavosi šepečiu, vylingai užpakalį tapšnojančius klienčių vyrus, spenelius gnaibančius draugužius, kviesdavusius ją į kiną. Tai jos netrikdydavo. Ji miglotai, bet tvirtai numanė, kas galėtų ją trikdyti. Norėjo, kad ją mergintų slėpininga kalba. Tai nulėmė pirmas nutikimas, kai ji buvo šešiolikos metų mergaitė.

Vieną dieną į jos krautuvėlę įžengė rašytojas, Paryžiaus garsenybė. Skrybėlės jam nereikėjo. Jis paklausė, ar ji prekiauja švytinčiomis gėlėmis, apie kurias buvo girdėjęs, gėlėmis, šviečiančiomis tamsoje. Jam jų reikėjo – sakė jis – moteriai, kuri švyti tamsoje. Jis galėjo prisiekti, kad jiedviem

nuėjus į teatrą ir jai su savo vakarine suknia atsisėdus tamsios ložės gale jos oda švytėjo blyškiai rožiniu atšvaitu kaip puikiausia jūros kriauklė. Ir jam reikėjo tų gėlių, kad ji įsisegtų į plaukus.

Matilda tokių neturėjo. Tačiau vos tik tam vyrui išėjus, nuėjo pasižiūrėti į save veidrodyje. Štai tokį pojūtį ji norėjo sukelti. Ar galėjo? Jos švytėjimo prigimtis buvo kitokia. Ji kur kas labiau buvo ugnis negu šviesa. Jos akys buvo aistringos, žydros spalvos. Plaukai nudažyti šviesiai, tačiau skleidė vario atspalvį. Oda irgi buvo vario atspalvio, stangri ir anaiptol ne vaiski. Suknelės standžiai, glotniai apguldavo kūną. Ji nedėvėjo korseto, tačiau kūno formos buvo kaip jį dėvinčios moters. Ji išsirietė išpūsdama krūtis į priekį ir atkišdama sėdmenis.

Vyras sugrįžo. Bet šį kartą nieko nenorėjo pirkti. Stovėjo, žiūrėjo į ją šypsodamasis pailgu dailiai nutekintu veidu, elegantiškais mostais cigaretės prisidegimą paversdamas ritualu, ir pasakė:

– Šį kartą grįžau tiesiog pažiūrėti į tave.

Matildos širdis ėmė plastėti taip greitai, kad ji pasijuto tarsi metų metus laukusi šios akimirkos. Kone pasistiebė ant pirštų galiukų, kad išgirstų paskutinius žodžius. Pasijuto kaip švytinti moteris, sėdinti tamsios ložės gale ir gaunanti neįprastų gėlių. Tačiau rafinuotas žilas vyriškis aristokratišku balsu pasakė:

– Kai tave pamačiau, iš karto sukietėjau kelnėse.

Šiurkštūs žodžiai nuskambėjo kaip užgaulė. Ji paraudo ir jam sudavė.

Scena kartodavosi ir kitokiomis aplinkybėmis. Matilda

pastebėjo, kad jai pasirodžius vyrai paprastai užkanda žadą, visai praranda įprotį romantiškai mergintis. Tokius kaip šie žodžius jie tarsteli kiekvieną kartą vos užmetę į ją akį. Ji sukeldavo tokį tiesmuką įspūdį, kad jie galėdavo išsakyti tik fizinį sutrikimą. Užuot priėmusi tai kaip dovaną, ji įsižeisdavo.

Dabar ji buvo mandagaus ispano Dalvedo kajutėje. Dalvedas lupo jai opunciją ir kalbėjo. Matilda atgavo pasitikėjimą. Apsivilkusi raudono aksomo vakarinę suknelę sėdėjo ant kėdės porankio.

Tačiau jis liovėsi lupti vaisius. Dalvedas atsistojo ir pasakė:

– Tu turi labiausiai gundantį apgamėlį ant smakro, – ji pamanė, kad jis mėgins ją pabučiuoti. Tačiau jis nemėgino. Greitai atsisagstė, išsitraukė varpą ir mostelėjęs kaip Paryžiaus plėšikas apačis gatvės moteriai paliepė: – Klaupkis.

Ir Matilda vėl sudavė ir žengė prie durų.

– Neišeik, – maldavo jis, – tu vedi mane iš proto. Pažiūrėk, į kokią būseną mane įstūmei. Aš toks visą vakarą, kol šokau su tavimi. Negali dabar manęs palikti.

Jis mėgino ją apkabinti. Ji stengėsi jį atstumti, ir jis išsiliejo ant jos suknelės. Kad pareitų į kajutę, jai teko užsidengti pelerina.

Tačiau kai tik atvyko į Limą, Matildos svajonė išsipildė. Vyrai artinosi prie jos su įmantriomis kalbomis maskuodami savo ketinimus didžiuliu žavesiu ir liaupsėmis. Toks seksualinio akto preliudas ją tenkindavo. Jai patikdavo truputis smilkalų. Limoje jų gavo daug, jie buvo ritualo dalis. Ji taip pakilo ant poezijos pjedestalo, kad kristi į galutinį glėbį būtų

buvęs veikiau stebuklas. Naktų ji pardavė kur kas daugiau kaip skrybėlių.

Limoje tuo metu nemenkos įtakos turėjo didelė kinų bendruomenė. Visi rūkė opiumą. Turtingi jauni vyrai pulkeliais vaikštinėjo iš viešnamio į viešnamį ar leisdavo naktis opiumo rūkyklose, kur galėjo gauti prostitučių, arba išsinuomodavo visiškai tuščius kambarius prostitučių kvartaluose ir svaigindavosi drauge, o prostitutės juos lankydavo.

Jauni vyrai mėgdavo lankytis pas Matildą. Savo krautuvėlę ji pavertė buduaru, apstatytu kanapomis, išpuoštu nėriniais ir satinu, užuolaidomis ir pagalvėlėmis. Peru aristokratas Martinesas pripratino ją prie opiumo. Atsivesdavo pas ją parūkyti savo draugužių. Kartkartėmis, prapuolę visam likusiam pasauliui ir savo šeimoms, jie čia praleisdavo dvi ar tris dienas. Užuolaidos būdavo užtrauktos. Aplinka tamsi, mieguista. Jie dalydavosi Matilda vienas su kitu. Nuo opiumo tapdavo ne jausmingesni, o geismingesni. Galėdavo valandų valandas glostyti jos kojas. Vienas laikydavo jos krūtį, kitas gramzdindavo bučinius į minkštą kaklo odą, spausdamas tik lūpomis, nes opiumas sustiprindavo kiekvieną jutimą. Nuo bučinio suvirpėdavo visas jos kūnas.

Matilda nuoga gulėdavo ant grindų. Visi judesiai būdavo lėti. Trys ar keturi jauni vyrai tysodavo tarp pagalvių. Vienas pirštas tingiai pasiekdavo jos lytį, įeidavo, nejudėdamas pasilikdavo tarp vulvos lūpų. Kita ranka irgi tiesdavosi, apeidavo ratais aplink lytį ir ieškodavo kitos angos.

Vienas vyras pasiūlydavo jai į burną paimti varpą. Ji čiulpdavo labai lėtai, narkotikas sustiprindavo kiekvieną prisilietimą.

Paskui ilgas valandas jie gulėjo nejudėdami, sapnuodami.

Vėl kildavo erotiniai vaizdiniai. Martinesas matė moters kūną, padidėjusį, begalvį, moterį su balietės krūtimis, afrikietės pilvu, aukštais negrės sėdmenimis; visa tai suaugo į judrų kūną, kuris atrodė padarytas iš elastiko. Stangrios krūtys iškilo jam prie burnos, jis siekė jų ranka, tačiau tada kitos kūno dalys ištįso, tapo matomos, pakibo virš jo paties kūno. Kojos prasiskyrė nežmonišku, neįmanomu būdu, tarsi būtų nuo moters atidalytos, liko atvira lytis, atverta tarsi į rankas paimta ir priverstinai išskleista tulpė.

Ta lytis taip pat buvo judri, judėjo kaip guminė, tarsi nematomos rankos būtų ją ištempusios, smalsios rankos, norėjusios išdaryti kūną ir patekti vidun. Tada į jį atsuktas užpakalis ėmęs netekti pavidalo tarsi atskirtas. Kiekvienas judesys stengėsi visiškai atverti kūną, kad jis plyštų. Martinesą apėmė įniršis, nes jį lietė kitos rankos. Jis pusiau atsisėdo ir ieškojo Matildos krūties, o pajutęs ant jos ranką ar kad ją čiulpia, siekė pilvo, tarsi tai tebūtų jo opiumo sapnuose klajojantis vaizdinys, o paskui nuslydo jos kūnu žemyn pabučiuoti tarp praskėstų kojų.

Matildai buvo labai malonu glamonėti vyrus, o jų rankos klajodavo jos kūnu ir glostydavo taip visur ir taip nepertraukiamai, kad ji retai patirdavo orgazmą. Ir tą suvokdavo tik tuomet, kai vyrai išeidavo. Pabusdavo iš opiumo sapnų nenumaldytu kūnu.

Ji gulinėjo dildydama nagus, lakuodama juos nagų laku, atlikdama sudėtingą tualetą būsimoms progoms, šukuodamasi šviesius plaukus. Kad derėtų, sėdėdama saulėkaitoje

peroksidu suvilgytu nedideliu vatos gumulėliu balino gaktos plaukus.

Likusią vieną ją persekiojo prisiminimai apie rankas ant jos kūno. Dabar ji juto vieną po pažastimi, slystančią prie juosmens. Prisiminė Martinesą, kaip jis atveria lytį nelyginant pumpurą, greitus liežuvio, keliaujančio tarpeliu nuo gaktos plaukų sėdmenų link ir sustojančio duobutėje nugaros apačioje, lyžčiojimus. Kaip jam patiko ta duobutė, kvietusi pirštus ir liežuvį keliauti linkiu žemyn ir paskęsti tarp dviejų putlių minkštų kalnų.

Galvodama apie Martinesą Matilda įsiaistrino. Ir negalėjo sulaukti jo grįžtančio. Pažvelgė sau į kojas. Nuolat gyveno viduje, tad jos tapo baltos, labai gundančios kaip kreidos baltumo kinių veidai, liguisto šiltnamio blyškumo, kuris vyrams, ypač tamsiaodžiams peruviečiams, itin patiko. Pasižiūrėjo į pilvą be trūkumų, be menkiausios raukšlės, ten neturinčios būti. Gaktos plaukai švytėjo saulėje aukso raudoniu.

„Kaip aš jam atrodau?“ – klausė savęs. Atsistojo ir atsinešė prie lango aukštą veidrodį. Atrėmusi į kėdę pastatė ant grindų. Tada atsisėdo tiesiai priešais ant patiesalo ir lėtai praskėtė kojas. Reginys buvo kerintis. Oda nepriekaištinga, vulva rožinė ir pilna. Atrodė kaip grindelijos lapas su slepiamu pienu, kurį galima išspausti pirštu, kvapnią drėgmę, panėšinčią į jūros kriauklių drėgmę. Taip iš jūros gimė ir Venera su šiuo lašeliu sūroko medaus, kurį iš slaptų jos kūno alkovų galima išgauti tik glamonėmis.

Matilda spėliojo, ar galėtų pati jį išgauti iš slėpiningos šerdelės. Pirštais pravėrė dvi mažas vulvos lūpas ir ėmė ją

glostyti švelniai kaip katė. Glostė pirmyn ir atgal kaip darydavo Martinesas nervingesniais tamsiais pirštais. Prisiminė tamsius jo pirštus ant savo odos, taip nuo jos besiskiriančius, ir kokie jie stori, regis, prisilietimu galintys veikiau sužeisti odą, o ne sukelti malonumą. Kaip švelniai jis ją lietė, pamanė ji, kaip laikė vulvą tarp pirštų tarytum liestų aksomą. Dabar laikė kaip ir jis – tarp smiliaus ir nykščio. Kita laisva ranka glostė toliau. Pajuto tą patį tirpdantį jutimą, kurį pajusdavo ir po Martineso pirštais. Iš kažkur pasirodė sūrokas skystis, apdengė lyties kraštus; dabar švytėjo tarp jų.

Tada Matilda panoro sužinoti, kaip atrodo, kai Martinesas liepia jai apsiversti. Atsigulė ant kairio šono ir atsisuko į veidrodį užpakaliu. Dabar galėjo matyti savo lytį iš kitos pusės. Judėjo taip, kaip judėdavo Martinesui. Pamatė, kaip jos pačios ranka pasirodė virš užpakalio kalvelės, ir ėmė ją glostyti. Kita ranka įsmuko tarp kojų ir pasirodė veidrodyje už nugaros. Ši ranka glostė lytį pirmyn ir atgal. Tada įkišo smilių ir ėmė į jį trintis. Dabar ją apėmė geismas būti paimtai iš abiejų pusių, ir kitą smilių ji įkišo į išangę. Dabar krustelėjusi į priekį pajusdavo savo pirštą priekyje, o kai truktelėdavo atgal, pajusdavo kitą pirštą, kaip kartais jausdavo Martinesą ir jo draugą, kai jie kartu ją glamonėdavo. Artėjantis orgazmas ją įaudrino, judesiai tapo konvulsiški tarsi būtų norėjusi nukrėsti nuo šakos paskutinį vaisių, tampė, traukė šaką nešama į pašėlusį orgazmą, kuris apėmė jai stebint pačią save veidrodyje, matančią, kaip juda rankos, žvilga medus, visa lytis ir užpakalis tarp kojų švyti drėgme.

Pamačiusi veidrodyje, kaip juda, ji suprato iš jūrininko girdėtą pasakojimą, kaip jūreiviai jo laive pasidirbo guminę

moterį laikui trumpinti ir tenkinti geismams, apimantiems per tuos šešis ar septynis mėnesius jūroje. Moteris buvo dailiai padaryta ir teikė jiems tobulą iliuziją. Jūreiviams patiko. Jie imdavosi ją kartu į lovą. Ji buvo padaryta taip, kad tenkinti galėjo kiekviena atvara. Buvo tokia pati, kaip kartą senas indėnas pasakojo apie savo žmoną. Iš karto po vestuvių ta žmona tapo kiekvieno jauno asjendos vyro meiluže. Šeimininkas pasikvietė senį norėdamas pranešti apie skandalingą jo jaunos žmonos elgesį ir patarė geriau ją prižiūrėti. Indėnas skeptiškai papurtė galvą ir atsakė:

– Na, nematau, dėl ko čia taip kvaršinti galvą. Mano žmona ne muilas, nesusimuilins.

Taip buvo ir su gumine moterimi. Jūreiviai pamatė, kad ji nepavargsta ir paklūsta – iš tiesų buvo nuostabi kompanionė. Nebuvo jokio pavydo, niekas nesipešė, niekas nesisavino. Guminė moteris buvo labai mylima. Tačiau nepaisant nekaltumo, lankstaus ir gero būdo, dosnumo, tylos, nepaisant ištikimybės jūreiviams, ji visus juos apkrėtė sifiliu.

Matilda susijuokė prisiminusi jauną peruvietį jūrininką, papasakojusį jai šį nutikimą, kaip jis vaizdavo gulintis ant jos kaip ant oro čiužinio ir kaip retkarčiais nuo jos atšokdavo grynai dėl jos tamprumo. Paragavusi opiumo Matilda jausdavosi visai kaip ta guminė moteris. Koks malonus būdavo visiško užsimiršimo pojūtis! Vienintelis jos užsiėmimas būdavo skaičiuoti pinigus, kuriuos draugužiai jai palikdavo.

Vienas iš jų, Antonijus, atrodo, nebuvo patenkintas jos kambario prabanga. Nuolat meldė jį aplankyti. Buvo boksininkas ir atrodė kaip vyras, žinantis, kaip priversti moterį uždirbti jo pragyvenimui. Kartu turėjo reikiamos eleganci-

jos, kad moterys juo didžiuotųsi, puoselėjamą laisvalaikio vyro reputaciją ir lipšnumo, kuris, galima buvo numanyti, reikiamą akimirką galėjo virsti smurtu. O jo akys žvelgė katės, skatinančios norą glostyti, tačiau nieko nemylinčios, nemanančios, jog turi atsiliepti į pačios sukeltus impulsus, žvilgsniu.

Jis turėjo meilužę, kuri puikiai jam tiko, buvo lygi savo jėga ir energija, pajėgi sveikai priimti smūgius; ta moteris garbingai nešė savo moteriškumą ir nereikalavo vyrų užuojautos; tikra moteris, žinojusi, kad energinga kova nuostabiai kaitina kraują (užuojauta kraują tik skiedžia) ir kad geriausiai susitaikoma tik po mūšio. Ji žinojo, kad nebūdamas su ja Antonijus rūkydavo opiumą pas prancūzę, tačiau ne itin kreipdavo dėmesį, lygiai kaip ir tada, kai ir apskritai nežinodavo, kur jis.

Tądien jis patenkintas ką tik baigė šukuotis ūsus ir buvo pasirengęs opiumo šventei. Kad palankiai nuteiktų savo meilužę, pradėjo žnaibyti ir plekšnoti jai sėdmenis. Ji buvo neįprastai atrodanti moteris, šiek tiek turinti afrikietiško kraujo. Jos krūtys buvo aukščiau negu kurios kitos jo matytos moters, įtaisytos kone lygiagrečiai su pečių linija ir kone visiškai apvalios ir didelės. Tos krūtys pirmiausia jį ir patraukė. Nes buvo sudėtos taip provokuojamai, taip arti burnos, besiveržiančios į viršų ir kažkaip žadinančios jam tiesioginį atsaką. Tarsi jo lytis būtų turėjusi ypatingo giminiškumo su tomis krūtimis, ir kai tik jos pasirodė viešnamyje, kuriame jis ją ir surado, jo lytis pakilo priimti iššūkio lygiomis sąlygomis.

Kiekvieną kartą atėjęs į viešnamį jis patirdavo tokią pačią

būseną. Galiausiai pasiėmė moterį iš tų namų ir apsigyveno kartu. Iš pradžių įstengė mylėtis tik su tomis krūtimis. Jos jį persekiojo, apsėdo. Kai įkišo varpą jai į burną, tos, regis, alkanai į ją sužiuro, tad pasidėdavo varpą tarp krūtų ir suėmęs jas delnais suspausdavo. Speneliai buvo stambūs ir burnoje sustandėdavo nelyginant vaisiaus kauliukas.

Glamonių sužadintą meilužis ją palikdavo, į apatinę kūno dalį visiškai neatkreipęs dėmesio. Jos kojos virpėdavo maldaudamos šiurkštumo, lytis atsiverdavo, o jis nė akimi nemirktelėdavo. Susikimšdavo į burną krūtis ir pasidėdavo tarp jų varpą; jam patikdavo žiūrėti, kaip aplieja jas sėkla. Likęs kūnas galėjo raičiotis erdvėje, kojos ir lytis raitytis kaip lapai nuo kiekvienos glamonės, plaktis ore ir galop jai pačiai tekdavo susikišti ten rankas ir masturbuotis.

Tą rytą ketindamas išeiti vėl ją paglamonėjo. Krimstelėjo krūtis. Ji pasiūlė jam seksą, tačiau jis nenorėjo. Privertė atsiklaupti priešais ir paimti varpą į burną. Ji trynėsi į jį krūtimis. Kartais tai padėdavo jai baigti. Paskui jis išėjo ir neskubėdamas nužingsniavo į Matildos namus. Rado pusiau pravertas duris. Lengvais katės žingsniais įėjo vidun. Kilimas slopino visus garsus. Rado Matildą ant grindų priešais veidrodį. Ji stovėjo ant rankų ir kelių ir žiūrėjo veidrodyje į savo tarpukojį.

Jis tarė:

– Nejudėk, Matilda. Ši poza man patinka.

Jis užtūpė ją kaip didžiulė katė ir varpa įslydo vidun. Davė Matildai tai, ko niekada neduodavo savo meilužei. Jo svoris galiausiai nuspaudė ją žemyn ir ji išsidriekė ant kilimėlio. Jis abiem rankomis pakėlė jos užpakalį ir vėl užgulė, paskui

vėl. Varpa atrodė kaip iš įkaitinto metalo. Ilga ir siaura ir jis judino ją visomis kryptimis, šuoliavo joje taip veržliai, kaip ji nebuvo patyrusi. Dar labiau pagreitino judesius ir kimiai pasakė:

– Dabar, baik dabar, dabar, sakau tau. Atiduok man viską, nagi. Atiduok. Kaip niekada pirmiau. Atiduok save, na.

Ir su šiais žodžiais ji pašėlusiai ėmė daužytis į jį ir nušvitęs orgazmas kaip žaibas partrenkė juodu abu.

Kiti rado juos ant kilimėlio dar sukibusius. Juokėsi matydami apsikabinimą liudijusį veidrodį. Ėmėsi ruošti savo opiumo pypkes. Matilda buvo apatiška. Martinesas ėmė sapnuoti savo išpūstą atviralytę moterį. Antonijus išlaikė erekciją ir paprašė Matildos atsisėsti ant viršaus, ji taip ir padarė.

Šiai opiumo puotai pasibaigus visi išėjo, išskyrus Antonijų, ir jis pakartojo kvietimą palydėti jį į jo ypatingąją slėptuvę. Matildos įsčios tebedegė išartos ir išplaktos, tad ji nusileido, nes norėjo būti su juo ir pakartoti tą apkabinimą.

Jie ėjo tylėdami siauromis kinų kvartalo gatvelėmis. Moterys iš viso pasaulio šypsojosi jiems atviruose languose, stovėjo tarpduriuose ir kvietė juodu vidun. Kai kurie kambariai buvo visai atviri. Užuolaidos dengė tik lovas. Buvo galima matyti besiglamonėjančias poras. Ten buvo sirių, vilkinčių tautiniais drabužiais, arabių, papuošalais prisidengusių savo pusiau nuogus kūnus, meniškai viliojančių japonių ir kinių, didelių afrikiečių, sutūpusių rateliais ir plepančių. Viename name buvo daug prancūzių prostitučių, vilkinčių trumpus rožinius apatinius, mezgančių ir siuvančių nelyginant namie. Jos visos kvietė praeivius viliodamos pagal savo specializaciją.

Namai buvo maži, blausiai apšviesti, dulkini, prirūkę tabako dūmų, pilni prieblandos garsų, girtuoklių murmesio, mylėjimosi. Kinai išpuošė aplinką ir dar perkrovė ją užuolaidomis, žibintais, rūkstančiais smilkalais ir aukso budomis. Tai buvo papuošalų, popierinių gėlių, kabančių šilko kilimėlių ir kilimų labirintas su lygiai tiek pat kaip puošimai ir spalvos įvairiomis moterimis, kviečiančiomis praeinančius vyrus kartu permiegoti.

Štai šiame kvartale Antonijus turėjo kambarį. Jis nusivedė Matildą numintais laiptais, atidarė kone visai sulūžusias duris ir įstūmė ją vidun. Baldų ten nebuvo. Ant grindų gulėjo kiniškas čiužinys, o ant jo skarmaluose tysojo vyras, toks sulysęs, toks pasiligojęs, kad Matilda atsitraukė.

– A, čia tu, – irzliai pasakė Antonijus.

– Neturėjau kur daugiau eiti.

– Žinai, kad negali čia pasilikti. Tavęs ieško policija.

– Žinau.

– Tai čia tu anądien pavogei kokainą? Žinau, kad greičiausiai tu.

– Taip, – vyriškis kalbėjo mieguistai ir abejingai.

Tada Matilda pamatė, kad jo kūnas nusėtas įdrėskimais ir smulkiomis žaizdelėmis. Vyras pamėgino atsisėsti. Vienoje rankoje laikė ampulę, kitoje – rašalinį parkerį ir lenktinį peiliuką. Ji baisėdamasi stebėjo.

Pirštais nulaužęs ampulės galvutę numetė šukę. Tada užuot įkišęs švirkštą įkišo parkerį ir ištraukė skystį. Lenktiniu peiliuku įsipjovė ranką, visą nubertą senomis ir šviežesnėmis žaizdomis, ir į tą įpjovą įbedęs parkerį susišvirkštė kokainą.

– Jis per didelis vargšas, kad nusipirktų švirkštą su adata, – pasakė Antonijus. – O aš neduodu jam pinigų, nes maniau, kad apsaugosiu nuo vagystės. Ir štai ką jis sugalvojo.

Matilda norėjo išeiti. Bet Antonijus neišleido. Norėjo, kad kartu susišvirkštų kokaino. Vyras gulėjo aukštielninkas užsimerkęs. Antonijus išsiėmė švirkštą ir padarė Matildai injekciją.

Jie gulėjo ant grindų ir ją apėmė neįveikiamas stingulys. Antonijus pasakė jai:

– Jautiesi mirusi, ką?

Ji jautėsi tarsi gavusi eterio. Jo balsas, regis, pasiekė ją iš labai toli. Ji mostu parodė jam, kad jaučiasi tarsi alptų. Jis pasakė:

– Praeis.

Tada prasidėjo košmariškas sapnas. Toli gulėjo išdrikusio vyro, aukštielninko tysančio ant čiužinio, figūra, paskui iškilo Antonijaus figūra, didelė ir juoda. Antonijus paėmė lenktinį peiliuką ir pasilenkė virš Matildos. Savyje ji pajuto jo varpą, švelnią ir malonią, ji priėmė lėtu laisvu, vilnijančiu judesiu. Varpa buvo ištraukta. Ji jautė, kaip ji sūpuojasi virš šilkinės drėgmės jai tarp kojų, tačiau ji nebuvo pasitenkinusi, todėl mostelėjo tarsi norėdama ją susigrąžinti. Paskui tame košmare Antonijus atlenkė peiliuką ir pasilenkęs virš praskėstų jos kojų palietė ją galiuku, šiek tiek įstūmė jį vidun. Matilda nejuto jokio skausmo, jokios energijos pajudėti, tas nuogas peilis ją užhipnotizavo. Tada ji staiga visiškai aiškiai suvokė, kas vyksta ir kad tai ne košmaras. Antonijus stebėjo, kaip peiliuko galiukas liečia jos lyties angą. Ji sukliko. Durys atsidarė. Tai policija atėjo kokaino vagies.

Matildą išgelbėjo nuo vyro, kuris prostitutėms dažnai supjaustydavo lyties angas ir kuris dėl to niekada ten neliesdavo savo meilužės. Jis buvo saugus tik gyvendamas su ja, kai gundančios krūtys atitraukdavo jo dėmesį nuo lyties, nuo liguisto potraukio prie, kaip jis vadino, „moters mažosios žaizdos“, kurią jam taip knietėdavo padidinti.

Internatas

Tai pasakojimas apie gyvenimą Brazilijoje prieš daugelį metų, toli nuo miesto, ten, kur dar vyravo griežtos katalikybės papročiai. Berniukai iš gerų šeimų būdavo siunčiami į internatines mokyklas, vadovaujamas jėzuitų, tebesilaikiusių rūsčių viduramžiškų įpročių. Berniukai miegodavo ant medinių lovų, keldavosi auštant, nepusryčiavę klausydavo mišių, kasdien eidavo išpažinties ir būdavo nuolatos stebimi ir šnipinėjami. Atmosfera buvo asketiška ir slopi. Dvasiškiai valgydavo atskirai ir susikūrė aplink save šventumo aurą. Jų judesiai ir kalbos buvo stilizuoti.

Tarp jų buvo labai tamsios odos jėzuitas, turėjęs indėniško kraujo, satyro veidą, prie galvos prilipusias dideles ausis, veriamas akis, atvėptalūpę burną, ši nuolat seilėjosi, tankius plaukus ir trenkė gyvuliu. Po jo ilgu rudu drabužiu berniukai dažnai pastebėdavo atsikišimą, kurio mažesni berniukai niekaip negalėdavo paaiškinti ir iš kurio vyresni berniukai už akių šaipydavosi. Tas atsikišimas netikėtai pasirodydavo bet kuriuo metu – kai klasė skaitydavo *Don Kichotą* ar Rablė, o kartais jam paprasčiausiai stebint berniukus ir ypač vieną berniuką, vienintelį šviesiaplaukį mokykloje mergaitiškomis akimis ir oda.

Jam patikdavo pasiimti tą berniuką su savimi ir rodyti

knygas iš savo asmeninės bibliotekos. Jose atversdavo inkų puodynių, paprastai vaizdavusių vieną prieš kitą stovinčius vyrus, reprodukcijų. Berniukas klausinėdavo tokių klausimų, į kuriuos senasis kunigas turėdavo atsakinėti išsisukinėdamas. Kartais atspaudai būdavo gana aiškūs; ilga varpa, atsikišusi nuo vieno vyro vidurio, perverdavo kitą iš užpakalio.

Per išpažintis šis kunigas apipildavo berniukus klausimais. Kuo jie atrodydavo nekaltesni, tuo nuodugniau klausinėdavo mažos klausyklos tamsoje. Klūpintys berniukai viduje sėdinčio kunigo negalėdavo įžiūrėti. Jo žemas balsas sklisdavo pro nedidelį grotuotą langelį ir klausdavo:

– Ar turėjai kada seksualinių fantazijų? Ar galvojai apie moteris? Ar mėginai įsivaizduoti nuogą moterį? Ką veiki naktimis lovoje? Ar kada nors save lietei? Ar kada nors glamonėjai? Ką darai rytais keldamasis? Ar tau būna erekcija? Ar kada nors žiūrėjai į kitus berniukus, kai jie rengėsi? Arba maudėsi?

Nieko nenumanantis berniukas greitai suprasdavo, ko tikėtis, ir iš klausimų mokydavosi. Mokytas berniukas mėgaudavosi smulkmeniškai išpažindamas savo pojūčius ir sapnus. Vienas berniukas sapnuodavo kasnakt. Jis nežinojo, kaip atrodo moteris ir kaip ji sudėta. Tačiau matė, kaip indėnai mylisi su vikunija, kuri panėši į nedidelį elnią. Ir jis sapnuodavo, kaip mylisi su vikunijomis, ir kiekvieną rytą pabusdavo visas šlapias. Senasis kunigas skatindavo tokias išpažintis. Klausydavosi be galo kantriai. Skirdavo keistų bausmių. Vienam berniukui, kuris nuolat masturbuodavosi, buvo liepta niekam nematant kartu su juo eiti į koplyčią,

panardinti varpą į šventintą vandenį ir taip apsivalyti. Šios apeigos labai slapta buvo atliktos naktį.

Ten gyveno vienas labai pašėlęs berniukas, atrodęs kaip maurų princas, tamsiaveidis, kilmingų bruožų, karališkos laikysenos ir dailiu kūnu, tokiu glotniu, kad neišsikišo joks kaulelis, liaunas ir blizgantis nelyginant skulptūra. Tas berniukas maištaudamas nesilaikė tradicijos rengtis naktinius marškinius. Buvo įpratęs miegoti nuogas, o naktiniai jį smaugė ir dusino. Tad kas vakarą jis apsirengdavo kaip ir visi berniukai, o paskui po antklode slapta nusirengdavo ir galiausiai užmigdavo nuogas.

Senasis kunigas kas naktį visus apeidavo stebėdamas, ar joks berniukas nesisvečiuoja kito berniuko lovoje, ar nesimasturbuoja, ar neplepa tamsoje su kaimynu. Priėjęs prie neklaužados lėtai ir atsargiai pakeldavo antklodę ir žiūrėdavo į nuogą berniuką. Jei jis pabusdavo, bardavosi:

– Atėjau pažiūrėti, ar ir vėl miegi be marškinių!

Bet jeigu berniukas nepabusdavo, tenkindavosi ilgai žiūrėdamas į jauną miegantį kūną.

Kartą per anatomijos pamoką, jam stovint ant mokytojo pakylos ir mergaitiškam šviesiaplaukiui berniukui žiūrint į jį, atsikišimas po kunigo drabužiu tapo akivaizdus visiems.

Jis paklausė šviesiaplaukio:

– Kiek kaulų yra žmogaus kūne?

Šviesiaplaukis droviai atsakė:

– Du šimtai aštuoni.

Iš klasės galo atsklido kito berniuko balsas:

– Bet tėvas Dobo turi du šimtus devynis!

Netrukus po šio įvykio berniukus išsivedė į botanikos

ekskursiją. Dešimt iš jų pasiklydo. Tarp jų ir gležnasis šviesiaplaukis. Jie atsidūrė miške, toli nuo mokytojų ir likusių mokinių. Susėdo pailsėti ir nutarti, ką daryti toliau. Ėmė valgyti uogas. Kaip viskas prasidėjo, nė vienas nežinojo, tačiau netrukus šviesiaplaukis berniukas buvo nublokštas ant žolės, nurengtas, apverstas ant pilvo, o kiti devyni berniukai visi perėjo per jį, imdami kaip būtų paėmę prostitutę – brutaliai. Prityrę berniukai tenkindami savo geismą įsiskverbė jam į išangę, ne tokie prityrę trynėsi tarp berniuko, kurio oda buvo švelni kaip moters, kojų. Jie paspjaudė sau ant delnų ir seilėmis patepė varpas. Šviesiaplaukis berniukas šaukė, spardėsi ir verkė, bet jie visi jį laikė ir naudojosi, kol pasisotino.

Žiedas

Peru indėnai turi paprotį per sužadėtuves apsikeisti žiedais, juos saugo labai ilgai. Tie žiedai kartais būna grandinės pavidalo.

Labai dailus indėnas įsimylėjo ispanų kilmės peruvietę, tačiau jos šeima aršiai priešinosi. Indėnai laikyti tinginiais ir išsigimėliais, gimdančiais silpnus ir nesveikus vaikus, ypač jei tuokiasi su ispaniško kraujo turinčiais žmonėmis.

Nepaisydami pasipriešinimo jaunuoliai atliko sužadėtuvių apeigas savo draugų apsupty. Merginos tėvas atėjo į iškilmes ir pagrasino, kad jei kada nors pamatys indėną, mūvintį ką tik merginos duotą grandininį žiedą, nuplėš jį nuo piršto su visa oda, o jei prireiks, nukirs ir pirštą. Įvykis sugadino iškilmes. Visi išsiskirstė po namus, o jaunuoliai išsiskyrė pasižadėję susitikinėti slapta.

Vieną vakarą po daugybės sunkumų jiedu susitiko ir kurį laiką karštai bučiavosi. Moterį bučiniai pakylėjo. Ji buvo pasirengusi atsiduoti, jautė, kad tai gali būti paskutinė įjudviejų akimirka kartu, nes tėvo pyktis augo kiekvieną dieną. Tačiau indėnas buvo pasiryžęs ją vesti, nebuvo pasiryžęs slapta užvaldyti. Tada ji pamatė, kad ant piršto nėra žiedo. Akimis paklausė. Jis atsakė jai į ausį:

– Mūviu jį, bet ne ten, kur galima pamatyti. Mūviu ten,

kur niekas negali išvysti, tačiau ten jis neleis man tavęs ir jokios kitos moters paimti, kol mudu susituoksime.

– Nesuprantu, – pasakė moteris. – Tai kurgi žiedas?

Tada jis paėmė jos ranką ir pridėjo prie tam tikros vietos sau tarp kojų. Moters pirštai pirmiausia užčiuopė varpą, o paskui jis patraukė jos pirštus ir ant jos pamato ji palietė žiedą. Tačiau jos rankai prisilietus varpa sukietėjo ir jis aiktelėjo, nes žiedas įsispaudė ir sukėlė jam nepakeliamą skausmą.

Moteris iš siaubo vos nenualpo. Atrodė, tarsi jis būtų norėjęs nužudyti ir iškreipti savo geismą. Ir kartu mintis apie tą suvaržytą ir jos žiedu apjuostą varpą sujaudino ją, jos kūnas tapo šiltas ir jautrus visokiausioms erotinėms fantazijoms. Ji toliau jį bučiavo, o jis meldė jos liautis, nes jautė vis didesnį skausmą.

Po kelių dienų indėną vėl ištiko agonija, tačiau jis negalėjo žiedo nusimauti. Reikėjo kviesti gydytoją ir žiedą perpjauti.

Moteris atėjo pas jį ir pasiūlė kartu pabėgti. Jis sutiko. Juodu šoko ant arklių ir visą naktį jojo į gretimą miestą. Ten jis paslėpė ją kambaryje ir nuėjo į asjendą ieškoti darbo. Ji neišėjo iš kambario, kol jos ieškodamas tėvas pavargo. Naktinis miestelio sargas vienintelis žinojo, kur ji yra. Jis buvo jaunas žmogus ir padėjo ją paslėpti. Pro savo langą ji galėdavo matyti, kaip jis vaikštinėja ten bei šen nešiodamasis namų raktus ir šaukia:

– Naktis rami, miestelyje viskas gerai.

Kai kas nors susivėlinęs grįždavo namo, jam reikėdavo suploti delnais ir pasikviesti sargą. Šis atidarydavo namus. Kol indėnas iškeliavęs dirbo, sargas ir moteris nekaltai tauškėdavo.

Jis papasakojo apie neseniai kaimelyje padarytą nusikaltimą. Metę kalną ir darbus asjendose indėnai pabėgo į džiungles, sulaukėjo ir sužvėrėjo. Liauni taurūs veido bruožai virto gyvuliškai šiurkščiais.

Taip pasikeitė ir indėnas, kuris kadaise buvo gražiausias miestelio vyras, grakštus, tylus, keisto humoro jausmo ir santūriai geidulingas. Iškeliavęs į džiungles pinigų prasimanydavo medžiodamas. Dabar sugrįžo. Pasiilgęs namų. Parėjo vargšas ir benamis klaidžiojo aplinkui. Niekas jo nepažino ir neprisiminė.

Paskui ant kelio jis pagavo mažą mergaitę ir perskrodė jos lyties organus ilgu gyvuliams dirti naudojamu peiliu. Neišniekino, bet pasiėmęs peilį įkišo jai į lytį ir supjaustė. Sukilo visa gyvenvietė. Negalėjo nuspręsti, kaip jį nubausti. Tada prisiminė seną indėnišką paprotį. Jam turėjo būti atvertos žaizdos ir pateptos tepalu, sumaišytu su indėnams žinoma deginančia rūgštimi, kad skausmas padvigubėtų. Paskui jis turėjo būti mirtinai užplaktas.

Kol sargas pasakojo tą nutikimą, iš darbo grįžo jos mylimasis. Pamatė ją persisvėrusią per langą ir žvelgiančią į sargą. Jis puolė į kambarį ir stojo priešais ją baisingai aplink veidą išsiplaikščiusiais juodais plaukais, pykčio ir pavydo žaibais blykčiojančiomis akimis. Ėmė ją keikti ir kamuoti klausimais ir abejonėmis.

Po atsitikimo su žiedu jo varpa liko jautri. Mylėjimąsi lydėdavo skausmas, tad jis negalėjo leisti sau to malonumo taip dažnai, kaip norėdavo. Varpa ištindavo ir skaudėdavo ištisas savaites. Jis visada būgštaudavo, kad nepatenkina savo meilužės ir ji gali pamilti kitą. Pamatęs, kaip ją kalbina

aukštasis sargas, pagalvojo, kad jie tikrai suka romaną jam už nugaros. Norėjo ją įskaudinti, norėjo, kad ji kūnu kentėtų taip pat, kaip dėl jos kentė jisai. Privertė ją laiptais nulipti į rūsį, kur po sijinėmis lubomis statinėse buvo laikomi vynai.

Prie vienos sijos pririšo virvę. Moteris pamanė, kad jis ketina ją mušti. Negalėjo suprasti, kam jis ruošia skriemulį. Tada surišo jai rankas ir ėmė tempti virvę, jos kūnas pakilo į viršų ir visu svoriu pakibo ant riešų, skausmas buvo didžiulis.

Ji verkė, prisiekinėjo, kad buvo ištikima, bet jam aptemo protas. Kai dar kartą timptelėjo virvę, ji apalpo ir jis atsipeikėjo. Nuleido ją žemyn ir ėmė myluoti ir glamonėti. Ji atsimerkė ir nusišypsojo.

Geismas jį įveikė ir jis puolė ant jos. Manė, kad priešinsis, kad po iškentėto skausmo pyks. Bet ji nesipriešino. Toliau jam šypsojosi. O kai palietė jos lytį, pajuto, kad ji sudrėkusi. Paėmė ją su įniršiu, o ji atsakė su tokiu pačiu pakylėjimu. Tai buvo geriausia jų naktis, praleista gulint ant šaltos rūsio aslos tamsoje.

Maljorka

Leidau vasarą Maljorkoje, Dejoje, netoli vienuolyno, kur buvo apsistoję George Sand su Chopinu. Rytais sėsdavome ant asiliukų ir sudėtingu varginančiu keliuku leisdavomės kalnu žemyn prie jūros. Lėta kelionė raudonos žemės takeliais tarp uolų, klastingų riedulių, per sidabrines alyvmedžių giraites iki žvejų kaimelių, sudarytų iš prie kalno šlaitų prigludusių trobelių, užtrukdavo apie valandą.

Kiekvieną dieną nueidavau prie įlankėlės, kur jūra susilieja su nedideliu apskritu užutekiu, tokiu skaidriu, kad galima būdavo nerti iki dugno apžiūrėti koralų rifų ir neįprastų augalų.

Žvejai apie tą vietą pasakojo keistą istoriją. Maljorkietės buvo labai neprieinamos, puritoniškos ir religingos. Plaukiodamos jos vilkėdavo maudymosi kostiumus su ilgais sijonais ir juodomis kojinėmis, kaip prieš daugelį metų. Dauguma iš jų visiškai nesureikšmindavo plaukimo ir paliko jį begėdėms europietėms, čia leidusioms vasaras. Žvejai irgi smerkė modernius maudymosi kostiumėlius bei nepadorų europiečių elgesį. Jie manė, kad visi europiečiai nudistai ir telaukia menkiausios progos visiškai nusirengti ir pliki tysoti saulėkaitoje kaip kokie pagonys. Dar jie nepritariamai žiūrėjo ir į amerikiečių sumanytus naktinių maudynių vakarėlius.

Prieš kelerius metus vieną vakarą pakrante šokinėdama nuo uolos ant uolos vaikštinėjo aštuoniolikmetė žvejo dukra prigludusia prie kūno balta suknele. Šitaip vaikštinėdama, svajodama ir stebėdama mėnulio atšvaitus jūroje, minkštai prie pėdų besiplakančias vilnis atėjo į slaptą įlankėlę ir pamatė, kad kažkas joje plaukioja. Teįžiūrėjo judančią galvą ir retkarčiais ranką. Plaukikas buvo tolokai. Tada išgirdo, kaip švelnus balsas jai šūktelėjo:

– Eikš paplaukioti. Smagu, – tai buvo pasakyta ispaniškai su užsienietišku akcentu. – Sveika, Marija, – šūktelėjo dar kartą, taigi balsas ją pažino. Greičiausiai ten viena iš tų jaunų amerikiečių, kurios maudėsi čia dieną.

Ji atsiliepė:

– Kas tu?

– Evelina, – pasakė balsas. – Eikš su manimi paplaukioti.

Pagunda buvo didelė. Marija galėjo lengvai nusimesti savo baltą suknelę ir likti tik su apatinuku. Ji apsižvalgė. Aplinkui nieko nematyti. Jūra rami ir kibirkščiavo mėnesiena. Marija pirmąkart suvokė, kodėl europiečiams patinka maudytis naktimis. Nusivilko suknelę. Ji turėjo ilgus juodus plaukus, šviesų veidą, įkypas žalias akis, žalesnes ir už jūrą. Buvo dailiai sudėta, aukštakrūtė, ilgakojė, dailaus kūno. Plaukti mokėjo geriau už bet kurią salos moterį. Įslydo į vandenį ir ilgais lengvais mostais nusiyrė prie Evelinos.

Evelina panėrusi po vandeniu priplaukė ir čiuptelėjo už kojų. Vandenyje jodvi kibino viena kitą. Prietemoje ir po maudymosi kepuraite buvo sunku aiškiai įžiūrėti veidą. Amerikiečių moterų balsai buvo vyriški.

Evelina grūmėsi su Marija, apkabindavo po vandeniu.

Jos išnirdavo įkvėpti, juokėsi, nerūpestingai plaukiojo tolyn ir artyn viena prie kitos. Marijos apatinukas plakėsi aplink pečius ir varžė judesius. Galop visai nuslydo, ir ji liko nuoga. Evelina panėrė po apačia ir žaismingai ją palietė, taškė ir nardė jai po kojomis ir tarp jų.

Praskėsdavo kojas taip, kad ir draugė galėtų tarp jų pranerti ir iškilti kitoje pusėje. Plūduriuodavo ir leisdavo draugei praplaukti po išriesta nugara.

Marija matė, kad ir ji nuoga. Paskui netikėtai pajuto, kaip Evelina apkabino iš už nugaros apglėbdama visą jos kūną. Vanduo buvo vasarošiltis kaip prabangi pagalvė ir toks sūrus, kad kėlė jas, padėjo plūduriuoti ir plaukioti be jokių pastangų.

– Tu graži, Marija, – pasakė žemas balsas, ir Evelina apsivijo ją rankomis. Marija norėjo plaukti šalin, tačiau ją sulaikė vandens šiluma ir prigludęs draugės kūnas. Leidosi apkabinama. Nejautė draugės krūtų, tačiau žinojo, kad jos matytos jaunos amerikietės buvo bekrūtės. Marijos kūnas apsunko ir ji panoro užsimerkti.

Staiga tarp kojų pajuto visai ne ranką, o kažką kita, kažką tokio netikėto, tokio trikdančio, kad net suriko. Čia buvo ne Evelina, bet jaunesnis Evelinos brolis, ir jis įslydo savo stačia varpa jai tarp kojų. Ji šūktelėjo, bet niekas neišgirdo, ir tik šūktelėjimo ji buvo mokyta iš savęs tikėtis. Iš tiesų jo glėbys jai atrodė toks raminamas, šiltas ir glostantis kaip ir vanduo. Vanduo, varpa ir rankos susimokė sužadinti jos kūną. Ji mėgino nuplaukti. Tačiau vaikinas paplaukė po ja, paglamonėjo, suėmė už kojų ir vėl apkabino iš už nugaros.

Jie grūmėsi vandenyje, bet kiekvienas judesys fiziškai jau-

dino ją dar labiau, ji vis aiškiau jautė jo kūną greta savojo, jo rankas ant savęs. Jos krūtys vandenyje suposi kaip dvi apsunkusios plūduriuojančios vandens lelijos. Jis jas pabučiavo. Nuolat judėdamas iš tikrųjų negalėjo jos paimti, bet jo varpa ją nuolat lietė pačioje jautriausioje lyties vietelėje, ir Marija ėmė netekti jėgų. Ji nuplaukė į krantą, jis – iš paskos. Abu nugriuvo ant smėlio. Gulėjo šnopuodami nuogi, o vilnys plakėsi aplinkui juos. Vaikinas tuomet paėmė merginą, o atsiritusios bangos juos prausė ir plovė skaistybės kraują.

Nuo tos nakties juodu susitikdavo tik šią valandą. Jis paėmė ją vandenyje, besisupančią, plūduriuojančią. Banguojantys kūnų judesiai jiems mėgaujantis vienam kitu virsdavo jūros dalimi. Uola jiems tapo tvirta atspirtimi, juodu stovėjo prie jos, glamonėjami bangų ir virpėdami nuo orgazmo.

Nuėjusi į paplūdimį naktį dažnai pajusdavau galinti juos pamatyti plaukiojančius drauge ir besimylinčius.

Dailininkai ir pozuotojos

Vieną rytą mane pakvietė į studiją Grinidžo miestelyje, kur skulptorius buvo bepradedąs statulėlę. Jis buvo vardu Milardas. Turėjo apytikslę norimos figūros versiją ir priėjo etapą, kai prireikia pozuotojos.

Statulėlė vilkėjo prigludusią suknelę, išryškėjo kiekviena kūno linija ir linkis. Skulptorius paprašė manęs visiškai nusirengti, nes kitaip dirbti negalėjo. Jis atrodė toks įnikęs į statulėlę ir į mane žvelgė taip išsiblaškęs, kad galėjau nusirengti ir atsistoti jos poza nedvejodama. Nors tuo metu buvau gana nekalta, jis privertė mane pasijusti taip, tarsi mano kūnas nesiskiria nuo veido, tarsi būčiau tas pats, kas statula.

Dirbdamas Milardas pasakojo apie savo pirmesnį gyvenimą Monparnase, ir laikas ėjo greitai. Nežinojau, ar tie pasakojimai buvo skirti paveikti mano vaizduotei, tačiau jis neparodė jokių susidomėjimo manimi ženklų. Pats sau mėgavosi atkurdamas Monparnaso atmosferą. Štai viena iš jo pasakotų istorijų:

– Vieno modernaus dailininko žmona buvo nimfomanė. Manau, ji sirgo tuberkulioze. Veidas būdavo baltas kaip kreida, degančios juodos akys giliai įkritusios, vokai nudažyti žaliai. Turėjo pilną figūrą, kurią itin standžiai aptemp-

davo juodu atlasu. Jos liemuo buvo labai liaunas palyginti su visu kūnu. Juosdavosi jį plačiu sidabriniu graikišku diržu, apie šešių colių pločio, nusagstytu akmenimis. Tas diržas apžavėdavo. Kaip vergystės diržas. Galėjai nujausti, kad giliai viduje ji *buvo* vergė – savo seksualinio alkio. Galėjai nujausti, kad tereikia stverti už diržo ir atsegti, kad ji pultų tau į rankas. Buvo labai panašus į Klunio muziejuje eksponuojamą skaistybės diržą, kuriuo kryžiuočiai, sakoma, apjuosdavo savo žmonas – labai platų sidabrinį diržą su kabančiu priedu, dengdavusiu lytį ir užrakindavusiu visam kryžiaus žygiui. Kai kas man pasakojo linksmą istoriją apie kryžiuotį, uždėjusį skaistybės diržą savo žmonai, o raktą, jei kartais žūtų, palikusį geriausiam draugui. Nespėjo nujoti nė kelių mylių, kai pamatė šuoliais iš paskos atlekiantį bičiulį, šaukiantį: „Davei man ne tą raktą!“

Štai tokius jausmus Luizos diržas sukeldavo visiems. Pamatę ją atėjusią į kavinę, peržvelgiančią mus alkanomis akimis, ieškančią atsako, kvietimo prisėsti, žinojome, kad išsirengė dienos medžioklei. Vyras negalėjo apie tai nežinoti. Jis buvo apgailėtinas, nuolat jos ieškantis žmogelis, kuriam draugai sakydavo, kad ji kitoje kavinėje, paskui dar kitoje, kol jis ten nueidavo, tai duodavo jai laiko su kuo nors vogčiomis nuslinkti į viešbučio kambarį. Paskui visi stengdavosi jai pranešti, kur vyras jos ieško. Galiausiai nusivylęs jis maldaudavo savo geriausių draugų ją paimti, kad tik nepakliūtų į svetimšalio rankas.

Jis bijojo svetimšalių, ypač iš Pietų Amerikos, negrų ir kubiečių. Girdėjo užuominų apie jų nepaprastas seksualines galias ir jautė, kad pakliuvusi į jų glėbius žmona pas jį nieka-

da nebegrįžtų. Tačiau Luiza, permiegojusi su visais geriausiais jo draugais, galiausiai susipažino su vienu svetimšaliu.

Jis buvo kubietis, didžiulis rudaodis vyras, nepaprastai gražus, ilgais lygiais plaukais kaip indas ir gražiai pilnų, taurių bruožų. Jis praktiškai gyveno prie *Dome* kavinės, kol rasdavo tinkamą moterį. Tada juodu dingdavo dviem ar trims dienoms, užsirakindavo viešbučio kambaryje ir nepasirodydavo, kol abu nepasitenkindavo. Jis manė, kad iš moters reikia iškelti tokią puotą, kad abudu daugiau niekada nebenorėtų vienas kito matyti. Tik kai viskas pasibaigdavo, jį vėl pamatydavo sėdintį kavinėje ir nuostabiai šnekučiuojantį. Be to, jis buvo puikus freskų tapytojas.

Kai jiedu su Luiza susitiko, nedelsdami kartu pabėgo. Antonijų nepaprastai žavėjo jos balta oda, tarpios krūtys, liaunas liemuo, ilgi, lygūs, vešlūs šviesūs plaukai. O ją žavėjo jo galva ir galingas kūnas, lėtumas ir būdo lengvumas. Jam viskas sukeldavo juoką. Jį apėmė tik vienas jausmas, kad dabar visas pasaulis atskirtas ir egzistuoja tik ši jausmų puota, kad nebebus rytojų, jokių susitikimų su dar kuo nors – kad tėra tik šis kambarys, ši popietė, ši lova.

Kai ji stovėjo prie didelės geležinės lovos laukdama, jis pasakė: „Nenusijuosk diržo.“ Ir ėmė aplinkui jį lėtai plėšti nuo jos drabužius. Plėšė ramiai ir be jokių pastangų, tarsi jie būtų iš popieriaus. Luiza virpėjo nuo jo stiprių rankų. Jau stovėjo nuoga, juosinti tik sunkų sidabrinį diržą. Jis paleido ant pečių jos plaukus. Ir tik tada paguldė ant lovos ir apibėrė nepabaigiamais bučiniais rankas laikydamas ant krūtų. Ji jautė skausmingą sidabrinio diržo ir smarkiai nuogą jos kūną spaudžiančių rankų svorį. Jos seksualinis alkis kilo kaip

kokia beprotybė iki pat galvos, apakindamas ją. Jis buvo toks neatidėliotinas, kad ji nebegalėjo laukti. Nė negalėjo laukti, kol jis nusirengs. Tačiau Antonijus nepaisė jos nekantrių judesių. Jis ne tik toliau ją bučiavo tarsi savo didele tamsia burna būtų gėręs visą jos burną, liežuvį, alsavimą, bet jo rankos ją ir maitojo, giliai įspaustos į kūną, visur palikdamos ženklus ir keldamos skausmą. Ji drėko ir virpėjo, praskėtusi kojas stengėsi užlipti viršun. Mėgino atsegti jam kelnes.

„Yra laiko, – pasakė jis. – Yra daug laiko. Mes pasiliksime šiame kambaryje ilgoms dienoms. Mudu abu turime daugybę laiko."

Tada jis nusisuko ir nusirengė. Jo oda buvo auksiškai ruda, varpa tokia pati glotni, kaip ir visas kūnas, didelė, tvirta kaip nublizginta medinė lazda. Ji puolė ant jo ir paėmė ją į burną. Jo pirštai lakstė visur, į išangę, į lytį; jo liežuvis – į burną, į ausis. Jis kąstelėjo jai spenelius, pabučiavo ir krimstelėjo į pilvą. Ji pamėgino numalšinti alkį trindamasi jam į kojas, bet jis neleido. Lankstė ją, tarsi ji būtų sutverta iš gumos, sukiojo visokiomis padėtimis. Dviem stipriomis rankomis imdavo bet kurią jos kūno dalį, kurios buvo ištroškęs, ir kėlė prie burnos kaip maisto kąsnelį, nepaisydamas, kaip visas kūnas krinta erdvėje. Tiesiog šitaip suėmė abiem rankomis jos užpakalį ir pakėlęs prie burnos bučiavo ir kąsčiojo. Ji maldavo: „Paimk mane, Antonijau, paimk, nebegaliu laukti." O jis neėmė.

Tuomet alkis įsčiose virto siautėjančia liepsna. Ji pamanė, kad jis atims jai protą. Kad ir kaip stengėsi sukelti sau orgazmą, jis viską sužlugdydavo. Net jei per ilgai jį bučiuodavo, jis atsitraukdavo. Jai judant didysis diržas skimbčiojo kaip

vergystės grandinė. Iš tikrųjų tada ji buvo to didžiulio rudo vyro vergė. Jis valdė ją kaip karalius. Jos malonumas buvo pavaldus jo malonumui. Ji suprato nieko negalinti padaryti prieš jo jėgą ir valią. Jis reikalavo pasiduoti. Geismas joje išnyko, nes ji visiškai išseko. Dingo visas jos kūno stangrumas. Ji tapo minkšta kaip medvilnė. Jis įsikniaubė į ją su didžiausiu džiugesiu. Jo vergė, jo nuosavybė, palaužtas kūnas, šnopuojantis, lankstus, minkštėjantis po pirštais. Jo rankos ieškojo kiekvieno kūno užkampio, nepaliko nieko nepaliesta, minkė, mankė ją, kad atitiktų jo užgaidą, lankstė, kad atitiktų burną, liežuvį, spaudė prie savo didelių spindinčių baltų dantų, žymėjo ją kaip savo.

Pirmą kartą alkis, kuris plytėdavo odos paviršiuje kaip sudirgimas, atsitraukė į gilesnius jos kūno klodus. Atsitraukęs kaupėsi ir tapo ugnies, laukiančios, kol bus išlaisvinta pagal jo laiką ir ritmą, šerdimi. Jo lytėjimas buvo nelyginant šokis, kuriuo du kūnai vertė ir deformavo save naujais pavidalais, naujomis sandaromis, naujomis konstrukcijomis. Tai jie susiglaudę kaip dvyniai, kaip šaukštai, jo varpa prie jos užpakalio, jos krūtys kaip vilnys banguoja jo rankose, skausmingai suvokiamos, jaučiamos, jautrios. Tai jis atsitūpęs virš jos imlaus kūno kaip didelis liūtas, o ji pasidėjusi po užpakaliu abu kumščius pakelia save jo varpai. Jis įėjo pirmąkart ir pripildė ją kaip nė vienas kitas, paliesdamas pačias įsčių gelmes.

Medus iš jos liete liejosi. Jam stumčiojant varpa kėlė tylius siurbimo garsus. Iš įsčių išstūmė visą orą, taip jas užpildė varpa, ir jis be paliovos lingavo meduje ten ir atgal, lytėdamas jos įsčių viršūnėlę, bet tik ji imdavo greičiau alsuoti, jis

ištraukdavo varpą, visą blizgančią, ir imdavosi kitokių glamonių. Atsigula ant lovos aukštielninkas pakilusia varpa ir priverčia ją atsisėsti ant viršaus, suimti ją visą į save taip, kad gaktos plaukai liestųsi su jo plaukais. Laikydamas privertė šokti ratelius aplink savo varpą. Ji krito ant jo, krūtimis trynėsi jam į krūtinę, siekė jo burnos, paskui vėl atsitiesė ir tęsė šokį aplinkui varpą. Kartais šiek tiek pasikėlusi lytyje laikė vien tik jo varpos galvą, judėjo švelniai, labai švelniai, tik kad išlaikytų ją viduje, lietė savo lyties pakraščiais, paraudusiais ir išbrinkusiais, ir sučiaupė varpą nelyginant burna. Tada ūmiai krito žemyn, suėmė visą varpą, aiktelėjusi iš smagumo puolė ant jo kūno ir vėl siekė burnos. Jo rankos visą laiką pasiliko ant jos užpakalio, suėmusios ją sustiprino judesius, tad ji negalėjo jų staiga paspartinti ir baigti.

Jis nukėlė ją nuo lovos, pastatė ant grindų ant rankų ir kelių ir liepė: „Eik." Ji ropojo po kambarį pusiau prisidengusi ilgais šviesiais plaukais, diržo nusvertu liemeniu. Tada jis atsiklaupė už jos ir įterpė varpą, visu kūnu virš jos judėdamas ant savo geležinių kelių ir ilgų rankų. Pasimėgavęs ja už nugaros, pakišo galvą po ja taip, kad galėtų čiulpti tarpias jos krūtis tarsi ji būtų gyvūnas, rankomis ir burna neleisdamas jai pasijudinti. Abudu šnopavo ir raitėsi ir tik tada jis ją pakėlė, nunešė ant lovos, užsikėlė jos kojas sau ant pečių. Paėmė ją šiurkščiai, ir jiedu baigė kartu drebėdami ir virpėdami. Ji staiga krito šalin ir isteriškai pravirko. Orgazmas buvo toks galingas, kad pamanė einanti iš proto nuo neapykantos ir malonumo, kurio dar nebuvo pažinusi. Jis šnopuodamas šypsojosi; jiedu sugulė ir užmigo.

Kitą dieną Milardas papasakojo man apie dailininkę Mafuką, vyrą-moterį iš Monparnaso.

– Niekas tiksliai nežinojo, kas ji tokia. Rengėsi kaip vyras. Buvo smulki, liesa, plokščia krūtine. Plaukus nešiojo trumpus, lygius. Veidas buvo berniukiškas. Žaidė biliardą kaip vyras. Gėrė kaip vyras užsikėlusi kojas ant baro baliustrados. Pasakodavo nešvankias istorijas kaip vyras. Jos paveikslai dvelkė moters darbuose nepasireiškiančia jėga. Bet jos vardas skambėjo moteriškai, jos eisena buvo moteriška, ir sklido kalbos, kad ji neturi varpos. Vyrai nežinojo, kaip iš tikrųjų su ja elgtis. Kartais broliškai paplodavo per nugarą.

Ji gyveno studijoje su dviem merginomis. Viena iš jų pozavo, kita dainavo naktiniame klube. Tačiau niekas nežinojo, kokie jų santykiai. Merginos, regis, bendravo kaip vyras ir žmona. O kas joms buvo Mafuka? Jos niekada neatsakinėdavo į jokius klausimus. Monparnase visada norėdavo tokius dalykus žinoti – smulkmeniškai. Keletas homoseksualų buvo susidomėję Mafuka ir net mėgino suartėti su ja ar juo. Bet ji juos atstūmė. Baisiai susibarė ir išgrūdo jėga.

Vieną dieną buvau gana nemenkai įkaušęs ir užėjau į Mafukos studiją. Durys buvo atviros. Įėjęs išgirdau balkone kikenant. Abi merginos akivaizdžiai mylėjosi. Balsai buvo švelnūs ir jausmingi, paskui šiurkštūs ir neaiškūs, tada virto dejonėmis ir dūsavimais. Paskui viskas nutilo.

Įėjusi Mafuka aptiko mane stačiomis ausimis klausantį. Pasakiau jai: „Būk gera, leisk į jas pažiūrėti."

„Prašom, – pasakė Mafuka. – Eikš su manimi viršun, lė-

tai. Jos nesiliaus, jeigu manys, kad tai aš. Joms patinka, kai aš stebiu."

Mes užlipome siaurais laiptais. Mafuka šūktelėjo: „Čia aš." Garsai nenutrūko. Užlipęs pasilenkiau, kad jos manęs nepamatytų. Mafuka nuėjo prie lovos. Abi merginos buvo nuogos. Glaudėsi kūnais ir trynėsi viena į kitą. Trintis kėlė joms malonumą. Mafuka pasilenkusi virš jų paglamonėjo abi. Jos pasakė: „Nagi, Mafuka, atsigulk su mumis." Bet ji jas paliko ir nusivedė mane laiptais žemyn.

„Mafuka, – pasakiau. – Kas tu esi? Vyras ar moteris? Kodėl gyveni su tomis dviem merginomis? Jeigu tu vyras, kodėl nesusirandi sau merginos? O jei moteris, tai kodėl retkarčiais tau neturėti vyro?"

Mafuka man nusišypsojo.

„Visi nori žinoti. Visi jaučia, kad nesu vyrukas. Moterys jaučia. Vyrai neįsitikinę. Aš esu meno žmogus."

„Ką nori pasakyti, Mafuka?"

„Noriu pasakyti, kad kaip daug menininkų esu biseksuali."

„Taip, bet menininkų biseksualumas slypi jų prigimtyje. Jie gali būti vyrai su moters prigimtimi, bet ne tokia dviprasmiška išore, kaip tavo."

„Aš turiu hermafrodito kūną."

„Oi, Mafuka, leisk man pažiūrėti į tavo kūną."

„Nenorėsi su manimi mylėtis?"

„Pasižadu."

Pirmiausia ji nusirengė palaidinę ir atidengė jauno vaikino liemenį. Neturėjo krūtų, tik spenelius, sudėtus tarsi jauno vaikino. Tada nusimovė kelnes. Mūvėjo moteriškas

kelnaites, kūno spalvos, nėriniuotas. Turėjo moters kojas ir šlaunis. Dailiai išlenktas, pilnas. Mūvėjo moteriškas kojines ir keliaraiščius. Aš pasakiau: „Leisk man nuimti keliaraiščius. Dievinu keliaraiščius.“ Pakėlusi ji padavė man koją grakščiu nelyginant baleto šokėjos judesiu. Aš lėtai nusmaukiau keliaraištį. Saujoje laikiau elegantišką pėdą. Pažvelgiau į kojas, kurios buvo tobulos. Numoviau kojines ir pamačiau gražią, glotnią moters odą. Jos pedikiūras buvo elegantiškas ir kruopščiai atliktas. Nagai nulakuoti raudonu laku. Ji intrigavo mane vis labiau. Paglosčiau jos kojas. Ji tarė: „Žadėjai su manimi nesimylėti.“

Atsistojau. Tada ji nusismaukė kelnaites. Ir po švelniais garbanotais moteriškos formos gaktos plaukais pamačiau, kad ji turi nedidukę atrofuotą varpą, kaip vaiko. Ji – ar jis, leido į save žiūrėti, kol pajutau, kad jau turiu prabilti.

„Kodėl vadini save moterišku vardu, Mafuka? Išskyrus tavo rankų ir kojų formas, tu atrodai visai kaip jaunas vaikinas.“

Tada Mafuka nusijuokė, šį kartą moters juoku, labai švelniu ir maloniu. Ir pasakė: „Eikš, pažiūrėk.“ Atsigulė ant kanapos, praskėtė kojas ir už varpos parodė man tobulas moters vulvos žiotis, rožines ir švelnias.

„Mafuka!“

Mano geismas pabudo. Keisčiausias geismas. Troškimas paimti vyrą ir moterį viename asmenyje. Ji pamatė, kaip jis kyla manyje, ir atsisėdo. Pamėginau laimėti ją glamonėmis, bet ji išsisuko.

„Ar tau nepatinku? – paklausiau. – Ar kada turėjai vyrą?“

„Aš nekalta. Man vyrai nepatinka. Geidžiu tik moterų,

bet negaliu paimti jų kaip vyras. Mano varpa kaip vaiko – negaliu patirti erekcijos."

„Tu tikras hermafroditas, Mafuka, – pasakiau. – Štai ką turėjo sukurti mūsų amžius, nes įtampa tarp vyriškumo ir moteriškumo išardyta. Žmonės dažniausiai yra pusiau viena ir pusiau kita. Tačiau niekada dar nesu matęs to iš tikrųjų – fiziškai. Tu tikriausiai labai nelaiminga. Ar tu laiminga su moterimis?"

„Geidžiu moterų, bet kenčiu, nes negaliu jų paimti kaip vyras, ir dar todėl, kad kai jos paima mane kaip lesbietės, aš vis tiek jaučiu šiokį tokį nepasitenkinimą. Bet vyrai manęs netraukia. Įsimylėjau Matildą, pozuotoją. Bet negaliu jos išsaugoti. Ji susirado tikrą lesbietę, tokią, kuri, jos manymu, gali ją patenkinti. Ta mano varpa visada kėlė jai nuojautą, kad nesu tikra lesbietė. Ir ji žino, kad neturi man galios, net jeigu mane ir traukia. Tad matai, abi merginos kartu užmezgė kitą ryšį. Aš stoviu tarp jų amžiais nepatenkinama. Be to, man nepatinka moterų draugija. Jos ribotos ir linkusios į asmeniškumus. Laikosi savo slėpinių ir paslapčių, vaidina ir apsimetinėja. Man labiau patinka vyrų būdas."

„Vargšė Mafuka."

„Vargšė Mafuka. Taip, kai gimiau, nežinojo, kokį man duoti vardą. Gimiau mažame Rusijos miestelyje. Jie manė, kad aš pabaisa ir mano pačios labui geriau būtų mane sunaikinti. Kai atvykau į Paryžių, kentėjau mažiau. Pamačiau, kad esu gera menininkė..."

Išėjusi iš skulptoriaus studijos visada užsukdavau į gretimą kavinukę ir apsvarstydavau viską, ką Milardas buvo papa-

sakojęs. Man buvo smalsu, ar, pavyzdžiui, aplinkui kas nors panašaus vyksta čia, Grinidžo miestelyje. Man ėmė patikti pozuoti dėl nuotykingos dvasios. Nutariau šeštadienio vakarą nueiti į vakarėlį, kur pakvietė dailininkas, pavarde Braunas. Buvau visko ištroškusi ir smalsi.

Išsinuomojau vakarinę suknelę Dailininkų pozuotojų klubo kostiumų skyriuje kartu su vakarine pelerina ir bateliais. Kartu su manimi atėjo dar dvi pozuotojos, raudonplaukė mergina Molė ir skulptorių numylėtinė didingoji Etelė.

Mano galvoje visą laiką sukosi skulptoriaus papasakotos Monparnaso istorijos ir dabar jaučiausi, kad žengiu į šį pasaulį. Pirmiausia nusivyliau pamačiusi, kad studija gana skurdi ir tuščia, dvi kušetės be pagalvėlių, apšvietimas prastas, jokių gūnių, kurios, mano įsivaizdavimu, vakarėliui būtinos.

Buteliai stovėjo ant grindų kartu su stiklinėmis ir apdužusiais puodeliais. Kopėčios vedė į balkoną, kur Braunas laikė savo paveikslus. Plona užuolaida dengė prausyklę ir dujinę viryklę. Atremtas į priekinę kambario sieną stovėjo erotinis dviejų vyrų užvaldytos moters paveikslas. Moterį apėmusios konvulsijos, jos kūnas išriestas, šviečia akių baltymai. Vyrai ją užgulę, vieno varpa joje, kito varpa jos burnoje. Paveikslas buvo natūralaus dydžio ir labai gyviškas. Visi žiūrėjo į jį, gėrėjosi. Aš buvau pakerėta. Pamačiau pirmąjį tokio pobūdžio paveikslą ir jis sukėlė man didžiulį visokiausių jausmų šoką.

Greta stovėjo dar labiau sukrečiantis paveikslas. Jis vaizdavo skurdžiai apstatytą kambarį, kurį pripildė didelė geležinė lova. Ant jos sėdėjo maždaug keturiasdešimtmetis ar

panašaus amžiaus vyras senais drabužiais, neskustu veidu, seilėta burna, uždribusiais vokais, atvipusia žiauna, visiškai buka išraiška. Jis buvo pusiau nusimovęs kelnes ir ant plikų kelių pasisodinęs mažą mergytę labai trumpu sijonėliu ir maitino ją šokoladiniu batonėliu. Plikos kojytės gulėjo ant plikų plaukuotų jo kojų.

Pamačiusi tuos paveikslus jaučiausi kaip girta, galva ūmiai apsvaigo, kūną užliejo šiluma, jausmai sumišo. Kūne nubudo kažkas migloto ir blausaus, naujas jutimas, kitoks alkis ir nerimas.

Apžvelgiau kitus žmones patalpoje. Tačiau tokių dalykų jie tiek buvo regėję, kad šie nekėlė jokio poveikio. Jie juokėsi ir komentavo.

Viena pozuotoja pasakojo apie savo įspūdžius apatinių drabužių krautuvėje:

– Atsiliepiau į skelbimą pozuoti su apatiniais drabužiais eskizams. Dariau tai daug kartų pirmiau ir man mokėjo padorią kainą – po dolerį už valandą. Paprastai eskizus darydavo keli dailininkai iš karto ir aplinkui būdavo daug žmonių – sekretorių, stenografisčių, pasiuntinukų. Šį kartą kambarys buvo tuščias. Tiesiog kabinetas su rašomuoju stalu, aplankais ir piešimo reikmenimis. Priešais piešimo lentą sėdėjo vyras ir laukė manęs. Gavau krūvą apatinių ir susiradau uždarą vietą, kur galėjau persirengti. Pradėjau vilkėdama apatinuką. Pozavau penkiolika minučių, kol jis darė eskizus.

Dirbome tyliai. Jam mostelėjus nueidavau už širmos persirengti. Ten buvo atlasinių apatinių, mielų modelių nėriniuotais krašteliais, dailiai išsiuvinėtų. Apsivilkau liemenėlę

ir kelnaites. Vyras rūkė ir piešė. Krūvos apačioje buvo kelnaitės ir liemenėlė, pasiūtos vien iš juodų nėrinių. Dažnai pozuodavau nuoga, tad man buvo nė motais jas apsivilkti. Jos buvo gana gražios.

Daugiausia žiūrėjau pro langą, o ne į piešiantį vyrą. Po kiek laiko nebeišgirdau šnarančio pieštuko, tad nenorėdama sugadinti pozos šiek tiek grįžtelėjau į jį. Jis sėdėjo už savo piešimo lentos ir spoksojo į mane. Tuomet suvokiau, kad jis išsitraukęs varpą ir ištiktas kažkokio transo.

Manydama, kad man tai reiškia bėdą, nes kabinete mes buvome vieni, žengiau prie širmos apsirengti.

Jis pasakė: „Palauk. Neliesiu tavęs. Tiesiog man patinka matyti moterį su gražiais apatiniais. Nepasijudinsiu iš šios vietos. O jeigu nori, kad daugiau tau sumokėčiau, tau tereiks apsirengti mano mėgstamiausius apatinius ir penkiolika minučių papozuoti. Duosiu tau penkiais doleriais daugiau. Gali pati pasiimti. Dešinėje, kaip tik virš tavo galvos ant lentynos."

Na, nusiėmiau paketą. Ten buvo mieliausi kada nors matyti apatiniai: subtiliausi juodi nėriniai – iš tikrųjų kone kaip voratinklis, o kelnaitės buvo perkirptos iš priekio ir užpakalio ir apkraštuotos puikiausiais nėriniais. Liemenėlė buvo sukirpta taip, kad per trikampes atvaras matytųsi speneliai. Sudvejojau, nes svarsčiau, ar tai pernelyg nesujaudins vyro ir ar jis manęs nepuls.

Jis pasakė: „Nesijaudink. Iš tikrųjų man moterys nepatinka. Niekada jų neliečiu. Man patinka tik apatiniai. Tiesiog patinka žiūrėti į moterį su mielais apatiniais. Jei pamėginčiau tave paliesti, iš karto tapčiau impotentu. Nesikelsiu iš čia."

Padėjo į šalį savo piešimo lentą ir sėdėjo su atkišta varpa. Kartkartėmis ji sudrebėdavo. Tačiau nuo kėdės jis nesikėlė.

Nusprendžiau apsivilkti apatiniais. Penki doleriai viliojo. Jis nebuvo labai stiprus ir maniau, kad galėsiu apsiginti. Tad atsistojau ten su perkirptomis kelnaitėmis ir apsisukau, kad apžiūrėtų mane iš visų pusių.

Tada jis pasakė: „Gana." Atrodė sutrikęs, kraujas plūstelėjo į veidą. Liepė man greitai apsirengti ir išeiti. Skubiai padavė pinigus, ir aš išėjau. Jaučiau, kad tik ir telaukia, kol išeisiu, kad masturbuotųsi.

Pažinojau panašių vyrų, nukniaukiančių kieno nors batą, kokios nors patrauklios moters, jį laikydami ir į jį žiūrėdami masturbuodavosi.

Jos pasakojimas visus prajuokino.

– Aš manau, – pasakė Braunas, – kad vaikystėje buvome kur kas labiau linkę į vienokių ar kitokių daiktų fetišizmą. Prisimenu, kaip slėpdavausi savo motinos drabužinėje ir patirdavau ekstazę uosdamas ir liesdamas jos drabužius. Net ir šiandien negaliu atsispirti moterims, nešiojančioms šydą ar tiulį arba plunksnas, nes tai man sukelia keistą pojūtį, kurį patirdavau toje drabužinėje.

Jam tą papasakojus aš prisiminiau, kai dėl tos pačios priežasties būdama vos trylikos pasislėpiau jauno vyriškio drabužinėje. Jam buvo dvidešimt penkeri, ir jis elgėsi su manimi kaip su maža mergaite. Buvau įsimylėjusi. Sėdėdama greta automobilyje, į kurį susisodindavo mus visus ilgiems pasivažinėjimams, patirdavau ekstazę vien pajutusi jo koją prie savosios. Naktimis atsigulusi į lovą ir užgesinusi šviesą

pasiimdavau kondensuoto pieno skardinę, kurioje pradurdavau skylutę. Sėdėdavau tamsoje ir čiulpdavau saldų pieną su nepaaiškinamu geiduliu visame kūne. Tada maniau, kad būti įsimylėjusiai ir čiulpti saldų pieną yra susiję. Prisiminiau tai daug vėliau, kai pirmą kartą paragavau spermos.

Molė prisiminė, kad būdama tokio paties amžiaus mėgdavo valgyti imbierą uostydama kamparo rutuliukus. Nuo imbiero kūnas sušildavo ir apsunkdavo, o kamparo rutuliukai šiek tiek svaigindavo. Šitaip sukeldavo sau kone narkotinę būseną ir drybsodavo kelias valandas.

Etelė atsisuko į mane ir pasakė:

– Tikiuosi, niekada netekėsi už žmogaus, kurio seksualiai nemyli. Aš kaip tik taip ir padariau. Man jame viskas patiko, jo elgsena, veidas, kūnas, tai, kaip jis dirba, kaip elgiasi su manimi, kaip galvoja, kaip šypsosi, kalba – viskas, išskyrus vyrišką seksualumą. Maniau, kad patiko, kol susituokėme. Su juo absoliučiai viskas gerai. Jis puikus meilužis. Jausmingas ir romantiškas, rodo kilnius jausmus ir puikius pomėgius. Jis jautrus ir dievina mane. Praeitą naktį, kai buvau beužmieganti, jis atėjo pas mane į lovą. Beveik miegojau, tad negalėjau savęs valdyti, kaip paprastai, nes nenoriu užgauti jo jausmų. Įsitaisęs prie manęs labai lėtai ir pamažu pradėjo mane imti. Paprastai viskas baigiasi greitai, todėl įmanoma ištverti. Nė neleidžiu jam savęs pabučiuoti, jei tik galiu. Nekenčiu jo burnos ant savęs. Paprastai nusuku veidą šalin, taip padariau ir praeitą naktį. Na, jis buvo su manimi, ir kaip manote, ką aš padariau? Staiga jam mėgaujantis sugniaužusi kumščius ėmiau jį daužyti per petį, suleidau į jį nagus, o jis palaikė tai ženklu, kad man malonu, kad siau-

tėju veikiau iš malonumo, ir tęsė, ką pradėjęs. Tuomet kiek galėdama tyliau sušnypščiau: „Nekenčiu tavęs.“ O paskui klausinėjau savęs, ar jis išgirdo. Ką pamanė? Gal užsigavo? Kadangi ir pats buvo beužmingąs, paprasčiausiai pabučiavo mane linkėdamas labos nakties, kai viskas baigėsi, ir nuėjo į savo lovą. Kitą rytą laukiau, ką man pasakys. Tebemaniau, kad tikriausiai išgirdo mane sakančią „Nekenčiu tavęs“. Tačiau ne, greičiausiai tuos žodžius pasakiau be garso. Ir jis man tepasakė: „Žinai, buvai gana pašėlusi praeitą naktį“, – ir nusišypsojo, tarsi būtų labai tuo patenkintas.

Braunas įjungė fonografą ir mes ėmėme šokti. Tas šlakas alkoholio, kurį išgėriau, trenkė man į galvą. Jutau, kaip plečiasi visa erdvė. Viskas atrodė sklandu ir paprasta. Iš tikrųjų viskas lėkė žemyn sniego kalva, ant kurios aš galėjau užsiropšti be jokių pastangų. Jutau didelį draugiškumą, tarsi visus tuos žmones artimai pažinočiau. Tačiau šokiui pasirinkau droviausią dailininką. Jutau, kad panašiai kaip ir aš jis dėjosi viską ten pažįstantis. Jutau, kad gilumoje jam kiek nejauku. Kiti dailininkai šokdami glamonėjo Etelę ir Molę. Šitas nedrįso. Juokiausi pati sau jį atradusi. Braunas pamatė, kad mano dailininkas nemėgina suartėti, ir išskyrė mus šokiui. Mestelėjo gudrią užuominą apie nekaltuoles. Paklausiau, ar netaiko jos man. Iš kur žino? Jis prisispaudė prie manęs, aš pasitraukiau nuo jo šalin. Grįžau prie droviojo jauno dailininko. Iliustruotoja su juo flirtavo, kibino. Jis lygiai tiek pat apsidžiaugė, kad grįžau. Tad šokome kartu su savo drovumu. Visi žmonės aplinkui mus jau bučiavosi ir glaustėsi.

Iliustruotoja nusimetė palaidinukę ir šoko tik su apatinuku. Drovusis dailininkas tarė:

– Jeigu čia pasiliksime, netrukus gulėsime ant grindų ir mylėsimės. Gal nori eiti?

– Taip, noriu išeiti, – pasakiau.

Mudu išėjome. Užuot mylėjęsis jis kalbėjo ir kalbėjo. Aš apsvaigusi klausiausi. Jis suplanavo mano paveikslą. Norėjo nutapyti mane kaip povandeninę moterį, neaiškią, perregimą, žalią, blankią, išskyrus labai raudonas lūpas ir labai raudoną gėlę, kurią segėjau plaukuose. Ar aš jam papozuosiu? Dėl likerio poveikio atsakiau nelabai greitai, ir atsiprašydamas jis paklausė:

– Gal apgailestauji, kad nebuvau šiurkštus?

– Ne, neapgailestauju. Pati tave pasirinkau, nes žinojau, kad toks nebūsi.

– Tai pirmas mano vakarėlis, – kukliai tarė jis, – o tu ne tokia moteris, su kuria galima būtų elgtis šitaip. Kaip apskritai tapai pozuotoja? Ką veikei pirmiau? Pozuotoja neturi būti prostitutė, žinau, tačiau jai tenka pakelti visokiausių prisilietimų ir kėslų.

– Gana gerai susidoroju, – atsakiau visai nesidžiaugdama tuo pokalbiu.

– Nerimausiu dėl tavęs. Žinau, kad kai kurie dailininkai dirbdami būna nešališki, viską žinau. Pats taip jaučiuosi. Tačiau visada yra akimirka prieš ir po, kai pozuotoja nusirengia ir apsirengia, ir mane trikdo. Tai nuostaba pirmąkart išvydus kūną. Ką pajutai pirmą kartą?

– Visiškai nieko. Jaučiausi tarsi jau būčiau paveikslas. Arba skulptūra. Žvelgiau į savo kūną kaip į daiktą, kažkokį beasmenį daiktą.

Mano liūdesys augo, augo iš nerimo ir alkio. Jutau, kad nieko man nenutiks. Jaučiausi beviltiškai ištroškusi būti moterimi ir nerti į gyvenimą. Kodėl mane pavergė tas poreikis pirmiausia įsimylėti? Kurgi prasidės mano gyvenimas? Į kiekvieną studiją žengdavau tikėdamasi stebuklo, kuris neįvykdavo. Man atrodė, kad stipriausia srovė ošia pro šalį aplinkui, o aš palikta. Man reikia surasti ką nors, kas jaučiasi kaip aš. Bet kur? Kur?

Skulptorių stebėjo žmona, mačiau. Ji dažnai ateidavo į studiją – netikėtai. Ir jis buvo įbaugintas. Nežinojau, kas jį įbaugino. Jie pasikvietė mane dvi savaites praleisti jų sodyboje, kur galėsiu nuolat pozuoti, arba tiksliau – pasikvietė ji. Sakė, kad vyrui nepatinka liautis dirbti per atostogas. Tačiau vos tik ji išėjo, jis atsisuko į mane ir pasakė:

– Turi rasti priežastį nevažiuoti. Ji privers tave pasigailėti. Ji nesveika – apsėsta. Mano, kad kiekviena man pozuojanti moteris yra mano meilužė.

Tomis karštligiškomis dienomis bėgiojau iš studijos į studiją, beveik neturėdavau laiko papietauti, pozuodavau žurnalų viršeliams, žurnalinių pasakojimų iliustracijoms ir skelbimams. Mačiau savo veidą visur, net metro. Spėliojau, ar žmonės mane atpažįsta.

Skulptorius tapo geriausiu mano draugu. Nerimastingai stebėjau, kaip baigiama skulptūrėlė. Tada atbėgusi vieną rytą pamačiau, kad jis ją sugadino. Pasakė, kad mėgino dirbti be manęs. Tačiau neatrodė nelaimingas ar susirūpinęs. Man buvo gana liūdna ir pasirodė labai panašu į sabotažą, nes ji buvo suniokota labai jau nevykusiai. Pamačiau, kad jis džiaugiasi galėdamas pradėti viską iš pradžių.

Teatre kaip tik susipažinau su Džonu ir pažinau balso galią. Jis ritosi per mane kaip vargonų garsai ir vertė virpėti. Kai kartodamas ištarė mano vardą neteisingai, jis suskambo man kaip glamonė. Tai buvo žemiausias, sodriausias mano girdėtas balsas. Vos galėjau į jį žiūrėti. Žinojau, kad jo didelės akys tamsiai magnetiškai mėlynos, kad jis stambus, nenustygstantis. Jo pėdos nervingai trypčiojo kaip lenktyninio žirgo. Jaučiau, kad jo buvimas nustelbia viską aplinkui – teatrą, dešinėje manęs sėdintį draugą. O elgėsi taip, tarsi būčiau jį apžavėjusi, užhipnotizavusi. Jis kalbėjo žvelgdamas į mane, o aš nesiklausiau. Vieną akimirką nebebuvau jauna mergina. Kai tik jis prašnekdavo, pasijusdavau krintanti į kažkokią svaiginančią spiralę, į gražaus balso kilpą. Jis tikrai buvo kaip narkotikas. Kai galiausiai, kaip pats sakė, mane „pavogė“, šūktelėjo taksi.

Nepratarėme nė žodžio, kol patekome į jo apartamentą. Jis manęs nepalietė. Ir nereikėjo. Jo buvimas veikė smarkiai, jaučiausi tarsi būtų jau ilgai mane glamonėjęs.

Tik du kartus ištarė mano vardą lyg manydamas, kad jis gana gražus pakartoti. Buvo aukštas, švytintis. Akys tokios ryškiai mėlynos, kad joms mirktelėjus sekundę atrodydavo, kad plykstelėjo žaibas, keliantis baimę, baimę audros, galinčios visiškai praryti.

Tada mane pabučiavo. Liežuviu apsivijo mano liežuvį, dar kartą ir dar, paskui stabtelėjo ir palietė patį galiuką. Bučiuodamas palengva kėlė man sijoną. Nusmaukė keliaraiščius, numovė kojines. Tada pakėlė ir nunešė į lovą. Buvau tokia aptirpusi, jog pajutau, kad jau įsiskverbė į mane. Man pasirodė, kad jo balsas mane atvėrė, atvėrė jam visą mano

kūną. Jis tai pajuto, todėl stebėjosi varpos jaučiamu pasipriešinimu.

Sustojo pažiūrėti man į veidą. Pamatė didelį emocinį atsidavimą ir tada spustelėjo smarkiau. Pajutau plyšimą ir skausmą, tačiau viską užliejo šiluma, jo balso, kalbančio man į ausį, šiluma:

– Ar tu nori manęs kaip ir aš tavęs?

Tada malonumas privertė jį dejuoti. Jis visu kūnu gulėjo ant manęs, prisispaudęs prie mano kūno, skausmo ašis pranyko. Jaučiau atvėrimo džiaugsmą. Gulėjau pusiau sapnuodama.

Džonas pasakė:

– Sukėliau tau skausmo. Tau nebuvo gera.

Negalėjau nepasakyti:

– Aš noriu dar.

Ranka paliečiau jo varpą. Glosčiau. Ji šoktelėjo tokia kieta. Jis bučiavo mane, kol pajutau naują geismo bangą, troškimą visiškai atsiliepti. Tačiau jis pasakė:

– Skaudės. Truputį palauk. Ar gali su manimi pasilikti visą naktį? Pasiliksi?

Pamačiau sau ant kojų kraują. Nuėjau nusiplauti. Jutau, kad dar nebuvau paimta, kad įplėšimas tebuvo visai nedidelis. Norėjau būti užvaldyta ir pažinti akinantį malonumą. Netvirtai grįžau ir kritau į lovą.

Džonas miegojo susirietęs dideliu kūnu kaip ir tada, kai gulėjo ant manęs, ranką užmetęs ten, kur gulėjo mano galva. Įslydau jam prie šono ir ėmiau migti. Norėjau paliesti jo varpą. Padariau tą švelniai, nenorėdama jo prižadinti. Tada užmigau, bet jo bučiniai mane pabudino. Mes sklendėme tamsiame kūniškumo pasaulyje, jusdami tik lengvą kūno

virpėjimą ir kiekvienas lytėjimas buvo malonus. Jis tvirtai prispaudė mano klubus prie savęs. Bijojo mane užgauti. Praskėčiau kojas. Kai jis įterpė varpą, skaudėjo, tačiau malonumas buvo didesnis. Išorėje nedidelis skausmo žiedas, o giliau malonumas nuo judančios tenai varpos buvimo. Prisispaudžiau prie jo jai pasitikti.

Šį kartą jis buvo pasyvus. Pasakė:

– Tu judėk, dabar tu mėgaukis.

Tad, kad nejausčiau skausmo, atsargiai judėjau aplink jo varpą. Po nugara pasidėjau sugniaužtus kumščius pakeldama save artyn jo. Jis mano kojas užsikėlė ant pečių. Skausmas sustiprėjo, ir jis ištraukė.

Išėjau ryte apsvaigusi, tačiau džiaugsmingai jausdama, kad artėju prie aistros. Parėjau namo ir miegojau, kol jis paskambino.

– Kada ateisi? – paklausė. – Turiu vėl tave pamatyti. Greitai. Ar šiandien pozuoji?

– Taip. Privalau. Ateisiu paskui.

– Būk gera, nepozuok, – tarė jis, – būk gera. Jaučiuosi beviltiškai apie tai pagalvojęs. Pirmiau ateik pas mane. Noriu su tavimi pasikalbėti. Būk gera, pirmiau ateik pas mane.

Nuėjau pas jį.

– O, – pasakė jis nudeginęs man veidą alsuodamas geismu. – Negaliu pakelti minties, kad tu pozuoji, apnuogini save. Negali daugiau to daryti. Turi leisti man tavimi rūpintis. Negaliu tavęs vesti, nes turiu žmoną ir vaikų. Leisk man tavimi rūpintis, kol sugalvosime, kaip mums pabėgti. Leisk man išnuomoti nedidelį butą, kur galėsiu ateiti tavęs aplankyti. Tu neturėtum pozuoti. Tu priklausai man.

Tad žengiau į slaptą gyvenimą, ir kai tariamai turėjau pozuoti visiems kitiems pasaulyje, iš tikrųjų gražiame kambaryje laukdavau Džono. Kaskart ateidamas jis atnešdavo dovaną, knygą, spalvingą knygelę užrašams. Aš nenustygdavau, laukiau.

Vienintelis, kurį įsileidau į paslaptį, buvo skulptorius, nes jis nujautė, kas vyksta. Jis neleido man liautis pozavus ir klausinėjo. Pranašavo, koks bus mano gyvenimas.

Pirmą kartą pajutusi orgazmą su Džonu apsiverkiau, nes jis buvo toks stiprus ir toks neįtikėtinas, jog nemaniau tokį dar kada nors patirsianti. Vienintelės skausmingos akimirkos buvo tos, kurias praleidau laukdama. Aš maudydavausi, dildydavau nagus, kvėpindavausi, dažydavausi spenelius, šukuodavausi, visaip ruošdavausi kaitindama savo vaizduotę artėjančioms scenoms.

Norėjau, kad jis rastų mane vonioje. Jis sakydavo, kad jau pakeliui. Tačiau neateidavo. Jam dažnai sutrukdydavo. Kai ateidavo, aš atšaldavau, pykdavau. Laukimas alino mano pojūčius. Maištavau. Kartą neatsiliepiau, kai jis skambino į duris. Tada tyliai kukliai pasibeldė, ir tai mane sujaudino, tad atidariau duris. Tačiau buvau pikta ir norėjau jį įskaudinti. Neatsiliepiau į bučinius. Jis užsigavo, kol ranka nuslydo po peniuaru ir pajuto, kad aš sudrėkusi, nors ir buvau kietai suspaudusi kojas. Vėl nudžiugo ir brovėsi toliau.

Tada baudžiau jį neatsiliepdama seksualiai ir jis vėl užsigavo, nes mėgaudavosi mano malonumu. Iš smarkiai plakančios širdies ir balso pokyčių, iš kojų virpėjimo žinodavo, kaip juo mėgaujuosi. O šį kartą tysojau kaip prostitutė. Ir tai tikrai jį įskaudino.

Visai negalėjome išeiti kartu. Jis buvo pernelyg gerai žinomas, taip pat ir jo žmona. Jis buvo prodiuseris. Jo žmona – dramaturgė.

Supratęs, kokį pyktį man sukelia versdamas laukti, Džonas nesistengė jo numaldyti. Jis ateidavo vėliau ir vėliau. Sakydavo, kad ateis dešimtą valandą, o ateidavo vidurnaktį. Tad vieną dieną atėjęs pamatė, kad manęs nėra. Tada įniršo. Manė, kad negrįšiu. Jaučiau, kad daro taip tyčia, kad jam patinka mano pyktis. Po dviejų dienų maldavimų sugrįžau. Mes abu buvome labai įsitempę ir pikti.

Jis pasakė:

– Tu vėl ėmei pozuoti. Tau patinka. Patinka rodytis.

– Kodėl vertei mane taip ilgai laukti? Žinai, kad tai žudo mano geismą. Jaučiuosi šalta, kai ateini pavėlavęs.

– Ne taip jau labai šalta, – atsakė jis.

Kietai suspaudžiau kojas, jis negalėjo manęs nė paliesti. Tačiau tuomet greitai užėjo už nugaros ir ėmė mane glamonėti.

– Ne tokia šalta, – kalbėjo.

Lovoje man tarp kojų įspraudė kelį ir privertė jas praskėsti.

– Kai tu pyksti, – pasakė jis, – man atrodo, kad tave prievartauju. Tada jaučiu, kad myli mane taip smarkiai, kad negali man atsispirti, matau, kad tu sudrėkusi, ir man patinka tave nugalėti, kai tu priešiniesi.

– Džonai, tu mane taip supykdysi, kad aš tave paliksiu.

Tada jis išsigando. Pabučiavo mane. Pažadėjo daugiau taip nedaryti.

Negalėjau suprasti tik vieno – kodėl nepaisant mūsų bar-

nių Džono priversta mylėtis tapdavau dar jautresnė. Jis prižadindavo mano kūną. Tuomet dar labiau trokšdavau kūnu atsiduoti visiems įgeidžiams. Jis tikriausiai tą žinojo, nes juo daugiau mane glamonėdavo, sužadindavo, tuo smarkiau bijojo, kad vėl imsiu pozuoti. Pamažu grįžau. Turėdavau pernelyg daug laiko, per ilgai būdavau viena su mintimis apie Džoną.

Milardas ypač džiaugėsi mane matydamas. Jis tikriausiai vėl sugadino skulptūrėlę, dabar jau žinojau, kad tyčia, kad galėtų laikyti mane sau patinkančia poza.

Išvakarėse jis su draugais prisirūkė marihuanos. Papasakojo:

– Ar žinai, kad žmonėms ji labai dažnai sukelia pojūtį, jog tampa gyvuliais? Praeitą vakarą ten buvo viena moteris, kurią ši transformacija apėmė visiškai. Puolė ant rankų ir kelių ir vaikštinėjo kaip šuo. Nurengėme jai drabužius. Norėjo pažindyti pienu. Norėjo, kad elgtumės kaip šuniukai ir sugulę ant grindų žįstume jai krūtis. Stovėjo ant rankų ir kojų ir mums visiems siūlė savo krūtis. Norėjo, kad vaikščiotume kaip šunys – jai iš paskos. Spyrėsi, kad šitokia padėtimi, iš už nugaros ir virš jos, ją paimtume, aš taip ir padariau, bet vos susiriečiau virš jos, kai mane suėmė baisi pagunda jai įkąsti. Kandau jai į petį smarkiau negu kam nors buvau įkandęs. Moteris neišsigando. Išsigandau aš. Tai mane prablaivė. Atsistojau ir tada pamačiau, kaip mano bičiulis keturpėsčias ją sekioja, neglamonėja ir neima jos, o tik uostinėja visiškai kaip šuo, ir tai man taip aiškiai priminė pirmąjį seksualinį įspūdį, kad sukėlė skausmingą erekciją.

Vaikystėje kaime mes turėjom didelę tarnaitę, atvykusią iš Martinikos. Ji segėjo gausybę sijonų, o ant galvos ryšėjo spalvotą skarelę. Ji buvo gana blyški mulatė, labai graži. Žaisdavo su mumis slėpynių. Kai buvo mano eilė slėptis, atsisėdusi slėpdavo mane po savo sijonu. Ir štai ten kone trokšdamas tūnodavau tarp jos kojų. Prisimenu nuo jos sklindantį seksualinį aromatą, kuris trikdė mane net vaiką. Kartą pamėginau ją paliesti, bet ji pliaukštelėjo man per ranką.

Aš ramiai pozavau ir jis priėjo manęs pamatuoti su įrankiu. Tada pajutau ant šlaunų jo ranką, atsargiai mane glamonėjančią. Nusišypsojau jam. Stovėjau ant modelio pakylos, o jis glamonėjo mano kojas, tarsi modeliuotų mane iš molio. Pabučiavo man pėdą, dar perbėgo rankomis per kojas ir dar, ir per užpakalį. Pasilenkė prie kojų ir pabučiavo mane. Nukėlė mane ir pastatė ant grindų. Laikė tvirtai prispaudęs, glamonėjo nugarą ir pečius. Aš šiurptelėjau. Jo rankos buvo glotnios ir miklios. Lietė mane visur taip meiliai, kaip liesdavo savo skulptūrėlę.

Tada nuėjo prie kušetės. Paguldė mane ant pilvo. Nusirengė drabužius ir atsigulė ant manęs. Jaučiau jo varpą prie savo užpakalio. Pakišo rankas man po juosmeniu ir kiek kilstelėjo, kad galėtų įsiskverbti. Ritmiškai kilnojo mane prie savęs. Užsimerkiau, kad geriau jį pajusčiau ir išgirsčiau slankiojančios į dręgmę ir iš jos varpos keliamus garsus. Jis stūmėsi taip smarkiai, kad ji tyliai plekšėjo, ir man tas patiko.

Jo pirštai susmigo man į kūną. Nagai buvo aštrūs ir žeidė. Savo energingais stūmiais jis taip mane sužadino, kad pravėrusi burną ėmiau kandžioti kušetės apmušalą. Tuomet abu kartu išgirdome beldimą. Milardas greitai pašoko, čiu-

po drabužius ir užbėgo laipteliais į balkoną, kur laikė savo skulptūras. Aš smukau už širmos.

Tada pasigirdo kitas beldimas į studijos duris, ir įėjo jo žmona. Drebėjau ne iš baimės, o dėl šoko, kad mums teko liautis įpusėjus mėgautis. Milardo žmona pamatė, kad studija tuščia, ir išėjo. Apsirengęs nulipo Milardas. Aš pasakiau:

– Palauk manęs minutę, – ir taip pat ėmiau rengtis.

Akimirka buvo sugriauta. Tebebuvau drėgna ir virpėjau. Kai užsitempiau kelnaites, šilko prisilietimas paveikė mane kaip ranka. Nebegalėjau pakelti įtampos ir geismo. Prisidėjau abi rankas prie lyties, kaip darė Milardas, ir paspaudžiau užsimerkusi ir įsivaizduodama, kad jis mane glamonėja. Ir baigiau sudrebėjusi nuo galvos iki kojų.

Milardas vėl norėjo būti su manimi, tačiau ne studijoje, kur mus netikėtai galėjo užklupti jo žmona, tad leidau jam surasti kitą vietą. Ji priklausė jo draugui. Lova stovėjo gilioje alkovoje, virš jos kabojo veidrodžiai ir nedideli blausūs šviestuvai. Milardas norėjo visas šviesas užgesinti, sakė norintis būti su manimi tamsoje.

– Mačiau tavo kūną ir puikiai jį pažįstu, dabar noriu jį jausti užmerktomis akimis, tiesiog liesti odą ir švelnų kūną. Tavo kojos tvirtos ir stiprios, bet tokios švelnios paliesti. Man patinka tavo pėdos nesuspaustais pirštais, o išskėstais kaip rankos, nesutrauktais – ir nagai, taip dailiai nulakuoti, – ir plaukeliai ant tavo kojų.

Jis perbraukė ranka per visą mano kūną, lėtai, paspausdamas, pajausdamas kiekvieną linkį.

– Jei mano ranka lieka čia tau tarp kojų, – pasakė jis, – ar tu ją jauti, ar tau patinka, ar nori jos arčiau?

– Arčiau, arčiau, – tariau aš.

– Noriu tave kai ko išmokyti, – pasakė Milardas. – Norėtum?

Įterpė man pirštą į lytį.

– Dabar noriu, kas sustangrėtum man aplink pirštą. Ten yra raumuo, kurį galima priversti susitraukti ir atsipalaiduoti aplink varpą. Pamėgink.

Pamėginau. Jo pirštas tenai audrino. Kadangi jis jo nejudino, pasistengiau judėti įsčių viduje ir iš pradžių silpnai pajutau jo minėtą raumenį, atsiveriantį ir užsiveriantį.

Milardas pasakė:

– Taip, šitaip. Stipriau, stipriau.

Taigi aš dirbau, atvėriau, užvėriau, atvėriau, užvėriau. Tarsi nedidelę burną viduje susičiaupiančią aplink pirštą. Norėjau įtraukti jį vidun, čiulpiau jį ir panašiai stengiausi toliau.

Tada Milardas pasakė, kad įterps varpą ir nejudės, o man teks toliau judėti viduje. Mėginau vis stipriau jį suspausti. Judesys mane jaudino ir jutau, kad bet kurią akimirką patirsiu orgazmą, tačiau vos kelis kartus jį suėmiau, siurbdama jo varpą į vidų, kai jis staiga sudejavo iš malonumo ir pradėjo greitai stumtis nelyginant pats nebegalėtų orgazmo sulaikyti. O aš tiesiog tebejudėjau viduje ir taip pat pajutau neįtikėtinos gelmės orgazmą – giliai savo įsčiose.

Jis paklausė:

– Ar Džonas kada nors tau tai parodė?

– Ne.

– O ką jis tau parodė?

– Štai ką, – atsakiau. – Atsiklaupk virš manęs ir stumkis.

Milardas pakluso. Jo varpa nebuvo galinga, nes po pirmo orgazmo praėjo per mažai laiko, tačiau jis įslydo vidun padėdamas sau ranka. Tada ištiesusi abi rankas glamonėjau jo sėklides ir pridėjusi du pirštus prie varpos pamato tryniau jam judant. Milardas akimirksniu įsiaudrino, varpa sukietėjo ir ėmė judėti į vidų ir atgal. Tada jis liovėsi.

– Neturėčiau būti toks reiklus, – pasakė keistu tonu. – Džonui būsi pavargusi.

Mudu gulėjome ir ilsėjomės, rūkėme. Spėliojau, ar Milardas jaučia ką nors daugiau kaip tik juslinį geismą, ar mano meilė Džonui jį slegia. Ir nors jo žodžiuose visada skambėdavo nuoskauda, jis nesiliovė klausinėjęs:

– Ar Džonas šiandien tave turėjo? Ar paėmė daugiau kaip kartą? Kaip jis tave paėmė?

Per ateinančias savaites Milardas mane išmokė daugybės dalykų, kurių su Džonu nebuvau dariusi, ir vos išmokusi išmėgindavau juos su Džonu. Netrukus jam kilo įtarimų, kur aš mokausi naujų padėčių. Žinojo, kad nesimylėjau prieš susipažindama su juo. Kai pirmą kartą suspaudusi raumenis suėmiau jo varpą, jis buvo apžavėtas.

Dvejus slaptus santykius palaikyti man buvo sunku, tačiau aš mėgavausi pavojumi ir įtampa.

Lili buvo seksualiai šalta, tačiau nors ir apsimetinėjo, vyras apie tai numanė. Tai lėmė tokį nutikimą.

Ji visai nevalgė cukraus, nes nenorėjo tapti apvalesnė, negu buvo, o vartojo cukraus pakaitalus, mažytes baltas tabletes, kurių visada nešiodavosi rankinėje. Vieną dieną pabaigė ir paprašė vyro pakeliui namo jų nupirkti. Tad jis nupirko tokį patį nediduką buteliuką, kaip paprašytas, ir ji po pietų įsimetė dvi tabletes sau į kavą.

Juodu sėdėjo drauge ir jis žvelgė į ją su geraširdiško pakantumo išraiška, kaip ir paprastai susidūręs su jos nerviniais protrūkiais, egoizmo, savigraužos ir panikos krizėmis. Į visokį dramatišką jos elgesį jis atliepdavo neblėstančiu geru humoru ir kantrybe. Ji visada siautėdavo viena, pykdavo viena, dažnai išgyvendavo emocines suirutes, kuriose jis nedalyvaudavo.

Galbūt visa tai buvo nesamos tarp jų seksualinės įtampos ženklas. Jis nepriėmė jos primityvių šiurkščių iššūkių ir priešiškumo, atsisakė kartu su ja žengti į jos emocinę areną ir atsiliepti į jos poreikį pavyduliauti, būgštauti ir kivirčytis.

Galbūt, jei tik būtų priėmęs jos iššūkius ir žaidęs žaidimus, kuriuos jai patiko žaisti, galbūt tuomet ji ir būtų jutusi stipresnį fizinį jo buvimo poveikį. Tačiau Lili vyras nieko

nežinojo apie lytinio geismo preliudus, nė nenumanė apie tokiai sudėtingai prigimčiai reikalingas paskatas, todėl vos pamatęs įsielektrinusius jos plaukus, pagyvėjusį veidą, nelyginant žaibuojančias akis, nenustygstantį ir dirglų kaip lenktyninio žirgo kūną, užuot atsiliepęs, slėpdavosi už savo objektyvaus supratimo sienos, švelniai kibindavo ir priimdavo ją tokią, kokia yra, nelyginant zoologijos sode stebėtų gyvūną ir šypsotųsi iš jo keistenybių, tačiau į jo nuotaiką neįsijaustų. Kaip tik todėl Lili ir liko atskirta – iš tiesų kaip laukinis gyvūnas visiškuose tyruose.

Kai ji įsisiautėdavo ir įsikarščiuodavo, vyro niekur nebūdavo matyti. Jis žvelgdavo į ją kaip blankus dangus ir laukdavo, kol audra išsikvėps pati. Jeigu kaip lygiai toks pats primityvus gyvūnas pasirodytų kitame tų tyrų pakraštyje ir stotų priešais ją taip pat įsielektrinusiais plaukais, oda ir akimis, jei pasirodytų taip pat nerimstančiu kūnu, sunkiai žengiantis ir teieškantis dingsties liuoktelėti, smarkiai apkabinti, pajusti priešininkės šilumą ir jėgą, tai jie nusiristų žemėn kartu ir gal imtų kandžiotis visai kitaip, o susirėmimas gal virstų apsikabinimu, plaukų rovimas galbūt suartintų jų burnas, dantis ir liežuvius. Ir iš pasiutimo jų genitalijos galėtų trintis vienos į kitas įskeldamos kibirkštis, o abu kūnai įžengę vienas į kitą panaikintų tą neįveikiamą įtampą.

Taigi tą vakarą jis sėdėjo su savąja išraiška akyse, o ji sėdėdama po lempa kažką tapė taip įnirtingai, tarytum pabaigusi ketintų sudraskyti. Tada jis pasakė:

– Žinai, aš tau parnešiau ir po pietų tu išgėrei visai ne cukrų. Ten buvo ispaniška museliė, milteliai, kurie sukels tau aistrą.

Lili apstulbo.

– Ir tu man juos davei išgerti?

– Taip, norėjau pažiūrėti, kaip tave paveiks, pamaniau, kad mudviem abiem galėtų būti labai malonu.

– Oi, Bili, – pasakė, – kokį pokštą tu man iškrėtei. O aš pažadėjau Mabelei kartu nueiti į kiną. Negaliu jos nuvilti. Ji savaitę sėdėjo namuose užsidariusi. Tikriausiai pradės mane veikti kine.

– Na, jei pažadėjai, turi eiti. Bet aš tavęs lauksiu.

Tad apimta karštinės ir didžiulės įtampos Lili nuėjo pasiimti Mabelės. Neišdrįso prisipažinti, ką iškrėtė vyras. Prisiminė visus pasakojimus, kuriuos girdėjo apie ispanišką muselę. Aštuonioliktame amžiuje Prancūzijoje vyrai dažnai ją vartojo. Prisiminė istoriją apie tokį aristokratą, kuris uoliai mylėjosi su visomis patraukliomis savo laikų moterimis ir keturiasdešimties metų jau buvo kiek nusidėvėjęs, tačiau taip smarkiai įsimylėjo vos dvidešimtmetę šokėją, kad sueityje su ja praleido kiauras tris dienas ir naktis – ispaniškos muselės padedamas. Lili mėgino įsivaizduoti, kokia tai turėtų būti jausena, kaip turėtų ją apimti netikėtą akimirką ir kaip jai teks bėgti namo ir išpažinti geismą savo vyrui.

Sėdėdama tamsiame kino teatre nė nematė, kas dedasi ekrane. Galvoje tvyrojo sumaištis. Įsitempusi ji sėdėjo ant kėdės kraštelio stengdamasi pajusti vaisto poveikį. Krūptelėjusi liovėsi, pirmiausia pamačiusi, kad sėdėjo plačiai praskėtusi kojas ir ant kelių užsikėlusi sijoną.

Pamanė, kad tai jau augančio seksualinio įkarščio išraiška. Pamėgino prisiminti, ar kada nors seniau sėdėjo kine šitaip. Ji manė, kad sėdėti praskėstomis kojomis yra pati ne-

švankiausia įsivaizduojama sėdėsena, ir suprato, kad vyriškis, sėdintis daug žemiau įrengtoje eilėje priešais, būtų galėjęs žiūrėti jai po sijonu ir smagintis naujų kelnaičių ir naujų keliaraiščių, įsigytų kaip tik tą dieną, vaizdu. Viskas, regis, pranašavo nakties orgiją. Ji turbūt intuityviai visa tai numatė, jei nuėjo nusipirkti kelnaičių su puošniais nėriniuotais raukinukais ir sodrios koralo spalvos keliaraiščių, kurie labai derėjo prie jos glotnių šokėjos kojų.

Supykusi suglaudė kojas. Galvojo sau, kad jeigu tas pašėlęs seksualinis nusiteikimas apims ją kaip tik dabar, tai ji nežinos ką daryti. Gal staiga atsistoti, pasakyti, kad skauda galvą ir išeiti? Arba atsisukti į Mabelę – Mabelė visada ją dievino. Ar išdrįstų atsisukti į Mabelę ir imti glamonėti? Ji girdėjo apie moteris, glamonėjančias viena kitą filmuose. Bičiulė sėdi štai šitaip kino teatro tamsoje, o jos draugės ranka labai lėtai atsega šoninius sijono kabliukus, nuslysta prie lyties ir glamonėja tiek ilgai, kol toji baigia. Kiek kartų ta draugė mėgavosi malonumu sėdėti ramiai, valdyti viršutinę kūno dalį, sėdėti tiesiai ir nejudėti tamsoje glamonėjama slaptos, lėtos, paslaptingos rankos. Ar taip dabar nutiks ir Lili? Ji niekada neglamonėjo moters. Kartais sau pagalvodavo, kaip nuostabu būtų paglamonėti moterį, jos užpakalio apvalumus, pilvo minkštumą, itin švelnią odą tarp kojų, ir mėgino paglamonėti save naktį lovoje tik kad įsivaizduotų, ką reiškia liesti moterį. Dažnai glamonėdavo sau krūtis įsivaizduodama, kad tai kitos moters krūtys.

Dabar užsimerkusi ji prisiminė Mabelės kūną su maudymosi kostiumėliu, Mabelę su labai apskritomis krūtimis, kone virstančiomis iš maudymosi kostiumėlio, jos putlias

minkštas besijuokiančias lūpas. Kaip būtų nuostabu! Tačiau tarp jos pačios kojų nebuvo tokios šilumos, kuri priverstų paleisti savitvardos vadžias ir ištiesti prie Mabelės ranką. Tabletės dar nesukėlė poveikio. Tarpkojyje ji buvo šalta, net suvaržyta; ten buvo sandaru ir įtempta. Ji negalėjo atsipalaiduoti. Jei dabar paliestų Mabelę, nebūtų galėjusi padaryti kito drąsesnio mosto. Ar Mabelė juosėjo sijoną, kuris užsegamas šone, ar jai patiktų glamonės? Lili ėmė nekantrauti. Kai tik užsimiršdavo, jos kojos vėl prasižergdavo ta pačia padėtimi, kuri jai atrodė tokia nešvanki, tokia kviečianti, kaip tie matyti Balio šokėjų, išsiriečiančių ir atstatančių savo lytį, paliekančių ją neapsaugotą, judesiai.

Filmas pasibaigė. Lili tylėdama vairavo automobilį tamsiomis gatvėmis. Žibintų šviesa krito ant gatvių pakraščiuose pastatytų automobilių ir ūmiai apšvietė porą, kuri glamonėjosi anaiptol ne įprastai sentimentaliai. Moteris sėdėjo vyrui ant kelių atsisukusi į jį nugara, jis ritmiškai kilnojosi prie jos kaip vyras, patiriantis lytinį orgazmą. Pasiekė tokią būseną, kad apšvietus žibintams nebegalėjo liautis. Smarkiai įsitempė, kad pajustų ant savęs sėdinčią moterį, o ji judėjo iš malonumo kone leisgyvė.

Lili pamačiusi aiktelėjo, o Mabelė pasakė:

– Mes tikrai nutvėrėme juos geriausią akimirką, – ir nusijuokė.

Tad Mabelė pažinojo orgazmą, kurio Lili nepažinojo, bet norėjo pažinti. Lili norėjo jos paklausti: „Koks jis?“ Tačiau ji greitai sužinos. Bus priversta išlaisvinti visus tuos geismus, paprastai išgyvenamus tik fantazijose, ilgose dienos svajonėse, užpildančiose jos valandas, kai lieka namuose viena.

Ji sėdėdavo tapydama ir mąstydavo: „Štai įeina vyras, kurį labai myliu. Įžengia į kambarį ir sako: „Leisk tave nurengti.“ Mano vyras niekada manęs nenurenginėja – nusirengia pats, atsigula į lovą ir, jeigu manęs nori, užgesina šviesą. Tačiau šis vyras ateis ir lėtai mane nurengs, drabužį po drabužio. Taip turėsiu daug laiko jį pajusti, pajusti ant savęs jo rankas. Pirmiausiai jis atlaisvins diržą, abiem rankomis palies liemenį ir pasakys: „Kokį gražų turi liemenį, kaip jis įlinksta, koks jis liaunas.“ O tada labai lėtai atsagstys mano palaidinukę, ir jausiu jo rankas, atsegančias kiekvieną sagą ir pamažu liečiančias man krūtis, kol tos išsprūs iš po palaidinės, o tada jis glamonės ir čiulps spenelius kaip vaikas, grybštelės dantimis, ir aš pajusiu, kaip visa tai persmelkia mano kūną, atpalaiduoja smulkiausius įtemptus nervus ir tirpdo mane. Jis bus nekantrus su sijonu, truputį jį įplėš. Jį bus apėmęs toks geismas. Neužgesins šviesos. Žvelgs į mane taip geismingai, žavėsis manimi, dievins, šildys mano kūną rankomis, lauks, kol būsiu visiškai sužadinta, kiekvienas mano odos plotelis.“

Ar ispaniška muselė ją paveikė? Ne, ji buvo apatiška, vėl leidosi į fantaziją, paskui dar ir dar kartą – tačiau tik tiek. Vis dėlto pamačiusi porą automobilyje, jos ekstazės būklę, ji norėjo tą pažinti.

Kai pasiekė namus, vyras skaitė. Pakėlė akis ir šelmiškai šyptelėjo. Ji nenorėjo prisipažinti, kad nepajuto poveikio. Buvo nepaprastai savimi nusivylusi. Šitokia šalta moteris, kurios niekas negalėjo paveikti – net ir tai, kas kadaise aštuonioliktame amžiuje didiką privertė mylėtis tris naktis ir tris dienas be perstojo. Kas ji per monstras. To net vyras ne-

turi sužinoti. Juoksis iš jos. Galiausiai ims ieškoti jausmingesnės moters.

Tad ji ėmė nusirenginėti jam priešais, pusiau nuoga vaikštinėti ten ir atgal, šukuoti plaukus priešais veidrodį. Paprastai niekada to nedarydavo. Nenorėjo, kad jis jos geistų. Jai tas nepatikdavo. Tą reikėdavo padaryti greitai jo labui. Jai tai būdavo auka. Jo susijaudinimas ir mėgavimasis, kurio ji nepatirdavo, ją veikiau atstumdavo. Ji jausdavosi kaip kekšė, gaunanti už tai pinigus. Ji buvo kekšė, neturinti jausmų ir mainais už jo meilę ir atsidavimą metanti jam savo tuščią ir bejausmį kūną. Jautė gėdą turėdama tokį negyvą kūną.

Tačiau kai galiausiai įsliuogė į lovą, jis pasakė:

– Nemanau, kad ispaniška museliė tave užtektinai paveikė. Jaučiuosi mieguistas. Pažadink mane, jei...

Lili mėgino užmigti, tačiau visą laiką laukė protą temdančio geismo. Po valandos atsikėlė ir nuėjo į vonios kambarį. Su savimi pasiėmė nedidelę tūtelę ir išgėrė beveik dešimt piliulių manydama: „Dabar padės.“ Ir laukė. Naktį vyras atėjo pas ją į lovą. Tačiau ji buvo tokia kieta tarp kojų, kad neatsirado jokios drėgmės, jai teko sudrėkinti jo varpą seilėmis.

Rytą ji pabudo verkdama. Vyras ėmė klausinėti. Pasakė jam tiesą. Tada jis nusijuokė:

– Bet, Lili, aš tau iškrėčiau pokštą. Ten buvo visai ne ispaniška museliė. Tiesiog iškrėčiau tau pokštą.

Tačiau nuo tos akimirkos Lili pagavo mintis, kad gali būti būdų sužadinti save dirbtinai. Ji išbandė visus receptus, kokius tik girdėjo. Mėgino gerti puodus šokolado su dideliais vanilės kiekiais. Mėgino valgyti svogūnus. Alkoholis neveik-

davo jos taip, kaip kitus žmones, nes ji būdavo atsargi su juo nuo pat pradžių. Ji negalėdavo užsimiršti.

Ji buvo girdėjusi apie nedidelius rutuliukus, naudojamus kaip afrodiziakas Rytų Indijoje. Tačiau kaip jų įsigyti? Kur jų klausti? Rytų Indijos moterys įsideda juos į makštį. Juos gamindavo iš minkštos gumos švelniu kaip oda paviršiumi. Įdėti į lytį jie įgaudavo jos formą, ir tada judėdavo, kai ir moteris judėdavo, preciziškai tiksliai prisitaikydavo prie kiekvieno raumenų judesio, sukeldami kur kas labiau jaudinamų pojūčių negu varpa ar pirštas. Lili būtų norėjusi tokį rasti ir turėti savyje dieną ir naktį.

Mariana

Vadinsiu save literatūrinio viešnamio šeimininke, grupės alkanų rašytojų, kurie rašė erotiką ir pardavinėjo kolekcininkui, ponia. Aš rašiau pirmoji ir kiekvieną dieną savo darbą atiduodavau švariai užrašyti mašinėle jaunai moteriai.

Ta jauna moteris, Mariana, buvo dailininkė ir vakarais rašydavo, kad užsidirbtų pragyvenimui. Ji turėjo auksinę šviesių plaukų aureolę, mėlynas akis, apvalų veidą ir stangrias tarpias krūtis, tačiau užuot pabrėžusi, buvo linkusi dangstyti savo kūno tarpumą, slėpti po beformiais bohemiškais drabužiais, laisvais švarkais, mokyklinukės sijonais, lietpalčiais. Ji atvyko iš nedidelio miestelio. Buvo skaičiusi Proustą, Krafft-Ebingą, Marxą, Freudą.

Ir, savaime suprantama, patyrė įvairiausių seksualinių nuotykių, tačiau yra tam tikras nuotykis, kuriame kūnas iš tikrųjų nedalyvauja. Ji save apgaudinėjo. Manė, kad gulėdama su vyrais, glamonėdama juos ir atlikdama visus reikiamus judesius gyvena lytinį gyvenimą.

Tačiau tai buvo paviršutiniška. Iš tikrųjų jos kūnas buvo sustingęs, beformis, dar nesubrendęs. Niekas jos labai giliai nepalietė. Ji tebebuvo skaisti. Pajutau tai, kai įžengė į kambarį. Ne labiau, negu kareivis norėtų pripažinti išsigandęs,

Mariana norėjo pripažinti esanti šalta, frigidiška. Tačiau vaikščiojo į psichoanalizės seansus.

Davusi jai perrašyti savo erotiką negalėjau liautis spėlioti, kaip toji ją paveiks. Nors protinga, drąsi ir smalsi, tačiau fiziškai buvo ypač kukli ir labai stengėsi neišsiduoti, man tai paaiškėjo atsitiktinai, kai pamačiau, kad ji niekada nesikaitino saulėje nuoga ir bijojo net apie tai pagalvoti.

Ją įkyriai persekiojo prisiminimas vakaro su vyru, kuriam iš pradžių ji nepasidavė, bet paskui jau išeidamas iš studijos jis tvirtai prispaudė ją prie sienos, pakėlė vieną koją ir įsispraudė į ją. Keisčiausia, kad tada ji nieko nepajuto, tačiau paskui kas kartą prisiminusi tą paveikslą ji įkaisdavo ir nebenustygdavo. Kojos atsipalaiduodavo, ir ji būtų bet ką atidavusi, kad tik vėl pajustų tą didelį kūną, prirėmusį, prispaudusį prie sienos, neleidžiantį ištrūkti ir paskui paimantį.

Vieną dieną ji vėlavo atnešti man darbą. Nuėjau į jos studiją ir pasibeldžiau į duris. Niekas neatsiliepė. Pastūmusi atidariau duris. Mariana tikriausiai buvo išėjusi su reikalais.

Nuėjau prie spausdinimo mašinėlės pasižiūrėti, kaip vyksta darbas, ir pamačiau tekstą, kurio nepažinau. Pamaniau, gal todėl, kad primiršau, ką parašiusi. Tačiau taip negalėjo būti. Tai buvo ne mano rašyta. Ėmiau skaityti. O tada supratau.

Vidury darbo Marianą apėmė troškimas užrašyti savo patirtį. Ir štai ką ji parašė.

„Kartais perskaitai tokių dalykų, kad supranti, jog iki tos akimirkos nė negyvenai, nejautei ir nieko nepatyrei. Dabar su-

vokiu, jog dauguma to, kas man nutiko, buvo kliniška, anatomiška. Lytys lietėsi, susiliejo, tačiau be jokios kibirkšties, aistros, jausmingumo. Kaip to pasiekti? Kaip imti *jausti – jausti*? Noriu įsimylėti taip, kad vos pažvelgus į vyrą net už kvartalo mane sukrėstų ir pervertų, susilpnintų ir priverstų virpėti, suminkštėti ir tirpti tarp kojų. Štai kaip noriu įsimylėti, taip smarkiai, kad vien mintis apie jį sukeltų orgazmą.

Šį rytą man betapant kažkas labai atsargiai pasibeldė į duris. Nuėjau atidaryti, o už jų stovėjo gana gražus, bet drovus, sutrikęs jaunas vyras, kuris iš karto man patiko.

Jis įsmuko į studiją, neapsižvalgė, įsisegė į mane akimis tarsi maldaudamas ir pasakė:

– Mane atsiuntė draugas. Jūs dailininkė; aš noriu tokio darbo. Norėjau pasidomėti, ar nutapytumėte... ar galėtumėte?

Jis kalbėjo painiai. Nukaito. Visai kaip moteris, pagalvojau.

Tariau:

– Užeikite ir sėskitės, – pamaniusi, kad tai padės jam atsipalaiduoti.

Tada jis pamatė mano paveikslus. Abstrakcijas. Ir pasakė:

– Bet jūs galite nupiešti natūralaus dydžio figūrą, ar ne?

– Žinoma, galiu, – parodžiau jam savo piešinius.

– Jie labai stiprūs, – pasakė nepaprastai susižavėjęs vienu nupieštu raumeningu atletu.

– Ar norite savo portreto?

– Na, taip – taip ir ne. Noriu portreto. Kita vertus, vargu ar tai, ko noriu, yra įprastas portretas, nežinau, ar jūs... sutiksite.

– Dėl ko – sutiksiu? – paklausiau.

– Na, – išpyškino jis pagaliau, – ar nutapysite man tokį portretą? – ir iškėlė nuogąjį atletą.

Jis tikėjosi mano reakcijos. Meno mokykloje taip pripratau prie vyrų nuogumo, kad nusišypsojau iš jo drovumo. Nemaniau, kad jo prašymas buvo kuo nors keistas, nors turėti nuogą pozuotoją, kuris moka už tai, kad yra piešiamas, buvo kiek kitaip. Tai viskas, ką galėjau suprasti, tad taip jam ir pasakiau. Tuo pat metu naudodamasi dailininkui duota teise stebėti, tyriau jo žydras akis, smulkučius auksinius plaukų pūkelius ant rankų, smulkius plaukelius ausų viršuje. Jis turėjo fauno bruožų ir moteriškai vangstėsi, o tai mane patraukė.

Nors ir baikštus, tačiau atrodė sveikas ir net aristokratiškas. Rankos buvo švelnios ir miklios. Puiki laikysena. Parodžiau tikrą profesionalų entuziazmą, kuris, regis, jį pradžiugino ir padrąsino.

Jis pasakė:

– Norite pradėti iš karto? Turiu su savimi šiek tiek pinigų. Kitus galiu atnešti rytoj.

Parodžiau į kertę, kur širma dengė mano drabužius ir praustuvę. Bet jis nukreipė į mane savo žydras akis ir nekaltai paklausė:

– Ar galiu nusirengti čia?

Pasijutau kiek nesmagiai, bet pasakiau – taip. Įnikusi ruošiau piešimo popierių ir anglinį pieštuką, perkėliau kėdę, drožiau pieštuką. Man atrodė, kad jis nenormaliai lėtai nusirenginėja, kad laukia mano dėmesio. Drąsiai pažvelgiau į jį, tarsi pradėdama jo etiudą, iškėlusi pieštuką.

Jis nusirenginėjo stebėtinai apgalvotai, tarsi tai būtų ypatingas užsiėmimas, ritualas. Kartą pažvelgė tiesiai man į akis ir nusišypsojo, parodydamas gražius lygius dantis, o jo oda buvo tokia švelni, kad pagavo per didelį langą besiliejančią šviesą ir sugėrė nelyginant atlasinis audinys.

Tą akimirką anglinis pieštukas mano rankoje atgijo, ir aš galvojau, kad šio jaunuolio linijas piešti bus kone taip pat malonu kaip ir glamonėti. Jis nusivilko apsiaustą, marškinius, nusiavė batus, nusimovė kojines. Liko tik kelnės. Jis suėmė jas, kaip striptizo šokėja suima savo suknelės klostes, tebežvelgdamas į mane. Vis dar negalėjau suprasti malonumo, gyvinančio jo veidą, švytėjimo.

Tada jis pasilenkė, atsisegė diržą ir kelnės nuslydo žemyn. Stovėjo priešais mane visiškai nuogas ir akivaizdžiausiai lytiškai susijaudinęs. Kai tą pamačiau, stojo nežinios akimirka. Jei protestuosiu, neteksiu atlygio, jo man siaubingai reikėjo.

Mėginau skaityti jo akis. Jos, regis, sakė: „Nepyk. Atleisk man."

Tad pasistengiau piešti. Keista buvo patirtis. Kol piešiau galvą, kaklą, rankas, viskas buvo gerai. Kai tik akimis nuklysdavau jo kūnu toliau, iš karto išvysdavau padarinius. Jo lytis vos pastebimai virpėjo. Jau ketinau piešti atsikišimą taip pat ramiai, kaip piešiau kelį. Tačiau gynybinė skaistuolė manyje labai sunerimo. Galvojau, kad turiu piešti labai atidžiai bei lėtai ir pažiūrėti, ar krizė nepraeis, arba jis išlies savo susijaudinimą ant manęs. Tačiau ne, jaunuolis nė nesujudėjo. Jis buvo sustingęs ir patenkintas. Aš vienintelė nerimavau, ir nežinojau kodėl.

Kai baigiau, jis ramiai apsirengė ir atrodė visiškai šaltakraujiškas. Priėjo prie manęs, mandagiai paspaudė ranką ir paklausė:

– Ar galiu tokiu pačiu metu ateiti rytoj?“

Čia rankraštis baigėsi, ir į studiją šypsodamasi įžengė Mariana.

– Argi ne keistas nuotykis? – paklausė ji manęs.

– Taip, ir aš norėčiau paklausti, kaip jauteisi jam išėjus.

– Paskui, – prisipažino ji, – jau aš buvau susijaudinusi visą dieną prisimindama jo kūną ir labai gražią sukietėjusią lytį. Peržiūrėjau savo piešinius, ir vienam pridėjau išbaigtą įvykio vaizdą. Geismas mane tiesiog iškankino. Tačiau kaip vyrui jam terūpėjo, kad į jį *žiūrėčiau*.

Gal viskas ir būtų baigęsi paprastučiu nuotykiu, tačiau Marianai jis tapo kur kas reikšmingesnis. Mačiau, kaip stiprėjo jos manija jaunuoliui. Akivaizdu, kad antrasis seansas tiksliai pakartojo pirmąjį. Nieko nebuvo pasakyta. Mariana neparodė jokių emocijų. Jis neparodė pripažįstantis malonumą, į kurį panardino įdėmus jo kūno tyrinėjimas. Paskui kasdien ji atrasdavo vis didesnių stebuklų. Kiekviena jo kūno detalė buvo tobula. Jei tik jis būtų parodęs nors menkiausią susidomėjimą jos kūno detalėmis, tačiau nerodė. O Mariana dėl nepatenkinto geismo blogo ir kentė.

Dar ją veikė ir nuolat perrašinėjami kitų žmonių nuotykiai: dabar visi iš mūsų rašančiųjų grupės duodavo jai savo rankraščius, nes ja buvo galima pasikliauti. Kas vakarą mažoji Mariana tarpiomis prinokusiomis krūtimis palinkdavo prie rašomosios mašinėlės ir perrašinėdavo liepsningus

žodžius apie įnirtingus fizinius įvykius. Kai kurie faktai ją veikdavo smarkiau už kitus.

Jai patiko įniršis. Štai kodėl ši situacija su jaunuoliu jai buvo labiausiai neįtikėtina iš visų situacijų. Ji negalėjo patikėti, kad jis pasieks fizinio susijaudinimo būseną ir taip akivaizdžiai mėgausis vien tuo, kad ji įsmeigė akis į jį, nelyginant glamonėtų jį.

Juo jis buvo pasyvesnis ir santūresnis, tuo labiau ji norėjo griebtis prievartos. Svajojo palaužti jo valią, tačiau kaip galima palaužti vyro valią? Jeigu negalėjo sugundyti jo savo buvimu, kaip būtų galėjusi priversti geisti?

Ji troško, kad jis užmigtų ir ji būtų turėjusi progą jį paglamonėti, o jis paimtų ją pusiau sąmoningas, pusiau miegodamas. Arba norėdavo, kad jis įžengtų į jos studiją jai rengiantis, ir jos kūno vaizdas jį sužadintų.

Kartą jo sulaukusi pasistengė rengdamasi duris palikti praviras, tačiau jis nusuko akis ir pasiėmė knygą.

Jo buvo neįmanoma sužadinti niekaip kitaip, tik žiūrint į jį. O Mariana iš geismo jau buvo kone pamišusi. Paveikslas ėjo į pabaigą. Ji pažinojo kiekvieną jo kūno dalelytę, odos spalvą, tokią auksinę ir šviesią, kiekvieno jo raumens formą ir, negana visa to, jo nuolat stovinčią lytį, glotnią, nusvidintą, tvirtą, gundančią.

Ji prieidavo prie jo pataisyti balto kartono lakšto greta, metančio baltesnį atšvaitą arba daugiau šešėlių ant jo kūno. Tada galiausiai nebesusitvardė ir suklupo ant kelių priešais stačią jo lytį. Nepalietė, tik žiūrėjo ir murmėjo:

– Kokia ji graži!

Tai akivaizdžiai jį paveikė. Visa jo lytis iš malonumo tapo

dar kietesnė. Ji klūpojo labai arti, kone siekdama jį lūpomis, tačiau ir vėl tepasakė:

– Kokia ji graži!

Jis nepasijudino, todėl ji prisiartino, jos lūpos šiek tiek prasivėrė ir atsargiai, labai atsargiai ji palietė lytį liežuviu. Jis neatsitraukė. Toliau stebėjo jos veidą ir kaip glamonėjamai kyščiojo liežuvis liesdamas jo lyties galiuką.

Ji laižė atsargiai, švelniai kaip katė, tada burna suėmė nedidelę jos dalį ir suspaudė lūpomis. Varpa virpėjo.

Ji susiturėjo nuo tolesnių žingsnių iš baimės, kad jis pasipriešins. O kai liovėsi, jis nepadrąsino jos tęsti. Atrodė patenkintas. Mariana jautė, jog tai viskas, ko galėjo iš jo prašyti. Pašoko ant kojų ir grįžo prie darbo. Viduje šėlo audra. Prieš akis slinko pašėlę vaizdai. Ji prisiminė kadaise Paryžiuje matytus pigius filmus apie ant žolės besivoliojančius pavidalus, besigrabaliojančias rankas, nekantriomis rankomis atsegiojamas baltas kelnes, glamones, glamones ir malonumą, verčiantį kūnus riestis ir banguoti, malonumą, kaip vandenį tekantį per jų kūnus, verčiantį juos banguoti, kai malonumo banga pagauna pilvus ar klubus arba bėga nugaromis į viršų ar žemyn per kojas.

Tačiau ji valdėsi kaip moteris intuityviai žinodama savo trokštamo vyro skonį. Jis liko pakerėtas, jo lytis sukietėjusi, kūnas kartkartėmis neženkliai suvirpėdavo tarsi per jį perbėgtų malonumas, prisiminus, kaip prasiveria jos lūpos glotniai varpai paliesti.

Kitą dieną po šio įvykio Mariana pakartojo maldos pozą ir ekstazę nuo jo lyties grožio. Ir vėl atsiklaupė ir meldėsi šiam keistam falui, kuriuo reikėjo tik žavėtis. Vėl laižė taip

grakščiai ir virpulingai, siųsdama malonumo šiurpulį iš lyties jo kūnui, vėl bučiavo, suėmė lūpomis nelyginant kokį stebuklingą vaisių, o jis vėl suvirpėjo. Tada, jos nuostabai, burnoje ištirpo mažytis pieno baltumo sūrokos substancijos lašelis, geismo pranašas, ir ji padidino spaudimą ir pagreitino liežuvio judesius.

Pamačiusi, kad jis tirpsta iš malonumo, liovėsi spėdama, kad jei atims jį dabar, tai jis galbūt žengs žingsnį pasitenkinimo link. Iš pradžių jis nesujudėjo. Jo lytis virpėjo, jį draskė geismas, paskui ji staiga nustebusi pamatė, kaip jis ištiesė ranką prie lyties, tarsi ketindamas pats save patenkinti.

Marianą apėmė neviltis. Ji nustūmė jo ranką šalin, vėl paėmė į burną lytį ir abiem delnais suėmė lyties dalis, glamonėjo jį ir siurbė į save, kol jis baigė.

Jis dėkingas meiliai pasilenkė ir sumurmėjo:

– Tu pirma moteris, pirma moteris, pirma moteris...

Fredas atsikraustė į studiją. Tačiau, kaip paaiškino Mariana, nežengė toliau ir priėmė tik jos glamones. Jie gulėdavo lovoje nuogi, o Fredas elgdavosi taip, tarsi ji visai neturėtų lyties. Jis audringai priimdavo jos dėmesį, bet Marianos geismas likdavo be atsako. Viskas, ką jis tepadarydavo, tai padėdavo rankas jai tarp kojų. Kol ji glamonėdavo jį burna, jo rankos atverdavo jos lytį kaip kokią gėlę ir ieškodavo piestelės. Pajutęs jos susitraukimus noriai glostydavo plastančią atvarą. Mariana buvo pajėgi atsiliepti, tačiau išalkusi jo kūno, jo lyties kažkaip tuo nepasitenkino ir troško, kad jis užvaldytų ją visiškai, kad įsiskverbtų.

Jai dingtelėjo mintis parodyti jam rankraščius, kuriuos

spausdino. Manė, kad jie pakurstys. Jiedu gulėjo lovoje ir kartu skaitė. Jis skaitė žodžius balsu su malonumu. Užtrukdavo prie aprašymų. Perskaitė ir skaitė iš naujo, vėl nusirengė drabužius ir pasirodė visas, tačiau kad ir kokių aukštumų pasiekdavo jo susijaudinimas, jis padarydavo tik tiek.

Mariana norėjo, kad jis nueitų pas psichoanalitiką. Papasakojo, kaip analizė išlaisvino ją pačią. Jis išklausė susidomėjęs, tačiau sumanymą atmetė. Ji skatino jį ir rašyti, išsakyti savo išgyvenimus.

Iš pradžių jis drovėjosi, gėdijosi. Paskui kone vogčiomis pradėjo rašyti, slėpdamas lapus, kai ji įžengdavo į kambarį, naudodamasis surašytu pieštuku, rašydamas tarsi kriminalinę išpažintį. Jam skubiai reikėjo pinigų. Įkeitė savo rašomąją mašinėlę, žieminį apsiaustą ir laikrodį, ir daugiau nebeturėjo ką užstatyti.

Negalėjo leisti Marianai juo pasirūpinti. Ji ir taip vargino savo akis perrašinėdama, dirbdama iki vėlaus vakaro ir niekada neuždirbdavo daugiau negu reikėjo nuomai ir labai negausiam maistui. Tad jis nuėjo pas kolekcininką, kuriam Mariana nešdavo rankraščius, ir pasisiūlė parduoti savo paties rankraštį atsiprašinėdamas, kad parašytas ranka. Kolekcininkas, pamatęs, kad jį sunku perskaityti, lyg niekur nieko atidavė Marianai perrašyti.

Taigi Mariana staiga pasijuto rankose turinti savo meilužio rankraštį. Prieš spausdindama godžiai perskaitė, nepajėgdama suvaldyti savo smalsumo, ieškodama jo pasyvumo paslapties. Štai ką sužinojo:

„Dažniausiai lytinis gyvenimas yra slaptas. Visi susimokę jį taip gyventi. Net ir geriausi draugai vieni kitiems nepasakoja savo lytinio gyvenimo smulkmenų. Ir štai todėl mudu su Mariana gyvename keistai. Mudu tik ir kalbame, skaitome ir rašome apie lytinį gyvenimą.

Prisimenu įvykį, kurį jau buvau visai pamiršęs. Tai nutiko, kai buvau penkiolikos ir lytiškai skaistus. Mano šeima gyveno Paryžiuje apartamente, kuris turėjo daug balkonų ir į tuos balkonus vedančių durų. Vasarą buvau pripratęs savo kambaryje vaikštinėti nuogas. Kartą taip dariau, kai prasivėrė durys, ir tada pamačiau, kad anapus gatvės mane stebi moteris.

Ji sėdėjo savo balkone, stebėjo mane visiškai nesidrovėdama, ir mane kažkas paskatino apsimesti, kad visai jos nematau. Baiminausi, kad gali nueiti sau supratusi, jog pamačiau.

O jos stebimas išgyvenau patį nepaprasčiausią malonumą. Vaikštinėjau ar gulinėjau lovoje. Ji nė nekrustelėjo. Šią sceną mes kartojome kasdien savaitę, tačiau trečią dieną aš patyriau erekciją.

Ar ji galėjo tai pastebėti per gatvę, ar galėjo pamatyti? Ėmiau save liesti, kaskart jausdamas, kaip įdėmiai ji stebi mano judesius. Maudžiausi nepaprastai maloniame jaudulyje. Iš ten, kur gulėjau, galėjau įžvelgti labai tarpias jos formas. Dabar žvelgdamas tiesiai į ją žaidžiau su savo lytimi ir galiausiai taip susijaudinau, kad baigiau.

Moteris niekada nesiliovė į mane žiūrėjusi. Ar siuntė kokį ženklą? Ar stebėdama mane susijaudino? Greičiausiai. Kitą dieną nerimaudamas laukiau jos pasirodančios. Ji išėjo

tą pačią valandą, atsisėdo balkone ir pasižiūrėjo į mane. Iš taip toli negalėjau pasakyti, ar šypsojosi. Vėl atsiguliau ant lovos.

Mes nemėginome susitikti gatvėje, nors buvome kaimynai. Viskas, ką prisimenu, tai patirtas malonumas, kuriam joks kitas malonumas neprilygsta. Vos prisiminęs tuos epizodus susijaudinu. Mariana suteikia man panašų malonumą. Man patinka, kaip išalkusi ji į mane žiūri, žavisi ir dievina."

Visa tai perskaičiusi Mariana pajuto, kad niekada neįveiks jo pasyvumo. Ji paverkė jausdamasi išduota kaip moteris. Tačiau mylėjo jį. Jis buvo jautrus, švelnus, mielas. Niekada neužgavo jos jausmų. Nebuvo visiškai globėjiškas, tačiau broliškai reaguodavo į jos nuotaikas. Laikė ją šeimos menininke, pagarbiai elgėsi su paveikslais, nešiojo drobes, norėjo būti naudingas.

Tapybos klasėje ji buvo vyresnioji mokinė. Jam patikdavo lydėti ją ten rytais, dedantis, jog neša paveikslus. Tačiau ji greitai pastebėjo, kad jis turi kitą tikslą. Jis aistringai domėjosi pozuotojais. Ne pačiais jais, bet jų pozavimo patirtimi. Norėjo tapti pozuotoju.

Čia Mariana pasipriešino. Jei jis nepatiria lytinio malonumo jos stebimas, ji dar galėjo nekreipti dėmesio. Tačiau turint tai galvoje, dabar atrodė, kad jis atsiduoda visai klasei. Ji negalėjo pakelti tos minties. Susikivirčijo su juo.

Tačiau ta mintis jį apsėdo, ir galiausiai jis buvo priimtas pozuoti. Tą dieną Mariana atsisakė eiti į klasę. Liko namuose ir verkė kaip pavydi moteris, žinanti, kad meilužis mėgaujasi kita.

Įtūžo. Sudraskė jo piešinius tarytum plėšdama jo paveikslą sau nuo akių, jo auksinio, glotnaus tobulo kūno paveikslą. Nors studentai ir buvo abejingi pozuotojams, jis atsiliepdavo jų akims, ir Mariana negalėjo to pakęsti.

Po šio įvykio jiedu ėmė tolti. Atrodė, juo daugiau malonumo ji jam suteikdavo, juo labiau jis pasiduodavo savo žalingam įpročiui, ir siekė jo nesiliaudamas.

Netrukus jie visai susvetimėjo. Ir Mariana vėl liko viena spausdinti mūsų erotikos.

Moteris su šydu

Džordžas kartą nuėjo į mėgstamą švedišką barą ir atsisėdo už staliuko pasidžiaugti laisvu vakaru. Prie gretimo stalelio pastebėjo labai stilingą ir gražią porą – vyras mandagus ir tvarkingai apsirengęs, moteris juodais drabužiais, su šydu ant spindinčio veido ir puikiais spalvingais papuošalais. Abudu jam nusišypsojo. Vienas kitam nieko nesakė tarsi būtų labai seni pažįstami, kuriems kalbėtis nereikia.

Visi trys stebėjo veiklą prie baro – kartu geriančias poras, vieną geriančią moterį, nuotykių ieškantį vyrą – ir visi trys, regis, galvojo apie tą patį.

Galop tvarkingai apsirengęs vyras užmezgė pokalbį su Džordžu, kuris dabar gavęs progą geriau apžiūrėti moterį pamatė, kad ji dar gražesnė. Bet kai tik pamanė, kad ji įsitrauks į pokalbį, toji pasakė savo kompanionui porą žodžių, kurių Džordžas nenugirdo, nusišypsojo ir prapuolė. Džordžas jautėsi prislėgtas. Vakaro malonumas dingo. Negana to, turėjo vos kelis dolerius, kuriuos galėjo išleisti, ir negalėjo pakviesti vyriškio išgerti ir gal kiek daugiau sužinoti apie moterį. Jo nuostabai, tas vyriškis atsisuko į jį ir pasakė:

– Ar jūs nieko prieš su manimi išgerti?

Džordžas sutiko. Pokalbis nuo patirčių apie viešbučius

Prancūzijos pietuose perėjo prie Džordžo prisipažinimo, kad jam baisiai reikia pinigų. Vyriškio atsakas rodė, kad pinigų gauti nepaprastai lengva. Ir daugiau neprasitarė, kad pasakytų kaip. Privertė Džordžą išsipasakoti.

Džordžas turėjo daugeliui vyrų būdingą silpnybę; būdamas maloniai nusiteikęs, mėgdavo išpasakoti savo žygdarbius. Pasakodavo intriguodamas. Užsiminė, kad tereikia jam iškelti koją į gatvę, kai prasideda koks nuotykis, kad niekada neatsisako įdomaus vakaro ar įdomios moters.

Kompanionas šypsojosi ir klausėsi.

Kai Džordžas baigė pasakoti, vyras tarė:

– Štai to iš jūsų ir tikėjausi nuo pat tos akimirkos, kai pamačiau. Jūs esate toks vyrukas, kokio ieškau. Susidūriau su nepaprastai keblia problema. Absoliučiai unikalia. Nežinau, ar jums teko turėti daug reikalų su sunkiomis neurotiškomis moterimis. Ne? Matau tai iš jūsų pasakojimų. Na, o man teko. Tikriausiai jas traukiu. Kaip tik dabar esu patekęs į sudėtingiausią situaciją. Ir beveik nežinau, kaip iš jos išsikapstyti. Man reikia jūsų pagalbos. Sakėte, kad jums reikia pinigų. Na, aš galiu pasiūlyti gana malonų būdą jų užsidirbti. Klausykitės įdėmiai. Yra tokia moteris, turtinga ir labai graži – iš tiesų be trūkumų. Ją atsidavęs galėtų mylėti bet kas, ko tik ji norėtų, ji galėtų tekėti už ko panorėjusi. Bet yra vienas iškreiptas jos prigimties bruožas – jai patinka tik tai, kas nežinoma.

– Betgi visiems patinka tai, kas nežinoma, – pasakė Džordžas, iškart pagalvojęs apie keliones, netikėtus susitikimus, naujas aplinkybes.

– Ne, tik ne taip kaip jai. Jai įdomus tik tas vyras, kurio ji

niekada nematė ir niekada nebepamatys. Ir dėl tokio vyro ji padarys viską.

Džordžui labai knietėjo paklausti, ar tai toji moteris sėdėjo už staliuko su jais. Tačiau neišdrįso. Vyras, regis, buvo nepatenkintas, kad turėjo papasakoti savo istoriją, tačiau buvo priverstas ją iškloti. Jis tęsė:

– Man tenka stebėti šios moters laimę. Padaryčiau dėl jos bet ką. Paskyriau savo gyvenimą tenkinti jos užgaidoms.

– Suprantu, – tarė Džordžas. – Galėčiau jausti jai tą patį.

– Dabar, – pasakė elegantiškas nepažįstamasis, – jei norėtumėte eiti su manimi, tai tikriausiai galėtumėte savaitei išspręsti finansinius sunkumus ir, beje, greičiausiai numalšinti savo nuotykių troškulį.

Džordžas nukaito iš džiaugsmo. Jiedu kartu išėjo iš baro. Vyras nusamdė taksi. Automobilyje davė Džordžui penkiasdešimt dolerių. Tada pasakė, kad turi užrišti jam akis, kad Džordžas neturi matyti nei namo, į kurį vežamas, nei gatvės, nes šių išgyvenimų niekada negalės pakartoti.

Dabar Džordžui nedavė ramybės smalsumas, persekiojo bare matytos moters vaizdiniai, nuolat matė už šydo spindinčias jos lūpas ir degančias akis. Labiausiai jam patiko jos plaukai. Jam patikdavo tankūs plaukai, užkrintantys ant veido, prabangi našta, kvapni ir vešli. Tai buvo viena iš jo aistrų.

Važiavo nelabai ilgai. Jis nuolankiai pasidavė visoms paslaptims. Raištis nuo akių buvo nurištas prieš išlipant iš taksi, kad nepatrauktų nei taksi vairuotojo, nei durininko dėmesio, tačiau nepažįstamasis išmintingai pasikliovė skaisčiomis prieangio šviesomis, kurios Džordžą visiškai apaki-

no. Jie negalėjo matyti nieko, išskyrus spindinčias šviesas ir veidrodžius.

Jį įvedė į vieną iš pačių prabangiausių jam matytų būstų – visą baltą ir pilną veidrodžių, su egzotiškais augalais, rinktiniais damastu apmuštais baldais ir tokiu minkštu kilimu, kad nebuvo girdėti jų žingsnių. Jį lydėjo iš vieno kambario į kitą, kiekvieną vis kitokių atspalvių, su tiek veidrodžių, kad jis visai prarado perspektyvos jausmą. Galiausiai jie atėjo į paskutinį. Jis tyliai aiktelėjo.

Buvo miegamajame, kuriame ant paaukštinimo stovėjo lova su baldakimu. Buvo daug kailių ant grindų, baltos perregimos užuolaidos ant langų, ir veidrodžiai, dar daugiau veidrodžių. Džiaugėsi, kad gali pakęsti tuos savo antrininkus, begales gražaus vyro reprodukcijų, situacijos paslaptingumas suteikė jam laukimo ir niekada nepatirto sužadinimo įkarščio. Ką tai galėjo reikšti? Jis neturėjo laiko to savęs paklausti.

Į kambarį įžengė bare buvusi moteris. Ir vos tik ji įžengė, jį čia atvedęs vyras pranyko.

Ji persirengė suknelę. Vilkėjo pribloškiamą ilgą atlaso suknią, nedengiančią pečių ir laikomą tik raukinukų. Džordžui pasirodė, kad suknelė jai nukris vienu mostelėjimu, nuslys kaip žvilgantis apsiaustas ir pasirodys žvilganti oda, žibanti kaip atlasas ir tokia pati glotni paliesti.

Jam teko susitvardyti. Vis dar negalėjo patikėti, kad ši graži moteris siūlosi jam, visiškai nepažįstamam.

Be to, jis drovėjosi. Ko ji iš jo tikisi? Ko ieško? Ar turi neišpildomų troškimų?

Turėjo tik vieną naktį atiduoti visoms savo meilužio do-

vanoms. Daugiau niekada jos nebematys. Ar galėjo taip būti, kad įmins jos prigimties paslaptį ir turės ją daugiau kaip kartą? Spėliojo, kiek vyrų lankėsi šiame kambaryje.

Ji buvo nepaprastai miela, kaip atlasas ir aksomas kartu. Jos akys tamsios ir drėgnos, lūpos blizgėjo, oda atspindėjo šviesą. Kūnas buvo tobulas. Jos liekno kūno linijos buvo ryškios ir kartu provokuojamai sirpios.

Liemuo labai liaunas, todėl krūtys dar labiau iškilusios. Nugara kaip šokėjos ir kiekvienas subangavimas ryškino jos klubų puikumą. Ji jam nusišypsojo. Minkštomis, putliomis ir pusiau praviromis lūpomis. Džordžas prisiartino prie jos ir lūpomis palietė nuogus pečius. Negalėjo būti nieko švelniau už jos odą. Kokia pagunda nubraukti delikačią suknelę nuo pečių ir apnuoginti aksomą įtempusias krūtis. Kokia pagunda nurengti ją nedelsiant.

Tačiau Džordžas jautė, kad su šia moterimi negalima elgtis šitaip be ceremonijų, kad jai reikia subtilumo ir miklumo. Dar niekada jo judesiai nebuvo tokie apgalvoti ir tokie meistriški. Atrodė, kad jis pasiryžo ilgai apgulčiai, o kadangi ji neparodė jokių skubos ženklų, jis užtruko prie nuogų pečių, gerdamas nuo kūno sklindantį vos užuodžiamą stebuklingą aromatą.

Būtų galėjęs paimti ją ten pat, tokie galingi buvo jos skleidžiami kerai, bet iš pradžių norėjo, kad ji duotų ženklą, norėjo, kad susižadintų ir po jo pirštais nebūtų minkšta ir nesilydytų kaip vaškas.

Ji atrodė stebėtinai šalta, klusni, bet bejausmė. Nė šiurpuliukas neperbėgo jos oda, ir nors prasivėrusios bučiniui, lūpos buvo nejautrios.

Jie stovėjo tenai greta lovos nekalbėdami. Jis rankomis glostė aksominius jos kūno išlinkius tarsi susipažindamas. Ji nejudėjo. Jis lėtai atsiklaupė ant kelių bučiuodamas ir glostydamas jos kūną. Pirštais jautė, kad po suknele ji nuoga. Nuvedė prie lovos krašto, ir ji atsisėdo. Nuavė batelius. Laikė jos pėdas saujoje.

Ji nusišypsojo jam, maloniai ir kviesdama. Jis bučiavo pėdas ir ranka nuslydo po ilgos suknelės klostėmis čiuopdamas glotnias kojas iki pat šlaunų.

Ji nuėmė pėdas jam nuo rankų ir įrėmė į krūtinę, o jo rankos klajojo kojomis po suknele. Jei kojų oda tokia švelni, tai kokia ji netoli lyties, ten, kur visada būna švelniausia? Jos šlaunys buvo suspaustos, tad jis negalėjo toliau tyrinėti. Atsistojo ir pasilenkė pabučiuoti jos atsigulusios. Kai ji atsigulė, jos kojos kiek prasiskėtė.

Rankomis jis bėgiojo po visą jos kūną prisilietimais tarsi kurstydamas kiekvieną jo plotelį, vėl glostydamas nuo pečių iki kojų prieš pamėgindamas ranka įslysti tarp kojų, dabar atviresnių, tad jis jau kone siekė lytį.

Nuo bučinių jos plaukai susitaršė, o suknelė nukrito nuo pečių, pusiau atidengė krūtis. Jis visai ją nustūmė lūpomis, atidengdamas krūtis, kaip ir tikėjosi, gundančias, stangrias ir švelniausios odos rožiniais kaip mergaitės speneliais.

Jos paklusnumas kone vertė ją įskaudinti, kad kaip nors sužadintų. Glamonės audrino jį, bet ne ją. Jos lytis buvo šalta ir minkšta paliesti, nuolanki, tačiau nevirpėjo.

Džordžas ėmė manyti, kad moters paslaptis ta, jog ji nepajėgi įsiaudrinti. Bet tai neįmanoma. Jos kūnas turėjo būti toks geidulingas. Oda tokia jautri, lūpos tokios putlios. Neį-

manoma, kad ji negali jausti. Dabar glamonėjo ją nepertraukiamai, svajingai, tarsi neturėdamas kur skubėti, laukdamas joje įsižiebiančios ugnies.

Visur aplinkui kabojo veidrodžiai, kartojantys ten gulinčios moters, nuo krūtų nusmukusios suknelės, dailių basų pėdų, nuo lovos nukarusių, kiek praskirtų po suknele jos kojų atvaizdą.

Jis turi visai nuplėšti jos suknelę, atsigulti kartu į lovą, pajusti visą kūną prie savojo. Ėmėsi traukti suknelę žemyn, ir ji jam padėjo. Kūnas pasirodė kaip iš jūros išnyrančios Veneros. Jis kilstelėjo ją, kad patogiai paguldytų lovoje, o jo lūpos nesiliovė bučiavusios kiekvienos kūno dalelės.

Tada nutiko keistas dalykas. Kai jis pasilenkė pradžiuginti akių jos lyties grožiu, jos rausvumu, ji suvirpėjo, ir Džordžas kone pravirko iš džiaugsmo.

Ji sumurmėjo:

– Nusirenk drabužius.

Jis nusirengė. Nuogas žinojo savo galią. Nuogam jam buvo lengviau nei apsirengusiam, nes jis buvo atletas, plaukikas, ėjikas, alpinistas. Ir tada jau žinojo, kad ją patenkins.

Ji žvelgė į jį.

Ar buvo patenkinta? Kai pasilenkė virš jos, ar atsiliepė noriau? Jis negalėjo pasakyti. Dabar troško jos taip, kad nebegalėjo laukti nepalietęs savo lyties galiuku, tačiau ji sustabdė. Norėjo jo lytį bučiuoti ir glamonėti. Ėmėsi to su tokiu užsidegimu, kad jis staiga pamatė jos sėdynę sau priešais veidą ir galėjo ją bučiuoti ir glamonėti į valias.

Dabar jį apėmė troškimas tyrinėti ir liesti kiekvieną jos kūno kertelę. Praskyrė jos lyties atvarą dviem pirštais, ganė

akis po žvilgančią odą, lėtai tekantį medų, po plaukus, besiraitančius tarp jo pirštų. Jo burna tapo godesnė, tarsi pati virtusi lyties organu, pajėgiu taip ja mėgautis, kad jeigu būtų toliau glamonėjęs jos kūną liežuviu, būtų pasiekęs dar visiškai nepatirtą malonumą. Krimstelėjęs jos kūną su tokio skonio jutimu vėl pajuto joje malonumo virpulį. Tada jėga nuplėšė ją nuo savo lyties iš baimės, kad ji gali išsemti visą savo malonumą paprasčiausiai jį bučiuodama ir iš jo bus atimta galimybė pajusti save jos įsčiose. Jiedu abu nelyginant vilkai išalko kūno skonio. Ir jų burnos ištirpo viena kitoje gaudydamos vingrius liežuvius.

Jos kraujas įsiliepsnojo. Iš jo lėtumo atrodė, kad jis tai padarė, pagaliau. Jos akys nuostabiai žėrėjo, ji negalėjo atitraukti nuo jo lūpų. Ir galiausiai jisai ją paėmė, kai ji jam pasisiūlė dailiais pirštais atvėrusi vulvą tarytum nebegalėdama ilgiau laukti. Net ir tada jie suturėjo savo malonumą, o ji jautė jį ramiai apglėbusi.

Tada parodė į veidrodį ir juokdamasi pasakė:

– Žiūrėk, atrodytų, kad mes nė nesimylime, tarsi tik sėdėčiau tau ant kelių, o tu, šelmi tu, turi ją manyje visą laiką ir netgi virpi. O, nebegaliu daugiau to pakelti, šito apsimetinėjimo, kad viduje nieko neturiu. Tai mane degina. Nagi, judėk, judėk!

Puolė jį taip, kad ėmė suktis aplink jo stačią varpą, ir tokiu erotiniu šokiu patirdama malonumą, kuris vertė ją šaukti. Tą pačią akimirką ekstazės žaibo blyksnis nutvieskė Džordžo kūną.

Kad ir koks intensyvus buvo jų mylėjimasis, jam išeinant ji nepaklausė jo vardo, nepaprašė sugrįžti. Lengvai pabučia-

vo į kone skausmingas lūpas ir išsiuntė. Ištisus mėnesius jį persekiojo tos nakties prisiminimai, ir jis negalėjo tos patirties pakartoti su jokia moterimi.

Vieną dieną jis susitiko su draugu, kuriam buvo ką tik dosniai sumokėjęs už kelis straipsnius, ir tas pasikvietė jį išgerti. Papasakojo Džordžui įspūdingą istoriją apie stebėtą sceną. Jis plačiai švaistėsi pinigais bare, kai priėjo labai išsiskiriantis vyras ir pasiūlė maloniai praleisti laiką stebint nuostabią meilės sceną, ir kadangi pasitaikė taip, kad Džordžo draugas buvo užkietėjęs vujaristas, pasiūlymas buvo priimtas akimirksniu. Jis buvo nuvestas į paslaptingą namą, į prabangų apartamentą, ir paslėptas tamsiame kambaryje, kur stebėjo, kaip nimfomanė mylisi su itin apdovanotu ir pajėgiu vyriškiu.

Džordžui vos nesustojo širdis.

– Papasakok apie ją, – paprašė jis.

Draugas papasakojo apie moterį, su kuria Džordžas mylėjosi, net ir apie atlasinę suknelę. Taip pat papasakojo apie lovą su baldakimu, apie veidrodžius, apie viską. Džordžo draugas už reginį sumokėjo šimtą dolerių, tačiau buvo verta ir tai truko kelias valandas.

Vargšas Džordžas. Kelis mėnesius su moterimis buvo apdairus. Negalėjo patikėti tokia klasta ir tokia vaidyba. Jį apsėdo mintis, kad moterys, kviečiančios į savo apartamentą, už užuolaidos slepia žiūrovą.

Elena

Laukdama traukinio į Montę Elena krantinėje žvalgėsi į žmones aplinkui. Kiekviena išvyka sukeldavo jai tokį patį smalsumą ir viltį, kokius jausdavo prieš pakylant užuolaidai teatre, tokį patį sumaištį keliantį nerimą ir lūkesčius.

Rinkosi iš įvairiausių vyrų, su kuriais galbūt norėtų paplepėti, spėliojo, ar jie išvyksta tuo pačiu traukiniu, ar paprasčiausiai atsisveikina su kitais keleiviais. Jos troškimai buvo neaiškūs, poetiški. Jei kas brutaliai būtų paklausęs, ko ji tikisi, ji greičiausiai būtų atsakiusi: *Le merveilleux*. Tai buvo alkis, bet jis nekilo iš jokios konkrečios kūno vietos. Tiesa tai, ką kartą apie ją pasakė, kai ji sukritikavo vieną sutiktą rašytoją:

– Tu nematai jo tokio, koks jis iš tikrųjų, nematai nė vieno, kokie jie iš tikrųjų. Jie visada nuvils, nes tu tikiesi *kažko*.

Ji tikėjosi kažko – kaskart, kai prasiverdavo durys, kaskart, kai nueidavo į vakarėlį, į bet kokį žmonių sambūrį, kaskart įžengusi į kavinę, teatrą.

Nė vienas iš vyrų, kuriuos buvo pasirinkusi kaip norimus kelionės palydovus, neįlipo į traukinį. Taigi ji atsivertė pasiimtą knygą. *Ledi Čaterli meilužį*.

Paskui iš kelionės Elena neatsiminė nieko, išskyrus nuos-

tabios kūniškos šilumos pojūtį, tarsi būtų išgėrusi visą butelį paties geriausio burgundiško vyno, ir didžiulį pyktį, kaip aptikus paslaptį, kuri, jai atrodė, nusikalstamai slepiama nuo visų žmonių. Pirma, ji suprato, kad niekada nepatyrė Lawrence'o aprašytų jausmų, o antra, kad jie ir buvo jos alkio priežastis. Tačiau dabar ji suvokė ir visiškai kitokią tiesą. Kažkas joje skatino nuolat priešintis net pačioms patirties galimybėms, akino bėgti, ir tai nešė ją šalin nuo malonumo ir atskleidimo scenų. Ji daug kartų stovėjo prie paties kraštelio, o paskui sprukdavo tolyn. Ją pačią reikėjo kaltinti dėl to, ko neteko, ignoravo.

Toji pasislėpusi Lawrence'o knygos moteris, kuri joje tūnojo susirangiusi, galop buvo apnuoginta, įjautrinta, tarsi gausių glamonių paruošta atvykstančiam *kažkam*.

Iš traukinio Ko miestelyje išlipo kita moteris. Ten nebuvo ta vieta, kur ji būtų norėjusi pradėti savąją kelionę. Aukštai kalnuose atskirtas Ko žvelgė į Ženevos ežerą. Buvo pavasaris, sniegas tirpo, ir kol traukinukas pūškavo į kalną, Eleną erzino jo lėtumas, lėti šveicarų mostai, lėti gyvūnų judesiai, vienodas, slegiantis kraštovaizdis, kai jos nuotaikos ir jausmai kunkuliavo kaip pratrūkę upokšniai. Ji neplanavo pasilikti ilgam. Pailsės, kol naujoji jos knyga bus parengta spaudai.

Iš stoties nuėjo į vasarnamį, kuris atrodė kaip pasakų namelis, o duris atidariusi moteris – kaip ragana. Ji paspoksojo anglies juodumo akimis į Eleną ir tada pakvietė įeiti. Elenai pasirodė, kad visas namelis pastatytas jai, durys ir baldai buvo žemesni kaip įprasta. Tai nebuvo iliuzija, nes moteris atsisuko ir pasakė:

– Patrumpinau savo stalų ir kėdžių kojas. Ar tau patinka mano namas? Vadinu jį *casutza* – „trobele“ rumuniškai.

Elena kluptelėjo ties krūva žieminių batų, paltų, kailinių kepurių, apsiaustų ir lazdų prie durų. Tie daiktai nuslydo nuo kabyklos ir liko gulėti ant grindų. Indai nuo pusryčių tebestovėjo ant stalo.

Raganos batai jai lipant laiptais kaukšėjo kaip klumpės. Ji kalbėjo vyrišku balsu ir ant viršutinės lūpos turėjo juodą plaukų ruoželį kaip paauglio ūsus. Balsas buvo stiprus, sodrus.

Ji nuvedė Eleną į jos kambarį. Tas atsivėrė į terasą, padalytą bambukinėmis pertvaromis, pratęsiančią saulėtą namo pusę į ilgį, žvelgiančią į ežerą. Elena greitai išsidriekė nuoga prieš saulę, nors saulės vonių bijojo. Jos pažadindavo aistringumą ir deginamą viso kūno jutimą. Kartais ji save glamonėdavo. Dabar užsimerkė ir prisiminė scenas iš *Ledi Čaterli meilužio*.

Kitomis dienomis ilgai vaikštinėdavo. Dažnai vėluodavo pietų. Tada ponia Kazimira piktai į ją pasižiūrėdavo ir aptarnaudama nekalbėdavo. Kasdien ateidavo žmonių su ponia Kazimira pasikalbėti dėl namo hipotekos mokesčių. Grasindavo jį parduosią. Buvo aišku, kad jei iš jos atimtų namą, jos apsauginį kiautą, jos vėžlio šarvą, ji numirtų. Tačiau ji vis tiek pavarydavo nepatikusius svečius ir atsisakydavo apgyvendinti vyrus.

Galop ji neatsispyrė šeimai – vyrui, žmonai ir mažai mergaitei – vieną rytą atvykusiems tiesiai iš traukinio ir pakerėtiems fantastiškos *casutzos* išvaizdos. Neilgai trukus jie sėdėjo priebutyje netoli Elenos ir saulėkaitoje valgė pusryčius.

Vieną dieną Elena susitiko vyrą, vieną kopiantį į už namelio stūksojusio kalno viršūnę. Jis ėjo greitai, nusišypsojo jai praeinančiai ir nuskubėjo tarsi jį vytųsi priešai. Buvo nusivilkęs marškinius, kad saulės spinduliai pasiektų visur. Ji matė, kad puikus atleto liemuo jau nuauksintas. Jo galva buvo jaunatviška, žvali, tačiau jau žilstančiais plaukais. Akys ne visai žmogaus. Jos žvelgė nejudriu, stingdančiu gyvulių tramdytojo žvilgsniu, valdingu, niršiu. Tokią išraišką Elena matė sąvadautojų su ryškių spalvų kepurėmis ir šalikais, stovinčių prie Monmartro rajono kampų, veiduose.

Jei ne akys, tas vyras buvo aristokratiškas. Jo judesiai – jaunatviški ir nekalti. Eidamas jis lingavo tarsi kiek įkaušęs. Visą savo jėgą sukaupė žvilgsnyje, nukreiptame į Eleną, o tada nekaltai, ramiai nusišypsojo ir nuėjo. Eleną tas žvilgsnis sustabdė, o jo įžūlumas kone supykdė. Tačiau jaunuoliška šypsena sušvelnino kandaus žvilgsnio padarinius, ir ji nebežinojo, kaip paaiškinti savo jausmus. Ji pasuko atgal.

Pasiekusi *casutzą* jautėsi nesmagiai. Norėjo išvažiuoti. Jau buvo bekylantis troškimas pabėgti. Iš to ji suprato, kad susidūrė su grėsme. Svarstė grįžti į Paryžių. Galop pasiliko.

Vieną dieną iš pianino, rūdijusio apačioje, ėmė lietis muzika. Kiek netikslios natos skambėjo kaip iš nutriušusių bariukų pianinų. Elena nusišypsojo. Nepažįstamasis linksminosi. Iš tiesų jis skambino taikydamasis prie pianino būklės, ir skambesys buvo gana svetimas tai senai prabangai, visai kitoks negu pirmiau, kai skambino maža mergaitė šveicarė ilgomis kasomis.

Namas staiga pralinksmėjo, ir Elena užsimanė šokti. Pianinas nutilo, tačiau pirmiau užsuko ją kaip kokią mechaninę

lėlę. Būdama viena priebutyje ji apsisuko ant pėdos kaip sukutis. Gana netikėtai visai netoli vyro balsas pasakė:

– Šiame name, šiaip ar taip, yra gyvų žmonių! – ir nusijuokė.

Jis ramiai žiūrėjo pro plyšelį bambukinėje pertvaroje, ir ji įžvelgė jo pavidalą, įsitvėrusį į ją kaip į kokį įkalintą žvėrį.

– Ar neitumėte pasivaikščioti? – paklausė jos. – Manau, kad ši vieta – kapas. Mirusiųjų namai. Ponia Kazimira yra tikra akmenų karalienė. Ji iš mūsų padarys stalaktitus. Mums bus leidžiama viena ašara per valandą kabant ant kokios olos lubų, stalaktito ašara.

Taip Elena susidėjo su savo kaimynu. Pirmas dalykas, kurį jis pasakė, buvo:

– Turi įprotį apsisukti, pradėti eiti, ir vėl apsisukti. Labai blogai. Tai vienas iš pirmųjų nusikaltimų prieš gyvenimą. Aš tikiu ryžtu.

– Žmonės įvairiais būdais rodo ryžtą, – atsakė Elena. – Aš paprastai apsisuku, kaip jūs pasakėte, grįžtu namo ir parašau knygą, neduosiančią ramybės cenzoriams.

– Tai piktnaudžiavimas gamtos jėgomis, – tarė vyras.

– Tačiau paskui, – pasakė Elena, – naudojuosi savo knygomis kaip dinamitu, dedu jas ten, kur noriu sprogimo, ir tada prasivalau kelią!

Jai pasakius šiuos žodžius kažkur ant kalno, kur buvo tiesiamas kelias, nugriaudėjo sprogimas, ir sutapimas juodu prajuokino.

– Tai tu rašytoja, – tarė jis. – Aš visų galų meistras – tapytojas, rašytojas, muzikas, perėjūnas. Žmona ir vaikas nusamdyti laikinai – įvaizdžio labui. Buvau priverstas naudo-

tis draugo pasu. Tas draugas buvo priverstas perleisti man žmoną su vaiku. Be jų, manęs čia nebūtų. Turiu talentą erzinti prancūzų policiją. Nenudėjau savo durininkės, nors turėjau. Ji gana dažnai mane provokuodavo. Aš kaip ir kai kurie kiti kalbantys revoliucionieriai tik kėliau revoliuciją per garsiai ir pernelyg daug vakarų toje pačioje kavinėje, o neuniformuotas policininkas buvo vienas karščiausių mano sekėjų – iš tikrųjų sekiojo! Geriausias kalbas visada pasakau būdamas girtas.

– Tu niekada ten nebuvai, – tęsė vyras, – niekada neini į kavines. Įsimintiniausia moteris toji, kurios ieškodami nerasime perkimštoje kavinėje, toji, kurią turime sumedžioti ir suieškoti pasislėpusią už savo pasakojimų.

Šypsodamasis jis neatitraukė nuo jos akių visą laiką, kiek kalbėjo. Įsisegė jomis tiksliai žinodamas, kaip ji vangstosi ir išsisukinėja, jos veikė kaip katalizatorius, prikaustęs ją toje vietoje, kur stovėjo, vėjui pakėlus kaip balerinos sijoną ir plaikstant plaukus, tarsi ji plauktų visomis burėmis. Jis žinojo apie jos gebėjimą tapti nematoma. Tačiau jo valia buvo didesnė, ir jis galėjo laikyti ją ten prikaustytą kiek tik norėjo. Tik kai nusuko galvą, ji vėl galėjo judėti. Tačiau pabėgti negalėjo.

Tris valandas vaikštinėję jie parkrito ant pušų spyglių guolio priešaky pamatę namelį. Skambino pianola.

Jis nusišypsojo jai ir pasakė:

– Ten būtų nuostabi vieta praleisti dieną ir naktį. Ar norėtum?

Leido jai ramiai rūkyti atsigulusiai ant pušų spyglių. Ji neatsakė. Šypsojosi.

Tada jie nuėjo prie namelio, ir jis užsakė maisto ir kambarį. Maistas turėjo būti pristatytas į kambarį. Paliepimus davė sklandžiai, neleisdamas suabejoti savo norais. Jo ryžtas dėl smulkmenų sukėlė jai įspūdį, kad jis lygiai taip pat nušluos šalin visas kliūtis į didesnius troškimus.

Ji nesusigundė grįžti savo pėdsakais, jo išvengti. Ją apėmė pakilumo būsena, kad pasiekė tokią jausmų viršūnę, kuri galutinai išmuš ją iš savęs, kuri atiduos ją nepažįstamajam. Ji nė nežinojo, kuo jis vardu, kaip ir jis nežinojo jos vardo. Atviras jo žvilgsnis nelyginant skverbėsi į ją. Lipdama laiptais ji drebėjo.

Kai jie atsidūrė vieni kambaryje su milžiniška grubiai raižyta lova, ji pirmiausiai nuėjo į balkoną, o jis nusekė įkandin. Ji nujautė, kad judesys, kurį jis padarys, bus savininkiškas, ir jo negalima išvengti. Laukė. To, kas nutiko, nesitikėjo.

Dvejojo ne ji, o šis vyras, kurio valia ją čia atvedė. Jis stovėjo priešais netikėtai vangus, nerangus, sunerimusiomis akimis. Nuginkluojamai šypsodamasis pasakė:

– Žinoma, turi žinoti, kad esi pirmoji tikra moteris iš mano pažinotų, – moteris, kurią galiu mylėti. Priverčiau ateiti čia. Noriu būti tikras, kad tu nori čia būti. Aš...

Šis drovumo pripažinimas jai sukėlė nepaprastą švelnumą, kokio dar nebuvo patyrusi. Jo jėga jai lenkėsi, dvejojo prieš išsipildant išaugusiai jų abiejų svajonei. Švelnumas ją užvaldė. Tad ji žengė prie jo ir pasiūlė jam savo lūpas.

Tada jis bučiavo ją, abi rankas padėjęs ant krūtų. Ji jautė jo dantis. Jis bučiavo kaklą, kur pulsavo kraujagyslės, ir pasmakrę rankomis suėmęs kaklą nelyginant ketintų atskirti galvą nuo viso kūno. Ją visai užvaldė troškimas būti paimtai. Bu-

čiuodamas ją nurenginėjo. Drabužiai krito aplink, o jie tebestovėjo bučiuodamiesi. Paskui nežiūrėdamas jai į akis nunešė į lovą, neatitraukdamas lūpų nuo veido, kaklo ir plaukų.

Jo glamonės turėjo keistą ypatybę, kartais jos buvo švelnios ir tirpdančios, kartais niršios, kokių ji tikėjosi, kai įsisegė į ją akimis, laukinio žvėries glamonės. Jo rankos buvo kone žvėriškos, laikė jas išskėtęs virš kiekvieno jos kūno plotelio ir suėmė jos lytį ir plaukus tarsi norėdamas nurauti nuo kūno, nelyginant sugriebęs žemę kartu su žole.

Užsimerkusi ji jautė, kad jis turi daugybę rankų, kurios lietė visur, ir daug burnų, kurios greitai per ją bėgiojo, o vilkiško aštrumo dantys smigo į minkščiausias jos vietas. Dabar nuogas visu ūgiu gulėjo ant jos. Ji mėgavosi jo svoriu ant savęs, mėgavosi slegiama jo kūno. Norėjo, kad susilydytų su juo nuo lūpų iki pėdų. Per kūną bėgiojo šiurpuliai. Kartkartėmis jis sušnabždėdavo liepdamas pakelti kojas taip, kaip niekada nebuvo dariusi, kol keliais palies sau smakrą; sušnabždėjo apsisukti ir abiem rankomis praskėtė jai sėdynę. Nurimo jos viduje, atsigulė ir laukė.

Tada ji ištraukė, pusiau atsisėdo susitaršiusiais plaukais ir apsvaigusiomis akimis ir pro miglą pamatė jį gulintį ant nugaros. Nuslydo lova tolyn, kol burna pasiekė jo varpą. Ėmė bučiuoti ją visą aplinkui. Jis atsiduso. Varpa nuo kiekvieno bučinio suvirpėdavo. Jis ją stebėjo. Ranką uždėjo ant galvos ir paspaudė žemyn, kad burna apžiotų visą varpą. Ranka pasiliko ant jos, kol ji judėjo aukštyn ir žemyn, o paskui krito, krito su nepakeliamo malonumo atodūsiu, nukrito jam ant pilvo ir liko gulėti užmerktomis akimis skanaudama savo pasitenkinimą.

Ji negalėjo į jį žiūrėti taip, kaip jis žvelgė į ją. Akis jai temdė stiprūs jausmai. Kai pažvelgdavo, ją neatsispiriamai vėl traukdavo liesti jo kūną lūpomis ar rankomis, ar visu kūnu. Ji trynėsi į jį visu kūnu su žvėrišku malonumu mėgaudamasi trintimi. Tada nukrito ant šono ir liko gulėti liesdama jo burną tarsi lipdytų ją iš naujo, kaip akloji, norinti sužinoti, kokio pavidalo jo lūpos, akys, nosis, nustatyti jo formas, pažinti jo odą, apčiuopti plaukų ilgį ir storį, plaukų pavidalą už ausų. Darė tą švelniais pirštais, o paskui netikėtai jie tapdavo siautulingi, giliai smigo į kūną, jį skaudino, tarsi ūmiai norėtų įsitikinti jo tikrumu.

Tai buvo išoriniai vienas kitą atrandančių kūnų jutimai. Taip daug liesdami jie svaigo. Judesiai tapo lėti ir svajingi. Rankos apsunko. Jo lūpos neužsivėrė.

Kaip iš jos plūdo medus. Jis lėtai pamerkė į jį pirštus, paskui savo lytį, paskui perkėlė ją taip, kad ji atsigulė ant jo kojomis apžergusi jo kojas, imdamas galėjo matyti, kaip į ją įeina, o ji irgi galėjo jį matyti. Jiedu matė savo kūnus banguojančius drauge, siekiančius orgazmo. Jis laukė jos, stebėjo jos judesius.

Kadangi ji nepagreitino judesių, jis pakeitė jos padėtį, paguldė ant nugaros. Atsitūpė virš jos taip, kad galėjo paimti su didesne jėga, paliesdamas patį jos įsčių skliautą, liesdamas pačias kūno sienas, o tada ji išgyveno pojūtį, kad įsčiose atgijo kažkokios naujos ląstelės, nauji pirštai, naujos burnos, kad atsiliepė į jo įėjimą ir įsitraukė į ritmišką judėjimą, kad tas siurbimas pamažu tapo vis malonesnis, tarytum trintis būtų sužadinusi naujus pasimėgavimo sluoksnius. Ji ėmė judėti greičiau, kad patirtų orgazmą, o kai jis tai pamatė,

paspartino savo judesius joje ir pakurstė ją baigti drauge, žodžiais, rankomis ją glamonėdamas ir galiausiai burna su ja susilydydamas taip, kad liežuviai judėtų tuo pačiu ritmu kaip įsčios ir varpa, ir orgazmas pasklido jai tarp burnos ir lyties, susikertančiomis smarkėjančio malonumo bangomis, kol ji apsiverkė iš dalies kūkčiodama, iš dalies juokdamasi nuo visą kūną užliejusio džiaugsmo.

Kai Elena grįžo į *casutzą*, ponia Kazimira atsisakė su ja kalbėtis. Ji perteikė niršų savo pasmerkimą tyliai, bet taip smarkiai, kad jis tvyrojo visame name.

Elena atidėjo savo kelionę į Paryžių. Pjeras grįžti negalėjo. Jie susitikdavo kasdien, kartais visą naktį negrįždavo į *casutzą*. Sapnas nepertraukiamas tęsėsi dešimt dienų, kol atvyko moteris. Tai įvyko vieną vakarą, kai Elena su Pjeru buvo išėję. Ją priėmė jo žmona. Jodvi užsirakino kartu. Ponia Kazimira mėgino pasiklausyti, apie ką jos kalba, tačiau jodvi viename iš mažų langelių pamatė jos galvą.

Moteris buvo rusė. Nepaprastai graži, žydromis akimis ir tamsiaplaukė, egiptietiškų bruožų. Labai daug nekalbėjo. Pasirodė labai susijaudinusi. Ryte grįžęs Pjeras ją atrado. Gana akivaizdžiai nustebo. Elena patyrė nepaaiškinamo nerimo šoką. Iš karto ėmė tos moters bijoti. Jautė grėsmę savo meilei. Tačiau kai po kelių valandų susitiko su Pjeru, jis viską suvertė savo darbui. Moteris buvo atsiųsta su įsakymais. Jam teko važiuoti toliau. Jam davė darbo Ženevoje. Išsprendė komplikacijas Paryžiuje leisdami suprasti, kad nuo šiol jis turės paklusti įsakymams. Jis nepasakė Elenai: „Važiuok į Ženevą su manimi.“ Ji šių žodžių laukė.

– Ar ilgai būsi išvykęs?

– Nežinau.

– Važiuoji su?.. – ji negalėjo nė pakartoti jos vardo.

– Taip, ji atsakinga.

– Jei daugiau tavęs nepamatysiu, Pjerai, bent jau pasakyk tiesą.

Tačiau, regis, ir išraiška, ir žodžiai atsklido ne iš to vyro, kurį ji artimai pažinojo. Atrodė, kad jis sako tai, ką buvo priverstas sakyti, ir nieko daugiau. Jis neteko visos asmeninės savo galios. Kalbėjo, tarsi kas būtų jo klausęsis. Elena tylėjo. Paskui Pjeras priėjo prie pat jos ir sušnabždėjo:

– Nemyliu jokios moters. Ir niekada nemylėjau. Myliu savo darbą. Su tavimi man grėsė didelis pavojus. Kadangi mes galėjome kalbėtis, kadangi buvome taip arti vienas kito tokiais įvairiausiais būdais, pasilikau su tavimi pernelyg ilgai. Pamiršau savo darbą.

Elena sau kartojo ir kartojo tuos žodžius. Prisiminė jo veidą, kai juos sakė, jo akis, kuriomis žiūrėjo į ją nebe susitelkęs kaip apsėstas, o kaip žmogus, paklūstantis įsakymams, bet ne geismo ir meilės dėsniams.

Pjeras, padaręs daugiau už bet kurį kitą žmogų, kad ištrauktų iš slapto uždaro gyvenimo olos, dabar nustūmė ją į dar gilesnę baimės ir abejonių kertę. Krito ji dar smarkiau negu kada nors, nes buvo taip toli nuklydusi į jausmus ir visiškai jiems atsidavusi.

Niekada nesuabejojo Pjero žodžiais ir neketino jo ieškoti. Iš *casutzos* išvyko pirma jo. Traukinyje prisiminė jo veidą kaip seniau, tokį atvirą, įsakmų, bet vis tiek kažkaip pažeidžiamą bei nuolaidų.

Baisiausias jos jausmų aspektas buvo tas, kad ji nebegalė-

jo pasislėpti savyje kaip seniau, užsidaryti nuo pasaulio, tapti kurčia, akla ir mestis į ilgalaikę fantaziją tikrovei pakeisti, kaip darydavo vaikystėje. Ją apniko rūpestis dėl jo saugumo, nerimas dėl pavojingo jo gyvenimo; suprato, kad jis įsiskverbė ne tik į kūną, bet ir į pačią jos esmę. Kai tik pagalvodavo apie jo odą, plaukus, saulės išblukintus iki švelnios aukso spalvos, nemirksinčias žalias akis, mirktelinčias tik tą akimirką, kai pasilenkdavo suimti jos lūpų savo stipriomis lūpomis, tuomet kūnas suvirpėdavo atsiliepdamas net į fantaziją, ir ji nerasdavo sau vietos.

Po keleto valandų skausmo, tokio gyvo ir smarkaus, kad manė, jog visiškai ją pribaigs, ji nugrimzdo į keistą letargo, pusiau miego, būseną. Tarsi kas viduje būtų nutrūkę. Liovėsi jausti skausmą ar malonumą. Nutirpo. Visa kelionė virto nerealia. Kūnas vėl buvo miręs.

Praėjus aštuoneriems metams po išsiskyrimo Migelis parvyko į Paryžių. Parvyko, tačiau Elenai neatnešė nei džiaugsmo, nei palengvėjimo, nes pats buvo pirmojo jos pralaimėjimo simbolis. Migelis buvo pirmoji jos meilė.

Kai pirmą kartą jį sutiko, jie tebuvo vaikai, pusbrolis ir pusseserė, pasimetę dideliuose šeimos pietuose tarp daugybės pusbrolių, tetų ir dėdžių. Elena Migelį traukė kaip magnetas, jis sekiojo iš paskos kaip šešėlis, klausė kiekvieno jos žodžio, žodžių, kurių niekas negirdėjo, toks tylus ir vaiskus buvo jos balsas.

Nuo tos dienos ėmė rašyti jai laiškus, kartkartėmis atvažiuodavo aplankyti per mokyklines atostogas – taip romantiškai prie jos prisirišo, ir jiedu elgėsi vienas su kitu kaip su

skaitytos legendos, pasakojimo ar romano įsikūnijimu. Elena tapo visomis herojėmis; Migelis – herojais.

Kai jie susitiko, juos apėmė toks nerealumas, kad nė negalėjo vienas kito paliesti. Nė nesilaikė už rankų. Buvo pakylėti vienas kito buvimo, sklandė drauge, skatinami tų pačių jutimų. Ji pirmoji išgyveno gilesnes emocijas.

Jiedu nuėjo šokti nesuvokdami, kokie yra gražūs. Kiti žmonės suvokė. Elena matė, kad visos kitos mergaitės žiūri į Migelį ir stengiasi patraukti jo dėmesį.

Tuomet ji pažvelgė į jį iš šalies, iš už šilto atsidavimo, kuriuo jį apgaubė. Jis stovėjo už kelių jardų, labai aukštas ir liaunas jaunuolis, jo judesiai lengvi, grakštūs ir stiprūs, raumenys ir sausgyslės kaip leopardo, jis eidavo tarsi plauktų, bet visada pasirengęs liuoktelėti. Akys – lapų žalumo, drėgnos. Oda švietė, slėpiningas saulės švytėjimas atispindėjo kaip kokio fosforescuojančio užjūrių gyvūno. Lūpos putlios, atrodė tarsi išalkusios geismų, puikūs plėšrūno žvėries dantys.

O kai jis pirmą kartą pažvelgė į ją ne iš legendos, kuria buvo ją apgaubęs, pamatė, kad jos siekia kiekvienas vyras, kad jos kūnas nuolat kinta, nuolat pasirengęs judėti, lengvakojis, lankstus, kone lakus, kankinantis neįgyvendinamomis viltimis. Tai, kas vertė visus ją sekioti, buvo kažkas tokio kūniško, gyvo, žemiško; putlios lūpos buvo gyviausios, nes dailus kūnas judėjo tiulio lengvumu.

Tos lūpos, į veidą įdėtos iš kito pasaulio, ir iš ten atėjęs balsas, tiesiog liečiantis sielą, taip viliojo Migelį, kad jis neleido su ja šokti kitiems berniukams. Tačiau kartu pats jokia kūno dalimi prie jos neprisilietė, išskyrus tada, kai jie šokda-

vo. Jos akys traukė jį į save ir į pasaulius, kur jis nutirpdavo kaip nuo narkotikų.

Bet šokdama ji ėmė suvokti savo kūną, tarsi kūnu jis tapo staiga – degančiu kūnu, kurio liepsną kurstė kiekvienas šokio judesys. Ji norėjo pulti prie jo lūpų, atsiduoti nesuprantamam svaiguliui.

Migelio svaigulys buvo kitoks. Jis elgėsi tarsi nerealaus tvarinio, fantazijos suvedžiotas. Kūnas jos kūnui buvo nejautrus. Kuo labiau priartėdavo prie jos, tuo stipriau jautė ją gaubiantį tabu, tad stovėjo kaip prieš šventą paveikslą. Vos stodavo jos akivaizdon iš karto pasiduodavo kažkokiai kastracijai.

Kai jos kūnas sušilo nuo jo artumo, jis tepajėgė ištarti jos vardą: „Elena!“ Tada kojos, rankos ir lytis taip sustingo, kad jis liovėsi šokti. Suvapėjęs jos vardą besuvokė savo motiną, tokią, kokią matė būdamas mažas; tai yra moterį, didesnę už visas kitas moteris, milžinišką, neaprėpiamą, po laisvu baltu drabužiu ryškėjančiomis motinystės linijomis, su krūtimis, iš kurių pats maitinosi ir kurių įsikibęs laikėsi gyvendamas būtinųjų poreikių amžių, kol ėmė suvokti visą tamsiąją kūno paslaptį.

Tad kaskart pamatęs į motiną panašios didelės, pilnos moters krūtis jis užsimanydavo jas žįsti, kramtyti, kąsti ir net sukelti skausmą, įsikniaubti į jas veidu, dusti nuo jų sprogstamo tarpumo, susikimšti į burną spenelį, tačiau nejautė geismo užvaldyti lytiniu įsiskverbimu.

O Elena, kai pirmą kartą ją pamatė, turėjo mažas penkiolikmetės mergaitės krūtis, sužadinusias Migeliui kažkokią panieką. Ji neturėjo jokio jo motinos erotinio bruožo. Jam

niekada nekilo pagunda ją nurengti. Niekada neįsivaizdavo jos kaip moters. Ji buvo toks pat atvaizdas, kaip šventųjų atvaizdai ant atvirukų, moterų didvyrių piešiniai knygose, kaip moterų paveikslai.

Lytinius organus turėjo tik prostitutės. Migelis tokias moteris pamatė labai anksti, kai vyresnieji broliai nusitempė jį į viešuosius namus. Kol broliai ėmė tas moteris, jis glamonėjo jų krūtis. Kimšo į burną – godžiai. Tačiau išsigando to, ką pamatė joms tarp kojų. Jam tai panėšėjo į didžiulę, drėgną, alkaną burną. Pasijuto, kad niekada negalės jos patenkinti. Jį gąsdino gundantis plyšys, po glostančiu pirštu standėjančios lūpos, skystis, plūstantis kaip seilės alkanam žmogui. Jis įsivaizdavo, kad tas moters alkis toks pats didelis, vilkiškas, nepasotinamas. Jam atrodė, kad jo varpa būtų praryta amžiams. Paleistuvės, kurias jam teko matyti, turėjo dideles lytis, dideles įdiržusias lyties lūpas, didelius sėdmenis.

Tai į ką beliko Migeliui nukreipti savo geismus? Į berniukus, į berniukus, kurie neturėjo godžių angų, į berniukus, kurių lytys buvo tokios pačios ir jo negąsdino ir kurių geismą jis galėjo patenkinti.

Taigi tą patį vakarą, kai Elena savo kūne pajuto geismo ir šilumos smygį, Migelis surado tarpinį sprendimą – berniuką, kuris sužadino jį be tabu, baimių ir abejonių.

Elena, visiškai nenumanydama apie meilę tarp berniukų, parėjo namo ir raudojo visą naktį, kad Migelis toks tolimas. Ji niekada nebuvo gražesnė; jautė, kad jis ją myli ir dievina. Tai kodėl nė nepalietė? Šokis juodu suartino, tačiau jis neužsiliepsnojo. Ką tai reiškia? Kas čia per paslaptis? Kodėl pavydėjo, kai prie jos prisiartindavo kiti? Kodėl stebėjo kitus

berniukus, kuriems taip knietėjo su ja pašokti? Kodėl nepalietė net jos rankos?

Tačiau jis ją sekiojo ir ji sekiojo jį. Jos atvaizdas užgožė visas moteris. Jis skyrė jai savo poeziją, kūrinius, išradimus, savo sielą. Tik lytinis aktas vykdavo toli nuo jos. Jei tik būtų žinojusi, kiek kančių būtų išvengusi. Ji buvo per švelni atvirai klausinėti, jis pernelyg gėdijosi prisipažinti.

Ir štai Migelis buvo čia su savo visiems žinoma praeitimi, su ilga niekada neužtrukdavusių meilės romanų su vaikinais grandine. Nuolat ieškantis, nuolat nepatenkintas Migelis, lygiai toks pat kerintis, tik dar labiau, smarkiau.

Ir ji vėl juto jo tolumą, atstumą tarp jųdviejų. Jis nė nepaėmė jos Paryžiaus vasaros saulės nurudintos rankos. Žavėjosi viskuo, ką ji dėvėjo – žiedais, skambančiomis apyrankėmis, suknele, sandalais – tačiau nepalietė.

Migelį analizavo garsus prancūzų gydytojas. Atrodė, kad kaskart, kai jis persikraustydavo, mylėdavo, ką nors paimdavo, gyvenimo mazgas susimegzdavo arčiau gerklės. Jis norėjo išsivaduoti, išsivaduoti ir išgyventi nenormalumą. Tačiau kaip tik to ir negalėjo. Kiekvieną kartą, įsimylėjęs vaikiną, mylėdavo jausdamas, kad daro nusikaltimą. Padarinys būdavo kaltė. Ir tada kentėdamas siekdavo atpirkimo.

Dabar jis galėjo apie tai kalbėti ir nesigėdydamas atvėrė Elenai visą savo gyvenimą. Skausmo jai nesukėlė. Palengvino abejones savimi. Neperpratęs savo prigimties, iš pradžių jis kaltino ją, užvertė jai savo šaltumo moterims naštą. Sakė, taip yra todėl, kad ji inteligentiška, o inteligentiškos moterys literatūrą ir poeziją painioja su meile, ir tai jį paralyžiuoja; ir kad ji pasitikinti savimi, vyriška kai kuriais savo poelgiais, o

tai jį baugina. Tada ji buvo tokia jauna, kad greitai su viskuo sutiko ir netrukus ėmė manyti, kad liauna, intelektuali, pasitikinti savimi moteris negali būti geidžiama.

Jis sakė:

– Jei tik būtum buvusi labai pasyvi, labai klusni, labai labai inertiška, tai gal ir būčiau tavęs geidęs. Bet aš visada jaučiau tavyje beišsiveržiantį ugnikalnį, aistros ugnikalnį, ir tai mane gąsdina.

Arba:

– Jei būtum buvusi tik paleistuvė ir aš būčiau pajutęs, kad nebūsi perdėm reikli, perdėm kritiška, būčiau galėjęs tavęs geisti. Bet jaučiau, kaip tokia protinguolė žiūrės į mane ir niekins, jei man nepasisektų, jei, pavyzdžiui, netikėtai tapčiau nepajėgus.

Vargšė Elena, ištisus metus ji nematė vyrų, kurie jos geidė. Nes Migelis buvo vienintelis, kurį norėjo sugundyti, manė, kad tik Migelis gali įrodyti jos galią.

Migelis, norėdamas pasikliauti ne vien tik savo psichoanalitiku, supažindino Eleną su savo meilužiu Donaldu. Vos pamačiusi Donaldą Elena įsimylėjo jį tarsi vaikas, *enfant terrible*, užsispyrusį ir tą žinantį.

Jis buvo gražus. Turėjo liauną egiptietišką kūną, susitaršiusius kaip lakstančio vaiko plaukus. Kartais dėl švelnių judesių atrodydavo smulkutis, tačiau kai atsistodavo visas stilingas, aiškių proporcijų, išsitiesdavo, tada atrodydavo aukštas. Jo akyse švietė ekstazė ir jis kalbėjo melodingai, kaip mediumas.

Jis taip apžavėjo Eleną, kad ši ėmė mėgautis, kaip subtiliai ir paslaptingai Migelis su juo mylisi – dėl jos. Donaldas buvo

moteris, su kuria Migelis mylėjosi, viliojo savo jaunatvišku žavesiu, ilgomis blakstienomis, nedidele, tiesia nosimi, fauno ausimis, stipriomis berniukiškomis rankomis.

Ji atpažino jame savo dvynį brolį, kuris kalbėjo, koketavo, gudravo kaip ji. Jam nedavė ramybės tie patys žodžiai ir jausmai, kaip ir jai. Jis nuolat kalbėjo, kaip trokšta sudegti meilėje, kaip trokšta aukotis ir apsaugoti kitus. Ji girdėjo savo pačios balsą. Ar Migelis manė, kad mylisi su Elenos dvyniu broliu, ar su Elena vaikino kūne?

Kai Migelis trumpam paliko juodu už kavinės staliuko, abu pažvelgė vienas į kitą atpažįstančiais žvilgsniais. Migeliui pasitraukus Donaldas buvo nebe moteris. Jis išsitiesė, pažvelgė į ją be baimės ir papasakojo, kaip siekė intensyvumo ir įtampos, pasakęs, kad Migelis ne toks tėvas, kokio jam reikia – Migelis buvo per jaunas, jis pats tebuvo vaikas. Migelis norėjo pasiūlyti jam rojų kur nors kitur, paplūdimį, kur būtų galėję nevaržomai mylėtis, apsikabinę dieną ir naktį, glamonių ir meilės rojų; tačiau jis, Donaldas, siekė kai ko kita. Jam patiko meilės pragaras, meilė, sumišusi su didele kančia ir neįveikiamomis kliūtimis. Jis norėjo žudyti pabaisas, nugalėti priešus ir grumtis kaip don Kichotas.

Kai kalbėjo apie Migelį, jo veidas įgavo vyrus suvedžiojusių moterų išraišką, tuščio pasitenkinimo išraišką. Viduje triumfuojamai, nevaldomai džiūgavo sava galia.

Kiekvieną kartą, kai Migelis trumpam nueidavo, Donaldas su Elena abu aštriai suvokdavo tarpusavio vienodumo ryšį ir piktdžiugišką moterišką sąmokslą Migeliui apžavėti, suvedžioti[1] ir išnaudoti.

Šelmiškai dirstelėjęs Donaldas pasakė Elenai:

– Pokalbis – kaip sueitis. Mudu abu esame visose ekstazės apimtose seksualinio pasaulio vietose. Tu trauki mane į stebuklą. Tavo šypsena liejasi kerėdama.

Migelis grįžo prie jų. Ko jis nerimsta? Nuėjo cigarečių, nuėjo dar kažko. Paliko juos. Kiekvieną kartą grįžęs matė, kaip Donaldas keičiasi, vėl tampa moterimi, gundo. Ji matė, kaip jiedu glamonėja vienas kitą akimis ir po stalu suglaudžia kelius. Tarp jų tekėjo toks meilės srautas, kad įtraukė ir ją. Ji matė, kaip išsiskleidžia moteriškas Donaldo kūnas, matė kaip tarsi gėlė atsiveria veidas, kokios ištroškusios jo akys ir drėgnos lūpos. Jautėsi tarsi priimta į slaptas kitų kūniškos meilės menes, įvesta Donaldo ir Migelio, antraip jos būtų jai nematomos. Tai buvo keistas pažeidimas.

Migelis pasakė:

– Judu visai tokie patys.

– Bet Donaldas teisingesnis, – atsakė Elena, galvodama, kaip lengvai jis išdavė ne visai mylintis Migelį; ji būtų tai slėpusi bijodama įskaudinti.

– Nes jis mažiau myli, – tarė Migelis. – Jis narcizas.

Šiluma pramušė Donaldo su Elena ir Migelio su Elena tabu. Meilė dabar sroveno per visus tris, bendra, perduodama, užkrečiama, sujungdama saitais.

Ji Migelio akimis galėjo matyti dailiai sudėtą Donaldo kūną, liauną liemenį, plačius atsipalaidavusios egiptietiškos figūros pečius, stilizuotus judesius. Veido išraiška buvo tokia atvirai ištvirkusi, kad atrodė kaip ekshibicionizmo aktas. Akiai viskas buvo atskleista, nuoga.

Migelis ir Donaldas popietes leisdavo kartu, paskui Donaldas siekdavo Elenos. Su ja patvirtindavo savo vyriškumą

ir jautė, kad ji perduoda jam savo vyriškumą, jėgą. Ji tą juto ir sakė:

– Donaldai, atiduodu tau savo vyriškumą iš pačios sielos.

Jos akivaizdoje jis pasiekdavo erekciją, sukietėdavo, išsigrynindavo, surimtėdavo. Įvykdavo susiliejimas. Paskui jis tapdavo tobulu hermafroditu.

Bet Migelis negalėjo to matyti. Ir toliau elgėsi su juo kaip su moterimi. Ir tikrai – Migelio akivaizdoje Donaldo kūnas suminkštėdavo, klubai imdavo suptis, veidas įgaudavo pigios aktorės, viliotojos, kuri markstydamasi priima gėles, bruožų. Jis skrajojo kaip paukštelis aikštingą burną sudėjęs trumpiems bučinukams, pustėsi ir persirenginėjo, buvo moterų keliamo nerimastingo blaškymosi ir teikiamų vilčių burleska. Kodėl vyrams patinka tokia moters parodija, bet jie vis tiek nepastebi moters?

Kita vertus, vyriškasis Donaldas šiaušėsi imamas kaip moteris:

– Jis visiškai nemato manyje vyriškumo, – skundėsi jis. – Ima mane iš už nugaros, spiriasi duoti man iš užpakalio ir elgiasi su manimi kaip su moterimi. Nekenčiu jo už tai. Padarys iš manęs tikrą pederastą. Man reikia kai ko kita. Noriu būti išgelbėtas nuo tapimo moterimi. O Migelis su manimi grubus ir vyriškas. Regis, aš jį gundau. Jis apsuka mane jėga ir paima kaip paleistuvę.

– Ar pirmą kartą su tavimi pasielgė kaip su moterimi?

– Taip, prieš tai nedariau nieko, tik čiulpiau, o šitaip niekada – burna ir varpa, ir viskas – atsiklaupi prieš mylimą vyrą ir paimi jį į burną.

Ji pažvelgė į mažą, vaikišką Donaldo burną stebėdama-

si, kaip jis gali suimti. Prisiminė naktį, kai Pjero glamonės taip įaudrino, jog ji kažkaip godžiai suėmė į saują jo varpą, sėklides ir plaukus. Kažkodėl panoro paimti ir į burną, ko seniau niekada niekam nenorėdavo daryti, be to, jis neleido to jai, nes jam taip patiko jos įsčiose, kad norėjo pasilikti jose amžinai.

O dabar galėjo labai gyvai matyti didžiulę varpą – gal šviesią Migelio varpą, dedamą į mažą vaikišką Donaldo burną. Speneliai nuo to vaizdinio sustandėjo, ir ji nusuko į šoną akis.

– Jis ima mane visą dieną – priešais veidrodžius, ant vonios kambario grindų, pėda laikydamas duris, ant kilimo. Jis nepasotinamas ir ignoruoja mano vyriškumą. Jei mato mano varpą, kuri už jo didesnė ir gražesnė – tikrai gražesnė, – tai jos nepastebi. Ima mane iš užpakalio, maitoja kaip moterį, o mano varpa lieka kabėti. Jis nepaiso mano vyriškumo. Mes nepatiriame pasitenkinimo.

– Čia kaip meilė tarp moterų, – pasakė Elena. – Jokio pasitenkinimo, ir jokio tikro užvaldymo.

Vieną popietę Migelis paprašė Elenos užeiti pas jį. Pasibeldusi į duris ji išgirdo kažką bėgiojant. Jau sukosi eiti, kai Migelis atidarė duris ir pasakė: „Užeik, užeik.“ Bet veidas buvo išraudęs, akys pasruvusios krauju, plaukai susitaršę, burna nubučiuota.

Elena pasakė:

– Geriau užeisiu paskui.

Migelis spyrėsi:

– Ne, užeik, pasėdėk vonios kambaryje. Donaldas išeis.

Jis norėjo, kad ji čia būtų! Galėjo nuvyti jį šalin. Tačiau

nusivedė ją mažais koridoriukais į vonios kambarį, kuris jungėsi su miegamuoju, ir juokdamasis tenai pasodino. Durys liko praviros. Ji girdėjo dejones ir šnopavimą. Tarsi jiedu būtų grūmęsi vienas su kitu tamsiame kambaryje. Lova ritmiškai girgždėjo, ir ji išgirdo, kaip Donaldas pasakė:

– Man skauda.

Tačiau Migelis šnopavo ir Donaldui teko pakartoti:

– Man skauda.

Paskui dejonės tęsėsi, ritmiškas lovos spyruoklių girgždėjimas paspartėjo ir nepaisant visa to, ką Donaldas jai pasakojo, ji išgirdo, kaip jis sudejavo iš malonumo. Paskui pasakė:

– Tu mane dusini.

Scena tamsoje ją keistai paveikė. Ji jautėsi iš dalies joje dalyvaujanti kaip moteris, Migelis mylėjosi su ja kaip moterimi Donaldo vyro kūne.

Ją paveikė taip, kad norėdama išsiblaškyti atsidarė rankinę ir išėmė laišką, kurį rado pašto dėžutėje prieš išeidama ir dar neperskaitė.

Kai atplėšė, ją nutrenkė kaip perkūnas iš giedro dangaus: „Mano nepagaunamoji ir gražioji Elena, aš vėl Paryžiuje – dėl tavęs. Negalėjau tavęs pamiršti. Stengiausi. Kai atsidavei man visa, pasiėmei ir mane visą ir visiškai. Ar susitiksi su manimi? Juk neišsižadėjai ir nemetei manęs amžiams? Nusipelniau to, bet nesielk su manimi šitaip, nes nužudysi gilią meilę, gilesnę dėl savo kovos prieš tave. Esu Paryžiuje...“

Elena pašoko ir išeidama trinktelėjusi durimis išbėgo iš buto. Kai pasiekė Pjero viešbutį, jis nekantriai jos laukė. Nebuvo užsidegęs kambaryje šviesos. Tarsi norėdamas susitikti su ja tamsoje, kad geriau pajustų jos odą, kūną, lytį.

Išsiskyrimas privertė juos karščiuotis. Nors susirėmimas buvo laukinis, Elena negalėjo patirti orgazmo. Giliai joje glūdėjo susikaupusi baimė, ir ji negalėjo užsimiršti. Pjerą malonumas sukaustė tokia jėga, kad jis nebegalėjo susituréti ir jos palaukti. Pažinojo ją taip gerai, kad nujautė slapto jos užsisklendimo priežastį, nuoskaudą, kurią jai sukėlė sugriovęs tikėjimą jo meile.

Gulėjo geismo ir glamonių nuvarginta, tačiau nepasitenkinusi. Pjeras palinko virš jos ir švelniai pasakė:

– Aš to nusipelniau. Tu pasislėpei net jei ir norėjai mane pamatyti. Turbūt praradau tave amžiams.

– Ne, – pasakė Elena, – palauk. Duok man laiko vėl tavimi patikėti.

Prieš jai paliekant Pjerą jis dar kartą pamėgino ją užvaldyti. Ir dar kartą susidūrė su ta užsislėpusia, visiškai uždara būtybe, ta, kuri pasiekė seksualinio malonumo pilnatvę patį pirmąjį kartą jo glamonėjama. Tada Pjeras nuleido galvą ir atsisėdo ant lovos krašto nugalėtas ir nuliūdęs.

– Bet juk sugrįši rytoj, sugrįši? Ką man padaryti, kad priverščiau manim pasikliauti?

Prancūzijoje jis buvo be dokumentų, jį galėjo sulaikyti. Kad būtų saugiau, ji paslėpė jį išvykusio draugo bute. Dabar jiedu susitikdavo kasdien. Jam patikdavo susitikti tamsoje, tad prieš jiedviem pamatant vienas kito veidus, rankos pajusdavo vienas kito buvimą. Kaip akli žmonės jie čiuopė vienas kito kūnus, užgaišdavo šiltesniuose įlinkiuose, nuolat judėjo ta pačia trajektorija; liesdami pažindavo plotelius, kur oda buvo minkštesnė ir švelnesnė ir kur tvirtesnė, apnuoginta dienos šviesai; kur ant kaklo aidu atsimušė širdies

plakimas; kur suvirpo nervai, rankai priartėjus prie centro jai tarp kojų.

Jo rankos atrado liekno kūno netikėtai apkūnius pečius, stangrias krūtis, įkaitusius plaukus pažastyse, kurių prašė neskusti. Jos liemuo buvo labai liaunas, ir jo rankoms patiko linkis, vis plačiau atsiveriantis nuo juosmens iki klubų. Jis glostė kiekvieną linkį su meile, siekdamas užvaldyti jos kūną rankomis, įsivaizduodamas jo spalvą.

Pažvelgė į jos kūną dienos šviesoje tik tą kartą Ko, rytą, ir susižavėjo jo spalva. Jis buvo blyškus kaip dramblio kaulas ir glotnus, ir tik arčiau lyties tas dramblio kaulas buvo paauksintas, kaip senas šermuonėlis. Jos lytį jis vadino „lapute", kurios kailiukas pasišiaušdavo, kai priartėdavo jo ranka.

Rankai įkandin sekdavo lūpomis; ir nosimi, panardinta į jos kūno kvapus, ieškodamas užsimiršimo nuo narkotiko, sklindančio nuo jos kūno.

Elena turėjo apgamėlį, paslėptą slaptose kūno klostėse tarp kojų. Jis apsimesdavo, kad jo ieško, kai rankomis kildavo tarpukoju ir už laputės kailiuko, dėdavosi norintis paliesti apgamėlį, ne vulvą; o kai glamonėdavo apgamėlį, tai tik atsitiktinai paliesdavo vulvą, taip lengvai, kad tik užtektų pajusti iš malonumo, kurį sukeldavo jo pirštai, greitai susitraukiančią kaip augalą, jautraus augalo lapai užsiskleisdavo, susiglausdami iš jaudulio, slėpdami savo slaptą malonumą, kurio virpulį jis juto.

Bučiuodavo apgamėlį, bet ne vulvą, ir jausdavo, kaip ji atsiliepia į bučinius, duodamus kiek atokiau, keliaujančius po oda nuo apgamėlio iki vulvos, kuri jo burnai priartėjus atsiverdavo ir užsiverdavo, viršaus. Jis panardino ten savo

veidą, apsvaigęs nuo santalo aromatų, jūros kriauklių kvapų; kai glostė gaktos plaukus, laputės kailį, vienas plaukas liko jo burnoje, kitas pasimetė tarp lovos patalų, kur paskui jį surado, švytintį, įsielektrinusį. Jų gaktos plaukai dažnai susimaišydavo. Paskui maudydamasi Elena tarp saviškių rasdavo susirangiusių Pjero plaukų, ilgesnių, storesnių ir stipresnių.

Elena leisdavo jo burnai ir rankoms surasti visokiausių slaptų kertelių, kampelių ir ten užsibūti, nugrimzdama į apgaubiančių glamonių sapną, palenkdama galvą virš jo, kai jis lūpomis paliesdavo kaklą, bučiuodamas žodžius, kurių ji neištardavo. Jis, regis, atspėdavo, kur ji norėdavo kito bučinio, kurią kūno vietą dar reikia sušildyti. Jo akys krito ant jos pėdų, o paskui ten nubėgo ir bučiniai, ar po pažastimi, ar į jos nugaros daubelę, arba į pilvo nuolydį link slėnio, kur prasideda gaktos plaukai, smulkūs, švelnūs ir reti.

Pjeras ištiesė ranką kaip katė, kad ją paglostytų. Kartais atlošdavo galvą, užsimerkdavo ir leisdavo jai apiberti save trumpais bučinukais, žadančiais, kad kiti bus dar saldesni. Kai nebegalėdavo daugiau pakelti lengvų šilkinių prisilietimų, atsimerkdavo ir pasiūlydavo savo burną tarsi atsikąsti prisirpusio vaisiaus, ir ji išalkusi puldavo prie jos, nelyginant prie pačios gyvybės versmės.

Kai geismas imdavo skverbtis per kiekvieną smulkiausią kūno porą ar plaukelį, jiedu atsiduodavo saldžiausioms glamonėms. Kartkartėmis ji girdėdavo, kaip trakši kaulai, jam užsikeliant jos kojas ant pečių, galėjo girdėti, kaip įsisiurbia bučiniai, kaip nelyginant lietaus lašai skamba lūpos ir liežuviai, burnos šilumoje renkasi drėgmė, tarsi jie valgytų minkštėjantį ir tirpstantį vaisių. Jis girdėjo, kaip ji ulba, keis-

tai ir prislopintai nelyginant koks egzotiškas ekstazės apimtas paukštelis; o ji – kaip jis alsuoja vis sunkiau, o kraujas tirštėja, sodrėja.

Įkarščiui kylant jis ėmė šnopuoti, kaip koks mitologinis jautis, įnirtingai šuoliuojantis ir apimtas ekstazės badydamasis, badydamasis be skausmo ir tas badymas kone fiziškai pakėlė ją nuo lovos, iškėlė į orą jos lytį, tarsi būtų prasiskverbęs kiaurai per kūną, perplėšęs ir palikęs jį, tik atvėręs žaizdą iš ekstazės ir malonumo, pervėrusio jos kūną kaip žaibas ir leidusio jai dejuojančiai nukristi, aukai tokio didžiulio pasitenkinimo, ištikusio kaip mažoji mirtis, akinama mažoji mirtis, tokios negali sukelti nei narkotikai ar alkoholis, tokios negali sukelti niekas kitas, tik du vienas kitą mylintys kūnai, įsimylėję iki pat savo sielos gelmių, kiekvienu atomu ir ląstele, nervu ir mintimi.

Pjeras atsisėdo ant lovos krašto ir užsimovęs kelnes segėsi diržo sagtį. Elena apsivilko suknelę, tačiau jam atsisėdus susirangė aplinkui. Tada jis parodė jai diržą. Ji atsisėdo pasižiūrėti. Tai buvo sunkus tvirtas odinis diržas su sidabro sagtimi, tačiau taip smarkiai sunešiotas, kad atrodė netrukus sutrūkinės. Galas atspuręs. Vietos, kur laikėsi sagtis, tokios plonos, kaip audinio skiautė.

– Mano diržas susinešiojo, – tarė Pjeras, – ir man liūdna, nes juosėjau jį dešimt metų, – susimąstęs žvelgė į jį.

Žiūrėdama į jį sėdintį su dar neužsegtu diržu ji gyvai prisiminė akimirką prieš jam atsisegant diržą ir nusimaunant kelnes. Jis niekada jo neatsisegdavo, kol glamonės, tvirtas jų kūnų apsikabinimas neįaudrindavo jo geismo tiek, kad įkalintą varpą suskausdavo.

Tą netikrumo sekundę jis atsisegdavo kelnes ir ištraukdavo varpą, kad galėtų ją paliesti. Kartais leisdavo ištraukti jai. Jeigu jai nepavykdavo gana greitai atsagstyti apatinių, jis padarydavo tą pats. Tylus sagties spragtelėjimas ją sužadindavo. Tai jai būdavo erotinė akimirka, kaip ir Pjerui akimirka prieš jai išsineriant iš kelnaičių ar nusimaunant keliaraiščius.

Nors prieš akimirką ji buvo visiškai patenkinta, tačiau vėl įsiaudrino. Jai būtų patikę atsegti diržą, leisti kelnėms nukristi žemėn ir dar kartą paliesti varpą. Kai toji pasirodydavo iš po kelnių, kai guviai išsitiesdavo ir nukrypdavo į ją tarsi atpažindama.

Tada netikėta mintis, kad diržas toks senas, kad Pjeras jį juosi visada, smogė jai keistai ir veriamai skausmingai. Ji išvydo, kaip jis nusijuosia jį kituose namuose, kituose kambariuose kitomis valandomis kitoms moterims.

Po tokio kartotinio vaizdinio ją apėmė pavydas, aršus pavydas. Ji norėjo pasakyti: „Išmesk diržą. Bent jau nesijuosk to paties, su kuriuo eini pas jas. Duosiu tau kitą."

Tarsi jo juntamas prieraišumas diržui reikštų prieraišumą praeičiai, kurios negalėjo visiškai atsikratyti. Jai diržas reiškė praeities poelgius. Ji klausė savęs, ar visos tos glamonės vienodos.

Savaitę ar panašiai Elena visiškai atsiliepė į jo glamones, jo rankose kone prarasdavo sąmonę, kartą net apsiverkė, toks aštrus buvo malonumas. Tada pastebėjo, kad jo nuotaikos pasikeitė. Jis buvo susirūpinęs. Ji neklausinėjo. Susirūpinimą aiškinosi savaip. Jis mąstė apie savo politinę veiklą, kurią dėl jos užmetė. Gal kamavosi dėl savo neveiklos. Joks vyras

negali gyventi vien tik dėl meilės, kaip moteris, negali jos paversti savo gyvenimo tikslu ir pripildyti ja savo dienų.

Ji galėjo gyventi tik dėl jos. Iš tiesų dėl nieko kita ir negyveno. Likusį laiką – kai būdavo ne su juo – nieko aiškiai nejautė ir negirdėjo. Visą dieną, nors ir veikė ką kita, mintys sukosi aplink jį. Viena gulėdama lovoje prisiminė jo išraiškas, šypseną akių kampučiuose, šelmišką smakrą, blykčiojančius dantis, lūpų formą, jam tariant kupinus geismo žodžius.

Tą popietę ji gulėjo jo glėbyje pastebėjusi apniukusį veidą, apsiniaukusias akis, ir negalėjo atsiliepti. Paprastai jie suderindavo ritmą. Jis jausdavo, kada auga jos malonumas, ji jautė, kada jo. Kažkokiu nesuvokiamu būdu jie galėdavo užlaikyti savo orgazmą iki tos akimirkos, kol jam bus pasirengę abu. Paprastai iš pradžių ritmiškai judėdavo lėtai, paskui greičiau, paskui dar greičiau – kartu su kylančia kraujo temperatūra ir augančiomis malonumo bangomis – ir orgazmą patirdavo drauge, jo varpa virpėdavo trykštant sėklai, jos įsčios virpėdavo nuo jos smygių, tarsi plastančių liepsnos liežuvių savyje.

Šiandien jis laukė jos. Ji judėjo pasitikdama jo stūmimąsi, riesdama nugarą, tačiau orgazmo nepatyrė. Jis jos maldavo:

– Baik, brangioji. Pabaik, brangioji. Nebegaliu ilgiau laukti. Baik, brangioji.

Jis išsiliejo joje ir krito jai ant krūtų be žado. Gulėjo tarsi būtų jam smogusi. Niekas labiau už jos abejingumą jo nežeisdavo.

– Tu žiauri, – pasakė. – Kodėl dabar nuo manęs susilaikai?

Ji tylėjo. Pačiai buvo liūdna, kad nerimas ir abejonė taip lengvai gali užverti jos esybę užvaldymui, kurio taip norėjo. Net jei tai būtų paskutinis, norėjo. Tačiau bijojo, kad gali būti paskutinis, tad jos esybė užsivėrė, ir ji nebegalėjo iš tikrųjų su juo susijungti. O be kartu išgyvenamo orgazmo nebuvo jokio susijungimo, jokio absoliutaus dviejų kūnų susivienijimo. Negana visa to, ji žinojo, kad kamuosis kaip ir kitais kartais. Liks nepasitenkinusi su jo kūno įspaudu ant savojo.

Atkurs sceną mintyse, matys jį pasilenkusį virš savęs, matys, kaip atrodo jųdviejų kojos, kai susipina abu kartu, žiūrės, kaip į ją skverbiasi ir skverbiasi jo varpa, kaip jis nusirita, kai viskas baigiasi, ir vėl pajus kylantį alkį ir kankinsis iš geismo pajusti jį giliai savo kūne. Ji žinojo, kas yra nepatenkinto geismo įtampa, nepakeliamai sužadinti, įjaudrinti, apnuoginti nervai, kunkuliuojantis kraujas – viskas suderinta orgazmui, kuris neįvyko. Paskui negalės miegoti. Kojose jus mėšlungį, verčiantį virpėti kaip lenktyninį žirgą. Įkyrūs erotiniai vaizdiniai persekios visą naktį.

– Apie ką galvoji? – paklausė Pjeras, stebėdamas jos veidą.

– Kaip man bus liūdna, kai teks išeiti nebuvus iš tikrųjų tava.

– Tavo galvoje yra dar kažkas, Elena, kažkas, kas ten buvo, kai atėjai, kažkas, ką norėčiau sužinoti.

– Man neramu, kad tu prislėgtas, ir aš klausiu savęs, gal tau trūksta veiklos ir tu nori prie jos grįžti.

– Ak, štai kas čia yra. Štai kas. Ruošiesi tam, kad aš vėl išvyksiu. Bet aš apie tai negalvoju. Priešingai. Mačiausi su

draugais, kurie padės man įrodyti, kad nieko nepadariau, kad tebuvau kavinės triukšmadarys. Prisimeni Gogolio personažą? Vyrą, kuris kalbėjo dieną ir naktį, tačiau nė nepasijudino, nieko nedarė? Tai aš. Viskas, ką dariau – tai kalbėjau. Jeigu tą galima įrodyti, tuomet pasiliksiu ir būsiu laisvas. Štai dėl ko aš kovoju.

Kokį poveikį tie žodžiai padarė Elenai! – tokį pat didžiulį kaip ir jos baimėms, paralyžiavusioms impulsus ir juos užgožusioms. Dabar ji norėjo atsigulti ant Pjero, kad ją paimtų. Žinojo, kad jo žodžių užtenka jai išlaisvinti. Jis tikriausiai tą pajuto, nes ilgai ją glamonėjo, laukdamas, kol pirštais liesdamas jos drėgną odą vėl sužadins sau aistrą. Ir tik gerokai paskui jiedviem gulint tamsoje jis vėl ją paėmė, ir tada jai teko suturėti intensyvų ir ūmų savo orgazmą, kad išgyventų jį kartu su juo, juodu abu sušuko, o ji pravirko iš pasitenkinimo.

Ir nuo tada jų meilė stengėsi įveikti šaltumą, kuris snūduriavo joje, kurį žodis, nedidelė nuoskauda, abejonė galėjo prižadinti ir neleisti jiems užvaldyti vienas kito. Pjeras nesiliovė apie tai galvojęs. Jos nuotaikų ir polinkių jis paisė labiau kaip savo. Netgi ja mėgaudamasis akimis ieškojo joje tų ateities debesų, nuolat virš jų pakimbančių. Sekino save laukdamas jos malonumo. Sulaikydavo savąjį. Šturmavo šią neįveikiamą jos esybės esmę, kurią galėjo užverti jam besipriešinanti valia. Ėmė šį tą suprasti apie perdėtą vyrų atsidavimą frigidiškoms moterims.

Citadelė – ta neprieinama skaisti moteris: užkariautojas niekada nešokdavusio kelti tikros revoliucijos Pjero viduje atsidavė šiai kovai, kad kartą ir visiems laikams įveiktų kliū-

tį, kurią ji galėjo jam pastatyti. Jų meilės susitikimai tapo slapta dviejų valių kova, nesibaigiančiomis gudrybėmis.

Jeigu jiedu susikivirčydavo (o jis priešgyniavo jos intymiems ryšiams su Migeliu bei Donaldu sakydamas, kad tiedu mylisi su ja vienas kito kūnuose), tai jis žinodavo, kad ji užgniauš savo orgazmą. Šturmuodavo ir siekdavo ją užkariauti audringiausiomis glamonėmis. Kartais elgdavosi grubiai, tarsi ji būtų paleistuvė ir už klusnumą jis galėtų sumokėti. Kartais stengdavosi ištirpinti švelnumu. Jos rankose tapdavo mažyliu, kone vaiku.

Apgaubė ją erotine atmosfera. Kambarį pavertė guoliu, išklotu kilimais, gobelenais, iškvėpintu. Stengėsi pasiekti ją per jos jautrumą grožiui, prabangai, aromatams. Pirko jai erotinių knygų, kurias jiedu skaitė drauge. Tai buvo paskutinis būdas ją užkariauti – sužadinti jai tokią galingą seksualinę karštinę, kad ji niekaip neatsispirtų jo prisilietimui. Kol gulėdavo ant kušetės ir skaitydavo, jų rankos klajojo vienas kitam per kūną, po knygoje aprašytas vietas. Jie sekino vienas kitą visokiausiu nesaikingumu, siekė visokiausio meilužiams žinomo malonumo, kurstomi įvaizdžių, žodžių ir naujų padėčių aprašymų. Pjeras pamanė sužadinęs jai tokią seksualinę maniją, kad ji niekada nebegalės susivaldyti. O Elena, regis, gedo. Jos akys ėmė keistai blizgėti, tačiau ne dienos šviesos atspindžiais, o nerimą keliančiu džiovininkės spindesiu, tokiu intensyviu karščiu, kad išdegino aplinkui ratilus.

Dabar jis liovėsi išeidinėti iš kambario naktimis. Jam patiko, kai ji ateidavo su ta karštine akyse. Jos kūnas, atrodo, tapo lengvesnis. Speneliai visada sustandėję, tarsi erotinis

susijaudinimas būtų buvusi jos nuolatinė būsena. Oda tapo tokia įjaudrinta, kad vos jam prisilietus suvilnydavo po pirštais. Per nugarą nubėgdavo šiurpulys, paliečiantis kiekvieną nervą.

Jie gulėjo ant pilvų, dar nenusirengę, atsivertę naują knygą ir kartu skaitė, rankomis glamonėdami vienas kitą. Bučiavosi virš erotinių paveikslėlių. Sulipusios burnos krito ant nežmoniškai atsikišusių moterų pasturgalių, kaip kompasas praskėstų kojų, kaip šunų atsitūpusių vyrų su didžiuliais kone žemę braukiančiais falais.

Vienas paveikslėlis vaizdavo kankinę, pervertą storo kuolo, kuris įkištas per lytį kyšojo iš burnos. Jis vaizdavo visišką lytinį užvaldymą ir sukėlė Elenai malonumo pojūtį. Kai Pjeras ją paėmė, jai pasirodė, kad pasitenkinimas, kurį jautė nuo besiplakančios joje varpos, atsiliepia burnoje. Ji išsižiojo ir iškišo liežuvį kaip paveikslėlyje, tarsi kartu norėtų jo varpos burnoje.

Kelias dienas Elena buvo pasiutusiai jaudri kone kaip proto netenkanti moteris. Tačiau Pjeras pastebėjo, kad kivirčas ar grubesnis žodis vis tiek gali užgniaužti jos orgazmą ir akyse užgesinti erotines liepsnas.

Išsėmę erotikos naujoves jie rado naują sritį – pavydą, siaubą, abejones, pyktį, neapykantą, priešiškumą – kovas, žmonių kartais patiriamas prieš tarpusavio ryšį.

Dabar Pjeras norėjo mylėtis su kitomis Elenos asmenybėmis, pačiomis slapčiausiomis, pačiomis gležniausiomis. Jis stebėjo, kaip ji miega, žiūrėjo, kaip šukuojasi plaukus priešais veidrodį. Ieškojo dvasinio jos esybės rakto, tokio, kurį galėjo rasti tik naujos formos meilė. Daugiau nebešnipinėjo,

kad įsitikintų, jog ji mėgaujasi orgazmu, dėl labai paprastos priežasties, nes Elena dabar nutarė apsimesti besimėgaujanti net jo nejausdama. Ji tapo meistriška aktore. Ji demonstravo visus malonumo požymius: vulva susitraukinėjo, kvėpavimas, pulsas, širdies plakimas spartėjo, ji ūmiai maloniai suglebdavo, krisdavo ir paskui pusiau nualpusi nesusivokdavo. Ji galėjo simuliuoti bet ką – jai mylėti ir būti mylimai buvo taip neatskiriamai sumišę su malonumu, kad galėjo išgyventi kvapą gniaužiantį emocinį atsaką net nejausdama fizinio pasitenkinimo – tai yra viską, išskyrus vidinį orgazmo pulsavimą. Tačiau žinojo, kad varpa to pajusti neįmanoma. Galvojo, kad Pjero pastangos visada sukelti jai orgazmą žalingos, ir numanė, kad visa tai pagrįstai gali sumenkinti jo pasitikėjimą jos meile ir galiausiai juodu išskirti. Nutarė apsimetinėti.

Tad dabar Pjeras nukreipė savo dėmesį į kitokio pobūdžio merginimą. Kai tik ji įžengdavo, žiūrėdavo, kaip ji juda, kaip nusivelka apsiaustą ir nusiima skrybėlaitę, kaip papurto plaukus, kokius mūvi žiedus. Jam atrodė, kad iš visų šių ženklų galės nustatyti jos nuotaiką. Tada ta nuotaika tapdavo jo užkariavimų pamatu. Šiandien ji vaikiška, žaisminga, palaidais plaukais, viso savo gyvenimo svorio kiek palenkta galva. Mažiau pasidažiusi, nekalta išraiška, vilki lengvą ryškiaspalvę suknelę. Šiandien jis glamonės ją švelniai, meiliai, apžiūrinėdamas, pavyzdžiui, tobulus pėdų pirštus, lygiai taip pat laisvus kaip ir rankų; žiūrinės kulkšnis, ant kurių persišviečia šviesiai mėlynos kraujagyslės; stebės mažą rašalo taškelį, visam laikui ištatuiruotą žemiau kelio, kur būdama penkiolikos – moksleivė ir mūvėdama juodas kojines –

rašalu paslėpė kojinės skylutę. Parkerio smaigalys betepant nulūžo, sužeidė ją ir visam laikui nudažė odą. Jis ieškojo lūžusio nago tam, kad galėtų apgailėti jo netektį, koks patetiškai trumpas jis atrodo tarp kitų, ilgų ir nusmailintų. Jis nerimavo dėl visų mažyčių jos nelaimių. Laikė prisiglaudęs prie savęs mažą mergaitę joje, kurią būtų norėjęs pažinti. Klausinėjo:

– Tai tu mūvėjai juodas medvilnines kojines?

– Mes buvome labai neturtingi, be to, jos buvo mokyklinės uniformos dalis.

– Ką dar vilkėjai?

– Jūreiviškas palaidines ir tamsiai mėlynus sijonus, kurių nekenčiau. Man taip patiko papuošalai.

– O po apačia? – paklausė jis taip nekaltai, tarsi būtų klausęs, ar vilki lietpaltį per lietų.

– Nebežinau, kokie tada būdavo mano apatiniai – prisimenu, man patikdavo apatiniai sijonai su raukinukais. Bijau, kad buvau verčiama nešioti vilnonius apatinius. O vasarą baltus apatinukus ir ilgas apatines kelnes. Nemėgau jų. Būdavo per daug pūstos. Tada svajodavau apie nėrinius ir valandomis spoksodavau į apatinius parduotuvių vitrinose, užsimiršusi, įsivaizduodama save su atlasu ir nėriniais. Mažos mergaitės apatiniai visai neatrodo kerintys.

Bet Pjeras manė kitaip, kad nesvarbu, ar jie balti ir galbūt beformiai, jis puikiausiai galėjo įsivaizduoti įsimylėjęs Eleną ir su juodomis kojinėmis.

Jis norėjo sužinoti, kada ji išgyveno pirmą erotinį virpulį. Skaitydama, pasakė Elena, paskui važiuodama rogutėmis su visu ūgiu ant viršaus gulinčiu berniuku, ir kai įsimylėdavo

vyrus tik iš toli, nes vos tik jiems prisiartinus, pastebėdavo kokį trūkumą, o šis ją atvėsindavo. Jai reikėdavo nepažįstamųjų, vyro, matyto pro langą, kartą dieną gatvėje matyto vyro, vyro, kurį sykį išvydo koncertų salėje. Po tokių susidūrimų Elena leisdavo plaukams išsidraikyti, rengdavosi netvarkingai, susiraukšlėdavo ir kiurksodavo kaip kokia kinė, domėdamasi nereikšmingais įvykiais ir švelniai liūdinti.

Tada gulėdamas prie šono, laikydamas tik už rankos Pjeras papasakojo apie savo gyvenimą, pateikdamas savo paties, kai dar buvo berniukas, vaizdinių, atitinkančių mergaitės vaizdinius, kuriuos ji jam sukėlė. Atrodė, tarytum jų abiejų – subrendusių asmenybių – senieji kevalai išnyko kaip kokia pridėtinė struktūra, kaip kiautas, apnuogindami branduolius.

Vaikystėje Elena buvo, kokia dabar nelauktai tapo ir jam, aktorė, simuliuotoja, mergaitė, gyvenusi savo fantazijose, vaidmenyse ir niekada nežinojo, ką jautė iš tikrųjų.

Pjeras buvo maištautojas. Augo tarp moterų, be tėvo, žuvusio jūroje. Motiniškai jį globojusi moteris buvo auklė, o motina gyveno vien tam, kad rastų prarasto vyro pakaitalą. Ji nebuvo motiniška. Ji gimė meiluže. Sūnų auklėjo kaip jauną meilužį. Ekstravagantiškai mylavo, rytais sutikdavo jį savo lovoje, kurioje jis dar galėdavo aptikti šviežių vyro buvimo ženklų. Kartu tingiai valgydavo pusryčius, kuriuos atnešdavo auklė, visada įnirštanti, pamačiusi berniuką gulintį prie motinos, kur prieš akimirką tysojo jos meilužis.

Pjeras mylėjo savo motinos apkūnumą, nuolat pro nėrinius pasirodantį kūną, jo kontūrus, persišviečiančius per šifono sijonus; mylėjo nuolaidžius jos pečius, trapias ausis,

įkypas pašaipias akis, baltas rankas, pasirodančias iš po plačių rankovių. Jai labiausiai rūpėjo kiekvieną dieną paversti šventę. Ji atstumdavo žmones, kurie nebuvo linksmi, visus, kurie kalbėdavo apie ligas ir nesėkmes. Jei eidavo apsipirkti, darydavo tai ekstravagantiškai kaip prieš Kalėdas ir nepamiršdavo nė vieno iš visos šeimos – nustebindavo visus; ir savęs pačios – savo užgaidų ir beverčių niekučių, kurie kaupdavosi aplinkui, kol juos išmesdavo.

Dešimtmetis Pjeras jau buvo perėjęs visus pasirengimus, kurių reikalavo visavertis meilužių gyvenimas. Jis dalyvaudavo motinos tualete, stebėjo, kaip ji pudruojasi pažastis, kiša pudros pagalvėlę į suknelę tarp krūtų. Matydavo, kaip išeina iš vonios pusiau prisidengusi kimono, plikomis kojomis, ir stebėdavo, kaip maunasi labai ilgas kojines. Jai patikdavo, kai keliaraiščiai spaudžia taip aukštai, kad kojinės kone siekia klubus. Rengdamasi ji kalbėdavo apie vyrą, su kuriuo rengiasi susitikti, liaupsindama Pjerui vieno aristokratišką prigimtį, kito žavesį, trečio natūralumą, ketvirto talentą – tarsi Pjeras vieną dieną būtų turėjęs tapti jais visais.

Kai Pjerui sukako dvidešimt, ji atkalbėdavo jį nuo visų draugysčių su moterimis, netgi nuo vizitų į viešuosius namus. Tai, kad jis ieškojo moters, kuri primintų ją, įspūdžio jai nepadarė. Viešnamyje jis paprašė moters prieš jį apsirengti, sąmoningai ir lėtai, kad galėtų pasimėgauti neaiškiu ir neapibrėžtu malonumu, kokį patirdavo motinos akivaizdoje. Per šią ceremoniją jis reikalaudavo koketuoti ir ypatingų drabužių. Prostitutės mielai tenkindavo jo norus. Šiuose žaidimuose jo geismas ūmiai įsisiautėdavo; jis nuplėšdavo drabužius, o mylėdavosi nelyginant prievartautų.

Už visa to glūdėjo brandūs jo patirties klodai, kurių Elenai tą dieną neišpažino. Atskleidė jai tik vaiką, savo paties tyrumą, savo paties perversiją.

Kartais būdavo dienų, kai tam tikri fragmentai iš jo praeities, patys erotiškiausi, iškildavo į paviršių, sklisdavo iš kiekvieno judesio, akyse įžiebdavo nerimą keliantį žvilgsnį, kurį Elena pamatė pirmą kartą, burna tapdavo glebi ir atsaini, o visas veidas įgydavo visko mačiusio išraišką. Tuomet ji galėjo matyti Pjerą su viena iš jo paleistuvių, atkakliai siekiantį skurdo, purvo ir puvimo, kaip tinkamiausių tam tikros veiklos palydovų. Jame pasirodydavo Paryžiaus apačis, *voyou*, nedorėlis, kuris galėdavo gerti tris dienas ir tris naktis, leistis į bet kokią patirtį, tarsi toji būtų pati paskutinė, išeikvoti visą geismą kokiai baisingai moteriai, geisdamas jos, nes ji nesipraususi, nes ją paėmė daugybė vyrų ir ji kalbėjo vienas nešvankybes. Tai buvo savęs naikinimo aistra, aistra niekšybei, gatvės kalboms, gatvės moterims, pavojui. Jis įkliuvo per opiumo reidus ir buvo suimtas pardavinėjantis moterį.

Kaip tik jo gebėjimas kelti sumaištį ir ištvirkimas kartkartėmis suteikdavo jam viskam pasirengusio žmogaus išraišką, tad Elena nesiliovė juo nepasitikėti. Kartu jis puikiausiai žinojo, kaip ją pačią traukia blogis ir žemi polinkiai, nuopuolio malonumas, savojo aš idealo niekinimas ir naikinimas. Tačiau mylėjo ją, todėl su savimi nebūtų leidęs jai išgyventi nieko panašaus. Bijojo atskleisti jai vienokį ar kitokį žalingą įprotį ar pojūtį, kurio negalėtų jai suteikti, ir taip ją prarasti. Tad šios durys į sugedusius jų prigimčių gaivalus būdavo praviros retai. Ji nenorėdavo žinoti, ką darė jo kūnas, burna ir lytis. Jis baiminosi atskleisti jos galimybes.

– Aš žinau, – tarė jis, – kad tu gali visaip mylėti, kad aš būsiu pirmasis, ir nuo dabar jau niekas nesustabdys tavo augimo. Tu geisminga, tokia geisminga.

– Negalima taip dažnai mylėtis, – atsakė ji. – Noriu savo erotiškumą suderinti su meile. O gili meilė išgyvenama nedažnai.

Jis pavydėjo jai ateities, o ji jam praeities. Ji suprato, kad jai dvidešimt penkeri, o jam keturiasdešimt, kad jis patyrė daugybę dalykų ir jau pavargo nuo tų, apie kuriuos ji dar nė nežinojo.

Kai tyla užsitęsė ir Elena pamatė Pjero veide ne tyrumo išraišką, o priešingai – plevenančią šypseną, kažkokią panieką lūpų kontūruose, tai jau žinojo, kad jis prisimena praeitį. Gulėjo jam prie šono žiūrėdama į ilgas jo blakstienas.

Po akimirkos jis tarė:

– Prieš susipažindamas su tavimi aš buvau don Žuanas, Elena. Niekada nenorėjau tikrai pažinti moters. Niekada nenorėjau su jokia pasilikti. Visada manydavau, kad moteris naudoja savo kerus ne aistringiems santykiams, bet norėdama laimėti iš vyro kažkokių patvaresnių ryšių – pavyzdžiui, santuokos ar bent draugystės – galop laimėti kažkokią ramybę, turtą. Kaip tik tai mane ir gąsdino – jausmas, kad už *grande amoureuse* tūno pasislėpusi poniutė, norinti saugios meilės. Mane traukia prie tavęs, nes išlikai meiluže. Tebesi aistringa ir smarki. Kai jautiesi nepajėgi dideliam meilės mūšiui, atsitrauki. Kitas dalykas tas, kad ne malonumas, kurį galiu tau suteikti, traukia tave prie manęs. Tu atstumi jį, jei emociškai nepasitenkini. Tačiau esi pajėgi viskam, bet kam. Jaučiu tai. Esi atvira gyvenimui. Aš tave atveriau. Pir-

mą kartą galiuosi dėl savo galios atverti moterį gyvenimui, meilei. Kaip myliu tave, kai vengi atliepti kūnu ieškodama kitų būdų pasiekti visišką susijungimą. Padarei viską, kad pralaužtum mano pasipriešinimą malonumui. Taip, iš pradžių negalėjau pakęsti tos tavo galios atsitraukti. Man atrodė, kad pats netenku galios.

Šis pokalbis vėl sukėlė Elenai nepasitikėjimą Pjeru. Ji niekada nespausdavo jo skambučio nepasidomėjusi, ar nebus išėjęs. Senoje sieninėje spintoje jis rado krūvą erotinių knygų, paslėptų po senųjų buto gyventojų antklodėmis. Dabar kasdien pasitikdavo ją pasakojimu, kuriuo prajuokintų. Pastebėjo, kad liūdina ją.

Jis nežinojo, kad susilieję moters erotika ir meilumas sukuria galingą ryšį, kone prieraišumą. Galvodama apie jį ir jo kūną ji galėjo vaizduotis tik erotinius vaizdinius. Jei pamatydavo bulvaruose pigų filmuką, norą išbandyti arba naująjį eksperimentą atsinešdavo ir į kitą pasimatymą. Imdavo šnabždėti savo norus jam į ausį.

Pjeras visada stebėdavosi, kai Elena norėdavo suteikti jam malonumą pati jo nepajusdama. Kartais būdavo akimirkų po jųdviejų persimylėjimų, kai jis būdavo pavargęs, ne toks pajėgus, bet norėdavo pakartoti išnykimo pojūtį. Tada jis sujaudindavo ją glamonėmis, rankų miklumu, kuris panėšėdavo į masturbaciją. Tuo metu kaip švelnus voriukas jos pačios rankos sukinėdavosi aplink jo varpą išmananėiais pirštais, kurie paliesdavo slapčiausius atsako nervus. Iš lėto pirštai susiglausdavo ant varpos iš pradžių glostydami kūnišką jos šarvą; paskui pajusdavo, kaip pritekėjęs tirštas kraujas ją išplečia, čiuopdavo kiek pabrinkusias gyslas, ūmiai sustandė-

jusius raumenis, jautėsi tarsi griežtų jais kaip styginiu instrumentu. Iš standumo laipsnio Elena žinojo, kada Pjeras neatsispirs užtektinam tvirtumui ir įsiskverbs, žinojo, kada jis teatsilieps į jos jautrius pirštus, kada nori būti masturbuojamas, ir netrukus jo paties malonumas sulėtindavo jo rankas ant jos kūno. Tada jos rankos jį apsvaigindavo, jis užsimerkdavo ir atsiduodavo jos glamonėms. Kartą ar du tarsi per miegus pamėgindavo toliau judėti savo rankomis, bet paskui gulėdavo ramiai, kad geriau jaustų supratingus judesius, stiprėjančią įtampą.

– Taip, taip, – murmėdavo. – Taip.

Tai reiškė, kad jos ranka privalo paskubėti, derindama ritmą su jame pulsuojančiu jauduliu. Jos pirštai bėgiojo vienu ritmu su greitėjančiais kraujo tvinksniais, jo balsas maldavo:

– Taip, taip, taip.

Akla viskam, išskyrus jo malonumą, krintančiais plaukais ji pasilenkė virš jo burna prie pat varpos, nelėtindama rankų ir kartu lyžčiodama varpos galiuką kaskart, kai jis tapdavo pasiekiamas liežuviui, kol jo kūnas ėmė drebėti ir pakilo, kad jos rankos ir burna jį išsemtų, išeikvotų, ir pasirodžiusi sėkla, nelyginant mažos vilnys, dūžtančios ant smėlio, viena risdamasi per kitą, sūrios putos bangelėmis nuvilnijo ant jos rankų paplūdimio. Tada ji švelniai apžiojo išsemtą varpą burna surinkdama brangų meilės skystį.

Jo malonumas suteikė tiek džiaugsmo, kad ji nustebo, kai jis dėkingas ėmė ją bučiuoti sakydamas:

– Betgi tu, tu tai nepatyrei jokio malonumo.

– Oi ne, – atsiliepė Elena jam jokios abejonės nekeliančiu balsu.

Ji žavėjosi jų pakylėjimo tęstinumu. Svarstė, kada jų meilė įžengs į poilsio laikotarpį.

Pjeras laimėjo laisvę. Jo dažnai nebūdavo, kai ji skambindavo telefonu. Tada ji patarinėjo senai draugei Kajai, ką tik grįžusiai iš Šveicarijos. Traukinyje Kaja susipažino su vyru, kurį galima buvo pavadinti jaunesniuoju Pjero broliu. Kaja visada taip tapatindavosi su Elena, jai darė tokį poveikį Elenos asmenybė, kad vienintelis dalykas, galėjęs ją tenkinti, buvo nuotykis, kuris bent jau paviršutiniškai primintų Elenos nuotykį.

Tas vyras taip pat turėjo užduotį. Kas tai per užduotis, neprisipažino, tačiau naudojosi ja kaip dingstimi, gal alibi, kai pasišalindavo arba kai tekdavo praleisti visą dieną nepasimačius su Kaja. Elena įtarė, kad Pjero atžvilgiu jo spalvas ji sutirština dvigubai, nors anas jų tiek nė neturi. Pirmiausia ji apdovanojo jį nepaprastu vyriškumu, kurį gadino tik įprotis užmigti prieš pat ar iš karto po akto nepasistengus jai padėkoti. Vidury pokalbio jam staiga kildavo geismas išprievartauti. Jis nekentė apatinių. Išmokė ją po suknele nieko nevilkėti. Jo geismas buvo valdingas ir netikėtas. Jis negalėdavo laukti. Su juo ji išmoko skubiai sprukti iš restoranų, pašėlusiai važinėtis užuolaidomis uždangstytuose taksi, seansų tarp medžių Bulonės miške, masturbuotis kino teatruose ir – niekada patogioje lovoje šiltame ir jaukiame miegamajame. Jo geismas išsiskyrė savo judrumu ir bohemiškumu. Jam patiko kilimais išklotos grindys, net šaltos vonios kambarių grindys, perkaitintos turkiškos pirtys, opiumo lindynės, kur jis nerūkydavo, bet kur jam patikdavo gulėti su ja ant siau-

ro čiužinio, o paskui pamiegojus jiems geldavo kaulus. Kajai tekdavo būti gana budriai, kad spėtų su jo užgaidomis, ir stengtis nutverti savo pačios nepagaunamą malonumą šiose laukinėse lenktynėse, kurios gal taptų lengvesnės, jeigu jose atsirastų bent kiek laisvalaikio.

Bet ką ten, jis mėgaudavosi tais ūmiais tropiniais protrūkiais. Ji sekė įkandin kaip nakviša, ir Elenai atrodydavo, kad užsisapnavusi atsimušdavo į jį kaip į kokį baldą. Kartais, kai vyksmas tapdavo per greitas, kad ji galėtų geidulingai ir visiškai išsiskleisti po jo prievarta, jam užmigus gulėdavo pašonėj ir išgalvodavo kruopštesnį meilužį. Užsimerkdavo ir galvodavo: „Dabar jo ranka kelia mano suknelę, lėtai, labai lėtai. Iš pradžių jis į mane žiūri. Viena ranka padėta man ant sėdmenų, o kita pradeda tyrinėti, klaidžioti, sukinėtis. Dabar jis pamerkia vieną pirštą ten, kur drėgna. Liečia taip, kaip moteris, šilką, kad apčiuoptų jo kokybę. Labai lėtai."

Pjero antrininkas apsiversdavo ant šono, o Kaja užgniaždavo kvapą. Jei pabustų, aptiktų Kają su rankomis keistoje vietoje. Tuomet staiga tarsi atspėjęs jos norus jis padeda ranką jai tarp kojų ir toji ten lieka, tad ji nebegali pajudėti. Ta ranka sužadina dar labiau. Tada ji vėl užsimerkia ir stengiasi įsivaizduoti, kad ranka juda. Kad sukeltų sau gana tikrovišką vaizdinį ji ritmiškai sutraukia ir atpalaiduoja makštį, kol pajunta orgazmą.

Pjeras neturėjo ko baimintis Elenos, kurią pažinojo ir buvo ištyrinėjęs. Tačiau buvo Elena, kurios jis nepažinojo, vyriškoji Elena. Nors ji nekirpo trumpai plaukų, nevilkėjo vyriškos eilutės, nejodinėjo žirgu, nerūkė cigarų ar dažnai nesi-

lankė baruose, kur rinkosi tokios moterys, tačiau joje kurį laiką snūduriavo dvasinė vyriškoji Elena.

Pjeras buvo bejėgis visur, išskyrus meilę. Negalėjo įkalti vinies į sieną, pakabinti paveikslo, restauruoti knygos, diskutuoti apie kokius nors techninius dalykus. Gyveno bijodamas tarnų, durininkų, vandentiekininkų. Negalėjo apsispręsti, pasirašyti jokios sutarties; nežinojo, ko nori.

Elenos energija plūstelėjo į šias spragas. Jos protas tapo dar našesnis. Ji pirko knygas ir laikraščius, skatino veikti, sprendė. Pjeras leido. Tai tenkino jo nerūpestingumą. Ji išlošė iš ryžtingumo.

Greta jo ji jautėsi globėjiška. Kai tik baigdavosi seksualinė agresija, jis atsilošdavo kaip paša ir leisdavo jai valdyti. Jis nepastebėdavo, kaip atsiranda kita Elena, įsitvirtina nauji kontūrai, įpročiai, nauja asmenybė. Elena suprato, kad ji traukia moteris.

Kaja pasikvietė ją susipažinti su Leila, žinoma naktinio klubo dainininke, neaiškios lyties moterimi. Jodvi nuėjo pas Leilą į namus. Ji gulėjo lovoje. Kambaryje tvyrojo stiprus narcizų aromatas, ir Leila sėdėjo atsirėmusi į galvūgalį vangi ir apdujusi. Elena pamanė, kad ji gaivelėjasi po naktinio gėrimo, bet tai buvo įprasta Leilos poza. Ir iš šio vangaus kūno pasigirdo vyriškas balsas. Tada vyriškai atvirai vertindamos į Eleną įsmigo tamsiai mėlynos akys.

Tada į kambarį įėjo Leilos meilužė Merė, šlamėdama plačiais, greitų žingsnių pučiamais šilkiniais sijonais. Metėsi ant kojūgalio ir paėmė Leilos ranką. Jodvi žvelgė viena į kitą taip geismingai, kad Elena nuleido akis. Leilos veidas buvo ryškus, Merės blankus; Leilos akys apibrėžtos ryškia angli-

mi kaip egiptiečių freskų, Merės pastelinės – blyškios akys, jūros žalumo vokai ir koraliniai nagai bei lūpos. Leilos antakiai natūralūs, Merės – tik pieštuko brūkšniai. Jodviem žvelgiant vienai į kitą Leilos bruožai, regis, tirpo, o Merės įgavo Leilos apibrėžtumo. Tačiau jos balsas liko netikroviškas, frazės neužbaigiamos, neryžtingos. Merė Elenos akivaizdoje drovėjosi. Užuot parodžiusi priešiškumą ar baimę, ji ėmėsi moteriškos laikysenos kaip prieš vyrą ir siekė ją pakerėti. Jai nepatiko, kaip Leila į ją žvelgia. Atsisėdo netoli Elenos, pasikišusi po savimi kojas kaip maža mergaitė, ir kalbėdama su ja kviečiamai sudėjo lūpas. Tačiau tokios vaikiškos moterų manieros Elenai kaip tik ir nepatiko. Ji nusigręžė į Leilą, kurios mostai buvo apgalvoti ir paprasti.

Leila tarė:

– Eikime į studiją kartu. Aš apsirengsiu.

Šokdama iš lovos pamiršo savo tingulį. Buvo aukšta. Kalbėjo Paryžiaus apačių žargonu kaip vaikėzas, tačiau karališkai valdingai. Niekas negalėjo taip kalbėti su ja. Ji naktiniame klube ne linksmino; ji valdė. Buvo magnetinis žemės centras moterims, kurios manėsi esančios pasmerktos dėl savo nuodėmės. Privertė jas didžiuotis savo nukrypimu, o ne paklusti buržuazinei moralei. Griežtai smerkė savižudybes ir dezintegraciją. Norėjo moterų, kurios didžiuotųsi esančios lesbietės. Rodė pavyzdį. Vilkėjo vyriškus drabužius, nepaisydama policijos nuostatų. Niekas nesikėsino jos prievartauti. Darė tai grakščiai ir atsainiai. Apsižergusi jodinėdavo ant žirgo Bulonės miške vyriškais drabužiais. Buvo tokia elegantiška, tokia žavi, tokia aristokratiška, kad jos nepažinoję žmonės kone nesąmoningai lenkdavosi. Ji privertė kitas moteris pa-

kelti galvas. Buvo vyriška moteris, kurią vyrai vertino kaip draugę. Kad ir kokia tragiška siela slypėjo po šiuo nupoliruotu paviršiumi, ji išsiliedavo dainose, kurios plėšydavo žmonių ramybę į skutelius, visur skleisdamos nerimą, atgailą ir nostalgiją.

Taksi sėdėdama greta Elena pajuto ne jos stiprybę, o slaptą žaizdą. Leido sau švelnų gestą. Suėmė palaikyti karališką ranką. Leila nesileido, atsiliepė į spustelėjimą nervinga jėga. Ir Elena jau žinojo, ko šia jėga nepavyko pasiekti: pasitenkinimo. Aišku, kad verksmingas Merės balsas ir akivaizdžios jos mažos gudrybės negalėjo patenkinti Leilos. Moterys nėra tokios pakančios kaip vyrai moterims, kurios dedasi kuklios ir silpnos iš išskaičiavimo, manydamos, kad įkvėps aktyvią meilę. Leila tikriausiai kenčia labiau už vyrą, nes permato moteris ir jos neįmanoma apgauti.

Joms atvykus į studiją Elena užuodė pridegintos kakavos, šviežių triufelių kvapą. Jos įžengė kaip į kokią pilną dūmų arabų mečetę. Tai buvo didžiulis kambarys, supamas galerijos ir alkovų, kuriose tebuvo čiužiniai ir nedidukai šviestuvai. Visi vilkėjo kimono. Vieną padavė Elenai. Ir tada ji suprato. Čia buvo opiumo rūkykla. Šviestuvai pridengti; žmonės guli abejingi naujai atėjusiems; visiška ramybė; jokių užtrunkančių kalbų, tik vienas kitas atodūsis. Keletas, kuriems opiumas sužadino geismą, gulėjo tamsesnėse kertėse šaukštų padėtimi, tarsi miegotų. Tačiau iš pradžių tyloje moters balsas ėmė dainuoti, o tada ėmė skleisti visiškai kitokį garsą – ulbėti kaip egzotiškas paukštis, pagautas poravimosi įkarščio. Du jaunuoliai apsikabinę šnabždėjosi.

Kartkartėmis Elena girdėjo, kaip ant grindų nukrinta pa-

galvės, kaip gurgžda šilkai ir medvilnė. Moters ulbėjimas tapo aiškesnis, tvirtesnis, harmoningai smarkėjo kaip ir jos malonumas, tolygiu ritmu, pagal kurį Elena ėmė linguoti galva, galiausiai pasiekė aukščiausią natą. Elena matė, kad Leilą erzina ši kadencija. Ji nenorėjo jos girdėti. Tokios aiškios, moteriškos, išduodančios, kad vyras pervėrė minkštą moters meilės pagalvėlę, su kiekvienu stumtelėjimu išreiškiančios silpną ekstazės žaizdos šūksnį. Nesvarbu, ką moterys daro viena kitai, jos niekaip negali sukelti tokios kylančios kadencijos, tokios vaginalinės dainos; ją gali sukurti tik dūrių seka, tik kartotinis vyro puolimas.

Visos trys moterys sukrito ant didelių čiužinių viena prie kitos. Merė norėjo gulėti prie Leilos. Leila jai neleido. Šeimininkas padavė joms opiumo pypkes. Elena atsisakė. Ją ganėtinai svaigino pritemdyti šviestuvai, ore tvyrantys dūmai, egzotiškos portjeros, aromatai, prislopinti glamonių garsai. Jos veide švietė toks transas, jog Leila sau pamanė, kad Eleną veikia koks nors kitas narkotikas. Ji nė nenumanė, kad taksi suspaudusi Leilos ranką Elena pajuto tokią būseną, į kokią panašios Pjeras niekada nebuvo sukėlęs.

Užuot pataikęs tiesiai į kūno centrą, Leilos balsas ir prisilietimas apgaubė ją geidulinga naujų, kažkokių nesuvokiamų jutimų, kuriuos reikėjo ne tenkinti, o tęsti, skraiste. Viskas buvo kaip tas kambarys, jaudinantis slėpiningomis šviesomis, sodriais aromatais, šešėliuotomis nišomis, pusiau regimais pavidalais, slaptais džiaugsmais. Sapnas. Opiumas negalėjo nei sustiprinti, nei atbukinti jos jutimų labiau, negu ji jautė, negalėjo suteikti jai didesnio džiugesio.

Ji ištiesė ranką prie Leilos. Merė rūkė jau užsimerku-

si. Leila gulėjo aukštielninka atmerktomis akimis, žvelgė į Eleną. Paėmė Elenos ranką, šiek tiek palaikė ir pasikišo sau po kimono. Padėjo ant krūtų. Elena ėmė ją glamonėti. Leila praskleidė siuvėjo siūtą švarką; ji nevilkėjo palaidinės. Tačiau kita jos kūno dalis buvo įsprausta į ankštą sijoną. Tada Elena pajuto Leilos ranką, švelniai slystančią jai po suknele, ieškančią tarpo tarp kojinių viršaus ir apatinių. Elena atsargiai pasivertė ant kairio šono, kad galėtų pasidėti galvą virš Leilos krūties ir ją pabučiuoti.

Ji bijojo, kad Merė atsimerks ir supyks. Kartkartėmis į ją žvilgčiojo. Leila šypsojosi. Pasisuko ir sušnabždėjo Elenai:

– Mudvi kartais susitiksime ir pabūsime vienos dvi. Nori? Ar ateisi pas mane rytoj? Merės nebus.

Elena nusišypsojo, linktelėjusi sutiko, vogčia pabučiavo dar kartą ir atsigulė. Bet Leila savo rankos neatitraukė. Stebėjo Merę ir toliau glamonėjo Eleną. Elena tirpo po jos pirštais.

Elenai atrodė, kad jos gulėjo ten trumpai, tačiau tada pajuto, kad studija atvėso ir atėjo rytas. Nustebusi pašoko. Kitos, regis, miegojo. Dabar atsitraukusi miegojo net Leila. Elena užklojo ją apsiaustu ir išėjo. Brėkštanti aušra ją atgaivino.

Ji norėjo su kuo nors pasikalbėti. Pamatė, kad buvo visai netoli nuo Migelio studijos. Migelis miegojo su Donaldu. Pažadino jį ir atsisėdo ant lovos kojūgalio. Kalbėjo. Migelis vos ją suprato. Manė, kad įkaušusi.

– Kodėl mano meilė Pjerui neužtektinai stipri, kad mane nuo visa to sulaikytų? – kartojo ji. – Kodėl ji stumia mane prie kitų meilių? Meilės moterims? Kodėl?

Migelis šypsojosi.

– Kodėl taip bijai šiek tiek nukrypti? Menkniekis. Praeis. Pjero meilė pažadino tavo tikrąją prigimtį. Tu kupina meilės, mylėsi daug žmonių.

– Aš nenoriu, Migeli. Nenoriu būti dalijama.

– Ne kokia jau čia neištikimybė, Elena. Kitoje moteryje tu teieškai savęs.

Iš Migelio ji parėjo namo, nusimaudė, pailsėjo ir nuėjo pas Pjerą. Šis buvo meiliai nusiteikęs. Taip meiliai, kad nuramino abejones ir slaptą širdperšą, ir ji užmigo jo glėbyje.

Leila jos laukė bergždžiai. Dvi ar tris dienas Elena slapstėsi nuo minčių apie ją, laimėjo iš Pjero aiškesnių meilės įrodymų, stengėsi būti apsupta, apsisaugoti, kad nuo jo nenuklystų.

Jis greitai pastebėjo, kokia ji įsitempusi. Kone instinktyviai sulaikė ją, kai norėjo išeiti anksčiau, fiziškai neleido kur nors nukeliauti. Paskui Kaja Eleną supažindino su skulptoriumi Žanu. Švelnaus, moteriško, patrauklaus veido. Vis dėlto jis buvo moterų numylėtinis. Elena išsisukinėjo. Jis paprašė adreso. Kai atėjo aplankyti, ji prišnekėjo daug dalykų, vengdama intymumo.

Jis pasakė:

– Norėčiau ko nors meilesnio ir šiltesnio.

Ji buvo išsigandusi. Dar labiau sutriko. Abiem buvo nejauku. Ji galvojo: „Viskas sugadinta. Jis nebegrįš.“ Ir gailėjosi. Kažkoks neaiškus potraukis kilo. Negalėjo jo apsakyti.

Jis parašė jai laišką: „Kai išėjau, jaučiausi kaip naujagimis, apvalytas nuo visokio melo. Kaip pagimdai naują asmenybę

nė pati to nenorėdama? Papasakosiu tau, kas man kartą nutiko. Stovėjau Londono gatvėje ties kampu ir žvelgiau į mėnulį. Žiūrėjau taip įdėmiai, kad jis mane pakerėjo. Neprisimenu, kaip parsiradau namo ir dar daugelio valandų paskui. Visada jaučiau, kad tada mėnulyje pasiklydo mano siela. Tą patį tu man padarei per tą apsilankymą."

Beskaitydama ji aiškiai išgirdo jo melodingą balsą, pajuto žavesį. Jis atsiuntė daugiau laiškų su kalnų krištolo kristalais, su Egipto skarabėjumi. Ji į juos neatsakė.

Jautė jam potraukį, tačiau su Leila praleista naktis įvarė jai nesuvokiamą baimę. Tą dieną grįžo pas Pjerą jausdamasi tarsi grįžtų iš ilgos kelionės ir būtų nuo jo atitolusi. Reikėjo atnaujinti kiekvieną saitą. Tai to atsiskyrimo ji būgštavo, atstumo, kurį jis sukūrė tarp jos meilės ir jos pačios.

Vieną dieną Žanas laukė jos prie namų durų ir pagavo išeinančią, virpančią, išblyškusią iš susijaudinimo, negalėjusią užmigti. Ji pyko, kad jis turėjo galios išmušti ją iš vėžių.

Atsitiktinai, kaip jis pastebėjo, jiedu buvo apsirengę baltai. Vasara juos apgaubė. Jo veidas buvo švelnus, ir ją supainiojo emocinis sukrėtimas jo akyse. Jis juokėsi kaip vaikas, visai nuoširdžiai. Ji savyje juto Pjerą, įsikibusį, laikantį ją. Užsimerkė, kad nematytų tų akių. Manė, kamuosis vien užsikrėtusi, užsikrėtusi jo aistra.

Jie sėdėjo už kuklaus kavinukės stalo. Padavėja ant jo išpylė vermuto. Suirzęs jis pareikalavo staliuką nuvalyti, tarsi Elena būtų princesė.

Elena pasakė:

– Jaučiuosi kone kaip tas mėnulis, kuris trumpam užvaldė tavo sielą, o paskui ją grąžino. Nederėtų tau manęs mylė-

ti. Neturėtume mylėti mėnulio. Jei prieisi per arti, aš tave įskaudinsiu.

Tačiau jo akyse pamatė, kad jau įskaudino. Jis užsispyręs ėjo greta kone iki pat Pjero daugiabučio durų.

Ji rado jį perkreiptu veidu. Jis išvydo juodu gatvėje ir nusekė iki kavinukės. Stebėjo kiekvieną jųdviejų mostą ir veidų išraišką. Jis tarė:

– Jūsų mostai buvo gana emocionalūs.

Buvo kaip laukinis žvėris, ant kaktos užkritusiais plaukais, karščiuojančiomis akimis. Valandą buvo niūrus, nesitverdamas pykčiu ir kamuojamas abejonių. Ji teisinosi, teisinosi su meile, apkabinusi priglaudė myluodama jo galvą prie krūtinės. Visiškai išsekęs jis užmigo. Tada ji išsliuogė iš lovos ir atsistojo prie jo lango. Skulptoriaus žavesys blėso. Viskas blėso gilaus Pjero pavydo akivaizdoje. Ji mastė apie Pjero kūną, aistrą, jųdviejų meilę, kartu girdėjo paauglišką Žano juoką, patiklų, jausmingą, ir suvokė didžiulį Leilos žavesį.

Bijojo. Bijojo, nes buvo saugiais saitais susijusi ne su Pjeru, o su nepažįstama moterimi, gulančia, atsiduodančia, atvira, atsiskleidžiančia.

Pjeras pabudo. Ištiesė rankas ir pasakė:

– Dabar jau viskas.

Tada ji pravirko. Norėjo maldauti, kad jis laikytų ją uždaręs, niekam neleistų nuvilioti. Jie aistringai bučiavosi. Jis atsiliepė į jos geismą suspaudęs savo glėbyje taip stipriai, kad sutraškėjo net jos kaulai. Ji susijuokė ir tarė:

– Tu mane dusini.

Tad ji atsigulė tirpdama nuo motiniško jausmo, jaus-

dama, kad nori jį apsaugoti nuo skausmo; kita vertus, jis, regis, jautėsi galintis užvaldyti ją kartą ir visiems laikams. Pavydas pakurstė jam kažkokį įniršį. Energija užplūdo jį su tokia jėga, kad jis nebelaukė jos malonumo. O ji nenorėjo šio malonumo. Jautėsi kaip motina, priimanti į save kūdikį, prisitraukianti nuraminti, apsaugoti. Nejautė jokio lytinio potraukio, tik potraukį atsiverti, priimti, apkabinti.

Tomis dienomis, kai rasdavo Pjerą silpną, pasyvų, neryžtiną, suglebusį, net nerodantį pastangų apsirengti, išeiti į gatvę, ji jausdavosi žvali ir veikli. Keistai jausdavosi, kai juodu kartu užmigdavo. Miegantis jis atrodydavo pažeidžiamas. Ji jausdavo, kaip pabunda jos jėga. Norėdavo tada į jį įeiti kaip vyras, užvaldyti. Norėdavo įsiskverbti į jį nelyginant rėžtųsi peiliu. Gulėdavo pusiau miegodama, tapatindavosi su jo vyriškumu, įsivaizduodama, kaip tampa juo ir ima jį, kaip jis imdavo ją.

O tada – kitomis dienomis – ji atsitraukdavo, tapdavo savimi – jūra, smėliu ir drėgme, ir joks apkabinimas tada neatrodydavo užtektinai įnirtingas, užtektinai brutalus, užtektinai gyvuliškas.

Tačiau po Pjero pavyduliavimo juodu ne tik mylėdavosi įnirtingiau, bet ir oras atrodydavo tirštesnis; jų jausmai šėldavo; būdavo ir priešiškumo, sumaišties, skausmo. Elena nežinojo, ar jų meilė leidžia šaknis, ar siurbia nuodus, kurie privers ją užgesti.

Gal čia buvo kuo džiaugtis, o ji to nesuprato, kaip nesuprato tokios daugybės liguistų mazochistinių polinkių žlugdyti, kankinti, atimti, žeminti, pančioti, sukirsti, kokių turėjo kiti žmonės? Pjeras kartą pasakė:

– Geriausiai prisimenu didžiuosius savo gyvenimo skausmus. Malonias akimirkas užmiršau.

Tada Elenos aplankyti atėjo Kaja, atgimusi Kaja, žėrinti. Jos kalbos apie gyvenimą tarp daugybės meilužių galiausiai tapo tikrove. Ji atėjo papasakoti Elenai, kaip dalija savo gyvenimą tarp ūmaus meilužio ir moters. Jodvi sėdėjo ant Elenos lovos, rūkė ir kalbėjosi.

Kaja pasakė:

– Pažįsti tą moterį. Tai Leila.

Elena nesusilaikė nepagalvojusi: „Tai Leila vėl myli mažąją moterį. Ar ji niekada nemylės sau lygios? Tokios pat stiprios kaip ir ji?“ Ją skaudino pavydas. Ji norėjo būti Kajos vietoje, būti Leilos mylima.

Paklausė:

– Ką reiškia būti Leilos mylimai?

– Neįtikėtinai nuostabu, Elena. Tiesiog neįtikėtinai. Pirmiausia ji visada žino, ko noriu, kokia mano nuotaika, ko geidžiu. Visada pataiko. Pasižiūri į mane, kai susitinkam, ir žino. Mylėjimuisi skiria tiek daug laiko. Užrakina kokioje nors nuostabioje vietoje – pirmiausia vieta turi būti nuostabi, taip sako. Kartą važiavome ieškoti viešbučio kambario, nes Merė apsistojo jos apartamente. Lempa švietė per stipriai. Ji uždengė ją savo apatiniais. Iš pradžių glamonėja krūtis. Mes ištisas valandas tik bučiuojamės. Ji laukia, kol nuo bučinių apgirstame. Nori, kad nusimestume visus drabužius, tada gulime sulipusios, vartomės viena per kitą ir bučiuojamės. Ji atsisėda ant manęs tarsi ant žirgo ir joja, trinasi į mane. Ilgai neleidžia man baigti. Kol tampa nebepakeliama. Toks ilgas, ištęstas mylėjimasis, Elena. Lieki virpėdama, ir norisi dar.

Patylėjusi pridūrė:

– Mes kalbėjomės apie tave. Ji nori sužinoti apie tavo meilės gyvenimą. Pasakiau jai, kad tave apsėdo Pjeras.

– Ką ji atsakė?

– Sakė niekada nepažinojusi Pjero kitokio, tik kaip tokių moterų, kaip prostitutė garsioji Bižu, meilužį.

– Pjeras mylėjo Bižu?

– O, kelias dienas.

Vaizdinys, kaip Pjeras mylisi su garsiąja Bižu, užgožė Leilos ir Kajos meilės sceną. Ta diena buvo pavyduliavimo diena. Ar meilė taps vienu nesibaigiančiu pavydu?

Kiekvieną dieną Kaja atnešdavo naujų smulkmenų. Elena nepajėgė atsisakyti jų klausytis. Ir vien dėl jų nekentė Kajos moteriškumo ir mylėjo Leilos vyriškumą. Ji dievino Leilos pastangas pasiekti pasitenkinimą ir jos pralaimėjimą. Matė, kaip Leila rengiasi vyriškus šilkinius marškinius ir segasi sidabrines rankogalių sąsagas. Norėjo paklausti Kajos, kokie jos apatiniai. Norėjo pamatyti Leilą besirengiančią.

Elenai atrodė, kad lygiai taip pat, kaip pasyvus homoseksualus vyras tampa moters karikatūra aktyviam homoseksualiam vyrui, taip moteris, paklūstanti dominuojančios lesbietės meilei, tampa menkiausių moterų savybių karikatūra. Kaja tą pademonstravo perdėdama savo įgeidžius – iš tikrųjų per Leilą mylėdama save. Ir kamuodama Leilą, nes nebūtų drįsusi kamuoti vyro. Nujausdama, kad moteris Leilos viduje bus atlaidi.

Elena neabejojo, kad Leila kentėjo nuo moterų, su kuriomis galėjo mylėtis, vidutinybės. Santykiai su infantilizmo dėme niekada negali būti visiškai nuostabūs. Kaja apsireikš-

davo valgydama saldainius iš kišenės kaip mokinukė. Raukydavosi. Restorane prieš užsisakydama dvejodavo, paskui keisdavo užsakymą, vaizduodama *cabotine*, moterį, neatsispiriančią užgaidoms. Netrukus Elena ėmė jos vengti. Pradėjo suprasti, kokia tragedija slypi už visų Leilos romanų. Leila naują lytį įgavo peraugusi vyrą ir moterį. Jos mintyse Leila tapo mitine būtybe, didele, perdėta. Leila nedavė jai ramybės.

Vedama neaiškios intuicijos ji nutarė nueiti į anglišką arbatinę virš knygyno de Rivoli gatvėje, kur mėgdavo rinktis homoseksualai ir lesbietės. Jie sėdėjo atskirais pulkeliais. Vieniši pusamžiai vyrai ieškojo jaunuolių; brandžios lesbietės siekė jaunų moterų. Šviesa buvo blausi, arbata kvapni, pyragas visiškai prastas.

Įėjusi Elena pamatė Migelį ir Donaldą, sėdinčius kartu, ir prisidėjo prie jų. Donaldas įsijautė į pasileidėlės vaidmenį. Jam patiko demonstruoti Migeliui, kaip gali vilioti vyrus, kaip jam lengva sumokėti už paslaugas. Jis jaudinosi, nes į jį spoksojo labai žinomas žilaplaukis anglas, vyras, kuris garsėjo dosniai mokantis už savo malonumus. Donaldas skleidė savo kerus, žvilgčiojo skersomis kaip iš po šydo žvilgčioja moteris. Migelis pyktelėjo. Jis pasakė:

– Jeigu tik žinotum, ko tas vyras reikalauja iš savo berniukų, liautumeisi su juo flirtavęs.

– Ko? – paklausė Donaldas su liguistu smalsumu.

– Ar tikrai nori, kad pasakyčiau?

– Taip. Aš noriu žinoti.

– Jis tenori, kad berniukai gulėtų po juo, kol jis tupi virš veidų ir užkloja veidą – pats gali spėti kuo.

Donaldas nusiviepė ir pažvelgė į žilaplaukį vyrą. Sunkiai galėjo tuo patikėti matydamas aristokratišką to žmogaus laikyseną, subtilius bruožus. Matydamas, kaip delikačiai jis laiko cigaretės kandiklį, svajingą ir romantišką akių išraišką. Kaip iš tiesų toks vyras gali taip išsidarinėti? Ir Donaldas liovėsi provokuojamai koketavęs.

Tada įžengė Leila, pamatė Eleną ir priėjo prie jų staliuko. Ji pažinojo Migelį ir Donaldą. Jai patiko Donaldo povo parodija – gausios įsivaizduojamos spalvos, plunksnos, kurių nebuvo; be dažytų plaukų, dažytų blakstienų, lakuotų nagų, kuriuos turėjo moterys. Ji pasijuokė su Donaldu, pasigėrėjo Migelio grakštumu, paskui atsigręžė į Eleną ir tamsiomis akimis nėrė į labai žalias jos akis.

– Kaip Pjeras? Kodėl tau kada neatsivedus jo į studiją? Einu ten kiekvieną vakarą prieš dainuodama. Niekada neateini pasiklausyti, kaip dainuoju. Būnu naktiniame klube kas vakarą maždaug nuo vienuoliktos, – paskui pasiūlė: – Ar leisi pavežti ten, kur eisi?

Jodvi išėjo drauge ir atsisėdo ant galinės juodo Leilos limuzino sėdynės. Leila pasilenkė prie Elenos ir savo putliomis lūpomis uždengė jos lūpas vienu begaliniu bučiniu, nuo kurio Elena vos neprarado sąmonės. Jų skrybėlaitės nukrito joms atlošus galvas ant sėdynės. Leila ją prarijo. Elenos lūpos lietė Leilos kaklą, nusileido į juodos suknelės, kuri buvo atvira tarp krūtų, iškirptę. Jai tereikėjo burna pastumti šilką, kad pajustų, kur prasideda krūtys.

– Ar ir vėl ketini nuo manęs išsisukti? – paklausė Leila.

Elena prispaudė pirštus prie šilko dengiamų klubų, jausdama tvirtus klubus, ją glamonėjančias pilnas šlaunis. Jaudi-

namai glotni oda ir suknelės šilkas susiliejo vienas su kitu. Apčiuopė kiek atsikišusį keliaraištį. Norėjo praskirti Leilos kelius tiesiog ten. Leila kažką paliepė vairuotojui, Elena neišgirdo. Automobilis pakeitė kryptį.

– Tai pagrobimas, – dusliai juokdamasi pasakė Leila.

Be skrybėlių, besiplaikstančiais plaukais jodvi įėjo į pritamsintą jos apartamentą, kur tamsios užuolaidos buvo užtrauktos vasaros kaitrai sulaikyti. Leila už rankos nusivedė Eleną į savo miegamąjį ir jodvi kartu krito ant prabangios lovos. Ir vėl šilkas, šilkas po pirštais, šilkas tarp kojų, šilkiniai pečiai, kaklas, plaukai. Šilko lūpos, virpančios po pirštais. Kaip tą naktį opiumo rūkykloje; glamonės užsitęsė, netikrumas visiškai įsigalėjo. Kaskart, kai jos priartėdavo prie orgazmo, arba Leila, arba Elena, pastebėjusi greitėjančius judesius, vėl imdavo bučiuoti – tikra meilės vonia, tokia, kurią galima patirti tik nesibaigiančiame sapne, drėgmė, tyliai kapsinti lietaus lašais tarp bučinių. Leilos pirštai buvo tvirti, įsakmūs kaip varpa; liežuvis siekė toli, rasdamas daugybę užkampių pojūčiams įaudrinti.

Ir vietoje vieno lyties branduolio Elenos kūnas, regis, įgijo milijonus lytinių angų, tokių pačių jautrių, lūpų jautrumas išdidino kiekvieną odos ląstelę. Net jos rankos audiniai staiga atsivėrė ir susitraukė nuo Leilos liežuvio ir pirštų pasažo. Ji sudejavo, ir Leila krimstelėjo jai nelyginant laukdama dar smarkesnės aimanos. Jos liežuvis tarp Elenos kojų kaip dūris buvo miklus ir veriamas. Kai apėmė orgazmas, jis buvo toks energingas, kad sukrėtė jų kūnus nuo galvos iki kojų.

Elena sapnavo Pjerą su Bižu. Apkūnioji Bižu, paleistuvė, žvėris, liūtė; tarpi pertekliaus deivė; jos kūnas – geidulingumo lova – kiekviena jos pora ir išlinkimas. Sapne jos rankos stvarstė, kūno iškilumai tvinkčiojo banguodami, judėdami, prisotinti drėgmės, susiklostę daugybe geidulingų sluoksnių. Bižu visada buvo standi, inertiška, pažadinama tik meilės metui. Vien tik geismo syvai plūdo sidabriniais jos kojų šešėliais per smuiko formos klubus, kilo ir leidosi skleisdami šlapio šilko garsus aplink jos krūtų daubas.

Elena vaizdavosi ją visur su ankštu visada medžiojančios ir tykančios gatvinės sijonu. Pjerui patiko jos nepadori eisena, naivus žvilgsnis, girtuoklės niūrumas, mergiškas balsas. Kelias naktis jis mylėjo tą vaikščiojančią lytį, tas visiems atviras judrias įsčias.

O dabar tikriausiai myli vėl.

Pjeras parodė Leilai savo motinos, savo tarpios motinos nuotrauką. Panašumas su Bižu buvo stulbinamas, išskyrus akis. Bižu akis rėmino rausvai violetiniai ratilai. Pjero motina atrodė sveikesnė. Tačiau kūnas...

Tada Elena pamanė: „Manęs nebėra." Netikėjo Pjero kalbomis, kad Bižu dabar jį atstūmė. Ėmė dažniau lankytis kavinėje, kur Bižu susipažino su Pjeru, tikėdamasi sužinoti tai, kas padarys galą jos abejonėms. Nesužinojo nieko, tik kad Bižu patiko labai jauni vyrai, skaistaus veido, gaivių lūpų, šviežio kraujo. Tai šiek tiek ją nuramino.

Kol Elena stengėsi surasti Bižu ir išaiškinti priešę, Leila su Elena mėgino susitikti gudraudama.

Ir visos trys moterys susitiko kartą dieną smarkaus lietaus įgintos į vieną ir tą pačią kavinę: Leila išsikvėpinusi ir

prašmatni, aukštai pakelta galva su sidabrinės lapės šerpe, banguojančia aplink pečius ant puošnaus juodo kostiumėlio; Elena vyno spalvos aksominiu drabužiu; ir Bižu su gatvinės kostiumu, kurio niekada nenusimesdavo – glaudžiai apgulusia juoda suknele ir aukštakulniais bateliais. Leila nusišypsojo Bižu, tada atpažino Eleną. Sužvarbusios visos trys susėdo priešais savo aperityvus. Elena nesitikėjo, kad ją visiškai apsvaigins geidulingas Bižu žavesys. Jos dešinėje sėdėjo Leila, ryški, spindinti, o kairėje Bižu, kaip geidulingumo guolis, į kurį Elenai norėjosi pulti.

Leila ją stebėjo ir kankinosi. Tada ėmėsi merginti Bižu, ir jai sekėsi kur kas geriau už Eleną. Bižu nepažinojo tokių moterų kaip Leila, tik moteris, kurios su ja dirbo, kurios, kai vyrų nebūdavo, įsitraukdavo su Bižu į bučinių orgijas atsverdamos vyrų brutalumą – sėdėdavo ir bučiuodavosi iki užsimiršimo, ir viskas.

Ji pasidavė subtiliam Leilos meilikavimui, tačiau Elena ją apžavėjo. Elena jai buvo visiška naujiena. Vyrams Elena simbolizavo visiškai kitokį negu prostitutės moters tipą, moterį, kuri poetizavo ir dramatizavo meilę, painiojo ją su jausmais, moterį, kuri atrodė sutverta iš kitokios substancijos, moterį, kuri įsivaizduojama atsiradusi iš legendos. Taip, Bižu gana gerai pažinojo vyrus, kad žinotų, jog tai moteris, kurią jie turėjo kurstyti, kad atskleistų geismingumą, ir mėgaudavosi matydami, kaip geismingumas ją pavergia. Kuo labiau moteris legendinė, tuo didesnis malonumas nuplėšti šventumą ir sukelti lytinį potraukį. Giliai sieloje po visomis svajonėmis ji tebuvo kurtizanė, taip pat gyvenanti vyro malonumui.

Bižu, kuri buvo kekšių kekšė, būtų norėjusi pasikeisti

su Elena vietomis. Paleistuvės visuomet pavydi moterims, kurios sugeba sužadinti geismą ir iliuziją bei alkį. Bižu, vaikštančiam nepaslėptam lyties organui, būtų patikę turėti Elenos išvaizdą. O Elena galvojo, kaip jai patiktų pasikeisti vietomis su Bižu dėl tų daugybės kartų, kai vyrai pavargsta mergintis ir nori tiesiog sekso, gyvuliško ir tiesmuko. Elena troško būti prievartaujama nuolat kiekvieną dieną, neatsižvelgiant į jos jausmus; Bižu troško būti idealizuojama. Viena Leila buvo patenkinta gimusi laisva nuo vyro tironijos, laisva nuo vyro. Tik ji nesuprato, kad imituoti vyrą nėra laisvė nuo jo.

Ji lipšniai, meiliai merginosi kekšių kekšei. Kadangi nė viena iš moterų neatsisakė, galiausiai visos trys išėjo. Leila pasikvietė Eleną ir Bižu į savo apartamentą.

Joms atvykus jis kvepėjo smilkalais. Vienintelė šviesa sklido nuo apšviestų stiklo gaublių, pilnų vandens su žaižaruojančiomis žuvytėmis, koralais ir stikliniais jūrų arkliukais. Tad kambarys atrodė kaip po vandeniu, priminė sapną, vietą, kur trys skirtingo grožio moterys skleidė tokias jausmų auras, kad vyras būtų įveiktas.

Bižu bijojo pajudėti. Taip trapu jai viskas pasirodė. Sėdėjo sukryžiavusi kojas kaip arabė, rūkė. Elena, rodės, spinduliavo šviesą kaip stikliniai gaubliai. Prieblandoje jos akys švietė spindėdamos ir karštligiškai. Leila skleidė mistinį žavesį abiem moterims, nežinomybės dvasią.

Visos trys sėdėjo ant labai žemos kušetės banguojančioje pagalvėlių jūroje. Pirmoji pajudėjo Leila, žieduota ranka paslydo po Bižu sijonais ir tyliai aiktelėjo iš nuostabos netikėtai palietusi kūną ten, kur tikėjosi rasti šilkinius apatinius.

Bižu atsigulė ir lūpomis pasisuko į Eleną, jos jėgą gundė Elenos trapumas, ji pirmąkart gyvenime suprato, ką reiškia jaustis vyru ir jausti, kaip liauna moteris linksta po lūpų svoriu, jos mažą galvą atlošus sunkiomis rankomis, aplink besiplaikstant lengviems plaukams. Bižu stipriomis rankomis su pasimėgavimu suėmė grakštų kaklą. Laikė galvą kaip taurę tarp delnų ir ilgais gurkšniais gėrė iš burnos nektaro kvapą, liežuvis bangavo.

Leila akimirką supavydėjo. Kiekvieną jos glamonę Bižu perduodavo Elenai – visiškai tokią pačią. Leilai pabučiavus putlias Bižu lūpas, Bižu suėmė Elenos lūpas savosiomis. Kai Leilos ranka paslydo giliau po Bižu suknele, Bižu pakišo ranką po Elenos drabužiu. Elena nejudėjo užlieta malonaus nuovargio. Tada Leila atsiklaupė ir ėmė abiem rankomis glostyti Bižu. Kai užtraukė viršun suknelę, Bižu krito aukštielninka ir užsimerkė, kad geriau pajustų šiltų ir skvarbių rankų judesius. Elena matydama atsiduodančią Bižu išdrįso paliesti jos patrauklų kūną ir čiuopti kiekvieną gausių išlinkimų kontūrą – kalvoto, minkšto, tvirto kūno guolis be kaulų, dvelkiantis santalu ir muskusu. Jos pačios speneliai sustandėjo vos palietus Bižu krūtis. Kai ranka glostė Bižu sėdmenis, susitiko su Leilos ranka.

Tada Leila ėmė nusirenginėti, atidengė švelnaus juodo atlaso korsetą, prie kurio plonytėmis gumelėmis buvo prisegtos kojinės. Lieknos ir baltos jos šlaunys švytėjo, lytis slypėjo šešėlyje. Elena atsegė segtukus pažiūrėti, kaip pasirodo tarsi nutekintos kojos. Bižu užsivertė suknelę ant galvos, o paskui pasilenkė, kad iš jos išsinertų, ir šitaip parodė savo pilnus sėdmenis, duobutes nugaros apačioje, išriestą nugarą.

Tada iš suknelės išslydo Elena. Vilkėjo juodus nėriniuotus apatinius, perkirptus iš priekio ir užpakalio, rodančius tik šešėliuotas jos lyties paslapčių klostes.

Po jų kojomis gulėjo patiestas didelis baltas kailis. Jos sukrito ant jo, visi trys kūnai kaip vienas, judantys vienas prieš kitą krūtimi pajusti krūčiai, pilvui prisiliesti prie pilvo. Liovėsi būti trimis kūnais. Tapo tik burnomis, pirštais, liežuviais ir jutimais. Burna ieškojo kitos burnos, spenelio, varputės. Jos gulėjo susipynusios, labai lėtai judėdamos. Bučiavosi, kol bučiniai tapo nebepakeliami, o kūnai nebenustygo. Rankos nuolat surasdavo jautrią vietą, angą. Kailis, ant kurio gulėjo, skleidė žvėries kvapą, sumišusį su lyties aromatais.

Elena siekė viso Bižu kūno. Leila buvo agresyvesnė. Apvertė Bižu ant šono, vieną koją permetė sau per petį ir bučiavo Bižu tarp kojų. Kartkartėmis Bižu krūptelėdavo, atšokdavo nuo geliančių bučinių ir kąstelėjimų, nuo liežuvio, kuris buvo kietas kaip vyro lytis.

Šitaip judėdama ji atkišo savo sėdmenis prieš pat Elenos veidą. Elena rankomis mėgavosi jų forma, o tada įkišo pirštą į standžią mažą atvarą. Ten pajuto kiekvieną Leilos bučinių sukeltą susitraukimą, nelyginant būtų lietusi sieną, kurią Leila plakė liežuviu. Bižu atsitraukdama nuo ją tyrinėjančio liežuvio pasistumdavo prie piršto, kuris teikė jai pasitenkinimą. Savo malonumą ji išreiškė melodingu balso čiurlenimu, o kartkartėmis kaip provokuojama laukinė šiepė dantis ir stengėsi įkąsti savo kankintojai.

O kai ji buvo bebaigianti ir negalėjo ilgiau gintis nuo malonumo, Leila liovėsi ją bučiuoti ir paliko pusiau pakvaišusią pakeliui į kankinamą pojūtį. Elena liovėsi tą pačią akimirką.

Dabar nebevaldoma kaip kokia nuostabi maniakė Bižu puolė ant Elenos kūno, praskėtė kojas, įsitaisė tarp jų, prisiklijavo lytimi prie Elenos lyties ir ėmė desperatiškai judėti. Kaip vyras daužėsi į Eleną, jausdama kaip abi lytys susiduria, susilydo. Pajutusi užplūstantį malonumą liovėsi, kad jį užtęstų, krito atgal ir pravėrė burną Leilos krūčiai, degantiems speneliams, kurie troško glamonės.

Elena jau irgi buvo įsiaudrinusi prieš orgazmą. Pajuto po savimi ranką, ranką, į kurią galėjo trintis. Norėjo pulti ant tos rankos, kad toji padėtų baigti, tačiau ir pati norėjo pratęsti malonumą. Ir liovėsi judėti. Ranka jos ieškojo. Ji atsistojo ir ranka nukeliavo prie lyties. Tada ji pajuto už nugaros stovinčią šnopuojančią Bižu. Pajuto krūtų smailumus, į sėdmenis besitrinančius Bižu lyties plaukus. Bižu trynėsi į ją, slydinėjo žemyn ir aukštyn, lėtai, žinodama, kad trintis privers Eleną atsisukti, kad pajustų ją krūtimis, lytimi ir pilvu. Rankos, visur rankos vienu metu. Nusmailintus nagus Leila suleido į švelniausią Elenos peties vietą tarp krūties ir pažasties žeisdama, keldama malonų skausmą, kaip tigrė įsikabinusi, žalodama. Elenos kūnas taip įkaitęs liepsnojo, kad ji būgštavo, jog dar vienas prisilietimas sukels sprogimą. Leila tą pajuto ir jodvi atsiskyrė.

Visos trys sukrito ant kušetės. Liovėsi glamonėtis ir žvelgė viena į kitą žavėdamosi netvarka ir matydamos drėgmę, žvilgančią ant ilgų kojų.

Tačiau negalėjo nulaikyti rankų, ir dabar Elena su Leila puolė Bižu, ketindamos sukelti jai stipriausių pojūčių. Bižu buvo apsupta, apgaubta, uždengta, laižoma, bučiuojama, kandžiojama, vartoma ant kailinio kilimo, jaudrinama mi-

lijono rankų ir liežuvių. Jau meldė, kad pagaliau patenkintų, skėtė kojas, stengėsi patenkinti pati save trindamasi į jų kūnus. Jos neleido. Liežuviais ir pirštais landžiojo į ją pirmyn ir atgal, kartais sustodavo paliesti viena kitos liežuvį – Elenos ir Leilos, burna prie burnos, liežuviais susivijusios viena su kita virš praskėstų Bižu kojų. Bižu pasikėlė bučinio, kuris užbaigtų jos nežinią. Elena ir Leila ją užmiršusios sutelkė visus savo jutimus į liežuvius ir laižė viena kitą. Bižu nekantraudama, beprotiškai įaudrinta ėmė glostyti save, tada Leila su Elena nustūmė jos rankas ir krito ant viršaus. Bižu orgazmas užplūdo kaip didžiausia kankynė. Nuo kiekvieno spazmo ji raitėsi kaip badoma. Kone šaukė, kad jis baigtųsi.

Virš gulinčio jos kūno Elena ir Leila toliau bučiavosi liežuviais, apgirtusios rankomis ieškojo viena kitos, skverbdamosi visur, kol Elena suriko. Leilos pirštai rado ritmą ir Elena jos įsitvėrė laukdama pratrūkstančio malonumo, o jos pačios rankos stengėsi suteikti Leilai tokį patį pasitenkinimą. Jos stengėsi baigti kartu, tačiau Elena baigė pirma, sukrito atsiskyrusi nuo Leilos rankos, parmušta orgazmo jėgos. Leila kritusi greta pasiūlė Elenos burnai savo lytį. Elenos malonumui atslūgus, nusiritus, išblėsus ji davė Leilai savo liežuvį, plakdama juo lyties burnoje, kol Leila susitraukė ir sudejavo. Ji įkando į švelnią Leilos odą. Bet malonumo priepuolis neleido Leilai pajusti ten suleistų dantų.

Dabar Elena jau žinojo, kodėl kai kurie ispanai vyrai atsisako supažindinti savo žmonas su visomis mylėjimosi galimybėmis – kad išvengtų grėsmės prižadinti jose nepasotinamą aistrą. Užuot Pjero meilės patenkinta ir nuraminta,

ji tapo dar labiau pažeidžiama. Kuo labiau geidė Pjero, tuo labiau alko kitokios meilės. Jai atrodė, kad jai nelabai rūpi, kad meilė įsišaknytų, įsitvirtintų. Jai iš kiekvieno tereikėjo aistros akimirkos.

Nė nenorėjo dar kartą susitikti su Leila. Norėjo pasimatyti su skulptoriumi Žanu, nes dabar jis taip liepsnojo, kaip jai patiko. Ji norėjo būti sudeginta. Galvojo sau: „Kalbu kone kaip šventoji, sudegti dėl meilės – ne dėl kokios mistinės meilės, bet dėl niokojančio kūniško susitikimo. Pjeras pažadino manyje moterį, kurios nepažinojau, nepasotinamą moterį."

Tarsi savaime jos noras išsipildė, rado Žaną laukiantį prie durų. Kaip visada jis atnešė supakuotą nedidelę dovanėlę, kurią nerangiai laikė. Tai, kaip judėjo jo kūnas, kaip suvirpėjo jo akys jai prisiartinus, išdavė geismo jėgą. Ją jau užvaldė jo kūnas, ir jis judėjo tarsi jau būtų joje įtaisytas.

– Tu niekada neateini manęs aplankyti, – nuolankiai pasakė jis. – Niekada nematei mano darbų.

– Eime dabar, – atsakė ji ir lengvais šokio žingsniais žengė prie jo šono.

Jiedu atėjo į keistą, skurdžią Paryžiaus dalį greta vienų vartų, į studijomis paverstų lūšnų, stovinčių siena prie sienos su darbininkų nameliais, miestą. Žanas ten gyveno su skulptūromis vietoje baldų, didelėmis statulomis. Pats buvo grakštus, permainingas, perdėm jautrus ir drebančiomis rankomis kūrė tvirtumą ir galią.

Skulptūros buvo kaip monumentai, penkis kartus didesnės už žmogų, besilaukiančios moterys, vangūs ir geismingi vyrai su rankomis ir kojomis kaip šaknimis. Vienas vyras ir

moteris taip sulipdyti, kad neįmanoma buvo įžvelgti jų kūnų skirtumų. Kontūrai visiškai sulieti. Genitalijomis sujungti jie kilo virš Elenos su Žanu.

Šios skulptūros šešėlyje jie pajudėjo vienas prie kito be žodžių, be šypsenos. Nejudėjo net rankos. Jie nesibučiavo ir nelietė vienas kito rankomis. Susitiko tik jų liemenys, šiltais žmogiškais kūnais kartodami skulptūros viršum jų kūnų susijungimą. Jis spaudėsi genitalijomis prie jos genitalijų lėtu, ekstazę keliančiu ritmu tarsi šitaip įeitų į jos kūną.

Nuslydo žemyn tarytum ketindamas suklupti prie jos kojų, tačiau vėl kilo spausdamasis ir keldamas jos suknelę viršun taip, kad audinys susigarankščiavo po jos rankomis. Jis vėl prisispaudė, kartais judėjo iš kairės į dešinę, kartais iš dešinės į kairę, kartais ratais, kartais įsispausdavo į ją su užgniaužtu įtūžiu. Ji jautė, kaip jo geismo kyšulys trinasi, tarsi jis norėtų užkurti ugnį dviem akmenimis, įskeldamas kibirkštis kiekvienu judesiu, ir galop ji nuslydo žemyn kaip besvoriame sapne. Krito bejėgiškai, pasijuto pagauta tarp jo kojų, ir dabar jis norėjo įtvirtinti tokią padėtį, įamžinti ją, prikalti kūną galingais išbrinkusio vyriškumo smūgiais. Jie vėl judėjo, ji leisdama pasiekti giliausias savo moteriškumo kertes, o jis norėdamas juos susieti. Ji sutraukė raumenis, kad geriau jaustų jo buvimą, judėjo aikčiodama iš nepakeliamo malonumo tarsi jis būtų palietęs pažeidžiamiausią jos esybės tašką.

Jis užsimerkė, kad pajustų savo esybės pratęsimą, į kurį suplūdo visas jo kraujas ir kuris glūdėjo geidulingoje jos tamsoje. Nebegalėjo daugiau susiturėti ir išsiliejo įsiveržda-mas į ją, pripildydamas jos įsčias iki kraštų savo kraujo, o kai

ji tai priėmė, nedidelis pasažas, kur jis judėjo, standžiau susiglaudė aplinkui jį, jo esencijos ekstraktą nurydamas gilyn.

Skulptūra metė šešėlį ant jų glėbio, kurio jie neatleido. Gulėjo nelyginant suakmenėję, jausdami ištrūkusį patį paskutinį malonumo lašą. Ji jau mąstė apie Pjerą. Žinojo, kad pas Žaną nebegrįš. Galvojo: „Rytoj nebebus taip gražu." Galvojo kone su prietaringa baime, kad Pjeras pajus išdavystę ir ją nubaus, jeigu ji pasiliks su Žanu.

Ji laukė bausmės. Stovėdama priešais Pjero duris tikėjosi jo lovoje atrasti Bižu plačiai praskėstomis kojomis. Kodėl Bižu? Nes Elena tikėjosi keršto už išduotą meilę.

Jos širdis pasiutusiai daužėsi, kai jis atidarė duris. Pjeras nekaltai šypsojosi. Bet ar tada nebuvo jos šypsena nekalta? Kad įsitikintų, ji pažvelgė į save veidrodyje. Ar tikėjosi savo žaliose akyse išvysti ją genantį demoną?

Apžiūrėjo raukšles ant sijono, dulkeles ant sandalų. Jautė, kad Pjeras supras, jei ims su ja mylėtis, kad tai Žano esencija srovena kartu su jos pačios drėgme. Ji išsisuko nuo jo glamonių ir pasiūlė jiems aplankyti Balzako namus Pasi.

Buvo minkšta lietinga popietė, persmelkta pilkos Paryžiaus melancholijos, kuri sutraukia žmones namo, kuri sukuria erotišką atmosferą, nes tvyro kaip lubos virš miesto, apgaubusi visus ramia nuotaika kaip alkovoje; ir visur erotinio gyvenimo užuominos – krautuvėlė, pusiau pasislėpusi, vitrinoje rodanti apatinius ir juodus kojinių diržus bei juodus aulinukus; gundanti paryžiečių eisena; taksi, vežiojantys apsikabinusius įsimylėjėlius.

Balzako namas stovėjo aukščiausioje kalvotos Pasi gatvės vietoje ir žvelgė į Seną. Iš pradžių jiems reikėjo paskambinti

prie daugiabučio durų, tada nulipti laiptais, kurie, atrodė, nuves į rūsį, bet atsivėrė į sodą. Tada jie turėjo kirsti sodą ir paskambinti prie kitų durų. Tai buvo jo namo durys, paslėptos daugiabučio namo sode, slapto ir paslaptingo namo, taip užmaskuoto ir atskirto Paryžiaus širdyje.

Moteris, kuri atvėrė duris, atrodė kaip vaiduoklis iš praeities – išblukusiu veidu, išblukusiais plaukais ir drabužiais, bekraujė. Gyvendama tarp Balzako rankraščių, paveikslų, jo mylėtų moterų raižinių, pirmųjų leidimų ji visa permirko pranykusia praeitimi, joje išdžiūvo visas kraujas. Net jos balsas buvo tolimas, vaiduokliškas. Ji miegojo tame name, pilname negyvų suvenyrų. Tapo lygiai tokia pati mirusi dabarčiai. Nelyginant kiekvieną naktį gultųsi į Balzako kapą kartu miegoti.

Ji vedėsi juos per kambarius gilyn į namą. Priėjo prie slaptų durelių, ilgais kaulėtais pirštais suėmė už žiedo ir pakėlusi parodė Elenai ir Pjerui. Už jų pasirodė siauri laiptai.

Šias slaptas dureles Balzakas įrengė taip, kad jį lankiusios moterys galėtų išsisukti nuo savo vyrų persekiojimo ar įtarimų. Ir jis jomis naudojosi pabėgti nuo priekabių kreditorių. Laipteliai vedė prie tako ir prie vartelių, kurie vėrėsi į užmirštą gatvelę, o šioji savo ruožtu suko prie Senos. Galima buvo pabėgti, asmeniui nuo laukujų durų nespėjus pereiti nė pirmojo kambario.

Elenai ir Pjerui šių slaptų durų padariniai taip atkūrė Balzako meilę gyvenimui, jog toji paveikė juodu kaip afrodiziakas. Pjeras jai sušnabždėjo:

– Norėčiau paimti tave ant grindų čia pat.

Vaiduokliškoji moteris nenugirdo šių žodžių, ištartų su

Paryžiaus apačio atvirumu, tačiau pagavo žvilgsnį, kuris juos lydėjo. Lankytojų nusiteikimas nederėjo su namų šventumu, ir ji išskubino juos lauk.

Mirties alsavimas čaižė jų jausmus. Pjeras nusisamdė taksi. Automobilyje nebegalėjo laukti. Privertė Eleną atsisėsti sau ant kelių nugara į jį, visu kūno ilgiu prie jo kūno, ir visai po ja pasislėpė. Pakėlė sijoną.

Elena pasakė:

– Ne čia, Pjerai. Palauk, kol grįšime namo. Žmonės mus pamatys. Prašau, palauk. Oi, Pjerai, man skauda! Žiūrėk, policininkas į mus spokso. O dabar čia sustojome ir žmonės mus mato nuo šaligatvio. Pjerai, Pjerai, liaukis.

Tačiau, kol silpnai gynėsi ir stengėsi nulipti, malonumas palengva ją užkariavo. Stengdamasi sėdėti ramiai ji dar aštriau jautė kiekvieną Pjero judesį. Dabar bijojo, kad jis gali paskubinti savo aktą, skatinamą taksi greičio ir baimės, kad tuoj sustos priešais namus ir vairuotojas atgręš į juos galvą. O ji norėjo mėgautis Pjeru, dar kartą patvirtinti jų ryšį, jų kūnų harmoniją. Juos stebėjo iš gatvės. Vis dėlto ji negalėjo atsitraukti, ir jis dabar rankomis ją apsikabino. Tada taksi ūmiai šoktelėjus ant kelio duobės jie išsiskyrė. Buvo per vėlu dar kartą apsikabinti. Taksi sustojo. Pjerui kaip tik užteko laiko užsisagstyti. Elena manė, kad jie tikriausiai atrodo apgirtę, susivėlę. Suglebus kūnui jai buvo sunku judėti.

Pjeras iškreiptai džiūgavo šia pertrauka. Mėgavosi jausmu, kad kaulai kūne pusiau išsilydė, o kraujas ištekėjo kone skausmingai. Elena kartu dalyvavo jo naujoje užgaidoje, o paskui jie gulėjo lovoje vienas kitą glostydami ir kalbėda-

miesi. Tada Elena papasakojo Pjerui istoriją, kurią ryte išgirdo iš jai siuvusios jaunos prancūzės.

Madlena dirbo didelėje universalinėje parduotuvėje. Buvo kilusi iš skurdžiausios visame Paryžiuje skudurininko šeimos. Jos tėvas ir motina pragyveno rankiodami išmestas skardines ir prekiaudami rastomis skardos, odos ir popieriaus atliekomis. Madleną paskyrė į prabangių miegamojo baldų skyrių, kuriam vadovavo mandagus, pomada išsitepęs ir išsikrakmolijęs administratorius. Ji dar nebuvo miegojusi lovoje, tik ant skudurų ir laikraščių krūvos lūšnoje. Žmonėms nematant ji glostė aksomines lovatieses, čiužinius, pūkines pagalves kaip šermuonėlius ar šinšilas. Turėjo įgimtą paryžietės talentą pasirodyti žavingai apsirengusi už tiek pinigų, kiek kitos moterys išleisdavo vien kojinėms. Buvo patraukli, linksmų akių, garbanotų juodų plaukų ir apvalių linijų. Išsiugdė du pomėgius – nusivogti porą lašelių kvepalų ar odekolono iš parfumerijos skyriaus ir palaukti, kol užsidarys parduotuvė, kad galėtų atsigulti ant vienos iš minkščiausių lovų ir apsimesti, kad ten miega. Labiau mėgdavo su baldakimais. Jautėsi saugesnė gulėdama už užuolaidų. Administratorius visada taip skubėdavo išeiti, kad ji kelioms minutėms likdavo viena pasimėgauti savo fantazija. Manė, kad kai guli tokioje lovoje, jos moteriškas žavesys sustiprėja milijoną kartų, ir norėdavo, kad ją ten išvystų tokie elegantiški vyrai, kokius matė Eliziejaus laukuose, ir suvoktų, kaip puikiai ji atrodytų gražiame miegamajame.

Jos fantazija tapo drąsesnė. Ji pasirūpino, kad priešais lovą pastatytų tualetinį staliuką su veidrodžiu ir ji galėtų matyti

save gulinčią. Tada vieną dieną atlikusi kiekvieną tos ceremonijos žingsnelį pamatė, kad administratorius su nuostaba ją stebi. Buvo bešokanti nuo lovos, bet jis ją sustabdė.

„Madam, – pasakė (visada vadindavo ją madmuazele), – džiaugiuosi su jumis susipažinęs. Tikiuosi, jūs patenkinta lova, kurią pagaminau pagal jūsų nuorodas. Ar ji užtenkamai minkšta? Kaip manote, ar mesjė grafui ji patiks?"

„Laimei, mesjė grafas savaitei išvykęs, ir aš galėsiu pasimėgauti savo lova su kuo nors kitu, – atsakė ji. Tada atsisėdo ir padavė vyriškiui ranką. – Dabar pabučiuokite kaip bučiuotumėte ledi ranką salone."

Šypsodamasis jis padarė tai žavingai ir elegantiškai. Tada juodu išgirdo triukšmą ir smuko į skirtingas puses.

Kiekvieną dieną per uždarymo sambrūzdį jie nusivogdavo penkias ar dešimt minučių. Dėdamiesi, kad tvarkosi, valo dulkes, taiso klaidas ant kainų etikečių, jie planavo nedidelę sceną. Jis pridėjo veiksmingiausią akcentą – širmą. Paskui nėriniuotų paklodžių iš kito skyriaus. Tada perklojo lovą ir nuėmė lovatiesę. Po rankų bučiavimo juodu kalbėdavosi. Jis vadindavo ją Nana. Ji nebuvo skaičiusi knygos, todėl jis davė ją paskaityti. Ramybės jam nedavė nederantis ankštos juodos jos suknelės pasteliniuose pataluose vaizdas. Jis pasiskolino dieną manekenės vilkėtą permatomą negliže ir aprengė juo Madleną. Net jei pro šalį eidavo pardavėjas ar pardavėja, jie nematė, kas vyksta už širmos.

Kai Madlena atsidžiaugė plaštakos bučiniais, jis uždėjo lūpas aukščiau ant jos rankos, ties alkūnės sulenkimu. Ten oda buvo jautresnė, ir kai ji sulenkė, atrodė, kad bučinys apgaubiamas ir brandinamas. Madlena leido jam ten glūdėti kaip

ypatingai gėlei, o paskui likusi viena atlenkė ranką ir pabučiavo tą pačią vietą tarsi norėdama dar artimiau jį pajusti. Tas bučinys, taip švelniai paliktas saugoti, buvo galingesnis už visus tuos šiurkščius žnaibymus, kurių susilaukdavo gatvėje kaip atlygio už savo žavesį, arba darbininkų pašnabždėtas gašlybes: *Viens que je te suce.*

Iš pradžių jis sėdėjo lovos kojūgalyje, paskui išsitiesė greta jos surūkyti cigaretės su visa opiumo sapnų ceremonija. Gąsdinantys žingsniai kitapus širmos suteikdavo jų susitikimams įsimylėjėlių pasimatymų slaptumo ir grėsmės. Madlena sakydavo: „Norėčiau pabėgti nuo pavydaus grafo persekiojimo. Jis mane nervina." Tačiau jos gerbėjas buvo perdėm išmintingas, kad pasiūlytų: „Eime su manimi į kuklų nediduką viešbutį." Jis žinojo, kad tai negali vykti kokiame aprūkusiame kambaryje žalvarinėje lovoje su suplyšusiomis antklodėmis ir papilkėjusiomis paklodėmis. Pabučiavo į šilčiausią jos kaklo linkį po garbanotais plaukais, tada ausies spenelį, kur paskui Madlena nebegalėjo paragauti, kur tegalėjo paliesti pirštais. Ausis po to bučinio degė visą dieną, nes jis ėmė ją kandžioti.

Vos Madlena atsigulė, ją apėmė glebulys greičiausiai dėl jos sumanymo elgtis aristokratiškai arba dėl bučinių, kurie dabar kaip karoliai biro jai aplink kaklą ir žemiau iki krūtų. Ji nebuvo skaisti, tačiau antpuolių brutalumas, kurį ji pažino, prispausta prie sienos tamsioje gatvėje, parblokšta ant sunkvežimio grindų ar parvesta už skudurininko maišų, kur žmonės poruodavosi nė nesivargindami pažvelgti vienas kitam į veidus, niekada nesujaudindavo taip, kaip šis palaipsnis ir ceremoningas jos jausmų skatinimas. Jis mylėjo jos

kojas tris ar keturias dienas. Apavė ją kailinėmis miegamojo šlepetėmis, numovęs kojines bučiavo pėdas ir laikė taip, tarsi užvaldęs visą kūną. Tada, kai buvo pasirengęs pakelti sijoną, jos visas kūnas jau taip liepsnojo, kad ji jau buvo prisirpusi galutiniam užvaldymui.

Laiko buvo mažai ir jie visada turėjo išeiti iš parduotuvės su kitais, todėl jam teko glamonių imtis iš anksto, kai tik galėdavo su ja šnektelėti. Ir ji nebežinojo, kas jai patikdavo labiausiai. Jeigu jo glamonės per ilgai užsitęsdavo, jam nelikdavo laiko ją paimti. Jeigu jis pradėdavo iš karto, ji jausdavo mažesnį pasitenkinimą. Už širmos dabar vykdavo scenos, atliekamos prabangiausiuose miegamuosiuose, tik skubesnės, ir kiekvieną kartą reikėdavo vėl aprengti manekeną, pakloti lovą. Tačiau jie niekada nesusitikdavo ne šią akimirką. Ji būdavo visos jų dienos svajonė. Jis niekino padėvėtus savo draugužių nuotykius penkių frankų viešbučiuose. Elgėsi taip, tarsi lankytų geidžiamiausią Paryžiaus prostitutę ir buvo turtingiausių vyrų išlaikomos moters *amant de coeur*.

– Ar svajonė buvo sugriauta? – paklausė Pjeras.

– Taip. Prisimeni didelių universalinių parduotuvių sėdimąjį streiką? Darbuotojai išbuvo jose dvi savaites. Per šitiek laiko kitos poros aptiko, kokios minkštos aukščiausios kokybės lovos, sofos, kušetės ir gulimieji krėslai, ir atrado, kaip paįvairinti meilės padėtis, kai lovos plačios ir žemos, o prabangios medžiagos kutena odą. Madlenos svajonė tapo vieša nuosavybe ir vulgaria jos pažintų malonumų karikatūra. Jos unikalūs pasimatymai su meilužiu baigėsi. Jis vėl ją vadino madmuazele, o ji kreipėsi į jį mesjė. Jis net pradėjo

priekabiauti dėl jos prekybos ir galop jai teko iš parduotuvės išeiti.

Elena vasaros mėnesiams išsinuomojo seną namą užmiestyje, namą, kurį reikėjo perdažyti. Migelis pažadėjo padėti. Jie pradėjo nuo mansardos, kuri buvo vaizdinga ir sudėtinga, su daug mažų nevienodų patalpų, kambarių su ilgainiui įrengtais užkaboriais.

Ten buvo ir Donaldas, tačiau nesidomėjo dažymu ir išėjo tyrinėti didžiulio sodo, kaimelio ir namą supančio miško. Elena su Migeliu dirbo vieni ir dažydami senas sienas patys išsitepliojo dažais. Migelis laikė teptuką tarsi tapydamas portretą ir atsitraukdavo apžvelgti ką padaręs. Darbas kartu grąžino jiems jaunystės nuotaikas.

Norėdamas ją apstulbinti Migelis pasakojo apie savo „užpakalių kolekciją" vaizduodamas, kad būtent šis ypatingas grožio niuansas jį pavergė labiausiai, nes Donaldas jį įvaldė geriausiai – tą meną rasti užpakalį, kuris ne pernelyg apvalus, kaip daugumos moterų, ne per plokščias, kaip daugumos vyrų, bet maždaug per vidurį, toks, už kurio verta paimti.

Elena juokėsi. Galvojo, kaip Pjeras atsukęs nugarą tampa jai moterimi, ir jai kildavo noras jį išprievartauti. Puikiai galėjo įsivaizduoti Donaldui už nugaros gulinčio Migelio jausmus.

– Jei užpakalis ganėtinai apvalus, stangrus ir jei vyrukui nekilo erekcija, – pasakė Elena, – tai mažai skiriasi nuo moters. Ar tu vis tiek ieškai skirtumų?

– Taip, žinoma. Pagalvok, kaip sukrečia, jeigu ten nieko nerandi, ar dar kaip, jei aukščiau randi per dideles pieno

liaukas – krūtis pienui gamintis, tie daiktai paralyžiuoja seksualinį apetitą.

– Kai kurių moterų pieno talpos labai mažos, – pasakė Elena.

Dabar buvo jos eilė lipti ant kopėčių, kad pasiektų karnizą ir įžambų stogo kampą. Pakėlusi ranką kartu pakėlė ir sijonus. Nemūvėjo kojinių. Kojos buvo glotnios ir liaunos, be „apvalių išsipūtimų", kaip pasakė Migelis, atsilygindamas komplimentais, kad jau jų santykiams nebekėlė pavojaus jokios seksualinės viltys iš jos pusės.

Elenos troškimas sugundyti homoseksualą buvo klaida, kurią moterys dažnai daro. Paprastai už to slypi moters savigarba, noras išmėginti savo galią prieš užkietėjusius keistuolius, gal nuojauta, kad visi vyrai ištrūksta iš savo taisyklių ir kad juos vėl galima suvedžioti. Migelis nuo tokių pastangų kentėdavo kasdien. Jis nebuvo sumoteriškėjęs. Gerai save prižiūrėjo, jo gestai buvo vyriški. Kai tik moteris imdavo su juo koketuoti, jis supanikuodavo. Akimirksniu numatydavo visą dramą: moteris tampa agresyvi, jo pasyvumą palaiko paprasčiausia nedrąsa, nori suartėti, jis nekenčia akimirkos, kai tenka ją atstumti. Niekada negali to padaryti ramiai ir abejingai. Buvo per švelnus ir gailiaširdis. Kartais kentėdavo labiau už moterį, kuriai svarbiausia tebūdavo tuštybė. Su moterimis jis bendraudavo kaip su šeimos narėmis ir visada jautėsi tarsi žeistų motiną, seserį arba vėl persikeitusią Eleną.

Dabar jis jau žinojo, kokios žalos padarė Elenai, nes buvo pirmasis, sukėlęs jai abejonę savo gebėjimu mylėti ar būti mylimai. Kiekvieną kartą atstumdamas norinčią suartėti

moterį jis manė darantis smulkų nusikaltimą, amžiams žudantis tikėjimą ir pasitikėjimą.

Kaip gera buvo būti su Elena, džiaugtis jos moteriškais talentais be pavojaus. Pjeras rūpinosi geidulingąja Elena. Kartu Migelis taip pavydėjo Pjerui kaip ir pavydėjo savo tėvui vaikystėje. Motina visada išsiųsdavo jį iš kambario, kai tik įžengdavo tėvas. Tėvas nekantraudavo, kad jis išeitų. Jis nekentė, kai jie užsirakindavo ištisoms valandoms. Ir kai tik tėvas išeidavo, motina vėl jį mylėdavo, glėbesčiuodavo ir bučiuodavo.

Kai Elena pasakydavo: „Einu pasimatyti su Pjeru", jis jausdavosi taip pat. Niekas negalėdavo jos sulaikyti. Kad ir kaip jiems būdavo gera, kad ir kokia meili ji būdavo Migeliui, kai tik ateidavo laikas būti su Pjeru, niekas jos negalėdavo sustabdyti.

Jį žavėjo ir Elenos vyriškumo paslaptis. Kai tik būdavo kartu, jausdavo šį gyvą, veiklų, pozityvų jos prigimties poveikį. Jos akivaizdoje pabusdavo iš tingulio, išsiblaškymo. Ji buvo katalizatorius.

Pažvelgė į jos kojas. Dianos, medžiotojos Dianos, jaunuolio-moters kojas. Kojas, skirtas bėgioti ir šokinėti. Jį apėmė neįveikiamas noras pamatyti visą jos kūną. Priėjo arčiau kopėčių. Stilingos kojos dingo po nėriniais kraštuotomis kelnaitėmis. Jis norėjo pamatyti daugiau.

Ji dirstelėjo į jį ir pamatė stovintį ir žiūrintį į ją išplėstomis akimis.

– Elena, aš tik norėčiau pamatyti, kaip tu sutverta.

Elena nusišypsojo.

– Ar leisi man į tave pasižiūrėti?

– Tu žiūri į mane.

Jis pakėlė sijono palanką į šoną ir tas išsiskleidė kaip skėtis nuo saulės virš jo užstodamas jai jo galvą. Ji ėmė lipti kopėčiomis žemyn, bet jo rankos ją sulaikė. Jo rankos suėmė elastinį kelnaičių dirželį ir ištempusios nusmaukė jas žemyn. Ji liko vidury kopėčių viena koja aukščiau už kitą, tad jis negalėjo nusmaukti kelnaičių iki galo. Nukėlė koją žemyn arčiau savęs, kad galėtų visai numauti kelnaites. Delnais meiliai suėmė sėdmenis. Kaip skulptorius nustatė tikruosius to, ką laikė, kontūrus, jausdamas stangrumą, apvalumą tarsi tik iškastos skulptūros, kuriai trūko likusio kūno, fragmentą. Nekreipė dėmesio į aplinkines kūno dalis ir išlinkimus. Glamonėjo tik sėdmenis ir palengva artinosi prie jų veidu, neleisdamas kopėčiomis lipančiai žemyn Elenai apsisukti.

Ji atsidavė jo įgeidžiui, manydama, kad tai tik orgija akims ir rankoms. Kai pasiekė paskutinį skersinį, jis abiem rankomis laikė po apvalų atsikišimą ir mankė nelyginant jie būtų krūtys, kaip pakerėtas baigdamas glamonę ten, kur pradėjo.

Dabar Elena atsisuko į jį veidu, atsirėmusi į kopėčias. Jautė, kad jis mėgina ją paimti. Iš pradžių jis palietė angą, kuri jam buvo per maža ir kur jai skaudėjo. Ji suriko. Tada jis pajudėjo toliau ir rado tikrą moterišką angą, suprato, kad gali šitaip ten įslysti, ir ji nustebo, supratusi, koks jis tvirtas, liko joje ir judėjo. Tačiau nors judėjo energingai, nespartino savo judesių orgazmui pasiekti. Ar vis aiškiau suvokė, kad yra moters, o ne vaikino viduje? Lėtai ištraukė, paliko ją tokią pusiau paimtą, paslėpė nuo jos veidą, kad ji nepamatytų jo nusivylimo.

Ji pabučiavo jį rodydama, kad tai neužtemdys jų draugystės, kad ji supranta.

Kartais gatvėje ar kavinėje Eleną pakerėdavo vyro, milžiniško darbininko, avinčio auliniais iki kelių, grubia nusikaltėlio galva, *souteneur* veidas. Jausdavo geismingą baimės virpulį, neaiškų potraukį. Moteris joje žavėdavosi. Sekundę jausdavosi esanti pasileidėlė, kuri tikisi dūrio į nugarą už kažkokią neištikimybę. Nerimaudavo. Jautėsi pagauta. Užmiršdavo esanti laisva. Buvo sužadintas tamsus pelėsio sluoksnis, urvinis primityvizmas, troškimas pajusti vyro grubumą, jėgą, galinčią ją perplėšti ir apiplėšti. Būti prievartaujamai buvo moters poreikis, paslaptis, erotinis geismas. Jai teko pasipurtyti, kad atsikratytų šių apėmusių vaizdinių.

Prisiminė, kad pirmiausia jai patiko būtent tokia grėsminga šviesa Pjero akyse, akyse vyro, kuris nejautė kaltės ir sąžinės priekaištų, kuris ėmė, ką norėjo, kuo mėgavosi, kuris nesuvokė grėsmės ir padarinių.

Kas nutiko tam nesuvaldomam, užsispyrusiam laukiniam, kurį ji susitiko ant to kalnų keliuko vieną akinamą rytą? Jis tapo prijaukintas. Gyveno meilei. Elena čia nusišypsojo. Tokią savybę turintį vyrą sunku būtų rasti. Tačiau jis tebebuvo gamtos vaikas. Kartais ji jam sakydavo:

– Kur tavo žirgas? Visada atrodai tarsi palikęs žirgą prie durų ir netrukus vėl lėksi šuoliais.

Jis miegodavo nuogas. Nekentė pižamų, kimono, miegamojo šlepečių. Prausdavosi lediniu vandeniu kaip pionierius. Juokėsi iš patogumų. Išsirinko kiečiausią kėdę. Kartą jo kūnas buvo toks įkaitęs ir apdulkėjęs, o vanduo toks ledinis,

kad ėmė garuoti, ir iš jo porų kilo garas. Ištiesė jai garuojančias rankas, o ji pasakė:

– Tu esi ugnies dievas.

Jis negalėjo paklusti laikui. Nežinojo, kiek daug galima arba negalima padaryti per valandą. Pusė jo esybės amžinai miegojo, susirangiusi jos motiniškoje meilėje, apsiautusi svajonėmis, tinguliu, plepanti apie keliones, į kurias jis rengėsi keliauti, apie knygas, kurias ketino parašyti.

Tam tikromis akimirkomis jis būdavo ir aiškus. Turėjo katės atsargumo. Nors miegodavo nuogas, tačiau nuogas nevaikštinėdavo.

Visus bendravimo lygius Pjeras jautė intuityviai. Tačiau negyveno, nemiegojo ir nevalgė aukštesniuose lygiuose kaip ji. Dažnai vaidydavosi, kariaudavo, girtuokliaudavo su paprastų draugų kompanija, leido vakarus su nemokšomis. Ji to daryti negalėjo. Jai patiko išskirtinumas, nepaprastumas. Tai juos skyrė. Ji norėjo būti tokia kaip jis, artima visiems, bet kam, bet negalėjo. Ir liūdėjo. Dažnai jiems išėjus kartu jį palikdavo.

Pirmą kartą rimtai jiedu susikivirčijo dėl laiko. Pjeras paskambindavo telefonu ir sakydavo:

– Ateik pas mane apie aštuntą.

Ji turėjo savo raktą. Nueidavo ir pasiimdavo knygą. Jis pasirodydavo devintą. Arba paskambindavo jai jau tenai laukiančiai ir sakydavo:

– Tuoj būsiu.

O ateidavo po dviejų valandų. Vieną vakarą, kai ji laukė pernelyg ilgai (o laukimas buvo dar skausmingesnis, nes įsivaizdavo jį besimylintį su kita), atėjęs rado ją išėjusią. Tada

jau jis įtūžo. Tačiau tai nepakeitė jo įpročių. Kitą kartą ji užsirakino. Stovėjo už durų ir klausėsi. Jau vylėsi, kad jis nenueis. Labai gailėjosi, kad vakaras sugadintas. Tačiau laukė. Jis vėl taip švelniai paspaudė skambutį. Jei būtų skambinęs piktai, ji tikriausiai būtų nė nekrustelėjusi. Tačiau jis skambino švelniai ir kaltai, tad ji atvėrė duris. Tebepyko. Jis jos geidė. Ji priešinosi. Pasipriešinimas jį sutrikdė. O ją nuliūdino suvaidintas jo geismas.

Ji nujautė, kad Pjeras siekė tokios scenos. Kuo labiau jis įsiaudrindavo, tuo ji būdavo abejingesnė. Seksualiai ji užsidarė. Tačiau medus sruvo pro užspaustas lūpas ir Pjeras patyrė ekstazę. Tapo aistringesnis, stipriomis kojomis jėga praskėtė jos kelius, išsiliejo joje visu smarkumu, patyrė galingą orgazmą.

Tačiau kartais, jeigu ji nejausdavo malonumo, tai suvaidindavo jį, kad jo neužgautų, ir sąmoningai nepriekaištaudavo. Patenkinęs savo aistrą Pjeras paklausdavo:

– Ar baigei?

– Ne, – sakydavo ji.

Ir jam būdavo skaudu. Jis puikiai jautė, kaip žiauru jai susilaikyti. Sakydavo:

– Aš tave myliu labiau, negu tu mane.

Tačiau žinojo, kokia stipri jos meilė, ir jautėsi suglumęs.

Paskui ji gulėjo plačiai atmerktomis akimis, mąstydama, kad jis vėluoja nekaltai. Jis jau miegojo kaip vaikas, susidėjęs kumščius, burnoje ji jautė jo plaukus. Tebemiegojo ir jai išeinant. Gatvėje ją užplūdo tokia švelnumo banga, kad teko grįžti į butą. Metėsi ant jo sakydama:

– Turėjau sugrįžti, turėjau grįžti atgal.

– Norėjau, kad sugrįžtum, – pasakė jis. Palietė ją, ji buvo tokia šlapia, tokia šlapia. Slysdamas į ją ir iš jos kalbėjo: – Man patinka matyti, kaip žeidžiu tave tenai, kaip ten badau tą mažą žaizdą.

Paskui ėmė į ją daužytis, kad išspaustų spazmą, kurį ji užlaikė.

Išėjusi ji džiūgavo. Kaip meilė gali tapti ugnimi, kuri nedegina kaip indų šventiko ugnis; ar ji išmoko stebuklingai vaikščioti žarijomis?

Baskas ir Bižu

Lietinga naktis, gatvės viską atspindėjo kaip veidrodžiai. Baskas kišenėje turėjo trisdešimt frankų ir jautėsi turtingas. Žmonės sakė, kad jo naivi, paprasta maniera yra didi tapyba. Nesuprato, kad jis kopijavo nuo atvirukų. Davė jam trisdešimt frankų už paskutinį paveikslą. Nuotaika buvo pakili ir jis norėjo švęsti. Dairėsi vieno iš tų raudonų žibintų, reiškiančių malonumus.

Duris atidarė motiniška moteris, motiniška moteris, kurios šaltos akys kone iš karto nukeliavo iki vyriškio batų, nes ji pagal juos sprendė, kiek jis įstengs sumokėti už malonumus. Tada jos pačios pasitenkinimui akys stabtelėjo prie kelnių užsegimo. Veidai jos nedomino. Gyvenimas praėjo tvarkantis su šia vyro anatomine sritimi. Didelės akys tebebuvo skaisčios ir veriamai žvelgė į kelnes tarsi galėtų išmatuoti vyro turto dydį ir svorį. Tai buvo profesionalus žvilgsnis. Jai patikdavo skirstyti žmones poromis kur kas įžvalgiau už kitas prostitucijos globėjas. Galėdavo patarti dėl tam tikrų sutapimų. Buvo prityrusi kaip pirštinių sukirpėja. Net per kelnes galėdavo išmatuoti klientą ir imti derėtis siūlydama jam puikiausiai tinkančią tobulą pirštinę. Nepatirsi jokio malonumo, jei pirštinėje vietos per daug, ir jokio malonumo, jeigu ji per ankšta. *Maman* manė, kad žmonės jau ne

kažin ką beišmano apie atitikimą. Jai norėjosi savo turimą patirtį skleisti, bet vyrai ir moterys tampa vis nerūpestingesni, ne tokie reiklūs kaip ji. Jei dabartinis vyras pasijunta plūduriuojantis per didelėje pirštinėje, besiblaškantis kaip tuščiame bute, jis pasinaudoja ir tuo. Leidžia savo daiktui plaikstytis kaip vėliavai ir išeina nepatyręs tokio suimančio gniaužto, kad net sušildytų jo vidurius. Arba įslysta vidun paseilinęs, sprausdamasis tarsi stengtųsi praliįsti po uždarytomis durimis, įstringa ankštoje aplinkoje ir dar labiau susitraukia, kad tik tenai išliktų. O jeigu nutinka taip, kad mergina ima iš malonumo arba iš apsimestinio malonumo nuoširdžiai juoktis, jis iš karto išstumiamas, nes pabrinkus nuo juoko ten nebelieka vietos didėti. Žmonės nieko nebeišmano apie tikrą sutapimą.

Tik dėbtelėjusi į Basko kelnes *Maman* jį atpažino ir nusišypsojo. Baskas, ir tai tikra tiesa, puoselėjo tokią pačią aistrą niuansams kaip ir *Maman*, ir ji žinojo, kad jį patenkinti nelengva. Jis turėjo užgaidų daiktą. Atsidūręs priešais pašto dėžutės dydžio makštį šis maištaudavo. Susidūręs su susitraukusia tūtele atsitraukdavo. Baskas buvo moterų brangenybių dėžučių mokovas, gurmanas. Jam patiko aksominės ir jaukios, meilios ir apgulančios. *Maman* žiūrėdavo į jį ilgiau kaip į kitus klientus. Jai Baskas patiko, ir ne dėl trumpos nosies, klasikinio profilio, migdolų formos akių, žvilgančių juodų plaukų, grakščios sklendžiančios eisenos ar atsainių mostų. Ne dėl raudono šaliko ar kepurės, šelmiškai gulinčios jam ant galvos. Ne dėl to, kad viliojo moteris. O dėl karališko *pendentif*, pakabuko, kilmingos jo išvaizdos, dėl jautrios ir nenuilstamos reakcijos, palankumo, draugiškumo, didumo.

Niekada nebuvo tokio mačiusi. Kartais Baskas padėdavo jį ant stalo nelyginant būtų pasidėjęs pinigų maišą, belsdavo tarsi prašydamas dėmesio. Jis nusiimdavo jį natūraliai, kaip kiti vyrai sušilę nusivilkdavo apsiaustus. Susidarydavo įspūdis, kad jam nelengva jį užrakinti, uždaryti, kad jį reikia vėdinti ir juo grožėtis.

Maman nuolatos pasiduodavo savo įpročiui apžiūrinėti vyrų turtus. Kai vyrai išeidavo iš *urinoirs* baigdami sagstytis, jai pasisekdavo išvysti paskutinįkart blykstelint kokį auksinį daiktą arba tamsiai rudą, ar kokį švelniai nusmailėjantį, kuris jai patikdavo labiausiai. Bulvaruose jai dažnai būdavo atlyginama nerūpestingai užsagstytų kelnių reginiu, ir jos akys, apdovanotos aštria rega, galėjo įsiskverbti pro šešėliuotą prakarpą. Tačiau geriau, jei ji nutverdavo valkatą, nusilengvinantį prie daugiabučio sienos, liūdnai laikantį savo daiktą tarsi tas būtų pats paskutinis jo sidabro gabalas.

Galima pagalvoti, kad iš *Maman* kas atėmė intymesnę tokio malonumo galimybę, tačiau taip nebuvo. Jos namų klientams ji atrodė kelianti apetitą, ir jie žinojo apie jos gerąsias savybes ir pranašumus palyginti su kitomis moterimis. *Maman* per meilės puotą galėdavo pasrūti tikrai skaniais syvais, kuriuos dauguma moterų turėdavo pasigaminti dirbtinai. *Maman* galėdavo vyrui duoti visišką švelnaus patiekalo, kažko labai minkšto dantims ir užtenkamai šlapio bet kokiam troškuliui numalšinti, iliuziją.

Vieni su kitais jie dažnai kalbėdavosi apie subtilius padažus, kuriais *Maman* žinojo kaip apipilti savo rausvus perlamutrinius kąsnelius, savo kaip būgnas įtemptas dovanas. Galima buvo atverti tą kriauklę kartą, du, ir gana. Pasirody-

davo *Maman* saldus pagardas, kuriuo jos merginos paplūsdavo retai, medus, kvepiantis jūros kriauklėmis ir tekantis į moterišką alkovą tarp jos šlaunų lankytojo džiaugsmui.

Baskui jis patiko. Jis ramino, sotino, buvo šiltas ir skalsus – tikra puota. *Maman* jis buvo šventė ir ji atiduodavo viską.

Baskas žinojo, kad jai ilgai ruoštis nereikia. Visą dieną *Maman* mito ganydama akis, kurios niekada nepakildavo nei aukščiau, nei žemiau vyro kūno vidurio. Jos visada žvelgdavo kelnių prakarpos lygiu. Ji vertindavo suglamžytas, per skubiai susegtas po greito seanso. Dailiai išlaidytas, dar nesuglamžytas. Dėmes, ak, meilės dėmes! Keistas dėmes, kurias galėdavo įžiūrėti tarsi būtų nešiojusi stebuklingus akinius. Ten, kur kelnės nebuvo gerai numautos arba kur mosuodama varpa grįžo į savo įprastą vietą netinkamu metu, ten atsirasdavo brangakmenio dėmė, nes žibėjo smulkiomis kaip kokio sutrupinto mineralo dulkelėmis; ir turėjo cukraus savybių, nes standino audinį. Nuostabi dėmė, geismo dėmė, vyro versmės užpurkšta kaip kvepalai arba užtiškusi per įkarštį ir prilipusi prie moters. *Maman* būtų patikę pradėti ten, kur aktas jau įvykęs. Buvo jautri užkratui. Ta dėmelė beeinančią jaudrindavo ją tarp kojų. Nukritusi saga priversdavo pajusti vyrą savo paslaugoms. Kartais didelėje minioje išdrįsdavo ištiesti ranką ir paliesti. Ranka judėjo neįtikėtinai vikriai kaip vagilės. Ji niekada negrabaliojo ir nepaliesdavo ne tos vietos, bet siekdavo tiesiai žemiau diržo, kur pūpsojo minkštas apvalus atsikišimas, o kartais netikėtai ir akiplėšiška lazda.

Požeminėse perėjose tamsiomis lietingomis naktimis,

perpildytuose bulvaruose ar šokių salėse *Maman* linksminosi vertindama ir kviesdama ginkluotis. Kiek daug kartų į jos kvietimą buvo atsakyta ir jai praeinant tie ginklai tiesėsi prie jos rankos! Jai būtų patikę, jei taip išrikiuota stovėtų armija vien tik ginklų, kurie galėtų ją užkariauti. Dienomis svajodama matė tą armiją. Ji buvo generolė, apeinanti ir apdovanojanti ilguosius, gražuolius, stabtelėdama prie kiekvieno vyro, kuris ją sužavėtų. O, kad būtų Jekaterina Didžiąja ir vainikuotų reginį geidulingų lūpų bučiniu, bučiniu į pačią viršūnėlę vien tam, kad išspaustų pirmą malonumo ašarą!

Didžiausią nuotykį *Maman* patyrė vieną pavasario rytą per škotų karių paradą. Gerdama bare nugirdo pokalbį apie škotus.

Vyras pasakė:

– Jie susirenka jaunuolius ir ištreniruoja šitaip vaikščioti. Tai speciali eisena. Sunku, labai sunku. Yra toks *coup de fesse*, lingavimas, pagal kurį kraipomi klubai ir odinis kapšelis sūpuojasi tinkamai. Jei kapšelis nesisupa, negerai. Žingsnis dar sudėtingesnis ir už baleto šokėjo.

Maman pamanė sau – jeigu visą laiką odinis kapšelis sūpuojasi ir plaikstosi sijonas, taigi turi sūpuotis ir kiti karuliai. Ir jos sena širdis suspurdėjo. Sūpuojasi. Sūpuojasi. Viskas kartu. Tai ideali armija. Jai būtų patikę sekti tokiai armijai įkandin bet kokiomis aplinkybėmis. Viens, du, trys. Besisūpuojantys karuliai ją jau ganėtinai sujaudino, kai vyras prie baro pasakė:

– Ir tu žinai, po apačia jie nieko nemūvi.

Jie nieko nemūvi po apačia! Tie tvirti vyrai, tokie tiesūs, smarkūs vyrai! Galvos aukštai pakeltos, stiprios plikos ko-

jos ir sijonai – nagi, su jais jie tokie pat pažeidžiami kaip ir moteris. Dideli smarkūs vyrai, gundantys kaip moterys ir po apačia pliki. *Maman* norėjo pavirsti grindinio akmeniu, būti mindoma, kad tik būtų leista pažvelgti po trumpu sijonu į paslėptą „odinį kapšelį", besisūpuojantį su kiekvienu žingsniu. *Maman* pasijuto perpildyta. Bare buvo per karšta. Jai reikėjo oro.

Ji stebėjo paradą. Kiekvienas škotų žengtas žingsnis buvo žingsnis į jos pačios kūną, taip ji virpėjo. Viens, du, trys. Šokis virš jos pilvo, laukinis ir tolygus, odinis kapšelis siūbavo kaip gaktos plaukai. *Maman* įkaito kaip liepos diena. Nebegalėjo galvoti apie nieką kitą, tik kaip alkūnėmis prasibrauti per minią iki priešakinių eilių, tada suklupti ir apsimesti nualpusia. Tačiau tematė po klostytais languotais sijonais dingstančias kojas. Paskui gulėdama ant policininko kelių užvertė akis aukštyn tarsi ją būtų beištinkąs smūgis. Jeigu tik paradas būtų apsisukęs ir pražygiavęs virš jos!

Šitaip *Maman* syvai niekada nedžiūvo. Jie buvo tinkamai puoselėjami. Vakarais jos kūnas būdavo toks minkštas, tarsi visą dieną lėtai viręs ant silpnos ugnies.

Akis nuo klientų ji pervesdavo prie jai dirbusių moterų. Jų veidai irgi netraukdavo jos dėmesio, tik figūros nuo juosmens žemyn. Liepdavo joms prieš apsirengiant sukneles apsisukti priešais ją, lengvai pliaukštelėdavo, kad pajustų kūno stangrumą.

Ji pažinojo Melę, kuri apsivyniodavo aplink vyrą kaip kaspinas, ir tas pasijusdavo tarsi kelių moterų glamonėjamas. Pažinojo ir tinginę, kuri apsimesdavo mieganti ir droviems vyrams suteikdavo tiek drąsos kaip nė viena kita, leisdavosi

liečiama, vartoma, tyrinėjama, tarsi taip darant nekiltų jokios grėsmės. Didelis kūnas slėpė jos paslaptis po riebiomis klostėmis, tačiau tingumas leido jiems smalsiais pirštais jas praskleisti.

Maman pažinojo liauną karštuolę, kuri puldavo vyrus ir priversdavo juos pasijusti aplinkybių aukomis. Labiausiai ją mėgo prasikaltę vyrai. Leisdavosi jos prievartaujami. Jų sąžinė likdavo švari. Galėdavo pasakyti savo žmonoms: „Ji šoko ant manęs ir privertė", – ir panašiai. Jie gulėdavo ant nugaros, o ji užsėsdavo ant jų kaip ant arklio ir paspausdama ragino neišvengiamai judėti, šuoliavo virš sustandėjusio vyriškumo arba lengvai risnojo, arba žirgliavo plačia žingine. Prispausdavo galingus kelius prie klusnių savo aukų šonų ir kaip kilminga raitelė elegantiškai pakildavo ir nusileisdavo, visą svorį nutaikiusi per vidurį kūno, o rankomis kartais pliaukštelėdavo vyrą ritmui ir konvulsijoms paspartinti, kad pati tarp kojų pajustų smarkesnę žvėrišką energiją. Kaip ji jodino šį žvėrį ragindama kojomis ir iškilusio savo kūno paspaudimais, kol tas apsiputodavo, o tada paragindavo šūksniais ir pliaukštelėjimais, kad šuoliuotų dar greičiau.

Maman pažinojo rusenančius pietietės Vivianos kerus. Jos kūnas buvo kaip karštos žarijos, užkrečiamos, ir net šalčiausias kūnas sušildavo nuo jos prisilietimo. Ji žinojo, kas yra netikrumas, poilsis. Pirmiausia ji mėgdavo sėsti ant bidė ir imtis apsiplovimo apeigų. Išskėsdavo kojas virš nedidelės sėdynės, turėjo atsikišusius sėdmenis, dvi didžiules duobutes nugaros apačioje, auksiškai rusvus klubus, plačius ir tvirtus kaip cirko arklio nugara. Kai atsisėsdavo, išlinkimai padidėdavo. Jei vyras pavargdavo žiūrėti į jos nugarą, galė-

davo atgręžti į save veidu ir stebėti, kaip ji pila vandenį ant gaktos plaukų ir tarp kojų, žiūrėti, kaip muilindama kruopščiai praskiria lūpas. Ją uždengdavo balta puta, paskui vanduo nuplaudavo ir pasirodydavo blizgančios rausvos lūpos. Kartais ji ramiai jas tyrinėdavo. Jei per dieną pereidavo per daug vyrų, ji pastebėdavo, kad jos kiek pabrinkusios. Baskui patikdavo ją stebėti tada. Ji sausindavosi atsargiau, kad dar labiau nesudirgintų.

Baskas atėjo tokią dieną ir numanė galėsiantis pasinaudoti tuo sudirgimu. Kitomis dienomis Viviana būdavo mieguista, apsunkusi ir abejinga. Atsiguldavo visu kūnu kaip kokiame klasikiniame paveiksle nelyginant pabrėžtų, kaip nuostabiai kyla ir leidžiasi jos linijos. Gulėdavo ant šono ranka parėmusi galvą, jos vario atspalvių kūnas kartkartėmis įsitempdavo, tarsi kankinamas kažkokios nematomos rankos glamonių sukelto erotinio tvinksėjimo. Taip ji siūlė save, prabangi ir kone nesužadinama. Dauguma vyrų ir nemėgino. Ji niekinamai nusukdavo nuo jų burną, dar aiškiau siūlydama kūną, tačiau abejingai. Jie galėdavo praskėsti jos kojas ir spoksoti, kiek tik geidžia. Negalėdavo išspausti iš jos jokių syvų. Tačiau vos vyras patekdavo vidun, ji elgdavosi taip, tarsi kas į ją lietų karštą lavą, ir kraipydavosi labiau už malonumu besimėgaujančias moteris, nes tos persistengdavo vaizduodamos. Ji raitėsi kaip smauglys, tampėsi visomis kryptimis kaip deginama ar mušama. Galingi raumenys leido jai judėti tokia jėga, kuri kurstė žvėriškiausius troškimus. Vyrai stengėsi neleisti jai raitytis, nuraminti aplink juos šokamą nežabotą šokį tarsi ji būtų prismeigta prie kažko, kas ją kankintų. Tada ūmiai pagal savo užgaidą ramiai atsigul-

davo. Ir visada per patį bekylantį įkarštį atvėsindavo juos taip, kad pasitenkinimas užtrukdavo. Ji tapdavo nejudria mase. Paskui imdavosi švelniai čiulpti tarsi čiulptų nykštį prieš užmigdama. Tada jos mieguistumas juos suerzindavo. Jie vėl stengdavosi ją sužadinti, visur liesdami, bučiuodami. Ji paklusdavo, nejudėdavo.

Baskas laukė savo progos. Stebėjo apeiginį Vivianos apsiplovimą. Tądien ji buvo išbrinkusi nuo daugybės atakų. Kad ir kokia maža suma būdavo padėta ant jos staliuko, nebuvo taip nutikę, kad ji būtų neleidusi vyrui pasitenkinti.

Didelės putlios lūpos, pernelyg nutrintos, šiek tiek pabrinko, ir ją degino lengvas karštis. Baskas buvo labai švelnus. Padėjo nedidelę dovanėlę ant stalo. Nusirengė. Pažadėjo jai būti balzamu, vata, tiesiog apmušalu. Šios švelnybės nuramino jos budrumą. Baskas elgėsi su ja kaip moteris. Vos prisilietė ten nuraminti, numalšinti karščiui. Jos oda buvo tamsi kaip čigonės, labai glotni ir švari, net nupudruota. Jo pirštai buvo jautrūs. Palietė ją tik atsitiktinai, probėgšmais ir padėjo savo lytį jai ant pilvo kaip žaislą pasidžiaugti. Ji atsiliepdavo kalbinama. Jos pilvas vibravo nuo varpos svorio ir pamažu kilojosi jausdamas, kaip ji slegia. Jis neparodė nekantrumo perkelti varpą ten, kur ji turėjo būti priglausta, apglėbta, tad ji leido sau prabangą užsimiršusi atsiverti.

Kitų vyrų rajumas, egoizmas, troškimas pasitenkinti patiems, neatsižvelgiant į ją, nuteikdavo ją priešiškai. Tačiau Baskas buvo galantiškas. Lygino jos odą su atlasu, plaukus su samanomis, kvapą su brangios medienos aromatu. Tada padėjo lytį prie angos ir švelniai paklausė:

– Ar skauda? Nesisprausiu, jei skauda.

Toks taktas sujaudino Vivianą. Ji pasakė:

– Skauda truputį, bet pamėgink.

Jis stūmėsi kaskart tik po pusę colio.

– Skauda?

Siūlė išimti. Tada Viviana turėjo jį paspausti:

– Tik viršūnę. Dar kartą.

Tad viršūnė įslydo dar colį ar panašiai, tada stabtelėjo. Šitaip Viviana gaudavo užtektinai laiko pajusti jos buvimą, laiko, kurio kiti vyrai jai neduodavo. Po kiekvieno mažyčio žingsnelio į ją atsirasdavo laiko pajusti, koks malonus jos buvimas tarp minkštų sienų, kaip puikiai derėjo, nei per ankšta, nei per laisva. Jis vėl palaukė, paskui pasistūmė dar. Viviana turėjo laiko pajusti, kaip gera būti pripildytai, kaip puikiai moters niša pritaikyta turėti ir laikyti. Kaip malonu kažką ten turėti, keistis šiluma, sulieti drėgmes. Jis vėl pajudėjo. Netikrumas. Baimė dėl tuštumos, kad jis išeis – jos audiniai susitraukė kone iš karto. Ji užsimerkė. Laipsniškas stūmimasis paskleidė aplinkui spindulius, nematomas sroves, įspėjančias gilesnes įsčių sritis, kad artėja kažkoks sprogimas, kažkas, sutvertas tilpti tunelyje minkštomis sienomis ir pranykti alkanoje jo gelmėje, kur laukdami glūdėjo neramūs nervai. Jos audiniai atsileido vis labiau. Jis stūmėsi giliau.

– Ar skauda?

Išėmė. Ji nusivylė ir nenorėjo prisipažinti, kaip suvyto viduje be jo plečiančio buvimo.

Buvo priversta maldauti:

– Įslysk vėl.

Buvo saldu. Tada jis padėjo varpą pusiaukelėje, kur ji

galėjo jausti, bet nelaikyti, kur negalėjo tikrai jos turėti. Jis elgėsi taip, tarsi taip ir liks pusiaukelėje visiems laikams. Ji norėjo judėti link jo ir praryti, bet pati sau neleido. Norėjo rėkti. Audiniai, kur jis nepalietė, tiesiog degte degė nuo jo artumo. Įsčių gelmėje glūdėjo audinys, kuris prašėsi perveriamas. Jis išlinko į išorę, žiojosi čiulpti. Audinio sienos judėjo kaip aktinijos, siekdamos siurbimu įtraukti jo lytį vidun, bet to teužteko paleisti nepaprasto malonumo srovėms. Jis pasistūmė stebėdamas jos veidą. Tada pamatė, kaip prasivėrė jos lūpos. Ji jau norėjo pakelti kūną, suimti vidun visą jo lytį, tačiau laukė. Taip iš lėto audrindamas jis laikė ją ties isterijos riba. Ji pravėrė burną tarsi rodydama atsivėrusias įsčias, jų alkį ir tik tada jis nėrė iki paties dugno ir pajuto jos susitraukimus.

Štai kaip Baskas rado Bižu.

Vieną dieną atėjusį į namus jį pasitiko apsalusi *Maman* ir pasakė, kad Viviana užsiėmusi. Ir pasisiūlė jį paguosti, tarsi jis būtų koks apgautas sutuoktinis. Baskas pasakė palauksiąs. *Maman* toliau jį kibino ir glostinėjo. Tada Baskas pasakė:

– Ar galiu pažiūrėti?

Kiekvienas kambarys buvo įrengtas taip, kad mėgėjai galėjo žiūrėti pro slaptą skylutę. Baskui kartkartėmis patikdavo žiūrėti, kaip Viviana elgiasi su lankytojais. Tad *Maman* nusivedė jį už pertvaros, kur paslėpė už užuolaidos ir leido žiūrėti.

Kambaryje buvo keturi žmonės: užsieniečiai vyras ir moteris, apsirengę diskretiškai ir elegantiškai, stebintys dvi moteris ant didelės lovos. Viviana, sunki, tamsiaodė, išsi-

kėtojusi gulėjo ant lovos. Virš jos ant rankų ir kelių klūpojo kerinti moteris dramblio kaulo spalvos oda, žaliomis akimis ir ilgais tankiais garbanotais plaukais. Jos krūtys pūpsojo aukštai, liemuo siaurėjo iki visiško laibumo, o paskui plėtėsi iki plačiai sustatytų klubų. Ji buvo sudėta taip, tarsi būtų išlieta korsete. Kūnas tvirtas ir glotnus kaip marmuras. Niekas nebuvo suglebę ar palaida, tik slapta nelyginant pumos jėga, mostų ekstravagancija ir aistra kaip ispanės. Tai buvo Bižu.

Abi moterys buvo gražiai suderintos, visai nebaikščios ir nesentimentalios. Veiklios moterys, abi su ironiškomis šypsenomis ir patvirkėlių išraiškomis.

Baskas negalėjo pasakyti, ar jos apsimetinėjo, ar iš tikrųjų mėgavosi viena kita, tokie puikūs buvo jų judesiai. Užsieniečiai tikriausiai prašė pasižiūrėti vyro ir moters kartu, ir *Maman* pateikė jiems tokį kompromisą. Bižu buvo prisirišusi guminę varpą, šitokia buvo pranašesnė, nes niekada nesuglebdavo. Tad nesvarbu, ką ji darė, toji varpa kyšojo iš jos moteriškų plaukų tankynės tarsi suimta nuolatinės erekcijos.

Susirietusi Bižu slysčiojo šiuo dirbtiniu vyriškumu ne vidun, bet tarp Vivianos kojų tarsi plaktų pieną, o Viviana tampė kojas tarsi tikro vyro audrinama. Tačiau Bižu tik pradėjo ją kibinti. Ji, regis, ketino versti Vivianą varpą jausti tik iš išorės. Elgėsi su ja kaip su durų belstuku, švelniai bilsnojo į Vivianos pilvą ir strėnas, paskui palengva jaudrino plaukus, paskui varputės viršūnėlę. Čia Viviana šoktelėjo, todėl Bižu pakartojo, ir Viviana šoktelėjo vėl. Užsienietė moteris net pasilenkė, tarsi būtų trumparegė, kad suprastų tokio

jautrumo paslaptį. Viviana nekantriai apsisuko ir pasiūlė Bižu savo lytį.

Už užuolaidos Baskas šypsojosi matydamas puikią Vivianos vaidybą. Vyras ir moteris buvo pakerėti. Atsistojo prie pat lovos išplėstomis akimis. Bižu jiems pasakė:

– Norite pamatyti, kaip mes mylimės, kai jaučiamės aptingusios? Apsisuk, – paliepė Vivianai.

Viviana atsigulė ant dešinio šono. Bižu įsitaisė už jos, užsikabino pėdomis. Viviana užsimerkė. Tada abiem rankomis Bižu padarė vietos sau įeiti praskėtusi tamsiai rudus Vivianos sėdmenis, kad galėtų įslysti varpa, ir ėmė stumčioti. Viviana nejudėjo. Leido jai stumtis, daužytis. Tada netikėtai trūktelėjo, kaip spiriantis arklys. Bižu, tarsi bausdama, ištraukė. Bet Baskas pamatė, kad guminė varpa blizga kone kaip tikra, vis dar triumfuojamai stačia.

Bižu vėl ėmė kibinti. Varpos galiuku palietė Vivianos burną, ausis, kaklą, padėjo tarp krūtų. Viviana suspaudė krūtis jai suimti. Pakilo prisiglausti prie Bižu kūno, pasitrinti į ją, bet Bižu dabar, kai Viviana kiek įšilo, išsisukinėjo. Vyras pasilenkęs virš jų ėmė nerimauti. Norėjo pulti ant moterų. Jo kompanionė neleido, nors jos veidas užsiplieskė.

Baskas ūmiai atidarė duris. Nusilenkė ir pasakė:

– Norėjote vyro, ir štai aš čia.

Nusimetė drabužius. Viviana dėkinga į jį pažvelgė. Baskas suprato, kad ji įkaitusi. Du vyriškumai patenkins ją labiau už vieną kibinantį ir išsisukinėjantį. Ir metėsi tarp moterų. Kad ir kur žvelgė užsieniečiai vyras ir moteris, visur kažkas vyko ir juos apžavėjo. Ranka praskėtė kažkieno sėdmenis ir įkišo smalsų pirštą. Burna užsičiaupė aplink šokčiojančią,

puolančią varpą. Kita burna apžiojo spenelį. Veidus dengė krūtys arba slėpė gaktos plaukai. Kojos susiglausdavo virš besirausiančios rankos. Pasirodydavo blizganti šlapia varpa ir vėl nerdavo į kūną. Dramblio kaulo spalvos ir čigoniška oda glaustėsi prie raumeningo vyriško kūno.

Tada įvyko keistas dalykas. Bižu visu ūgiu gulėjo po Basku. Viviana akimirkai buvo užmiršta. Baskas rietėsi virš šios moters, kuri žydėjo po juo kaip kokia šiltnamio gėlė, kvapni, drėgna, erotiškomis akimis ir drėgnomis lūpomis, visiškai išsiskleidusi, sirpi ir geismingą; tačiau tarp jų stačia styrojo guminė varpa, ir Baską apėmė keistas jausmas. Ji lietė jo paties varpą ir gynė moters angą kaip ietis. Jis kone piktai sukomandavo:

– Nusiimk.

Ji pakišo rankas po nugara, atsegė diržą ir nusiėmė guminę varpą. Jis krito ant jos, o ji tebeturėdama varpą iškėlė ją virš dabar į ją smegusio vyro sėdmenų. Kai jis pakilo vėl daužtis į ją, ji įstūmė tą varpą jam tarp sėdmenų. Jis pašoko kaip laukinis žvėris ir puolė ją dar smarkiau. Kaskart kai pakildavo, pasijusdavo puolamas iš užpakalio. Jautė moters krūtis, glamžomas po savimi, besiritinėjančias jam po krūtine, dramblio kaulo spalvos pilvą po savo pilvu, klubus po saviškiais, jį praryjančią drėgną makštį, ir kiekvieną kartą, kai ji įstumdavo į jį varpą, jis jautė ne tik savo nerimastį, bet ir jos. Manė, dvigubas jutimas išvarys iš proto. Viviana gulėjo juos stebėdama, sunkiai alsuodama. Užsieniečiai vyras ir moteris vis dar su drabužiais krito virš jos ir paklaikę trynėsi į ją pernelyg sutrikę nuo laukinių pojūčių, kad ieškotų angos.

Baskas slidinėjo pirmyn ir atgal. Lova suposi jiems besi-

vartant, spaudžiantis ir glaudžiantis, visi įlinkiai užsipildė, geismingo Bižu kūno mašina liejo medų. Raibuliai vilnijo nuo plaukų pašaknių iki kojų pirštų galiukų. Tie pirštai ieškojo vieni kitų ir pynėsi. Liežuviai kyščiojo kaip piestelės. Bižu šūksniai dabar aidėjo nepabaigiama spirale – ai, ai, ai, ai, platėjančia, kylančia, vis aršesne. Baskas į kiekvieną šūksnį atsiliepdavo nerdamas dar giliau. Jie nebesuvokė aplinkui persikreipusių kūnų; dabar jis turi ją užvaldyti iki sunaikinimo – tą Bižu, kekšę su tūkstančiais čiuptuvų ant jo kūno, pirmiau gulėjusią po juo, dabar virš jo, esančią visur jame, visur pasiekiančiais pirštais, su krūtimi jo burnoje.

Ji šaukė taip, tarsi jis būtų ją žudęs. Atsigulė ant nugaros. Baskas atsistojo apgirtęs, degdamas. Jo ietis tebestovėjo raudona, liepsnojanti. Netvarkingi užsienietės moters drabužiai jį gundė. Nematė jos veido, paslėpto po užverstais sijonais. Vyras puolęs užgulė Vivianą. Moteris gulėjo ant jų abiejų, ore spardydamasi kojomis. Baskas už kojų ją patraukė norėdamas paimti. Bet ji sukliko ir atsistojo. Pasakė:

– Aš norėjau tik žiūrėti.

Susitvarkė drabužius. Vyras atšoko nuo Vivianos. Ir štai šitaip susivėlę jie ceremoningai nusilenkė ir išskubėjo.

Bižu atsisėdo juokdamasi, jos įkypos akys buvo pailgos ir siauros. Baskas pasakė:

– Parodėm jiems gerą spektaklį. Dabar apsirenk ir eime su manimi. Ketinu parsivesti tave namo. Noriu nutapyti. Sumokėsiu *Maman*, kiek tik ji norės.

Ir jis parsivedė ją namo kartu gyventi.

Jeigu Bižu manė, kad Baskas parsivedė ją namo tam, kad

turėtų vien sau, tai netrukus turėjo nusivilti. Baskas naudojosi ja kaip pozuotoja beveik nuolat, bet vakarais vakarienei visada pasikviesdavo savo bičiulių menininkų, ir Bižu tapdavo virėja. Po vakarienės jis pasiguldydavo ją ant lovos studijoje, o pats kalbėdavosi su draugais. Tiesiog laikydavo ją prie šono ir glamonėdavo. Draugai negalėdavo liautis jų stebėję. Jo ranka mechaniškai sukiodavosi ant sirpių jos krūtų. Bižu nejudėdavo. Susmukdavo apatiška padėtimi. Baskas liesdavo jos suknelės audinį, tarsi tas būtų jos oda. Jos suknelės visada standžiai priglusdavo prie kūno. Jo ranka vertino, tapšnojo ir glamonėjo, paskui sukiojosi jai ant pilvo, tada ūmiai pakutendavo, ir ji imdavo raitytis. Jis praskleisdavo suknelę, išimdavo vieną krūtį ir sakydavo draugams:

– Ar kada matėt tokią krūtį? Žiūrėkit.

Tie žiūrėdavo. Vienas rūkė, kitas piešė Bižu eskizą, trečias kalbėjo, bet jie žiūrėdavo. Juodos suknelės fone krūtis, tokių tobulų kontūrų, įgaudavo marmurinio seno dramblio kaulo spalvą. Baskas pagnaibydavo spenelius ir šie parausdavo.

Paskui suknelę suskleisdavo. Vesdavo ranka per kojas, kol apčiuopdavo iškilusius kojinių segtukus.

– Ar tau neveržia? Pažiūrėkim. Ar neliko žymių?

Pakeldavo sijoną ir kruopščiai nuimdavo keliaraištį. Kai Bižu pakeldavo koją, vyrai pamatydavo glotnias švytinčias šlaunų linijas virš kojinių. Tada ji užsidengdavo ir Baskas toliau ją glamonėdavo. Bižu akys apsiblausdavo, tarsi ji būtų apgirtusi. Bet kadangi dabar buvo kaip Basko žmona ir Basko bičiulių draugijoje, kas kartą apnuoginta ji stengdavosi užsidengti ir paslėpti kiekvieną naują paslaptį juodos suknelės klostėse.

Ji ištiesė kojas. Nusispyrė batelius. Erotinė šviesa, švietusi iš jos akių, šviesa, kurios tankios blakstienos negalėjo užtektinai užstoti, persmelkė vyrus kaip ugnis.

Tokiais kaip šis vakarais ji žinodavo, kad Baskas siekia ne suteikti jai malonumo, o kankinti. Jis nesiliaudavo, kol bičiulių veidai nepasikeisdavo, nepergesdavo. Atsegdavo užtrauktuką jos suknelės šone ir įkišdavo ranką.

– Tu nemūvi kelnaičių šiandien, Bižu.

Jie matydavo jo ranką po suknele, glostančią pilvą ir nusileidžiančią tarp kojų. Tada jis liaudavosi ir ištraukdavo ranką. Jie stebėdavo, kaip iš juodos suknelės pasirodo jo ranka ir užsega užtrauktuką.

Kartą jis paprašė vieno iš tapytojų įšilusios pypkės. Vyras padavė. Jis pypke užtraukė Bižu sijoną ir pridėjo prie lyties.

– Ji įkaitusi, – pasakė jis. – Įkaitusi ir glotni.

Bižu pasitraukė nuo pypkės, nes nenorėjo, kad jie žinotų, jog visos Basko glamonės verčia ją drėkti. Tačiau parodyta pypkė tai atskleidė, nelyginant panardinta į persikų sultis. Baskas atidavė ją savininkui, kuris šitaip buvo apdovanotas Bižu lytinio kvapo dvelksmu. Bižu baiminosi to, ką Baskas gali išsigalvoti paskui. Įtempė kojas. Baskas rūkė. Trys draugai sėdėjo aplink lovą be paliovos kalbėdamiesi, tarsi tolesnės glamonės nieko neturėtų bendra su jų pokalbiu.

Vienas iš jų pasakojo apie tapytoją moterį, kuri galerijas užvertė vaivorykštės spalvų gėlėmis.

– Tai ne gėlės, – pasakė pypkininkas. – Tai vulvos. Bet kas gali tą pamatyti. Ji tiesiog apsėsta. Ji piešia moters dydžio vulvą. Iš pradžių atrodo kaip žiedlapiai, kaip gėlės vidurys, tada pamatai dvi nevienodas lūpas, subtilią vidurio

liniją, banguotą lūpų pakraštį, kai jos prasiskleidžia. Kas ji per moteris, jei visada eksponuoja tą gigantišką vulvą, reikšmingai kartotinai nykstančią gylyn, iš didesnės peraugančią į mažesnę, į pirmesnės šešėlį, tarsi iš tiesų žengtum vidun. Esi priverstas pasijusti tarsi stovėtum priešais tuos jūros augalus, kurie atsiveria tik tam, kad įsiurbtų maistą, kurį gali pagauti atvirais banguojančiais kraštais.

Tą akimirką Baskui kilo mintis. Jis paprašė Bižu atnešti skutimosi šepetėlį ir skustuvą. Bižu pakluso. Džiaugėsi galimybe pajudėti ir nusikratyti erotinio jo rankų aplinkui ją suausto mieguistumo. Jo mintys dabar buvo kai kur kitur. Jis pasiėmė šepetuką ir muilą ir ėmėsi plakti putas. Įdėjo naują peiliuką į skustuvą. Tada pasakė jai:

– Gulkis ant lovos.

– Ką ketini daryti? – klausė ji. – Ant mano kojų nėra plaukų.

– Žinau, kad nėra. Parodyk.

Ji ištiesė jas. Jos iš tikrųjų buvo tokios glotnios, kad atrodė tarsi nutekintos. Švietė kaip koks blyškus prabangus medis, puikiai nublizgintas, jokio plaukelio, jokios gyslelės, jokių nelygumų, jokių randų, jokių trūkumų. Trys vyrai pasilenkė virš jos kojų. Ji pakratė jas, o Baskas prispaudė jas sau prie kelnių. Tada pakėlė jai sijoną, o ji stengėsi jį nuleisti.

– Ką ketini daryti? – vėl paklausė.

Jis pakėlė sijoną ir atidengė tokį nuostabų kuokštą garbanotų plaukų, kad visi trys vyrai švilptelėjo. Ji kietai suspaudė kojas įrėmusi pėdas Baskui į kelnes, ir šis staiga pajuto po jomis sklindančius šiurpuliukus, tarsi per lytį ropinėtų šimtai skruzdėlių.

Jis paprašė trijų vyrų ją palaikyti. Bižu iš pradžių spurdėjo, paskui suprato, kad bus ne taip pavojinga, jei gulės ramiai, nes jis kruopščiai skuto jos gaktos plaukus, pradėdamas nuo pakraščių, kur jie augo retesni ir švytėjo ant aksominio jos pilvo. Ten pilvas dubo švelniai įlinkdamas. Baskas muilino ir atsargiai skuto nušluostydamas plaukus ir muilą rankšluosčiu. Jai kietai suspaudus kojas vyrai nieko negalėjo matyti, tik plaukus. Tačiau Baskas skuto toliau ir pasiekęs trikampio vidurį atidengė kalvelę, nediduką pakilimą. Pajutusi ten šaltą geležtę Bižu susijaudino. Buvo pusiau supykusi, pusiau sumišusi, neketino rodyti savo lyties, tačiau skutimas atskleidė, kur glotnus kontūras leidžiasi į subtilią vidun besiriečiančią liniją. Atskleidė angos pumpurą, švelnų suglaustą audinį, gaubiantį varputę, ryškesnės spalvos lūpų viršūnėlę. Dabar ji norėjo sprukti, tačiau bijojo susižeisti į ašmenis. Trys vyrai laikydami pasilenkė virš jos pasižiūrėti. Manė, kad Baskas čia sustos. Tačiau jis liepė jai praskėsti kojas. Ji pėda spustelėjo jam, ir tai jį dar labiau sujaudino. Jis vėl pasakė:

– Praskėsk kojas, ten dar liko plaukų.

Ji buvo priversta jas praskėsti, ir jis atsargiai ėmė skusti plaukus, vėl retus, dailiai susigarbanojusius iš abiejų vulvos pusių.

Ir dabar buvo matyti viskas – ilga vertikaliai įstatyta burna, antroji burna, kuri vėrėsi ne taip kaip veido burna, kuri vėrėsi tik tada, jei Bižu nuspręsdavo pasistanginti. Tačiau ji nesistangino, ir jie tematė dvi lūpas, suglaustas, užsivėrusias.

Baskas pasakė:

– Dabar ji atrodo kaip tos moters paveikslai, ar ne?

Tačiau paveiksluose vulva buvo atvira, lūpos prasiskyrusios, rodančios blyškesnį vidinį sluoksnį, kaip ir už burnos lūpų. To Bižu neparodė, vos nuskusta ji vėl suglaudė kojas.

Baskas pasakė:

– Padarysiu taip, kad tu atsivertum.

Jis nuskalavo putas nuo šepetuko. Ir ėmė braukyti vulvos lūpas aukštyn ir žemyn, švelniai. Ir pradžių Bižu įsitempė dar labiau. Pasilenkusių vyrų galvos susiglaudė. Baskas laikydamas kojas prie savo erekcijos skrupulingai braukė lūpas ir varputės viršūnėlę. Tada vyrai pamatė, kad Bižu nebegali daugiau sutraukti savo sėdmenų ir lyties, kad šepetukui judant jos sėdmenys truputį užsirietė, vulvos lūpos prasiskyrė iš pradžių nepastebimai. Nuogumas atskleidė kiekvieną jos judesio niuansą. Tada lūpos prasiskyrė ir atskleidė antrą aurą, blyškesnio atspalvio, tada trečią, ir dabar Bižu stanginosi, stanginosi tarsi tuoj atsivertų. Pilvas judėjo tuo pačiu ritmu, pūtėsi ir bliuško. Baskas tvirčiau įsirėmė į jos besirangančias kojas.

– Liaukis, – maldavo Bižu, – liaukis.

Vyrai matė iš jos besisunkiančią drėgmę. Tada Baskas liovėsi nenorėdamas leisti jai patirti malonumą, atidėdamas jį sau vėlesniam laikui.

Bižu troško skirtumo tarp savo gyvenimo viešnamyje ir dailininko partnerės bei pozuotojos gyvenimo. Baskas buvo pasiryžęs tik vienam nedideliam skirtumui, siekė vien tik užvaldyti. Bet jam patikdavo apnuoginti ją ir jos išvaizda džiuginti savo lankytojus. Jis privertė juos padėti jai mau-

dytis. Jiems patiko stebėti, kaip vandenyje plūduriuoja jos krūtys, kaip išsipūsdamas pilvas judina vandenį, kaip ji pasikelia tarp kojų paduodama muilą. Jiems patiko sausinti šlapią jos kūną. Tačiau jei kuris pamėgindavo susitikti su Bižu asmeniškai ir ją užvaldyti, tuomet Baskas virsdavo demonu ir baisiu žmogumi.

Keršydama už šiuos žaidimus Bižu jautėsi galinti eiti, kur nori. Baskas ją laikė itin erotiškos būklės ir ne visada vargindavosi patenkinti. Tada ji tapo neištikima, tačiau apsisukdavo taip, kad Baskas negalėjo nutverti. Savo meilužius Bižu sutraukdavo į *Grande Chaumière*, kur pozavo piešimo klasei. Žiemos dienomis ji nusirengdavo ne greitai ir pasislėpusi, kaip darydavo kitos pozuotojos, o prie krosnelės netoli pozuotojos pakylos, visų akivaizdoje. Bižu tą darydavo meniškai.

Iš pradžių ji pasileisdavo savo neklusnius plaukus, pakratydavo kaip karčius. Tada atsisagstydavo apsiaustą. Rankos judėdavo lėtai ir glostinėdamos. Ji čiupinėdavo save ne tikslingai, o kaip moteris, rankomis vertinanti tikrą savo kūno būklę, tapšnodavo jį dėkodama už tobulumą. Jos amžinai juoda suknelė lipo prie kūno kaip antra oda ir turėjo daugybę paslaptingų angų. Vienas mostas atidengdavo pečius, ir suknelė nukrisdavo jai ant krūtų, bet ne žemiau. Čia ji nuspręsdavo dirstelėti į savo veidą veidrodyje ir apžiūrėti blakstienas. Tada ji atsisegdavo užtrauktuką, kuris atidengdavo šoną, krūties kraštelį, pilvo linijos pradžią. Visi studentai ją stebėdavo iš už savo molbertų. Net ir moterys ganydavo savo akis po tarpų kūną, kuris akindamas veržđavosi iš suknelės. Nepriekaištinga oda, švelnūs kontūrai, stangrus

kūnas kerėdavo juos visus. Bižu savotiškai mokėdavo pasipurtyti tarsi išlaisvindama raumenis, kaip katė rengdamasi liuoktelėti. Dėl to virpulio, kuris nuvilnydavo per visą kūną, atrodydavo, kad krūtys čiupinėjamos šiurkščiai. Tada ji lengvai suimdavo suknelę už palankų ir lėtai keldavo virš pečių. Pasiekusi pečius visada užstrigdavo. Kažkur užkliūdavo ilgi plaukai. Niekas jai nepadėdavo. Visi suakmenėdavo. Pasirodęs kūnas, beplaukis, visiškai nuogas, kai ji stovėdavo pražergtomis kojomis pusiausvyrai palaikyti, apstulbindavo juos kiekvieno išlinkimo geidulingumu, sirpumu ir moteriškumu. Platūs juodi keliaraiščiai buvo užtempti aukštai. Ji mūvėjo juodas kojines ir tarsi lietingą dieną aukštaaulius odinius batus, vyriškus batus. Kol rungėsi su savo batais, buvo bet kieno, kas tik prisiartintų, paslaugoms. Studentams kildavo skausminga pagunda. Vienas dėjosi norintis padėti, bet vos prisiartino, kai ji spyrė pajutusi tikruosius ketinimus. Toliau stengdamasi nusirengti užstrigusią suknelę raitėsi kaip meilės traukulių apimta. Galiausiai studentams pasotinus savo akis ji išsivaduodavo. Išlaisvindavo tarpias krūtis ir susipainiojusius plaukus. Kartais jos paprašydavo nenusiauti batų, sunkių batų, iš kurių kaip gėlė augo dramblio kaulo spalvos moters kūnas. Tuomet per visą klasę nuošdavo geismo vėjas.

Kai ant pakylos ji tapdavo pozuotoja, studentai prisimindavo esantys dailininkai. Jei ji pamatydavo tokį, kuris jai patikdavo, įsmeigdavo į jį akis. Tai buvo vienintelis metas, kai ji galėdavo pasižadėti, nes popietei baigiantis jos užeidavo Baskas. Studentas žinojo, ką reiškia žvilgsnis: ji išgertų su juo gretimoje kavinėje. Išrinktasis žinojo ir tai, kad ta kavinė

turi du aukštus. Viršutinis vakarais būdavo pilnas kortų lošėjų, tačiau visiškai tuščias dienomis. Tą žinojo tik įsimylėjėliai. Studentas su Bižu eidavo ten, užlipdavo neaukštais laiptais su ženklu, žyminčiu *lavabos*, praustuvai, ir atsidurdavo pustamsiame veidrodžių, stalų ir kėdžių kambaryje.

Bižu paprašydavo padavėjo atnešti jiems išgerti, tada atsilošdavo ant odinio minkštasuolio ir atsipalaiduodavo. Jaunas jos išsirinktas studentas drebėdavo. Iš jos kūno sklido toks karštis, kokio jis niekada nebuvo patyręs. Jis puolė prie jos burnos, gaivia oda ir gražiais dantimis viliodamas ją visiškai atsiverti jo bučiniui ir atsakyti liežuviu. Jie muginosi ant ilgo siauro suolo ir jis ėmė jausti tiek jos kūno, kiek tik įstengė, būgštaudamas, kad bet kuriuo metu ji pasakys: „Liaukis, kas nors gali užlipti laiptais."

Veidrodžiai atspindėjo, kaip jie muginasi, kaip susiglamžo jos suknelė ir susivelia plaukai. Studento rankos buvo miklios ir drąsios. Jis paslydo po stalu ir pakėlė sijoną. Tada ji pasakė:

– Liaukis, kas nors gali užlipti laiptais.

Jis atsakė:

– Tegu. Jie manęs nepamatys.

Tiesa, kad jie negalėjo pamatyti po stalu. Ji atsisėdo pasilenkusi į priekį, parėmė veidą delnais tarsi svajotų ir leido klūpinčiam studentui pakišti galvą po sijonu.

Ji apsvaigo ir atsidavė jo bučiniams ir glamonėms. Ten, kur juto Basko skutimosi šepetuką, dabar juto jaunuolio liežuvį. Palinko į priekį apimta malonumo. Tada jie išgirdo žingsnius, ir studentas greitai pašokęs atsisėdo greta. Slėpdamas sumišimą bučiavo ją. Padavėjas rado juos apsikabi-

nusius ir atlikęs savo pavedimą išskubėjo. Dabar Bižu įkišo ranką į jaunojo studento drabužius. Jis bučiavo ją taip įnirtingai, kad ji pargriuvo ant suolo, o jis ant jos. Jis sušnabždėjo:

– Eime į mano kambarį. Prašau, eime į mano kambarį. Čia netoli.

– Negaliu, – tarė Bižu. – Baskas greitai manęs ateis.

Tada abu paėmė vienas kito ranką ir padėjo ten, kur ji sukeltų daugiausiai malonumo. Sėdėdami priešais taures, tarsi kalbėdamiesi jiedu vienas kitą glamonėjo. Veidrodžiai atspindėjo juos taip, nelyginant abudu tuojau pravirks – bruožai susitraukę, lūpos drebėjo, akys mirksėjo. Iš jų veidų buvo galima numatyti rankų judesius. Kartkartėmis jaunasis studentas atrodydavo kaip sužeistas ir žiopčiodamas gaudė orą. Jų rankoms besidarbuojant laiptais užlipo kita pora, ir jiems vėl teko bučiuotis kaip romantiškiems įsimylėjėliams.

Jaunasis studentas, nepajėgdamas nuslėpti savo būklės, kažkur nuėjo nusiraminti. Bižu grįžo į klasę liepsnojančiu kūnu. Kai Baskas jos atėjo prieš uždarymą, ji jau buvo nurimusi.

Bižu nugirdo apie aiškiaregį ir nuėjo pas jį pasikonsultuoti. Tai buvo didelis juodaodis žmogus iš Vakarų Afrikos. Pas jį eidavo visos jos kvartalo moterys. Laukiamasis buvo pilnas. Priešais kabojo didelė juodo šilko kiniška užuolaida, siuvinėta auksu. Vyras pasirodė iš už jos. Išskyrus kasdienišką jo eilutę, jis pats atrodė kaip koks magas. Atidžiai pasižiūrėjo į Bižu savo žvilgančiomis akimis, tada dingo už užuolaidos

su paskutine moterimi, kuri atėjo pirma jos. Seansas truko pusvalandį. Tada vyras pakėlė užuolaidą ir mandagiai palydėjo moterį prie laukujų durų.

Dabar buvo Bižu eilė. Jis leido jai užeiti už užuolaidos, ir ji atsidūrė beveik tamsiame kambaryje, labai ankštame, nukabinėtame kiniškomis užuolaidomis ir apšviestame tik krištolo rutuliu ir šviestuvu virš jo. Šis apšvietė tik aiškiaregio veidą bei plaštakas, o visa kita skendėjo tamsoje. Jo akys hipnotizavo.

Bižu nusprendė priešintis hipnozei ir matyti viską, kas vyksta. Jis liepė jai atsigulti ant kušetės ir akimirką gulėti visiškai ramiai, o pats atsisėdęs prie jos sutelkė į ją dėmesį. Užsimerkė, tad Bižu nutarė irgi užsimerkti. Visą minutę jis išbuvo toks susimąstęs, o paskui padėjo jai ant kaktos ranką. Ji buvo šilta, sausa, sunki ir jaudri.

Tada tarsi sapne jo balsas pasakė:

– Tu ištekėjai už žmogaus, kuris verčia tave kentėti.

– Taip, – atsakė Bižu, galvodama apie Baską, kuris rodydavo ją savo draugams.

– Jis turi ypatingų įpročių.

– Taip, – atsiliepė Bižu stebėdamasi. Užsimerkusi ji aiškiai galėjo matyti scenas. Atrodė, kad ir aiškiaregys jas mato.

Jis pridūrė:

– Tu nelaiminga ir atsilygini būdama visiškai neištikima.

– Taip, – vėl pasakė Bižu.

Tada ji atsimerkė, pamatė, kad negras įdėmiai žiūri į ją, ir vėl užsimerkė.

Jis padėjo ranką jai ant peties.

– Miegok, – pasakė.

Ją nuramino jo žodžiai, kuriuose ji nugirdo gailesčio atspalvį. Bet miegoti negalėjo. Kūnas buvo sutrikdytas. Ji žinojo, kaip miegant pasikeičia kvėpavimas ir krūtinės judesiai. Tad apsimetė mieganti. Visą laiką jautė ant peties ranką, ir jos šiluma skverbėsi net per drabužius. Jis ėmė glostyti petį. Glostė taip ramiai, jog ji ėmė bijoti, kad tikrai užmigs, tačiau nenorėjo netekti malonaus jutimo, kuris sklido žemyn nugara nuo ratais liečiančios rankos. Visai atsipalaidavo.

Jis palietė jos kaklą ir luktelėjo. Norėjo įsitikinti, kad ji visai užmigo. Palietė krūtis. Bižu nekrustelėjo.

Atsargiai, mitriai glostė jos pilvą ir spausdamas pirštu juodą suknelės šilką išryškino kojų ir tarpo tarp kojų kontūrus. Tą slėnį išaiškinęs toliau glostė kojas. Dar nepalietė kojų žemiau suknelės. Tada be garso pakilo nuo kėdės, nuėjo prie kušetės kojūgalio ir priklaupė. Bižu žinojo, kad tokia padėtimi pažiūrėjęs į suknelę pamatys, kad po ja ji nieko nevilki. Jis žiūrėjo ilgai.

Tada pajuto, kaip jis pakelia sijono palanką, kad pamatytų daugiau. Bižu gulėjo išsitiesusi kiek pražergtomis kojomis. Tirpo nuo jo rankų ir akių. Kaip nuostabu, kai tave žiūrinėja akivaizdžiai miegančią, kai vyras visiškai laisvas. Ji jautė, kaip keliamas šilkas, jautė, kaip atidengiamos kojos. Jis žvelgė į jas.

Viena ranka švelniai, lėtai glostė, mėgaudamasis jomis iki galo, liesdamas glotnias linijas, ilgą šilkinį pasažą, vedantį po suknele. Bižu juto, kad sunku išgulėti visiškai ramiai. Norėjo dar kiek pražergti kojas. Kaip lėtai keliavo jo ranka. Ji juto, kaip jis slenka kojų kontūrais, užtrunka prie išlinkimų, kaip plaštaka stabteli prie kelio, o tada juda toliau. Sustojo

prieš pat paliesdamas lytį. Tikriausiai žvelgė į veidą, kad įsitikintų, ar ji giliai įmigusi. Dviem pirštais ėmėsi čiuopti lytį, minkyti.

Pajutęs tykiai tekantį medų pakišo galvą po sijonu, įsikniaubė tarp kojų ir ėmė ją bučiuoti. Jo liežuvis buvo ilgas ir mitrus, skvarbus. Jai teko susiturėti, kad nepasislinktų prie jo nepasotinamos burnos.

Mažutė lemputė švietė taip blausiai, kad ji surizikavo prasimerkti. Jis išlindo iš po sijono ir lėtai nusirenginėjo drabužius. Stovėjo greta, nuostabus, aukštas kaip koks Afrikos karalius, spindinčiomis akimis, šviečiančiais dantimis, drėgna burna.

Nejudėti, nejudėti, kad tik jis darytų viską, ko geidžia. Ką vyras darytų su užhipnotizuota moterimi, kurios jam nereikia bijoti arba niekaip maloninti?

Nuogas jis iškilo virš jos, tada suėmė ją abiem rankomis ir atsargiai apvertė. Dabar Bižu gulėjo siūlydama puikius sėdmenis. Jis pakėlė suknelę ir praskyrė dvi kalvas. Stabtelėjo tarsi paganyti akių. Praskyrę sėdmenis pirštai buvo šilti ir tvirti. Jis pasilenkė ir ėmė bučiuoti tarpvietę. Tada pakišo ranką po kūnu ir pakėlė prie savęs taip, kad galėtų įsiskverbti į ją iš nugaros. Iš pradžių terado tik užpakalio angą, kuri buvo per maža ir per standi įeiti, tada aptiko didesnę angą. Minutėlę suposi į ir iš jos, o paskui liovėsi.

Dar kartą apvertė, kad stebėtų save imdamas ją iš priekio. Rankomis ieškojo krūtų po suknele ir sugniaužė šiurkščia glamone. Jo lytis buvo didelė ir visiškai ją pripildė. Įterpė ją tokia jėga, kad Bižu pamanė, jog patirs orgazmą ir išsiduos. Norėjo išgyventi savo malonumą, kad jis nesuprastų. Bet jis įaudrino

ją taip smarkiai savo plakamu lytiniu ritmu, kad kartą jam išslydus lauk jos paglamonėti pajuto artėjantį orgazmą.

Visas jos geismas buvo nukreiptas viską pajusti dar kartą. Dabar jis mėgino įstumti savo lytį į pusiau pravirą jos burną. Ji susilaikė neatsiliepusi, tik kiek daugiau pravėrė burną. Neleisti rankoms jo paliesti, neleisti sau sujudėti reikėjo didelių pastangų. Tačiau ji norėjo vėl pajusti tą keistą vogčiomis patirto orgazmo malonumą, kaip jis jautė malonumą iš šių vogčiomis suteiktų glamonių.

Jos pasyvumas kėlė jam įniršį. Jis lietė jos kūną visur, skverbėsi visur, kur tik galėjo. Dabar atsisėdo jai ant pilvo ir stūmė lytį tarp krūtų, spausdamas jas prie savęs ir judėdamas. Ji jautė, kaip į ją trinasi jo plaukai.

Tada Bižu neteko savitvardos. Pravėrė burną ir atsimerkė tuo pačiu metu. Vyras suurzgė iš džiaugsmo, prisispaudė burna prie jos burnos ir visu kūnu trynėsi į ją. Bižu liežuvis plakėsi į jo gomurį, o jis kandžiojo jai lūpą.

Staiga jis liovėsi ir paklausė:

– Ar padarysi kai ką dėl manęs?

Ji linktelėjo.

– Atsigulsiu ant grindų, o tu atsitūpsi virš manęs ir leisi man pasižiūrėti tau po suknele.

Jis išsitiesė ant grindų. Ji atsitūpė jam virš veido ir suknele užklojo jam galvą. Abiem rankomis jis suėmė jos sėdmenis kaip vaisių ir vedžiojo liežuviu tarp abiejų kalvų vėl ir vėl. Jau glamonėjo ir varputę, o tai privertė ir Bižu judėti pirmyn ir atgal. Jo liežuvis jautė kiekvieną atsaką, kiekvieną susitraukimą. Tupėdama virš jo ji matė jo stačią varpą, virpančią kaskart, kai tik jis aiktelėdavo iš malonumo.

Į duris pasibeldė. Bižu krūptelėjusi greitai pakilo drėgnomis nuo bučinių lūpomis ir susivėlusiais plaukais.

Tačiau aiškiaregys ramiai pasakė:

– Aš dar nepasirengęs, – o tada pasisuko ir nusišypsojo jai.

Ji nusišypsojo atsakydama. Jis mikliai apsirengė. Išoriškai viskas netrukus atrodė gerai. Jie sutarė vėl susitikti. Bižu norėjo atsivesti savo drauges Leilą ir Eleną. Ar jis norėtų? Jis maldavo jas atsivesti. Pasakė:

– Dauguma moterų, kurios čia ateina, manęs netraukia. Jos negražios. Bet tu ateik kada tik nori. Aš tau šoksiu.

Visoms trims moterims jis šoko vieną vakarą, kai išėjo visos klientės. Nusirenginėjo prieš jas, apnuogindamas švytintį auksiškai rudą kūną. Prie liemens prisitaisė dirbtinę varpą, padarytą kaip savo ir tokios pačios spalvos.

Jis pasakė:

– Tai šokis iš mano šalies. Mes šokame jį savo moterims švenčių dienomis.

Blausiai apšviestame kambaryje, kur lemputė švietė kaip maža liepsnelė virš jo odos, jis ėmė judėti pilvu, priversdamas varpą judėti kuo įtaigiausiai. Trūkčiojo kūnu tarsi įeidamas į moterį ir mėgdžiojo vyro, patiriančio įvairiausio stiprumo orgazmus, traukulius. Vieną, antrą, trečią. Paskutinis spazmas buvo galingas kaip ir pats vyras, atiduodantis savo gyvybę per lytinį aktą.

Trys moterys stebėjo. Iš pradžių dominavo tik dirbtinė varpa, bet paskui šokio įkarštyje tikroji ėmė varžytis ilgiu ir svoriu. Tada jau abi judėjo vienu ritmu su jo judesiais. Jis užsimerkė, tarsi moterų jam visai nereikėtų. Poveikis Bižu

buvo galingas. Ji nusimetė suknelę. Ėmė gundomai šokti aplinkui jį. Tačiau jis tik kartkartėmis ją paliesdavo lyties galiuku, kai tik susidurdavo, ir toliau sukiojosi ir trūkčiojo kūnu erdvėje kaip laukinis, šokantis priešais nematomą kūną.

Šokis paveikė ir Eleną, ir nusirengusi suknelę ji parklupo prie jų, kad bent pakliūtų į seksualinio šokio orbitą. Ji ūmiai panoro būti imama, kol pradės kraujuoti, šios didelės, stiprios, tvirtos varpos, tabaluojančios priešais jam audrinamais judesiais atliekant vyriškąjį *danse du ventre*.

Dabar ir Leilą, negeidusią vyrų, pagavo abiejų moterų nuotaikos, ir ji mėgino apkabinti Bižu, bet toji nesidavė. Ją kerėjo dvi varpos.

Leila mėgino pabučiuoti ir Eleną. Tada į abi moteris trynėsi speneliais, stengdamasi jas sugundyti. Prisispaudė prie Bižu naudodamasi jos susijaudinimu, tačiau Bižu toliau domėjosi tik priešais šokčiojančiais vyriškais organais. Jos burna prasivėrė ir ji tesvajojo būti paimta dvigubos lyties monstro, kuris patenkintų du jos atsako centrus iš karto.

Kai šokio išsekintas afrikietis krito, Elena su Bižu šoko ant jo vienu metu. Bižu greitai įterpė vieną varpą sau į makštį, o kitą į išangę, o tada ėmė pašėlusiai nesustodama sukiotis jam ant pilvo, kol griuvo pasitenkinusi ir šaukdama iš malonumo. Prasimušusi Elena užėmė tokią pačią padėtį. Bet pamačiusi, kad afrikietis pavargęs, nejudėjo laukdama, kol jis atgaus savo jėgą.

Varpa joje išliko stačia, ir laukdama ji ėmė susitraukinėti viduje, labai lėtai ir švelniai, baimindamasi patirti orgazmą per greitai ir išgyventi malonumą iki galo. Po minutėlės jis

sugriebė ją už sėdmenų ir pakėlė taip, jog ji pajuto greitą jo kraujo pulsavimą. Jis lenkė ją, spaudė, stūmė ir traukė, kad derėtų su jo ritmu, kol ėmė šaukti, o ji judėti ratu aplink išbrinkusią varpą, kol jis baigė.

Paskui jis pasitupdė Leilą sau virš veido, kaip pirmiau padarė su Bižu, ir įsikniaubė veidu jai tarp kojų.

Nors Leila niekada negeidė vyro, ji pažino dar nepatirtus pojūčius, kai afrikiečio liežuvis ėmė ją glamonėti. Ji panoro būti paimta iš nugaros. Pajudėjo iš savo vietos ir paprašė jo įterpti savo dirbtinę varpą. Atsiklaupė ant rankų ir kelių, o jis padarė, ko prašomas.

Elena su Bižu nustebusios stebėjo ją išrietusią sėdmenis, akivaizdžiai susijaudinusią, o afrikietis draskė ją ir kandžiojo judindamas joje dirbtinę varpą. Skausmas ir malonumas sumišo, nes varpa buvo ilga, ir ji liko klūpoti ant rankų ir kelių su prilipusiu afrikiečiu, konvulsiškai judėjo, kol patyrė malonumą.

Bižu dažnai eidavo aplankyti savo afrikiečio. Vieną dieną jiedu gulėjo drauge ant kušetės, ir jis pakišo galvą jai po rankomis; kvėpavo jos kvapu, tada užuot bučiavęs ėmė visą uostyti kaip žvėris – iš pradžių po pažastimis, paskui plaukus, tada tarp kojų. Tai darydamas susijaudino, tačiau jos nepaėmė.

Pasakė:

– Žinai, Bižu, mylėčiau tave labiau, jei taip dažnai nesimaudytum. Man patinka tavo kūno kvapas, bet jis silpnas. Jis nusilpsta, kai tiek daug maudaisi. Štai kodėl retai geidžiu baltosios moters. Man patinka stiprus moters kvapas. Prašau, prauskis rečiau.

Jam pamaloninti Bižu ėmė praustis rečiau, jam ypač patikdavo kvapas tarp kojų, kai nenusiprausdavo, nuostabiai kvepiančios sperma ir sėkla jūros kriauklės kvapas. Paskui paprašė jos išsaugoti jam savo apatinius. Panešioti kelias dienas ir atnešti.

Pirmiausia ji atnešė daug vilkėtus naktinius marškinius, dailius, juodus, nėriniuotais kraštais. Bižu gulint greta afrikietis užsidengė veidą marškiniais ir įkvėpė jų kvapo; gulėjo apimtas ekstazės ir tylus. Bižu pamatė, kaip kelnėse auga jo geismas. Atsargiai pasilenkė ir ėmė atseginėti vieną sagą, paskui kitą, tada trečią. Praskleidė kelnes ir siekė lyties, nukreiptos žemyn, suspaustos po ankštais apatiniais. Ir vėl teko sagstyti sagas.

Pagaliau sušmėžavo varpa, tokia ruda ir glotni. Ji švelniai įkišo ranką tarsi ketindama ją pavogti. Afrikietis naktiniais uždengta galva nežiūrėjo į ją. Ji lėtai išėmė varpą, pakėlė iš suvaržytos padėties ir išlaisvino. Ji pakilo, stati, glotni ir kieta. Tačiau vos tik ji palietė ją lūpomis, kai afrikietis patraukė ją šalin. Paėmęs naktinius, suglamžytus ir sutaršytus, padėjo ant lovos, griuvo ant jų visu ūgiu, įsikniaubė lytimi ir ėmė judėti aukštyn ir žemyn, tarsi ten būtų gulėjusi Bižu.

Toji pakerėta stebėjo, kaip jis spaudėsi prie marškinių ir nekreipė į ją dėmesio. Jo judesiai jaudino. Jis buvo taip įnikęs, kad suprakaitavo ir nuodijantis gyvuliškas tvaikas sklido nuo viso jo kūno. Ji krito ant viršaus. Nepaisydamas jos svorio ant nugaros, jis toliau daužėsi į naktinius marškinius.

Ji pastebėjo, kad jo judesiai spartėja. Tada jis sustojo. Apsisuko ir ėmė labai švelniai ją nurenginėti. Bižu pamanė, kad nebeteko susidomėjimo naktiniais ir mylėsis su ja. Numovė

jai kojines palikęs keliaraiščius ant pliko kūno. Tada pakėlė suknelę, kuri tebebuvo įšilusi nuo kontakto su jo kūnu. Jam pamaloninti Bižu mūvėjo juodas kelnaites. Jis ėmė lėtai jas traukti žemyn ir pusiaukelėje sustojo pasižiūrėti į pasirodžiusį dramblio kaulo spalvos kūną, dalį užpakalio, į viršutinę dalį slėnio su duobutėmis. Ten pradėjo bučiuoti slysdamas liežuviu per pikantišką plyšį ir toliau maudamas kelnaites. Nepaliko nepabučiuoto nė plotelio maudamas per šlaunis, o šilkas per kūną slydo kaip dar viena ranka.

Jai pakėlus vieną koją išsivaduoti iš apatinių, jis aiškiai matė jos lytį. Pabučiavo ją ten, o tada ji pakėlė kitą koją ir abi pasidėjo jam ant pečių.

Jis laikė kelnaites rankoje ir nesiliovė jos bučiuoti, versdamas ją drėkti ir šnopuoti. Tada nusisuko ir panardino veidą į kelnaites, į naktinius marškinius, apsivyniojo kojinėmis varpą, pilvą užsiklojo šilkine suknele. Atrodė, kad drabužiai veikia jį taip pat kaip ranka. Jį apėmė jaudulio konvulsijos.

Bižu vėl mėgino paliesti jo varpą burna, rankomis, bet jis atstūmė. Ji gulėjo nuoga ir išalkusi jam prie šono, stebėdama jo malonumą. Tai kankino ir buvo žiauru. Ji pamėgino bučiuoti jo kūną kitur, bet jis neatsiliepė.

Toliau glamonėjo, bučiavo ir uostė drabužius, kol kūnas ėmė virpėti. Atsigulė ant nugaros ore drebančia varpa – nebuvo kam jos apglėbti, suimti. Nuo galvos iki kojų krečiamas malonumo jis kandžiojo, kramtė kelnaites, visą laiką stačia varpa netoli Bižu burnos, tačiau jai neprieinama. Galiausiai varpa smarkiai sutrūkčiojo ir ant jos viršūnės pasirodžius baltai putai Bižu metėsi viršun surinkti paskutinių čiurkšlių.

Vieną popietę, kai Bižu buvo su afrikiečiu ir suprato, kad neįmanoma patraukti jo geismo savo kūnu, suirzusi pasakė:

– Klausyk, mano vulva baigia pernokti nuo nuolatinių tavo bučinių ir kandžiojimų; patrauk už lūpų kaip už spenelių. Jos pailgės.

Jis nykščiu ir smiliumi suėmė lūpas ir ėmė jas žiūrinėti. Praskleidė jas kaip gėlės žiedlapius ir pasakė:

– Galima jas perverti ir įsegti įvėres, kaip pas mus Afrikoje. Noriu tau tai padaryti.

Jis toliau žaidė su vulva. Nuo prisilietimo ji sustandėjo, ir jis pamatė, kaip kraštuose pasirodo drėgmė, nelyginant švelni kokios bangelės puta. Susijaudino. Palietė varpos galu. Tačiau neįėjo. Jį apsėdo mintis pradurti lūpas kaip ausų spenelius ir pakabinti nedidukę auksinę įvėrę, kaip matydavo darant savo šalies moteris.

Bižu netikėjo, kad jis kalba nuoširdžiai. Ji mėgavosi jo dėmesingumu. Bet tada jis atsistojo ir nuėjo atsinešti adatos, Bižu atmušė jį ir pabėgo.

Ji liko be meilužio. Baskas nesiliovė jos erzinti ir sužadindavo didžiulį troškimą keršyti. Ji būdavo laiminga tik jį apgaudinėdama.

Vaikštinėjo gatvėmis ir dažnai lankydavosi kavinėse, jautėsi išalkusi ir smalsi; norėjo kažko naujo, kažko, ko nebuvo patyrusi. Sėdėdavo kavinėse ir atsisakydavo kvietimų.

Vieną vakarą lipo laiptais žemyn į krantinę prie upės. Šią miesto dalį tik blausiai apšvietė gatvių žibintai virš galvos. Eismo triukšmo beveik nesigirdėjo.

Prisišvartavusios baržos buvo be šviesų, jų gyventojai šią

nakties valandą miegojo. Ji priėjo prie žemos akmeninės sienutės ir stabtelėjo pasižiūrėti į upę. Atsirėmusi pasilenkė susižavėjusi ant vandens atsispindinčiomis šviesomis. Tada išgirdo keisčiausią balsą, kalbantį į ausį, balsą, kuris akimirksniu ją apžavėjo.

Jis pasakė:

– Maldauju, nejudėk. Aš tavęs neįskaudinsiu. Tik stovėk, kur stovi.

Balsas buvo toks žemas, sodrus, grynas, jog ji pakluso, tik pasuko galvą. Pamatė už savęs stovintį aukštą, gražų, gerai apsirengusį vyrą. Blausioje šviesoje jis šypsojosi draugiškai, nuginkluojamai, galantiškai.

Tada ir jis atsirėmė į sieną ir pasakė:

– Pamatyti tave čia šitaip buvo vienas iš mano gyvenimo apsėdimų. Tu nežinai, kaip gražiai atrodai su prie sienos prispaustomis krūtimis, iš užpakalio trumpa suknele. Kokias gražias turi kojas.

– Bet tu turbūt turi daug draugių, – šypsodamasi pasakė Bižu.

– Nė vienos, kurios būčiau šitaip norėjęs, kaip noriu tavęs. Tik maldauju, nejudėk.

Bižu tapo įdomu. Nepažįstamojo balsas ją žavėjo ir svaigindamas laikė greta. Ji pajuto jo ranką, švelniai slystančią per kojį ir po suknele.

Glostydamas jis pasakė:

– Vieną dieną žiūrėjau, kaip žaidžia du šunys. Kalaitė įnikusi graužė surastą kaulą, o patinėlis pasinaudojo proga prisiartinti prie jos iš užpakalio. Man buvo keturiolika. Juos stebėdamas nepaprastai susijaudinau. Tai buvo pirma

mano matyta seksualinė scena ir aš išgyvenau pirmą lytinį susijaudinimą. Nuo tada tik kaip tu pasilenkusi moteris gali sužadinti man geismą.

Jo ranka nesiliovė glostiusi. Jis šiek tiek prie jos prisispaudė ir matydamas, kad ji leidžiasi, užėjo už jos tarsi norėdamas uždengti savo kūnu. Bižu staiga išsigando ir mėgino ištrūkti iš jo glėbio. Tačiau vyras buvo galingas. Ji jau buvo po juo ir jam teliko palenkti jos kūną dar labiau. Jis jėga palenkė jos galvą ir pečius prie sienos ir pakėlė sijoną.

Bižu ir vėl nevilkėjo apatinių drabužių. Vyras aiktelėjo. Ėmė murmėti geismingus žodžius, kurie ją ramino, bet toliau laikė ją palenktą visą savo paslaugoms. Ji jautė jį užpakaliu, tačiau jis jos neėmė. Tiesiog spaudėsi taip stipriai, kiek tik galėjo. Ji jautė abiejų jo kojų jėgą, girdėjo apsiaučiantį balsą, bet tik tiek. Tada pajuto prie kūno kažką minkšta ir šilta, kažką, kas neįsiskverbė į ją. Akimirką ją padengė šilta sperma. Vyras paliko ją ir nubėgo.

Leila pasiėmė Bižu pajodinėti žirgais Bulonės miške. Leila ant žirgo atrodė labai gražiai, liekna, vyriška ir didinga. Bižu atrodė prabangiau, tačiau jos laikysena buvo menkesnė.

Jodinėti Bulonės miške buvo smagu. Jos prasilenkė su elegantiškais žmonėmis, paskui jojo ilgomis, medžiais apribotomis kelio atkarpomis. Kartais prijodavo kavines, kur galima būdavo pailsėti ir pavalgyti.

Buvo pavasaris. Bižu nuėjo į kelias jojimo pamokas ir dabar pirmą kartą jodinėjo pati. Jos jojo pamažu visą laiką kalbėdamosi. Tada Leila pasileido šuoliais, o Bižu jai įkandin. Kurį laiką pašuoliavusios ėmė joti lėčiau. Jų veidai įraudo.

Bižu jautė malonų dilgčiojimą tarp kojų ir šilumą ant sėdmenų. Spėliojo, ar Leila jaučia tą patį. Dar po pusvalandžio jodinėjimo jos susijaudinimas sustiprėjo. Akys spindėjo, lūpos sudrėko. Leila pažvelgė į ją žavėdamasi.

– Tau tinka jodinėti, – pasakė.

Rankoje su karališku pasitikėjimu ji laikė rimbą. Pirštinės standžiai apgulė jos ilgus pirštus. Ji vilkėjo vyriškus marškinius su rankogalių sąsagomis. Jos jojimo būdas išryškino liemens, krūtų ir sėdmenų kontūrus. Bižu savo drabužius pripildė dosniau. Jos krūtys buvo aukštai ir provokuojamai kilo į viršų. Plaukai palaidi plaikstėsi vėjyje.

Tačiau, ak, tas karštis ant sėdmenų ir tarp kojų – atrodė tarsi prityręs masažuotojas ją ištrynė alkoholiu ar vynu ir lengvai patapšnojo. Kaskart pakildama ir nusileisdama balne ji jautė saldų dilgčiojimą. Leilai patiko joti jai iš paskos ir žiūrėti, kaip ant žirgo juda jos figūra. Ne visai įgudusi Bižu balne pasilenkė į priekį ir atkišo sėdmenis, apvalius ir jojimo kelnių aptemptus, ir gražias kojas.

Arkliai sušilo ir apsiputojo. Nuo jų sklido stiprus kvapas ir gėrėsi į abiejų moterų drabužius. Leilos kūnas, atrodė, palengvėjo. Ji nervingai laikė rimbą. Jodvi vėl šuoliavo, dabar greta viena kitos, pusiau praviromis burnomis, vėjo gairinamais veidais. Kojomis tvirtai laikydamasi už žirgo šonų Bižu prisiminė, kaip kartą jojo ant Basko pilvo. O paskui atsistojo pėdomis jam ant krūtinės ir genitalijomis tiesiai jo regos linijoje, o jis ją laikė taip ganydamas akis. Kitą kartą jis rankomis ir kojomis klūpojo ant grindų, o ji jojo jam ant nugaros ir stengėsi įskaudinti keliais spausdama jam šonus. Nervingai juokdamasis jis ją ragino. Jos keliai buvo tokie

pat stiprūs kaip žirgus jodinančio vyro, ir Baskas išgyveno tokį susijaudinimą, kad ropojo po visą kambarį su nutįsusia varpa.

Kartais Leilos žirgas pakeldavo uodegą greitai šuoliuodamas ir smarkiai plakdavo save plaikstydamasis saulėje žvilgančiais ašutais. Pasiekusios pačią miško gilumą moterys sustojo ir nusėdo. Nuvedė arklius į samanotą kampelį ir atsisėdo pailsėti. Užsirūkė; Leila tebelaikė rankoje jojimo rimbą.

Bižu pasakė:

– Mano sėdmenys nuo jojimo tiesiog degte dega.

– Leisk pažiūrėti, – pasakė Leila. – Pirmą kartą mums nederėjo taip ilgai joti. Leisk pažiūrėti, kaip atrodo.

Bižu lėtai atsisegė diržą, atsisagstė kelnes ir kiek nuleidusi pasisuko parodyti Leilai.

Leila atsiklaupė ir pasakė:

– Leisk pažiūrėti, – pabaigė mauti kelnes ir visai atidengė sėdmenis. Palietė Bižu. – Skauda? – paklausė.

– Neskauda. Tik šilta, tarsi jie sviltų.

Leila delnais suėmė apvalius sėdmenis.

– Vargšeliai, – pasakė. – Ar čia skauda? – jos ranka nuslydo giliau į kelnes, giliau tarp kojų.

– Ten šilta ir svyla, – atsakė Bižu.

– Nusimauk kelnes, ir atvės, – pasakė Leila nutraukdama jas dar žemiau ir laikydama Bižu sau ant kelių. – Kokia graži tavo oda, Bižu. Ji sugeria šviesą ir švyti. Tegul oras ten tave atvėsina.

Ji toliau glostė Bižu odą tarp kojų tarsi kačiuką. Kur tik kelnės vėl viską uždengdavo, ji patraukdavo jas šalin.

– Vis tiek svyla, – tarė Bižu nejudėdama.

– Jei ir toliau svyla, mums reikėtų išmėginti kai ką kita, – pasakė Leila.

– Daryk su manimi, ką nori, – atsiliepė Bižu.

Leila pakėlė rimbą ir pliaukštelėjo. Iš pradžių ne per smarkiai.

Bižu pasakė:

– Šitaip dar labiau kaitina.

– Noriu, kad tu įkaistum, Bižu, noriu, kad tau ten būtų karšta, kiek tik gali pakelti.

Bižu nesujudėjo. Leila vėl pasinaudojo rimbu, šį kartą paliko raudoną dryžį.

Bižu pasakė:

– O, kaip šilta, Leila.

– Noriu, kad tu tenai degtum, – pasakė Leila, – kol smarkiau degti nebegalėsi, daugiau nebepakelsi. Tada ten pabučiuosiu.

Ji vėl sudavė, ir Bižu nesujudėjo. Sudavė smarkiau.

Bižu pasakė:

– Ten taip karšta, Leila, bučiuok.

Leila pasilenkė ir pabučiavo vienu ilgu bučiniu ten, kur sėdmenys slėniu leidosi į lyties dalis. Tada dar kartą sudavė Bižu. Ir dar kartą. Bižu sutraukė sėdmenis tarsi iš skausmo, tačiau ji jautė deginantį malonumą.

– Suduok smarkiau, – paprašė Leilos.

Leila pakluso. Paskui paklausė:

– Ar nori tą patį padaryti man?

– Taip, – tarė Bižu stodamasi, tačiau kelnių neapsimovė. Atsisėdo ant vėsių samanų, pasiguldė Leilą ant kelių, atsagstė kelnes ir ėmė plakti rimbu, iš pradžių švelniai, paskui smar-

kiau, kol Leila nuo kiekvieno smūgio susitraukdavo ir atsipalaiduodavo. Jos sėdmenys paraudo ir karštai užsiliepsnojo.

Ji tarė:

– Nusirenkim drabužius ir sėskim ant žirgo kartu.

Jodvi nusirengė drabužius ir abi sėdo ant vieno žirgo. Balnas buvo šiltas. Jodvi puikiai derėjo; Leila iš už nugaros rankas uždėjo Bižu ant krūtų ir bučiavo jos pečius. Jos pajojėjo tokia padėtimi, nuo kiekvieno žirgo judesio balnas trynė joms genitalijas. Leila kandžiojo Bižu petį, o Bižu kartkartėmis atsisukdavo ir krimstelėdavo Leilai spenelį. Jos grįžo prie savo samanų patalo ir ėmė rengtis drabužius.

Prieš Bižu apsimaunant kelnes Leila sustabdė ją ir pabučiavo jos varputę; bet Bižu tejautė, kaip svyla sėdmenys, ir maldavo Leilą padaryti tam galą.

Leila paglamonėjo jos sėdmenis, o paskui vėl pasinaudojo rimbu, plakė smarkiai, ir Bižu nuo smūgių susitraukdavo. Leila viena ranka praskyrė sėdmenis, kad rimbas kristų tarp jų prie jautrios angos, ir Bižu suriko. Leila plakė ir plakė, kol Bižu suėmė konvulsijos.

Tada Bižu apsisuko ir smarkiai sudavė Leilai, supykusi, kad buvo taip įaudrinta ir vis tiek nepatenkinta, deganti ir negalinti tam jutimui padaryti galo. Kaskart suduodama pati jautė plakimą tarp kojų, tarsi imtų Leilą, skverbtųsi į ją. Abi nusiplakusios iki raudonumo ir įtūžio puolė vieną kitą rankomis ir liežuviais, kol išgavo visišką savo malonumo spindulingumą.

Jie suplanavo visi važiuoti į iškylą: Elena, jos meilužis Pjeras, Bižu ir Baskas, Leila ir afrikietis.

Jie iškeliavo į vieną vietą už Paryžiaus. Pavalgė restorane prie Senos. Tada palikę automobilį paunksmėje pėsti leidosi į mišką. Iš pradžių ėjo pulku, paskui Elena atsiliko su afrikiečiu. Staiga nutarė įlipti į medį. Afrikietis juokėsi manydamas, kad ji negalės to padaryti.

Bet Elena žinojo kaip. Labai mikliai užkėlė vieną koją ant pirmos žemos šakos ir užlipo. Afrikietis sustojo medžio papėdėje ir ją stebėjo. Žiūrėdamas į viršų žvelgė jai po sijonu. Ji mūvėjo blyškiai rožinius apatinius, glaudžiai prigludusius ir trumpus, tad lipant buvo matyti beveik visos kojos ir šlaunys. Afrikietis stovėjo tenai juokdamasis ir kibindamas ją ir jam prasidėjo erekcija.

Elena sėdėjo gana aukštai. Afrikietis negalėjo jos pasiekti, nes buvo per didelis ir per sunkus lipti ant pirmos šakos. Tegalėjo sėdėti ir stebėti ją, jausdamas, kaip erekcija stiprėja.

Jis paklausė:

– Kokią dovaną šiandien man padarysi?

– Tokią, – atsiliepė Elena ir numetė kelis kaštainius.

Sėdėjo ant šakos mosuodama kojomis.

Tada jos ieškodami grįžo Baskas su Bižu. Bižu kilo pavydas pamačius, kaip abu vyrai žiūri į Eleną, ji puolė ant žolės ir pasakė:

– Kažkas ropoja man per drabužius. Aš bijau.

Abu vyrai prisiartino prie jos. Iš pradžių ji parodė nugarą, ir Baskas pakišo ranką po suknele. Tada pasiskundė jaučianti priešakyje, ir afrikietis pakišęs ranką po suknele ėmė ieškoti žemiau krūtų. Paskui iš tikrųjų Bižu pajuto, kad kažkas tikrai rėplioja jai per pilvą, ir šį kartą ėmė purtytis ir voliotis po žolę.

Abu vyrai stengėsi jai padėti. Pakėlė sijoną ir ėmė ieškoti. Ji vilkėjo atlasinius apatinius, kurie dengė ją visą. Pati vienąme šone atkabino kabliukus Baskui, kuris visų akyse turėjo daugiau teisių ieškoti po slaptas jos vietas. Tai sujaudino afrikietį. Jis apvertė Bižu gana šiurkščiai ir ėmė pliaukšėti per jos kūną sakydamas:

– Užmušiu tai, kad ir kas ten būtų.

Baskas irgi čiupinėjo visą Bižu.

– Tau teks nusirengti, – galop pasakė jis. – Daugiau nėra ką daryti.

Abu jai gulinčiai ant žolės padėjo nusirengti. Elena stebėjo iš medžio ir jautė, kaip pati šyla ir tvinkčioja norėdama, kad taip būtų elgiamasi su ja. Nurengta Bižu puolė ieškoti sau tarp kojų ir gaktos plaukuose ir nieko neradusi ėmė rengtis apatinius. Bet afrikietis dar nenorėjo matyti jos apsirengusios. Pakėlė kažkokį nežalingą mažą vabzdį ir paleido ant Bižu kūno. Tas nuropojo per kojų, ir Bižu ėmusi raičiotis stengėsi jo nusikratyti nenorėdama prisiliesti pirštais.

– Nuimk jį, nuimk! – šaukė ji voliodamasi gražiu kūnu po žolę ir atkišdama tą kūno dalį, ant kurios vabzdys užropodavo. Bet nė vienas iš vyrų nenorėjo jos gelbėti. Baskas pasiėmė šakelę ir ėmė vaikyti vabzdį. Afrikietis pasiėmė kitą šakelę. Pliaukštelėjimai nebuvo skausmingi, tik kuteno ir šiek tiek gėlė.

Tada afrikietis prisiminė Eleną ir grįžo prie medžio.

– Lipk žemyn, – pasakė. – Aš tau padėsiu. Gali statyti pėdą man ant peties.

– Nelipsiu, – pasakė Elena.

Afrikietis išprašė. Ji ėmė lipti žemyn ir jau siekė žemiau-

sią šaką, kai afrikietis čiupo jos koją ir pasidėjo ant peties. Tada ji paslydo ir krito kojomis apsikabinusi jo kaklą lytimi priešais veidą. Afrikietis apimtas ekstazės kvėpė jos aromatą ir laikė tvirtų savo rankų gniaužtuose. Per suknelę užuodė ir jautė jos lytį, nepaleisdamas kando į drabužius ir laikė už kojų. Ji spurdėjo norėdama ištrūkti, spardėsi ir mušė jam per nugarą.

Tada pasirodė jos meilužis, įtūžęs, pasišiaušusiais plaukais, nes pamatė, kaip ji buvo pagauta. Bergždžiai ji stengėsi jam paaiškinti, kad afrikietis ją pagavo, nes ji lipdama žemyn nuslydo. Jis tebepyko trokšdamas atsikeršyti. Pamatęs porą ant žolės mėgino prisidėti, tačiau Baskas niekam neleisdavo Bižu paliesti. Jis nesiliovė jos čaižęs šakele.

Jai ten begulint tarp medžių pasirodė didelis šuo ir pribėgo artyn. Ėmė ją uostinėti su akivaizdžiu malonumu. Bižu sukliko ir šoko keltis. Bet milžiniškas šuo kaip įkaltas stovėjo virš jos ir stengėsi įkišti nosį tarp kojų.

Tada Baskas žiauria akių išraiška Elenos meilužiui parodė ženklą. Pjeras suprato. Jie prispaudė Bižu rankas ir kojas ir leido šuniui uostinėti iki tos vietos, kurią norėjo pauostyti. Ir tas ėmė su malonumu laižyti aksominį apatinį toje pačioje vietoje, kur mielai būtų palaižęs ir vyras.

Baskas atleido jos apatinius ir leido šuniui išlaižyti ją kruopščiai ir tvarkingai. Jo liežuvis buvo šiurkštus, šiurkštesnis už vyro, ilgas ir stiprus. Jis laižė vis uoliau, o trys vyrai stebėjo.

Elena ir Leila taip pat jautėsi tarsi būtų šuns laižomos. Ėmė nebenustygti. Visos žiūrėjo spėliodamos, ar Bižu jaučia kokį malonumą.

Iš pradžių ji buvo persigandusi ir smarkiai blaškėsi. Paskui pavargo tuščiai muistytis ir žalotis taip stipriai vyrų laikomus riešus ir kulkšnis. Šuo buvo gražus, didele gauruota galva ir švariu liežuviu.

Saulė apšvietė Bižu gaktos plaukus, ir šie atrodė kaip brokatas. Jos lytis žvilgėjo nuo drėgmės, bet niekas nežinojo, ar nuo šuns liežuvio, ar iš malonumo. Kai jos pasipriešinimas ėmė silpti, Baskui pašoko pavydas, jis nuspyrė šunį ir ją išlaisvino.

Atėjo laikas, kai Baskas pavargo nuo Bižu ir ją metė. Bižu taip priprato prie jo fantazijų ir žiaurių žaidimų, ypač tada, kai jis sugalvodavo laikyti ją suraišiotą ir bejėgę ir daryti jai visokiausius dalykus, kad ištisus mėnesius negalėjo džiaugtis naujai atrasta laisve ar užmegzti santykių su jokiais kitais vyrais. Negalėjo mėgautis ir moterimis.

Mėgino pozuoti, bet jai jau nebepatiko rodyti savo kūną ar būti stebimai ir studentų geidžiamai. Ji visą dieną klaidžiodavo pati sau viena, vėl vaikštinėdama gatvėmis.

Kita vertus, Baskas vėl ėmė pasiduoti savo senajam apsėdimui.

Jis gimė pasiturinčioje šeimoje ir buvo septyniolikos, kai šeima jaunesnei sesutei pasamdė prancūzę guvernantę. Toji moteris buvo žema, apvali ir visada koketiškai apsirengusi. Avėjo lakuotus aulinukus ir mūvėjo peršviečiamas juodas kojines. Jos pėda buvo mažutė, smarkiai išlenkta ir smaili.

Baskas buvo dailus vaikinukas ir krito prancūzei guvernantei į akį. Jie su jaunesniąja sesute eidavo kartu pasivaikš-

čioti. Seseriai stebint tarp jųdviejų galėjo vykti ne kažin kas, nebent jie pasikeisdavo ilgais ieškančiais žvilgsniais. Guvernantė prie lūpų kampo turėjo nedidelį apgamėlį. Vieną dieną jis pasakė jai komplimentą dėl jo.

Ji atsakė:

– Turiu ir kitą ten, kur tu negali nė įsivaizduoti ir niekada nepamatysi.

Vaikinas stengėsi įsivaizduoti, kur galėtų slypėti kitas apgamėlis. Stengėsi vaizduotis prancūzę guvernantę nuogą. Kur apgamėlis? Buvo matęs tik nuogų moterų paveikslus. Turėjo atviruką su šokėja trumpu plunksnų sijonėliu. Kai į sijoną papūsdavo, jis pakildavo ir moteris apsinuogindavo. Viena jos koja pakelta aukštai kaip balerinos, ir Baskas galėdavo matyti, ką ji turi.

Tą dieną vos parėjęs namo pasiėmė atviruką ir pūstelėjo. Įsivaizdavo, kad mato guvernantės kūną, putlias, pilnas krūtis. Paskui pieštuku nupiešė jai mažą apgamėlį tarp kojų. Tada jau visiškai įsiaudrino ir panoro pamatyti guvernantę nuogą bet kokia kaina. Tačiau didelės Basko šeimos apsuptyje jie turėjo būti atsargūs. Visada kas nors būdavo ant laiptų ir kiekviename kambaryje.

Kitą dieną per pasivaikščiojimą ji davė jam nosinaitę. Grįžęs į savo kambarį krito ant lovos ir užsidengė burną nosinaite. Galėjo užuosti jos kūno kvapą. Ji laikė ją rankoje karštą dieną ir ši sugėrė jos prakaitą. Kvapas buvo toks gyvas ir taip smarkiai jį paveikė, kad kitą kartą jau būtų žinojęs, ką reiškia pajusti nerimą tarp kojų. Pamatė, kad pasireiškė erekcija, kuri iki tol ištikdavo tik per miegus.

Kitą dieną ji davė jam kažką suvyniojusi į popierių. Jis

įsidėjo į kišenę ir po pasivaikščiojimo nuėjęs tiesiai į savo kambarį išvyniojo paketą. Jame buvo kūno spalvos kelnaitės nėriniuotais kraštais. Ji jas mūvėjo. Jos irgi kvepėjo tuo kūnu. Vaikinas įsikniaubė į jas veidu ir išgyveno pašėlusį malonumą. Įsivaizdavo pats numaunantis kelnaites nuo jos kūno. Jausmas buvo toks gyvas, kad vėl įvyko erekcija. Nesiliaudamas bučiuoti kelnaičių ėmė save liesti. Paskui patrynė jomis varpą. Šilko prisilietimas sukėlė transą. Jam regėjosi, kad liečia jos kūną, galbūt tą pačią vietą, kur įsivaizdavo slypintį apgamėlį. Staiga jam prasidėjo ejakuliacija, pirmoji, su pasimėgavimo, privertusio raičiotis ant lovos, spazmu.

Kitą dieną ji davė jam dar vieną paketą. Jame buvo liemenėlė. Jis pakartojo apeigas. Spėliojo, ką dar duos, kas sujaudins jį iki tokio malonumo.

Šį kartą buvo didelis paketas. Pabudo ir sesers smalsumas.

– Čia tik knygos, – pasakė guvernantė, – nieko tau įdomaus.

Baskas nuskubėjo į savo kambarį. Rado jos įdėtą nedidelį juodą korsetą nėriniuotais krašteliais ir jos kūno atspaudais. Nėriniai buvo nusidėvėję nuo dažno renginėjimosi. Baskas vėl susijaudino. Šį kartą nusirengė drabužius ir užsitempė korsetą. Patraukė už raištelių, kaip matydavo darančią motiną. Pasijuto suspaustas ir jam suskaudo, tačiau jis mėgavosi skausmu. Įsivaizdavo, kad guvernantė jį laiko ir spaudžia savo rankomis, jog net dusina. Atpalaidavęs raištelius įsivaizdavo išvaduojantis jos kūną, kad galėtų pamatyti nuogą. Jį vėl apėmė įkarštis, persekiojo visokiausi vaizdiniai – guvernantės liemuo, klubai, šlaunys.

Nakčiai jis pasiėmė visus jos drabužius su savimi į lovą ir ant jų užmigo, prisispaudęs varpa nelyginant prie jos kūno. Sapnavo ją. Varpos galiukas nuolat buvo drėgnas. Ryte po akimis juodavo ratilai.

Ji davė jam porą savo kojinių. Paskui porą juodų lakuotų aulinukų. Jis pasidėjo viską ant lovos. Atsigulė nuogas tarp visų jos reikmenų stengdamasis susikurti jos buvimą, ilgėdamasis jos. Batai atrodė tokie gyvi. Jam net pasirodė, kad ji įžengė į kambarį ir vaikšto ant jo lovos. Pastatė apžiūrėti juos sau tarp kojų. Atrodė, tarsi ji ketina užlipti ant jo kūno savo žaviomis smailiomis pėdutėmis, sutraiškyti. Tokia mintis sužadino. Jis ėmė drebėti. Prisitraukė batus arčiau kūno. Tada vieną pastatė gana arti, kad liestų varpos galiuką. Įsiaudrino taip smarkiai, kad ejakuliuodamas apliejo visą blizgančią odą.

Vis dėlto viskas virto kažkokia kankyne. Jis ėmėsi rašyti guvernantei laiškus, maldaudamas naktį ateiti į jo kambarį. Ji skaitydavo juos su malonumu tiesiog jo akivaizdoje žybsinčiomis tamsiomis akimis, tačiau savo pareigomis nerizikavo.

Tada vieną dieną ją iškvietė namo dėl tėvo ligos. Vaikinas daugiau niekada jos nematė. Liko kankinamai jos išalkęs, persekiojamas jos drabužių.

Vieną dieną jis supakavo visus drabužius ir nuėjo į viešnamį. Rado moterį, fiziškai panašią į guvernantę. Liepė apsirengti guvernantės drabužiais. Stebėjo, kaip ji raišiojasi korsetą, pakeliantį jos krūtis ir nuleidžiantį sėdmenis; stebėjo, kaip segasi liemenėlę ir įsliuogia į kelnaites. Tada paprašė apsimauti kojines ir apsiauti aulinukus.

Jis susijaudino nežmoniškai. Trynėsi į moterį. Išsitiesė jai po kojomis ir maldavo paliesti aulinuko nosimi. Pirmiausia ji palietė jo krūtinę, paskui pilvą, tada varpos galiuką. Tai privertė jį aistringai liuoktelėti, ir jis įsivaizdavo, kad jį liečia guvernantė.

Jis bučiavo apatinius ir pamėgino užvaldyti merginą, bet vos tik ji praskėtė jam savo kojas, jo geismas užgeso – o kur-gi mažasis apgamėlis?

Pjeras

Būdamas jaunas Pjeras vieną ankstyvą rytą patraukė į krantinę. Kurį laiką eidamas palei upę staiga sustojo pamatęs, kaip vyras stengiasi iš upės iškelti nuogą kūną ant vienos iš baržų denio. Kūnas užkliuvo už inkaro grandinės. Pjeras puolė vyrui padėti. Abiem pavyko užkelti kūną ant denio.

Tada vyras atsigręžęs į Pjerą pasakė:

– Palaukite, kol pakviesiu policiją, – ir nubėgo.

Saulė dar tik pradėjo kilti ir palietė nuogą kūną rožiniu atšvaitu. Pjeras pamatė, kad tai ne šiaip moteris, bet labai graži moteris. Jos ilgi plaukai buvo prilipę ant pečių ir pilnų apvalių krūtų. Glotni auksinė oda blizgėjo. Jis niekad dar nebuvo matęs gražesnio kūno, švariai vandens nuprausto, apnuogintais mielais švelniais kontūrais.

Žiūrėjo į ją susižavėjęs. Saulė ją išdžiovino. Jis palietė ją. Tebebuvo šilta, tikriausiai mirusi visiškai neseniai. Paklausė širdies. Neplakė. Krūtis tarsi prilipo prie rankos.

Jis sudrebėjo, paskui pasilenkė ir pabučiavo krūtį. Po lūpomis ji buvo stangri ir švelni tarsi gyva. Ūmiai jis pajuto didžiulį seksualinį potraukį. Toliau bučiavo moterį. Pravėrė lūpas. Vos taip padarė, tarp jų prasisunkė truputis vandens, pasirodė visai kaip seilės. Atrodė, kad jeigu užtenkamai ilgai bučiuos, ji atgis. Jo lūpų karštis persidavė jos lūpoms. Bučia-

vo jos burną, spenelius, kaklą, pilvą, o tada burna nusileido iki šlapių garbanotų gaktos plaukų. Tarsi būtų bučiavęs po vandeniu.

Ji gulėjo išsitiesusi, kiek praskėstomis kojomis, prie šonų padėtomis rankomis. Saulė nuauksino odą, o plaukai atrodė kaip jūros žolės.

Kaip jam patiko šitaip gulintis kūnas, apnuogintas ir bejėgis. Kaip jam patiko užmerktos akys ir kiek praviros lūpos. Tas kūnas buvo rasos, šlapių gėlių, šlapių lapų, ankstyvo ryto žolės skonio. Oda po pirštais – kaip aksomas. Jam patiko jos pasyvumas ir tylumas.

Jis pasijuto užsiliepsnojęs, įsitempęs. Galiausiai krito ant jos ir, kai ėmė į ją skverbtis, iš tarpkojo plūstelėjo vanduo, tarsi jis būtų mylėjęsis su najade. Jo judesiai privertė jos kūną banguoti. Jis toliau stūmėsi į ją, su kiekvienu judesiu laukdamas atsako, tačiau kūnas tejudėjo vienu ritmu su juo.

Dabar jis įsibaimino, kad atbėgs vyras su policija. Pamėgino paskubėti ir pasitenkinti, bet negalėjo. Dar niekada taip ilgai neužtruko. Vėsios ir šlapios įsčios, pasyvumas jo mėgavimąsi pailgino – tačiau jis negalėjo baigti.

Judėjo desperatiškai norėdamas atsikratyti šios kančios, įšvirkšti šilto savo skysčio į jos šaltą kūną. O, kaip jis norėjo baigti tą akimirką bučiuodamas jos krūtis ir paklaikęs stūmė savo lytį joje, tačiau vis tiek negalėjo baigti. Taip vyras su policininku jį čia ir atras gulintį ant mirusios moters kūno.

Galop pakėlė jos kūną nuo liemens, pritraukdamas ją prie savo varpos ir smarkiai spausdamasis į ją. Tada visur aplinkui išgirdo šauksmus ir tą pačią akimirką pasijuto sprogstantis joje. Ištraukė, metė kūną ir pabėgo.

Ta moteris persekiojo jį ištisas dienas. Jis negalėdavo maudytis po dušu neprisimindamas, kaip čiuopė šlapią odą, ir matė, kaip ji švytėjo aušroje. Daugiau niekada nepamatys tokio gražaus kūno. Negalėdavo klausytis lietaus neprisimindamas, kaip vanduo tekėjo jai tarp kojų ir iš burnos ir kokia ji švelni bei glotni.

Jis jautė, kad turi bėgti iš miesto. Po kelių dienų atsidūrė žvejų kaimelyje ir atsimušė į eilę pigiai pastatydintų dailininkų studijų. Vieną išsinuomojo. Galėjo per sienas viską girdėti. Studijų eilės viduryje greta Pjero buvo viešasis tualetas. Kai jis atsigulęs stengėsi užmigti, staiga tarp sienos lentų pamatė plonytį šviesos ruoželį. Pridėjo akį prie plyšio ir pamatė priešais klozetą stovintį viena ranka į sieną atsirėmusį maždaug penkiolikmetį vaikiną.

Jis buvo kiek žemyn nusimovęs kelnes ir praskyręs marškinius, garbanotą galvą palenkęs virš to, ką darė. Dešinėje rankoje atsargiai čiupinėjo savo jauną lytį. Kartkartėmis paspausdavo tvirčiau, ir konvulsija sukrėsdavo kūną. Blausioje šviesoje su savo garbanotais plaukais ir jaunu blyškiu kūnu atrodė beveik kaip angelas, jei dešinėje rankoje nebūtų laikęs savo lyties.

Nuo sienos, kur buvo atsirėmęs, nuleido kitą ranką, labai tvirtai suėmė kapšelį ir toliau maitojo, spaudė ir maigė varpą. Ji sukietėjo nesmarkiai. Jis išgyveno malonumą, tačiau negalėjo pasiekti orgazmo. Buvo nusivylęs. Išmėgino visus pirštų ir plaštakos judesius. Jau liūdnai laikė suglebusią varpą. Svėrė ją, svarstė, paskui uždengė kelnėmis, užsisagstė marškinius ir išėjo.

Pjeras visiškai išsibudino. Jį vėl persekiojo prisiminimai

apie paskendusią moterį, dabar susipynę su žaidžiančio su savimi jauno vaikino vaizdiniais. Gulėjo, pašoko, kai tualete užsidegė šviesa. Pjeras negalėjo atsispirti nepažiūrėjęs. Ten sėdėjo maždaug penkiasdešimtmetė moteris, didžiulė, stambi, plačiu veidu ir godžia burna bei akimis.

Tik ji atsisėdo, kai kažkas paklebeno duris. Užuot nuvariusį jį, ji jas atidarė. Ir pasirodė jau matytas vaikinukas. Jis nustebo, kad durys atsivėrė. Senoji moteris nepasitraukė nuo sėdynės, bet šypsodamasi įsitempė jį vidun ir uždarė duris.

– Koks tu mielas berniukas, – pasakė ji. – Tu jau tikrai turi turėti draugužę, ką? Turbūt jau tikrai turėjai šiokių tokių malonumų su moterimis?

– Ne, – droviai atsakė vaikinas.

Ji kalbėjo su juo lengvai, nelyginant jiedu būtų susitikę gatvėje. Jis iš nuostabos neteko amo ir spoksojo į ją. Tegalėjo matyti besišypsančią plačialūpę burną ir užuominą akyse.

– Visai niekada nepatyrei jokio malonumo, mano berniuk, negali to būti?

– Ne, – pasakė vaikinas.

– Ar nežinai kaip? – klausė moteris. – Ar draugai mokykloje tau nepasakojo?

– Pasakojo, – pasakė vaikinas, – mačiau, kaip jie tą daro dešine ranka. Mėginau, bet nieko neįvyko.

Moteris susijuokė.

– Tačiau yra kitas būdas. Niekada negirdėjai apie kitą būdą, tikrai? Niekas tau nieko nesakė? Sakai, kad težinai, kaip tą padaryti dešine ranka? Na, yra kitas būdas, kuris visada suveikia.

Vaikinas įtariai dėbtelėjo į ją. Bet jos šypsena buvo plati, dosni, užtikrinta.

Paties sau skirtos glamonės tikriausiai buvo sukėlusios jam tam tikrą sumaištį, nes jis žengė žingsnį jos link.

– Kokį būdą jūs žinote? – paklausė smalsiai.

Ji nusijuokė.

– Tu tikrai nori sužinoti, a? Ir kas bus, jei tuo pasimėgausi? Jei tau tikrai patiks, ar pažadi dar kartą ateiti su manimi susitikti?

– Pažadu, – pasakė vaikinas.

– Na, tada lipk man ant kelių, šitaip, tiesiog atsiklaupk ant manęs, nebijok. Šitaip.

Jo kūno vidurys buvo kaip tik tame pačiame lygmenyje kaip ir jos didelė burna. Ji mikliai atsegiojo jo kelnes ir išėmė mažą varpą. Vaikinas stebėjo su nuostaba, kai ji paėmė ją į burną.

Tada, kai jos liežuvis ėmė judėti, o mažutė varpa didėti, vaikiną apėmė toks malonumas, kad jis užkrito jai ant peties ir leido suimti į burną visą varpą iki gaktos plaukų. Tai, ką jis jautė, audrino kur kas labiau, negu jo paties pastangos save patenkinti. Dabar Pjeras tegalėjo matyti didelę storalūpę burną, dorojančią gležną varpą, kartkartėmis pusiau paleidžiančią ją iš urvo, o paskui praryjančią tiek, kad visai nebesimatė, išskyrus plaukus aplinkui.

Senoji moteris buvo godi, bet kantri. Vaikiną malonumas išsekino, jis kone alpo jai ant galvos, ir kraujas plūdo jai į veidą. Tačiau ji energingai kramtė ir laižė, kol vaikinas ėmė drebėti. Jai teko abiem rankomis jį suimti arba jis būtų išsprūdęs iš burnos. Jis pradėjo dejuodamas ulbėti kaip koks

burkuojantis paukštis. Ji puolė jį smarkiau, ir tada tai nutiko. Vaikinas ant jos peties kone užmigo nuo išsekimo, ir ji turėjo atsargiai paleisti jį iš didelių savo rankų. Ji tingiai nusišypsojo ir pasišalino.

Gulėdamas Pjeras prisiminė pažįstamą moterį, kuri jau turėjo penkiasdešimt, kai jam tebuvo septyniolika. Ji draugavo su jo motina. Buvo ekscentriška, užsispyrusi ir tebesirengė prieš dešimtį metų madingais drabužiais, o tai reiškė daugybę apatinių sijonų, ankštus korsetus, ilgas ir gausiai nėriniuotas apatines kelnes bei sukneles ilgais sijonais, labai giliomis iškirptėmis ant krūtinės, tad Pjeras galėjo matyti tarp jų nedidelį tarpelį, tamsią šešėliuotą liniją, pradingstančią po nėriniais ir raukinukais.

Ji buvo stuomeninga moteris vešliais rausvais plaukais ir švelnesniais odos plaukeliais. Jos ausys buvo mažos ir subtilios, rankos putlios. Burna itin patraukli: labai raudonos – visiškai natūraliai, labai pilnos ir plačios lūpos ir smulkūs, lygūs dantys, kuriuos ji visada rodydavo tarsi ketindama kam kąsti.

Ji atėjo aplankyti motinos vieną labai lietingą dieną tarnams išėjus. Nukratė plėvele trauktą skėtį, nusikėlė savo reikšmingąją skrybėlaitę ir atsisegė šydą. Stovėdama su šlapia suknele ėmė čiaudėti. Pjero motina gulėjo lovoje dėl gripo. Ji šūktelėjo iš savo kambario:

– Brangioji, nusivilk drabužius, jeigu jie šlapi, o Pjeras išdžiovins juos priešais židinį. Svetainėje yra širma. Gali ten nusirengti, ir Pjeras paduos tau mano kimono.

Pjeras subruzdo akivaizdžiai uoliai. Paėmė iš motinos ki-

mono ir pastatė širmą. Svetainėje židinyje jaukiai liepsnojo skaisti ugnis. Kambaryje buvo šilta ir kvepėjo narcizais, kūpsančiais visose vazose, degančiomis malkomis ir lankytojos santalo kvepalais.

Iš už širmos ji padavė Pjerui suknelę. Ši tebebuvo šilta ir dvelkė jos kūnu. Jis palaikė ją savo rankose ir apsvaigęs pauostė iki pakabindamas ant kėdės priešais liepsną. Tada ji padavė jam didelį, labai išpūstą apatinį sijoną, labai šlapiomis ir purvo prisigėrusiomis palankomis. Prieš pakabindamas prie židinio jis su malonumu pauostė ir jį.

Tuo metu ji nerūpestingai kalbėjo, šypsojosi ir juokėsi nepastebėdama jo susijaudinimo. Numetė jam kitą pasijonį, lengvesnį, šiltą ir dvelkiantį muskusu. Tada droviai susijuokusi numetė jam ilgas nėriniuotas apatines kelnaites. Staiga Pjeras suvokė, kad jos nebuvo šlapios, kad to nereikėjo, kad numetė jam, nes norėjo, ir dabar stovi netoli beveik nuoga už širmos, žinodama, kad jis jaučia jos kūną.

Jai žiūrint į jį per širmos viršų jis galėjo matyti jos pilnus apvalius pečius, švelnius ir švytinčius kaip pagalvėlės. Ji nusijuokė ir šūktelėjo jam:

– Dabar paduok man kimono.

– Ar jūsų kojinės nėra taip pat šlapios? – paklausė Pjeras.

– Taip, iš tikrųjų šlapios. Aš jas nusimaunu.

Ji pasilenkė. Jis galėjo įsivaizduoti, kaip ji atlaisvina keliaraiščius ir nusivynioja kojines. Jis spėliojo, kaip atrodo jos kojos, pėdos. Nebegalėjo susivaldyti ir pastūmė širmą.

Toji nugriuvo ir atidengė jo įsivaizduota padėtimi. Pasilenkusi ji vyniojo žemyn juodas kojines. Visas kūnas spindė-

jo aukso spalva, veido oda buvo švelni. Turėjo ilgą liemenį, pilnas krūtis, buvo plati, tačiau tvirta.

Nukritus širmai ji nesutriko. Pasakė:

– Štai ką padariau maudamasi kojines. Paduok kimono.

Jis artinosi spoksodamas į ją – pirmą savo matomą nuogą moterį, visai tokią pačią kaip paveiksluose, kuriuos apžiūrinėjo muziejuje.

Ji šypsojosi. Tada prisidengė, tarsi nieko nebuvo nutikę, ir nuėjusi prie židinio ištiesė prie šilumos rankas. Pjeras visiškai susijaudino. Jo kūnas degė, tačiau jis dar nežinojo, ką reikia daryti.

Nerūpestingai apsisiautusi kimono ji stengėsi sušilti. Pjeras atsisėdo prie jos kojų ir žiūrėjo į ją šypsodamasis atviru veidu. Jos akys, regis, jį kvietė. Staiga ji praskleidė kimono, suėmė rankomis jo galvą ir padėjo sau ant lyties, kad paliestų burna. Gaktos plaukų garbanėlės palietė jo lūpas ir atėmė protą. Tą pačią akimirką iš tolimo miegamojo ataidėjo motinos balsas:

– Pjerai! Pjerai!

Jis atsitiesė. Motinos draugė suglaudė kimono. Abudu atšlijo drebėdami, degdami, nepasotinti. Draugė nuėjo į motinos kambarį ir atsisėdusi ant lovos kojūgalio ėmė su ja plepėti. Pjeras sėdėjo kartu, neramiai laukdamas, kol moteris pasiruoš rengtis. Popietė, atrodė, nesibaigs. Tada galop ji atsikėlė ir pasakė turinti apsirengti. Tačiau Pjero motina jį užlaikė. Norėjo ko nors atsigerti. Norėjo užtraukti užuolaidas. Davė jam kuo užsiimti, kol draugė apsirengė. Gal atspėjo, kas galėjo nutikti svetainėje? Pjeras lūpomis vos prisilietė prie jos plaukų ir rausvos odos, daugiau nieko.

Draugei išėjus motina kambario prieblandoje kalbėjosi su juo.

– Vargšė Merė Ana, – pasakė ji. – Ar žinai, jaunai jai nutiko siaubingas dalykas. Kai prūsai užpuolė Elzasą-Lotaringiją. Kareiviai ją išprievartavo. Dabar ji neprisileidžia jokio vyro.

Prievartaujamos Merės Anos vaizdinys privertė Pjerą užsiliepsnoti. Jam vos pavyko nuslėpti sumaištį. Merė Ana pasitikėjo jo jaunyste ir nekaltumu. Su juo liovėsi bijoti vyrų. Jis jai buvo kaip vaikas. Tad įsileido jo jauną, švelnų veidą sau tarp kojų.

Tą naktį jis sapnavo, kaip kareiviai plėšia nuo jos drabužius, praskečia kojas, ir pabudo nuo laukinio geismo. Kaip galėtų ją pamatyti? Ar ji leistų jam daryti daugiau, negu tik švelniai bučiuoti lytį, kaip darė pirmiau? Ar ji užsidarė amžiams?

Jis parašė jai laišką. Nusistebėjo gavęs atsakymą. Ji prašė ateiti ir su ja susitikti. Vilkėdama laisvą drabužį pasitiko jį blausiai apšviestame kambaryje. Pirmiausia, ką jis padarė, tai atsiklaupė priešais. Ji nuolaidžiai nusišypsojo.

– Koks tu mielas, – pasakė.

Tada parodė plačią sofą kampe ir išsitiesė ant jos. Jis išsitiesė greta. Drovėjosi ir negalėjo pasijudinti.

Tuomet pajuto, kaip ji mitriai įkišo ranką jam už diržo, įslydo į kelnes, slinko tolyn, arti pilvo, sužadindama kiekvieną kūno plotelį, kurį palietė, praslydo, ant kurio nusileido.

Ranka stabtelėjo prie gaktos plaukų, pažaidė su jais, apsisuko aplink varpą jos nepaliesdama. Tai pradėjo jaudrinti. Jis pamanė, jog palietusi jo varpą nužudys jį malonumu. Jo burna iš netikrumo prasivėrė.

Jos ranka toliau judėjo lėtai, lėtai aplink ir per gaktos plaukus. Pirštas tyrė mažytę vagelę tarp plaukų ir lyties, kur oda buvo lygi, tyrė kiekvieną jautrią jauno vyro vietelę, slydo po varpa, spustelėjo kapšelį.

Galop plaštaka suėmė jo tvinkčiojančią varpą. Ir sukrėtė tokiu didžiuliu malonumu, kad jis atsiduso. Pats ištiesė ranką aklai atsimušdamas į jos drabužius. Ir jis norėjo paliesti jos jutimų šerdį. Rado tarpelį. Palietė gaktos plaukus ir vagelę tarp kojų, Veneros kalnelį, juto švelnų audinį, aptiko drėgmę ir pamerkė į ją pirštą.

Paskui įniršęs mėgino įstumti į ją varpą. Matė, kaip ją puola visi kareiviai. Kraujas mušė jam į galvą. Ji atstūmė jį, neleisdama savęs apimti. Sušnabždėjo į ausį:

–Tik rankomis, – ir atsigulusi atvira toliau glamonėjo jį kelnėse.

Vėl pamėginęs laukine lytimi spaustis prie jos, vėl buvo atstumtas, šį kartą piktai. Jos rankos jį įaudrino, ir jis negalėjo ramiai gulėti.

Ji pasakė:

– Leisiu tau baigti šitaip. Mėgaukis.

Jis gulėjo ramiai ant nugaros mėgaudamasis glamonėmis. Tačiau vos užsimerkė, pamatė virš nuogo jos kūno pasilenkusius kareivius, pamatė jėga praskėstas kojas, angą, varvančią nuo atakų, o tai, ką jautė, priminė įnirtingai alsuojantį kareivių geismą.

Merė Ana staiga užsidengė savo drabužį ir atsistojo. Tapo visiškai šalta. Išsiuntė jį, ir jam daugiau nebuvo leista jos pamatyti.

Keturiasdešimties Pjeras tebebuvo dailus vyras, kurio populiarumas tarp moterų ir ilga, dabar nutrūkusi draugystė su Elena nedidelėje provincijos vietovėje, kur jis apsistojo, davė daug peno vietos žmonių kalboms. Jis buvo jau vedęs labai mielą ir žavią moterį, tačiau po santuokos praėjus dvejiems metams jos sveikata pašlijo ir ji liko iš dalies neįgali. Pjeras ją karštai mylėjo ir iš pradžių atrodė, kad jo aistra ją išgydys, tačiau palengva tapo grėsme jos silpnai širdžiai. Galiausiai gydytojas patarė visiškai nebesimylėti ir nelaimingoji Silvija įžengė į ilgą skaistybės laikotarpį. Iš Pjero taip pat buvo atimtas seksualinis gyvenimas.

Silvijai pati gamta neleido turėti vaikų, tad ji su Pjeru galop nutarė du iš kaimelio našlaičių namų įsivaikinti. Silvijai tai buvo džiaugsminga diena ir ta proga ji prabangiai apsirengė. Našlaičiams tai irgi buvo puiki diena, nes visi vaikai žinojo, kad Pjeras su žmona turi gražius namus, didelį dvarą, ir kad jie garsėjo kaip malonūs žmonės.

Vaikus išsirinko Silvija – Džoną, smulkų šviesiaplaukį berniuką, ir Martą, tamsaus gymio gyvą mergaitę, abu šešiolikos metų. Našlaičių namuose jie buvo neišskiriami, tokie artimi, kaip brolis ir sesuo.

Abu atkeliavo į didelius namus, kur gavo po kambarį, žvelgiantį į didelį parką. Pjeras ir Silvija skyrė jiems visą savo rūpestį ir meilumą ir mokė juos. Negana to, Džonas prižiūrėjo Martą.

Kartais Pjeras stebėdavo juos pavydėdamas jaunystės ir draugystės. Džonui patikdavo eiti su Marta imtynių. Marta ilgai buvo stipresnė. Bet vieną dieną Pjerui juos stebint, kaip tik Džonas prispaudė Martą ant žemės ir įsigudrinęs užsėsti

jai ant krūtinės suriko pergalės šūkį. Tada Pjeras pastebėjo, kad pergalė, pasiekta karštai susipynus jųdviejų kūnams, Martos nenuliūdino. Tai moteris, kuri pradeda formuotis, pamanė jis sau. Ji nori, kad vyras būtų stipresnis.

Tačiau nors jaunos mergaitės kūne droviai gimė moteris, ji nesulaukė jokio galantiško elgesio iš Džono. Atrodė, kad jis linkęs elgtis su ja tik kaip su žaidimų drauge, net kaip su berniuku. Niekada nesakydavo jai komplimentų, niekada nepastebėdavo, kaip ji rengiasi ar koketuoja. Iš tikrųjų jis kaip tik tapdavo jai šiurkštus, kai kildavo grėsmė, kad ji gali pasidaryti švelni, ir dėmesį kreipdavo tik į trūkumus. Elgėsi su ja be sentimentų. O vargšelė Marta jausdavosi suglumusi ir įskaudinta, bet stengdavosi to neparodyti. Pjeras vienintelis suprato, kaip įskaudintas Martos moteriškumas.

Dideliame dvare jis jautėsi vienišas. Jam reikėjo rūpintis šalia esančiu ūkiu ir kita Silvijos turėta žemės nuosavybe visoje šalyje, tačiau to buvo maža. Jis neturėjo kompaniono. Džonas taip užvaldė Martą, jog ji nebūtų kreipusi į jį dėmesio. Tačiau prityrusia vyresnio vyro akimi jis įžvelgė ir tai, kad Martai reikėjo kitokios draugystės.

Kartą dieną aptikęs Martą verkiančią parke, išdrįso pasakyti:

– Kas nutiko, Marta? Visada gali papasakoti tėvui tai, ko negali pasakyti žaidimų draugui.

Ji pažvelgė į jį pirmąkart suvokusi, koks jis malonus ir mielas. Prisipažino, kad Džonas pasakė, jog ji bjauri, nerangi ir pernelyg gyvuliška.

– Koks kvailas berniukas, – tarė Pjeras, – tai visiška netiesa. Jis taip kalba, nes yra pernelyg mergaitiškas ir negali įver-

tinti tavo sveiko ir gyvybingo grožio. Jis moteriškas, tikrai, o tu esi nuostabiai tvirta ir graži, jis nė nesupranta.

Marta dėkingai pažvelgė į jį.

Nuo tada būtent Pjeras kiekvieną rytą ją pasveikindavo kokia žavia fraze: „Ta mėlyna spalva taip tinka prie tavo odos", – arba: „Tau labai tinka taip nešioti plaukus".

Jis nustebindavo ją dovanodamas kvepalų, šalių ir kitokių mažmožių. Silvija jau nebeišeidavo iš miegamojo ir tik retkarčiais sode pasėdėdavo krėsle ypatingomis saulėtomis dienomis. Džonas pasinėrė į mokslo studijas ir Martai dėmesio skyrė mažiau.

Pjeras turėjo automobilį, su kuriuo atlikdavo visus ūkio priežiūros reikalus. Visada važinėdavo vienas. Dabar ėmė su savimi vežiotis Martą.

Jai sukako septyniolika, sveikai gyvendama ji buvo puikiai sudėta, turėjo švarią odą ir nuostabius juodus plaukus. Liepsningas ir aistringas akis, kuriomis ilgesingai žvelgdavo į liauną Džono kūną – per dažnai, stebėdamas ją manė sau Pjeras. Aiškiai buvo Džoną įsimylėjusi, bet Džonas to nepastebėjo. Pjeras pajuto skausmingą pavydą. Apžiūrinėjo save veidrodyje ir lygino su Džonu. Vargu ar palyginimas svėrė jo naudai, tačiau nors Džonas buvo dailus jaunuolis, jo išvaizda buvo kiek šalta, o žalios Pjero akys vis dar žavėjo moteris ir kūnas spinduliavo šilumą ir žavesį.

Labai subtiliai jis ėmė mergintis Martai – komplimentais ir dėmesiu, tapdamas jos patikėtiniu visais klausimais, kol ji netgi prisipažino jam, kad Džonas ją traukia, tačiau pridūrė:

– Jis visiškai nežmoniškas.

Vieną dieną Džonas ją atvirai įžeidė Pjero akivaizdoje. Ji šoko ir bėgiojo, todėl atrodė džiugi ir gyva. Džonas ūmiai nužvelgė ją priekaištingai ir pasakė:

– Kas tu per žvėris. Niekada nesuvaldysi savo energijos.

Suvaldyti! Štai ko jis norėjo. Norėjo pasiimti Martą į savo studijų, teorijų ir tyrimų pasaulį, sunaikinti joje ugnį. Marta piktai į jį pasižiūrėjo.

Gamta veikė Pjero žmogiškumo naudai. Vasara Martą apsvaigino, vasara ją nurengė. Vilkėdama lengvesnius drabužius ji vis aiškiau suvokė savo kūną. Atrodė, kad vėjelis liečia jos odą tarsi ranka. Naktimis ji blaškydavosi lovoje nenustygdama, pati nesuprasdama kodėl. Plaukai išsirišo, ir ji jautė, tarsi ranka juos išdraikė aplink kaklą ir jį liečia.

Pjeras greitai pajuto, kas jai darosi. Jis neskubėjo. Kai padėjo lipti jai iš automobilio, ranka suėmė jos gaivią apnuogintą parankę. Arba kai ji sėdėdama kalbėjo apie Džono abejingumą, jis paglostė jai plaukus. Tačiau neatitraukė nuo jos akių ir pažinojo kiekvieną jos kūno dalelę, kiek tik galėjo įžvelgti per sukneles. Žinojo, kokie švelnūs visi jos odos pūkeliai, kokios beplaukės kojos, kokios stangrios jaunos krūtys. Plaukai, nesuvaldomi ir vešlūs, visada kutendavo jam veidą, kai ji pasilenkdavo kartu paskaityti ūkio ataskaitų. Jos kvėpavimas susimaišydavo su jo kvėpavimu. Kartą leido rankai nuklysti jai ant liemens – tėviškai. Ji neatsitraukė. Jo mostai kažkaip taikliai derėjo su jos šilumos poreikiu. Ji manė atsiduodanti globėjiškai, tėviškai šilumai ir netrukus būtent ji stengdavosi atsistoti arčiau, kai jiedu būdavo kartu, tai ji užsikeldavo jo ranką, kai jie važiuodavo drauge, tai padėdavo galvą jam ant peties vėliomis popietėmis pakeliui namo.

Iš tokių apžvalginių kelionių jiedu visada grįždavo švytėdami slaptu tarpusavio supratimu, kurį Džonas pastebėjo. Todėl dar labiau paniuro. Tačiau dabar Marta atvirai prieš jį maištavo. Juo santūresnis ir rūstesnis jis tapo jai, juo smarkiau ji norėjo išsaugoti savyje ugnį, meilę gyvenimui ir judėjimui. Ji puolė į draugystę su Pjeru.

Maždaug po valandos kelio stovėjo apleista sodyba, kurią jie kadaise išsinuomojo. Ji buvo nebenaudojama, ir dabar Pjeras nutarė norintis ją sutvarkyti Džono santuokos dienai. Prieš kviesdamas darbininkus kartu su Marta nuvažiavo jos apžiūrėti ir nuspręsti, ką reikia padaryti.

Tai buvo didžiulis vienaaukštis namas. Vešlios gebenės gožė jį kone visiškai, natūraliomis užuolaidomis dengė langus, temdė vidų. Pjeras ir Marta atidarė langą. Rado daug dulkių, apipelėjusius baldus ir kelis apgriuvusius kambarius, kur į vidų pakliuvo lietaus. Tačiau vienas kambarys buvo beveik sveikas. Šeimininko miegamasis. Su didele niūria lova, daug portjerų, veidrodžių, o nusidėvėjęs kilimas prieblandoje suteikė jam tikro didingumo. Ant lovos užmestas gulėjo sunkus aksominis užtiesalas.

Pjeras architekto žvilgsniu apsidairęs aplinkui atsisėdo ant lovos krašto. Marta stovėjo netoli. Vasaros šiluma plūdo į kambarį bangomis, kaitindama jų kraują. Ir vėl Marta pajuto tą nematomą glamonėjančią ranką. Jai nepasirodė keista, kad tikra ranka staiga nuslydo jai per drabužius lygiai taip pat švelniai ir atsargiai kaip vasaros vėjas, liečiantis jos odą. Tai atrodė natūralu ir malonu; ji užsimerkė.

Pjeras prisitraukė jos kūną prie savęs ir pasiguldė ant lovos. Ji neatsimerkė. Atrodė tarsi sapnas tęstųsi. Gulėdama

viena daugelį vasaros naktų ji laukdavo tos rankos, ir šioji darė viską, ko ji ir tikėjosi. Vogčia slinko per drabužius, nurenginėjo nuo jos tarsi jie būtų atšokusi oda, kurią reikia nulupti, išlaisvindama tikrąją šiltą odą. Ranka judėjo per ją visą, į vietas, kur ji nė nemanė, kad nukeliaus, į slaptas vieteles, kurios tvinksėjo.

Tada ji ūmiai atsimerkė. Pamatė virš savęs Pjero veidą, besirengiantį ją pabučiuoti. Atžariai atsisėdo. Užmerktomis akimis įsivaizdavo, kad tai Džonas šitaip sėlina prie jos kūno. Tačiau pamačiusi Pjero veidą nusivylė. Pabėgo. Jie grįžo namo tylėdami, bet nesusipykę. Marta buvo kaip apgirtusi. Niekaip negalėjo užmiršti Pjero rankos ant savo kūno. Pjeras buvo švelnus ir, atrodė, suprato, kodėl ji pasipriešino. Jiedu rado Džoną šaltą ir paniurusį.

Marta nepajėgė užmigti. Vos užsnūsdavo, vėl pajusdavo ranką, laukdavo jos judesio, jai artinantis per kojų ir slenkant prie slaptos vietos, kur ji juto tvinksėjimą, laukimą. Atsikėlė ir atsistojo prie lango. Visas kūnas šaukėsi tos rankos, kad vėl ją paliestų. Tas kūno ilgesys buvo blogiau už alkį ar troškulį.

Kitą dieną ji atsikėlė išblyškusi ir pasiryžusi. Kai tik pasibaigė priešpiečiai, pasisuko į Pjerą ir pasakė:

– Mums šiandien reikia apžiūrėti tą sodybą?

Jis pritarė. Jiedu išvažiavo. Viskas palengvėjo. Vėjas gairino jai veidą ir ji jautėsi laisva. Stebėjo dešinę jo ranką ant automobilio vairo – gražią ranką, jaunatvišką, lanksčią ir švelnią. Ji ūmiai pasilenkė ir prispaudė prie jos lūpas. Pjeras nusišypsojo su tokiu dėkingumu ir džiaugsmu, kad jai suspurdo širdis.

Abudu perėjo apžėlusį sodą apsamanojusiu taku į tamsų žalią kambarį su gebenių užuolaidomis. Ėjo tiesiai prie lovos, ir ant jos išsitiesė būtent Marta.

– Tavo rankos, – sumurmėjo ji, – ak, tavo rankos, Pjerai. Jaučiau jas visą naktį.

Kaip meiliai, kaip švelniai jo rankos ėmėsi tirti jos kūną, tarsi jis būtų ieškojęs vietos, kur susikaupę jutimai, ir nežinojęs, ar aplinkui krūtis, ar po jomis, palei klubus ar slėnyje tarp jų. Jis laukė, kol jos kūnas atsilieps, jausdamas menkiausią virptelėjimą, kai ranka lietė ten, kur ji norėjo būti paliesta. Jos suknelės, paklodės, naktiniai, vonios vanduo, vėjas, karštis – visi susimokė įjaudrinti jai odą, kol jo ranka užbaigs jų visų pradėtą glamonę, prisidėdama šiluma ir galia įsiskverbti į visas slaptas vietas.

Tačiau kai tik Pjeras pasilenkė per arti prie jos veido pabučiuoti, įsibrovė Džono vaizdinys. Ji užsimerkė, o Pjeras pajuto, kaip užsivėrė ir jos kūnas. Tad jis išmintingai nesistengė toliau jos glamonėti.

Kai tądien jie grįžo namo, Marta jautėsi kažkokia apgirtusi, ir tai vertė ją elgtis neapgalvotai. Namas buvo išplanuotas taip, kad Pjero ir Silvijos apartamentai buvo sujungti su Martos kambariu, o šis savo ruožtu jungėsi su Džono naudojamu vonios kambariu. Kai vaikai buvo mažesni, visos durys likdavo atviros. Dabar Pjero žmona mieliau savo miegamojo duris užsirakindavo, o durys tarp Martos ir Pjero kambarių taip pat būdavo užrakintos. Tą dieną Martą maudėsi vonioje. Ramiai gulėdama vonioje ji girdėjo, kaip savo kambaryje vaikštinėja Džonas. Kūną nuo Pjero glamonių kamavo smarki karštinė, tačiau ji tebegeidė Džono.

Norėjo dar kartą pamėginti pažadinti Džono geismą, priversti jį atsiskleisti, tuomet žinos, yra ar nėra vilties, kad jis ją myli.

Nusimaudžiusi ji susivyniojo į ilgą baltą kimono palikusi ilgus, vešlius juodus plaukus palaidus. Užuot grįžusi į savo kambarį įžengė į Džono. Pamatęs ją, jis nenustebo. Paaiškino, ko atėjusi, sakydama:

– Man siaubingai neramu, Džonai, man reikia tavo patarimo. Palieku šiuos namus dabar pat.

– Palieki?

– Taip, – pasakė Marta. – Laikas išvykti. Privalau išmokti būti savarankiška. Noriu važiuoti į Paryžių.

– Bet tavęs labai reikia čia.

– Reikia?

– Tu esi mano tėvo kompanionė, – karčiai pasakė jis.

Ar gali būti, kad jis pavydi? Marta užkandusi kvapą laukė, ką jis pasakys dar. Tada pridūrė:

– Turėčiau susitikinėti su žmonėmis ir pasistengti ištekėti. Negaliu būti našta visam gyvenimui.

– Ištekėti?

Tada jis pirmą kartą pamatė Martą kaip moterį. Visada vertino kaip vaiką. Dabar pamatė patrauklų kūną, aiškiai išryškėjantį po kimono, šlapius plaukus, karščiuojantį veidą, švelnias lūpas. Ji laukė. Jos laukimas buvo toks intensyvus, kad rankos nusileido palei šonus, o kimono prasiskyrė ir atskleidė visiškai nuogą kūną.

Tada Džonas pamatė, kad ji jo nori, kad siūlosi, tačiau užuot išjudintas jisai atšoko.

– Marta! Ak, Marta! – pasakė. – Kas tu per žvėris, tu tikrai

paleistuvės dukra. Tikrai, našlaičių namuose visi taip sakė, kad tu paleistuvės dukra.

Martai kraujas plūstelėjo į veidą.

– O tu, – tarė ji, – esi impotentas, vienuolis, tu kaip moteriškė, ne vyras. Tik tavo tėvas yra vyras.

Ir išbėgo iš kambario.

Dabar Džono vaizdinys liovėsi ją kamavęs. Ji norėjo išnaikinti jį iš savo kūno ir kraujo. Tad ji tą vakarą laukė, kol visi sumigs, ir ji galės atsirakinti duris į Pjero kambarį, ir tada pati atėjo į jo lovą, tyliai jam siūlydama savo dabar ramų ir laisvą kūną.

Pjeras žinojo, kad ji išsivadavo nuo Džono, kad dabar priklauso jam, iš to, kaip ji atėjo į jo lovą. Kaip gera jausti švelnų jauną kūną, besiglaudžiantį prie savo kūno. Vasaros naktimis jis miegodavo nuogas. Marta nusimetė kimono ir taip pat liko nuoga. Akimirksniu pašoko jo geismas, ir ji pilvu pajuto, koks jis tvirtas.

Išskydę jutimai dabar susitelkė tik į vieną jos kūno dalį. Ji pasijuto judanti taip, kaip niekada nemokėjo, pasijuto, kaip ranka suima jo varpą, kaip kūnu limpa prie kūno, kaip lūpomis gaudo pačius įvairiausius Pjero bučinius, kokius tik jis galėjo duoti. Ji dovanojo save įsiaudrinusi, ir Pjerui sužadino didžiausią išradingumą.

Kas naktį vyko orgija. Jos kūnas tapo miklus ir išmanantis. Ryšys toks stiprus, kad dieną jiems būdavo sunku apsimesti kitaip. Jei ji žvelgdavo į jį, tai žiūrėdavo taip, nelyginant jis būtų palietęs ją tarp kojų. Kartais tamsiame koridoriuje jie apsikabindavo. Jis prispausdavo ją prie sienos. Prie įėjimo buvo didelė tamsi drabužinė, priversta apsiaustų ir žieminių

batų. Vasarą ten niekas nekeldavo kojos. Marta ten pasislėpdavo, o Pjeras ateidavo. Gulėdami ant senų apsiaustų mažoje erdvėje, užsidarę, paslapčia, jie užsimiršdavo.

Pjeras daug metų negyveno lytinio gyvenimo, o Marta buvo tam skirta ir ėmė gyventi būtent tomis akimirkomis. Ji priimdavo jį visada pravira burna ir jau sudrėkusi tarp kojų. Jo geismas augo viduje dar prieš ją pamatant vien nuo minties, kad ji laukia toje tamsioje drabužinėje. Rungdamiesi jie elgėsi kaip žvėrys, kone ėdė vienas kitą. Jei laimėdavo jo kūnas, jis prispausdavo ją po savimi ir paimdavo tokia jėga, kad, regis, badydavo ją savo lytimi smarkiau ir smarkiau, kol ji krisdavo išsekusi. Jie pasiekė nuostabią harmoniją, jų jaudulys augo drauge. Ji savotiškai ant jo užsiropšdavo kaip koks vikrus žvėriukas. Trindavosi į stovinčią varpą, į gaktos plaukus taip įdūkusi, kad jis imdavo šnopuoti. Ta tamsi drabužinė virto žvėries guoliu.

Kartais jie nuvažiuodavo į apleistą sodybą ir popietę praleisdavo ten. Jie taip prisisotino mylėdamiesi, kad Pjerui bučiuojant jos vokus, bučinius ji jausdavo tarp kojų. Jų kūnai buvo įkrauti geismo ir jie negalėjo jo išsemti.

Džonas atrodė kaip blyškus paveikslas. Jie nesijautė jo stebimi. Pjeras pasikeitė akivaizdžiai. Jo veidas švytėjo, akys atrodė aistringos, kūnas pajaunėjo. O kaip pasikeitė ji! Geidulingumu buvo išraižytas visas jos kūnas. Kiekvienas jos judesys buvo geidulingas: tiekdavo kavą, siekdavo knygos, žaisdavo šachmatais, skambindavo pianinu – viską darydavo tarsi glamonėdama. Jos kūnas papilnėjo, o krūtys po drabužiais sustangrėjo.

Džonas negalėjo tarp jų sėdėti. Net kai jiedu nežiūrėjo

vienas į kitą ar vienas su kitu nekalbėjo, jis jausdavo tarp jų galingą srovę.

Vieną dieną, kai jie išvažiavo į apleistą sodybą, Džonas užuot toliau mokęsis, pajuto apėmusį tingulį ir norą išeiti laukan. Sėdo ant dviračio ir pasileido riedėti be tikslo, negalvodamas apie juos, bet tikriausiai pusiau sąmoningai prisimindamas gandus našlaičių namuose, kad Martą pametė gerai žinoma prostitutė. Visą gyvenimą jam regėjos, kad mylėdamas Martą dar jos ir bijojo. Jis jautė, kad ji žvėris ir gali mėgautis žmonėmis, kaip mėgaujasi maistu, kad jos požiūris į žmones buvo visiškai kitoks negu jo. Ji sakydavo: „Jis gražus“, – arba: „Ji žavi“. O jis sakydavo: „Jis įdomus“, – arba: „Ji turi charakterį“.

Savo geidulingumą Marta parodydavo dar būdama maža mergaitė rungdamasi su juo, glostydama. Jai patikdavo žaisti slėpynes, ir jeigu jis negalėdavo jos surasti, išduodavo slėptuvę, kad jis pagautų ją nustvėręs už suknelės. Kartą žaisdami drauge jie pasistatė mažutę palapinę. Pasijuto prisiglaudę vienas prie kito labai arti. Tada jis pamatė Martos veidą. Ji užsimerkusi mėgavosi susiglaudusių kūnų šiluma, o Džonas pajuto didžiulę baimę. Kodėl baimę? Visą gyvenimą jį persekiojo šis atbaidantis geismingumas. Nė pats negalėjo to paaiškinti. Bet taip buvo. Jis net rimtai mąstė tapti vienuoliu.

Dabar negalvodamas apie savo tikslą jis pasiekė seną sodybą. Ilgai jos nematė. Jis lengvai ėjo per samanas ir peraugusią žolę. Smalsiai žengė vidun ir ėmėsi tyrinėti. Taip tyliai priėjo ir prie miegamojo, kur įsikūrė Pjeras su Marta. Durys buvo atviros. Jis sustojo apstulbintas to, ką pamatė. Tar-

si didžiausia jo baimė būtų įgavusi pavidalą. Pjeras gulėjo ant nugaros prisimerkęs, o visiškai nuoga Marta nelyginant koks demonas lipo ant jo kūno įniršusi iš alkio.

Džonas stovėjo sukrečiamos scenos paralyžiuotas, tačiau pamatė ją visą. Marta, glotni, geisminga, ne tik bučiavo Pjero lytį, bet tūpėsi jam virš burnos, paskui metėsi ant jo kūno ir krūtimis trynėsi jam į krūtinę, o jis gulėjo ant nugaros, apimtas transo, jos glamonių užhipnotizuotas.

Po minutėlės Džonas išlėkė nenugirstas. Jis pamatė patį didžiausią pragaro blogį, patvirtinusį jo baimę, kad tai Marta erotiška, ir įsitikinimą, kad įtėvis paprasčiausiai pasiduoda jos aistrai. Kuo labiau stengėsi ištrinti šią sceną iš atminties, tuo labiau ji skverbėsi į pačią jo esybę, gryna, neišdildoma, persekiojanti.

Jiems grįžus žvelgė į veidus stebėdamasis, kaip žmonės kasdieniame gyvenime gali atrodyti visiškai kitaip, negu atrodė mylėdamiesi. Pokyčiai atrodė nešvankūs. Martos veidas dabar tapo uždaras, nors pirma šaukte šaukė apie jos pasitenkinimą akimis, plaukais, lūpomis, liežuviu. O Pjeras, rimtasis Pjeras, ką tik buvo ne tėvas, o veikiau jaunas kūnas, išdrikęs ant lovos ir atsidavęs pašėlusiam nuo saito nutrūkusios moters geiduliui.

Džonas pasijuto nebegalintis pasilikti namuose neišdavęs savo atradimo sergančiai motinai, visiems. Kai pareiškė ketinimą išvažiuoti ir stoti į kariuomenę, Marta iš nuostabos metė į jį veriamą žvilgsnį. Iki tol ji manė, kad Džonas tėra puritoniškas. Bet dar tikėjo, kad jis ją myli ir anksčiau ar vėliau pasiduos. Ji norėjo jų abiejų. Pjeras buvo meilužis, apie kurį moterys svajoja. Džoną ji galėjo išlavinti net prieš jo

prigimtį. Ir jis išvyksta. Tarp jų kažkas liko neužbaigta, tarsi bendrais žaidimais sukurta šiluma būtų sunaikinta ir turėtų toliau kauptis jų suaugusiųjų gyvenime.

Tą vakarą ji vėl pamėgino prie jo prieiti. Nuėjo į jo kambarį. Jis priėmė ją taip bjaurėdamasis, kad ji pareikalavo pasiaiškinti, paskatino prisipažinti, ir jis viską išklojo apie matytą sceną. Negalėjo patikėti, kad ji Pjerą myli. Manė, kad tai žvėris joje. O ji pamačiusi jo reakciją pajuto, kad niekaip nepajėgs jo dabar užvaldyti.

Sustojo prie durų ir pasakė jam:

– Džonai, tu įsitikinęs, kad aš esu žvėris. Ką gi, galiu lengvai įrodyti, kad taip nėra. Sakiau tau, kad tave myliu. Įrodysiu. Ne tik baigsiu su Pjeru, bet kasnakt ateisiu pas tave ir pasiliksiu drauge, mudu miegosime kartu kaip vaikai ir aš įrodysiu tau, kokia galiu būti paprasta ir nieko negeisti.

Džonas išplėtė akis. Pagunda buvo didelė. Mintis, kad Marta ir jo tėvas mylisi, jam buvo nepakeliama. Jis aiškinosi tai moralės pagrindais. Nepripažino, kad pavydi. Nesuprato, kaip jam patiktų būti Pjero vietoje, turėti visą jo patirtį su moterimis. Neklausė savęs, kodėl atstūmė Martos meilę. Vis dėlto kodėl taip šalinosi nuo natūralaus kitų vyrų ir moterų alkio?

Jis sutiko su Martos pasiūlymu. Marta sumaniai nebaigė su Pjeru taip, kad šis sunerimtų, bet paprasčiausiai pasakė jam mananti, kad Džonas turi įtarimų, ir ji norinti jį nuraminti, kol neišvyko į kariuomenę.

Laukdamas kitą vakarą ateinančios Martos jis mėgino kiek galėdamas prisiminti lytinius pojūčius. Pirmasis įspūdis buvo susijęs su Marta – jis su Marta našlaičių namuose,

saugantys vienas kitą, neišskiriami. Jo meilė jai tada buvo karšta ir spontaniška. Jis džiaugdavosi ją liesdamas. Tada vieną dieną, kai Martai suėjo vienuolika, jos aplankyti atėjo moteris. Džonas vogčia dirstelėjo į ją laukiančią svetainėje. Niekada nieko panašaus nebuvo matęs. Ji vilkėjo ankštus drabužius, kurie pabrėžė pilną, geismingą figūrą. Jos plaukai buvo rausvai auksiniai, banguoti, lūpos taip ryškiai nudažytos, kad sužavėjo berniuką. Jis spoksojo į ją. Paskui pamatė, kaip pasitinka Martą ir apkabina. Tada jam ir pasakė, kad ji Martos motina, pametusi ją mažutę, paskui pripažinusi, bet negalėjusi auginti, nes buvo mylimiausia miestelio prostitutė.

Paskui, jei Martos veidas spindėdavo susijaudinimu ar parausdavo, jei žvilgėjo jos plaukai, jei ji apsivilkdavo ankštą suknelę, jei mostelėdavo bent menkiausią koketišką mostą, Džonas baisiausiai sunerimdavo, supykdavo. Jam regėjos, kad įžvelgia joje jos motiną, kad jos kūnas provokuoja, kad ji geidulinga. Imdavo ją kvosti. Norėjo žinoti, ką ji galvoja, apie ką svajoja, kokie slapčiausi jos norai. Ji patikliai jam atsakinėdavo. Labiausiai pasaulyje jai patiko Džonas. Didžiausias malonumas būdavo, kai Džonas ją paliesdavo.

– Ką tada jauti? – klausė Džonas.

– Malonu, gera, kad negaliu nė paaiškinti.

Džonas buvo įsitikinęs, kad ne dėl jo ji patiria tuos pusiau nekaltus malonumus, o dėl bet kokio vyro. Įsivaizdavo, kad Martos motina jautė tą patį su visais vyrais, kurie ją paliesdavo.

Jis nusigręžė nuo Martos ir vertė badmiriauti be prieraišumo, kurio jai reikėjo, todėl ją prarado. Tačiau negalėjo to

suprasti. Dabar jautė didžiulį malonumą, kad ją valdo. Parodys jai, kas yra tyrumas, kokia tarp žmonių gali būti meilė, meilė be geismo.

Marta atėjo vidurnaktį, tyliai. Vilkėjo ilgus baltus naktinius, o ant jų kimono. Jos ilgi, vešlūs, juodi plaukai krito ant pečių. Akys švytėjo nenatūraliai. Ji buvo rami ir švelni kaip sesuo. Įprastą gyvybingumą suvaldė ir nuslopino. Tad ir Džono neišgąsdino. Atrodė kaip kita Marta.

Lova buvo labai plati ir žema. Džonas užgesino šviesą. Marta įsliuogė ir įsitaisė nepalietusi Džono. Šis drebėjo. Prisiminė našlaičių namus, kur norėdamas pasikalbėti su ja ilgėliau pabėgdavo iš berniukų miegamojo ir nuėjęs kalbindavo ją per langą. Tada ji vilkėdavo baltus naktinius ir būdavo susirišusi plaukus. Tai jai ir papasakojo ir paklausė, ar neleistų vėl jų surišti. Vėl norėjo pamatyti ją mažą mergaitę. Ji leido. Tamsoje jo rankos lietė vešlius jos plaukus ir rišo. Paskui abu apsimetė užmigę.

Tačiau Džoną kamavo vaizdiniai. Jis matė Martą apsinuoginusią, o tada išvydo jos motiną ankšta suknele, išryškinančia kiekvieną išlinkimą, o paskui prieš akis vėl iškilo Marta, kaip žvėris atsitūpusi virš Pjero veido. Kraujas sutvinksėjo smilkiniuose, jis panoro ištiesti ranką. Ištiesė. Marta ją suėmė ir pasidėjo ant širdies virš kairės krūties. Per drabužius jis jautė plakančią širdį. Ir šitaip jie galiausiai užmigo. Ryte pabudo kartu. Džonas pamatė, kad prisislinko prie Martos ir jie miegojo prisiglaudę kūnais kaip šaukštai. Jis pabudo jos geisdamas, jausdamas jos šilumą. Supykęs jis liuoktelėjo iš lovos ir apsimetė, kad turi greitai apsirengti.

Taip praėjo pirma naktis. Marta laikėsi romiai ir klusniai.

Džoną kankino geismas. Tačiau išdidumas ir baimė buvo stipresni.

Dabar jau žinojo, kad tai jis bijo. Bijo, kad gali būti nepajėgus. Bijo, kad tėvas, žinomas don Žuanas, buvo pajėgesnis ir labiau prityręs. Bijojo būti nerangus. Bijojo, kad kartą prižadinęs Martos vulkano liepsnas negalės jų patenkinti. Ne tokia ugninga moteris jo taip negąsdintų. Jis taip norėjo suvaldyti savo prigimtį ir seksualinį antplūdį. Jam pavyko turbūt pernelyg gerai. Dabar abejojo savo galia.

Savo moteriška intuicija Marta greičiausiai visa tai nuspėjo. Kas naktį ji ateidavo ramesnė, buvo dar švelnesnė, kuklesnė. Jiedu nekaltai užmigdavo kartu. Ji neišsidavė, kokį karštį juto tarp kojų jam gulint šalia. Ji miegojo iš tikrųjų. Jis kartais neužmigdavo persekiojamas seksualinių nuogo jos kūno vaizdinių.

Kartą ar du vidury nakties pabudo, prisislinko kūnu artyn ir užkandęs kvapą ją paglostė. Miegantis kūnas buvo glebus ir šiltas. Jis išdrįso kilstelėti naktinius už palankų, aukštai užkelti ant krūtų ir ranka perbraukti kūną čiuopdamas jo kontūrus. Ji nepabudo. Tad jis įgavo drąsos. Nedarė nieko daugiau, tik glostė, švelniai rūpestingai čiuopdamas kūno išlinkimus, kiekvieną liniją, žinojo, kur būtent sušvelnėja oda, kur slypi kūno minkštumai, kur glūdi slėniai ir kur prasideda gaktos plaukai.

Tik nežinojo, kad Marta pusiau prabudusi mėgavosi jo glamonėmis, tačiau nekrustelėjo baimindamasi jį išgąsdinti. Kartą taip įšilo nuo jo ieškančios rankos, kad kone patyrė orgazmą. Ir kartą jis išdrįso prisiglausti savo stačiu geismu jai prie sėdmenų, bet ne daugiau.

Kasnakt jis išdrįsdavo vis daugiau stebėdamasis, kad neprižadina jos. Jo geismas virto nuolatiniu, o Marta pasiekė tokią erotinės karštinės būklę, kad stebėjosi savo pačios galia apgaudinėti. Džonas tapo drąsesnis. Išmoko įslysti lytimi jai tarp kojų ir švelniai trintis į ją neįsiskverbdamas. Malonumas buvo toks didelis, kad jis ėmė suprasti visus pasaulio meilužius.

Tokios daugybės naktų valdymosi iškamuotas vieną naktį Džonas užmiršo atsargumą ir paėmė pusiau miegančią Martą kaip vagis ir nusistebėjo išgirdęs malonumo garsus, sklindančius iš jos gerklės jam stumiantis.

Į kariuomenę jis neišėjo. O Marta tenkino abu savo meilužius – Pjerą dienomis, o Džoną naktimis.

Manuelis

Manuelis susigalvojo ypatingą pasimėgavimo formą, privertusią šeimą jį atstumti, tad jis kaip bohemos atstovas gyveno Monparnase. Kol erotiniai poreikiai jo nebuvo apsėdę, jis buvo astrologas, nepaprastas šefas, puikus pašnekovas ir nuostabus kavinės bendras. Tačiau nė vienas iš šių užsiėmimų negalėjo atitraukti nuo jo apsėdimo. Anksčiau ar vėliau Manuelis turėdavo atsisegti kelnes ir parodyti savo kone grėsmingą įnagį.

Kuo daugiau būdavo žmonių, tuo geriau. Juo rafinuotesnis vakarėlis, juo maloniau. Patekęs tarp dailininkų ir pozuotojų palaukdavo, kol visi kiek apgirs ir pralinksmės, o tada visiškai nusirengdavo. Jo asketiškas veidas, svajingos poeto akys ir liesas vienuolio kūnas taip nederėjo prie jo poelgio, kad visi apstulbdavo. Jeigu nusisukdavo, jis nepatirdavo malonumo. Jei bent kiek į jį paspoksodavo, jį apimdavo transas, veide nušvisdavo ekstazė ir netrukus jis raičiojosi ant grindų, ištiktas orgazmo.

Moterys paprastai nuo jo sprukdavo. Jam tekdavo maldauti jų pasilikti ir griebtis įvairiausių gudrybių. Pozuodavo ir darbo ieškodavosi moterų studijose. Tačiau dėl būklės, kuri ten apimdavo jį stovintį priešais studenčių akis, vyrams tekdavo jį išmesti į gatvę.

Pakviestas į vakarėlį pirmiausia stengdavosi kokią moterį užtikti vieną kur nors tuščiame kambaryje ar balkone. Tada nusimaudavo kelnes. Jeigu moteris susidomėdavo, jis pajusdavo ekstazę. Jeigu ne, bėgdavo iš paskos su erekcija ir grįžęs į vakarėlį atsistodavo vildamasis sukelti smalsumą. Reginys būdavo ne itin gražus, ir visiškai ne savo vietoje. Kadangi varpa atrodė nepriklausanti rūsčiai pamaldžiam veidui ir kūnui, ji dar labiau atsikišdavo – kitaip sakant, atsiskirdavo.

Galiausiai jis susirado vargšo literatūros agento, mirštančio iš bado ir persidirbimo, žmoną, su kuria pasiekė tokį susitarimą. Jis ateidinės rytais ir už ją padarys visus ruošos darbus, išmazgos indus, iššluos studiją, palakstys su reikalais ta sąlyga, kad viską užbaigęs galės rodytis. O čia pareikalavo viso jos dėmesio. Norėjo, kad ji stebėtų, kaip atsisega diržą, atsisagsto ir nusimauna kelnes. Apatinių jis nemūvėdavo. Kaip paima varpą, pakilnoja, kaip vertingą daiktą svarstantis asmuo. Ji turėjo stovėti arti ir stebėti kiekvieną judesį. Turėjo žiūrėti į varpą, kaip žiūrėtų į mėgstamą patiekalą.

Ta moteris išmoko meniškai jį patenkinti. Ji visa susigerdavo į varpą sakydama:

– Tai bent gražią varpą tu ten turi, didžiausią, kokią man teko matyti Monparnase. Tokią glotnią ir kietą. Gražu.

Jai tariant tuos žodžius Manuelis toliau purtė varpą kaip aukso puodą jai priešais akis, o seilės rinkosi jam burnoje. Jis pats ja gėrėjosi. Jiems abiem pasilenkus ja pasigrožėti, malonumas tapdavo toks didžiulis, kad jis užsimerkdavo ir imdavo drebėti visu kūnu nuo galvos iki kojų, tebelaikydamas varpą ir kratydamas ja jai priešais veidą. Tada drebėjimas

pereidavo į bangavimą, jis krisdavo ant grindų ir susirietęs į kamuolį baigdavo – kartais sau ant viso veido.

Dažnai jis stovėdavo tamsiose gatvių pakampėse nuogas po apsiaustu, ir jei pro šalį eidavo moteris, praskleisdavo prieš ją apsiaustą ir pakratydavo varpą. Tačiau tai buvo pavojinga, ir policija už tokį elgesį gana griežtai bausdavo. Vis dėlto dažniau jam patikdavo įsitaisyti tuščioje traukinio kupė, atsegti dvi sagas ir atsilošti tarsi būtų prisigėręs ar miegotų su pro prakarpą kiek kyšančia varpa. Kitoje stotyje įlipdavo žmonių. Jeigu pasisekdavo, tai būdavo moteris, kuri atsisėsdavo priešais ir žiūrėdavo į jį. Jei atrodydavo girtas, paprastai niekas nemėgindavo jo žadinti. Kartais koks vyras piktai jį prikeldavo ir liepdavo užsisagstyti. Moterys neprotestuodavo. Jei įsėsdavo moteris su mokinukėmis, jis pasijusdavo rojuje. Jam pasireikšdavo erekcija, ir galop aplinkybės tapdavo tokios nepakeliamos, kad moteris su savo mergaitėmis palikdavo kupė.

Vieną dieną Manuelis sutiko savo pomėgio sesę dvynę. Įsitaisė kupė vienas ir apsimetė miegantis, kai įėjo moteris ir atsisėdo priešais. Ji buvo gana brandi prostitutė, kiek jis suprato iš ryškiai pridažytų akių, storai nupudruoto veido, ratilų po akimis, per smarkiai suraitytų plaukų, nuvaikščiotų batų, koketiškos suknelės ir skrybėlaitės.

Pusiau pramerkęs akį jis ją stebėjo. Ji dirstelėjo į prasegtas jo kelnes, o tada pasižiūrėjo dar kartą. Irgi atsilošė ir, atrodė, užmigo plačiai pražergtomis kojomis. Traukiniui pajudėjus ji visai užsikėlė sijoną. Po apačia buvo nuoga. Praskėtė kojas ir apsinuogino žiūrėdama į Manuelio varpą, kuri kietėjo, lindo iš kelnių ir galiausiai visiškai išsikišo. Jiedu sėdėjo vienas

priešais kitą ir spoksojo. Manuelis baiminosi, kad moteris sujudės ir pamėgins paimti jo varpą, ir visiškai to nenorėjo. Betgi ne, ji buvo priklausoma nuo tokio paties pasyvaus malonumo. Žinojo, kad jis žiūri į jos lytį po labai juodais ir vešliais plaukais, ir galop jiedu abu atsimerkė ir vienas kitam nusišypsojo. Jis jau buvo beįžengiąs į savąją ekstazę, tačiau turėjo laiko pamatyti, kad ją pačią apėmė malonumas. Matė, kaip blizganti drėgmė pasirodė prie jos lyties burnos. Ji beveik nepastebimai judėjo ten ir atgal, tarsi supdamasi per miegus. Jo kūnas ėmė drebėti nuo nepaprasto malonumo. O ji jam priešais masturbavosi visą laiką šypsodamasi.

Manuelis vedė šią moterį, kuri niekada nemėgino jo užvaldyti taip, kaip kitos.

Linda

Linda stovėjo priešais veidrodį ir dienos šviesoje kritiškai save apžiūrinėjo. Peršokusi trisdešimt ji dabar susirūpino savo amžiumi, nors niekas joje neišdavė blėstančio grožio. Ji buvo liauna, jaunatviškos išvaizdos. Puikiausiai galėjo apgauti bet ką, išskyrus save. Jos pačios akimis kūnas ėmė netekti stangrumo, marmuro glotnumo, kuriais taip dažnai grožėdavosi savo pačios veidrodyje.

Ją mylėjo ne mažiau. Ką jau ten – mylėjo netgi smarkiau negu apskritai, nes dabar ji traukė visus jaunus vyrus, kurie jautė, kad štai iš tokios moters jie tikrai išmoks mylėjimosi paslapčių, ir nejautė jokio potraukio jaunoms savo amžiaus merginoms, kurios atsilikusios, nekaltos, neprityrusios ir vis dar šeimos valdomos.

Lindos vyras, dailus keturiasdešimtmetis vyriškis, mylėjo ją su meilužio įkarščiu daug metų. Jis užsimerkė prieš jaunus jos gerbėjus. Tikėjo, kad ji rimtai jų nevertina, kad domisi iš vaikiškumo ir poreikio lieti globėjiškus jausmus žmonėms, kurie pradeda gyventi. Jis pats garsėjo kaip visų luomų ir charakterių moterų gundytojas.

Ji prisiminė, kad vestuvių naktį Andrė tapo garbinančiu meilužiu, liaupsinusiu kiekvieną jos kūno dalį atskirai tarsi ji būtų meno kūrinys, lietė ją ir stebėjosi, glamonėdamas

aptarinėjo ausis, pėdas, kaklą, plaukus, nosį, skruostus, šlaunis. Jo žodžiai ir balsas, jo prisilietimai praskleidė jos kūną kaip gėlę kaitrai ir šviesai.

Jis mokė ją, kad taptų seksualiai tobulu instrumentu, vibruotų nuo bet kokios glamonės. Kartą mokė visą kūną užmigdyti, taip sakant, visus erotinius jutimus sutelkti į burną. Tada ji tapo tarsi apgirtusi moteris, gulėjo ramiu ir aptingusiu kūnu, o lūpos ir burna tapo kitu lyties organu.

Andrė turėjo ypatingą aistrą burnai. Gatvėje jis žiūrėdavo moterims į burnas. Jam burna buvo lyties rodmuo. Įtemptos siauros lūpos nereiškė nieko sirpaus ar geidulingo. Putlios lūpos pranašavo atvirą, dosnią lytį. Drėgnos lūpos jį jaudino. Pravertą burną, praviras lūpas, tarsi sudėtas bučiniui, gatvėje jis galėdavo sekti kaip šuo, kad užvaldytų moterį ir vėl patvirtintų savo įsitikinimą apie atskleidžiančiąsias burnos galias.

Lindos lūpos jį suviliojo iš pat pradžių. Jos turėjo iškreiptą, pusiau sielvartingą išraišką. Ji kažkaip ypatingai jas judino, aistringai sudėdavo, ir jos kalbėjo apie asmenį, kuris plaksis aplink mylimąjį kaip audra. Kai jis pirmąkart pamatė Lindą, susigėrė į ją per tą burną tarsi jau su ja mylėtųsi. Ir taip pat nutiko jų vestuvių naktį. Jos burna jį apsėdo. Būtent ant jos burnos puolė, bučiavo, kol ji ėmė degti, kol atšipo liežuvis, kol paburko lūpos; ir tada, kai visiškai įaudrino jos burną, kaip tik taip ir paėmė ją susigūžęs viršuje, stipriais klubais prisispaudęs jai prie krūtų.

Niekada nesielgė su ja kaip su žmona. Nuolat ją viliojo – dovanomis, gėlėmis, naujais malonumais. Vedėsi vakarieniauti į Paryžiaus *cabinets particuliers*, į didelius restoranus, kur visi padavėjai manė, kad ji meilužė.

Išrinkdavo jai sužadinančių patiekalų ir vynų. Nugirdydavo glamonėjančiais žodžiais. Mylėjosi su jos burna. Liepdavo pasakyti, kad ji jo nori. Tada klausdavo:

– O kaip tu manęs nori? Kuri tavo dalis nori manęs šį vakarą?

Kartais ji atsakydavo:

– Mano burna nori tavęs, noriu pajusti tave giliai burnoje, labai giliai savo burnoje.

Kartais atsiliepdavo:

– Aš drėgna tarp kojų.

Taip jie kalbėdavosi prie restoranų staliukų, nedidukuose privačiuose pietų kambarėliuose, įrengtuose specialiai įsimylėjėliams. Kokie apdairūs padavėjai, žinantys, kada neužeiti. Muzika sklisdavo iš neregimo šaltinio. Ten būdavo sofa. Kai patiekdavo maistą, o Andrė suspausdavo Lindos kelius saviškiais ir pasivogdavo bučinį, paimdavo ją ant sofos su visais drabužiais, kaip meilužis, neturintis laiko nusirengti.

Jis lydėdavo ją į operą ir teatrus, garsėjusius tamsiomis ložėmis, ir mylėdavosi su ja, kol žiūrėdavo spektaklį. Mylėdavosi taksi automobiliuose, priešais Dievo Motinos katedrą prisišvartavusioje baržoje, kurioje būdavo nuomojamos kajutės įsimylėjėliams. Visur, išskyrus namus ir santuokinę lovą. Jis nusiveždavo ją į nedidelius atokius kaimelius ir apsistodavo romantiškuose užeigos namuose. Jis išnuomodavo abiem kambarį žinomuose prabangiuose viešnamiuose. Tada elgdavosi kaip su prostitute. Versdavo paklusti savo įgeidžiams, prašydavo jį išplakti, prašydavo ropoti rankomis ir keliais ir nebučiuoti jo, bet liežuviu braukti per jį visą kaip žvėriui.

Tokia veikla sužadindavo jos geismingumą tiek, kad ji išsigąsdavo. Ji bijojo dienos, kai Andrė jai nebeužteks. Ji žinojo, kad jos geismingumas didžiulis; jo geismingumas buvo paskutinis protrūkis vyro, praleidusio gyvenimą pertekliuje ir dabar jai įteikusio gyvenimo žiedą.

Atėjo tokia diena, kai Andrė teko palikti ją dešimčiai dienų ir išvykti į kelionę. Linda nerimavo ir karščiavosi. Jai paskambino draugas, Andrė draugas, to meto Paryžiaus dailininkas, visų moterų numylėtinis. Jis pasakė:

– Ar nenuobodžiauji, Linda? Ar nieko prieš prisidėti prie mūsų per labai ypatingą vakarėlį? Ar turi kaukę?

Linda puikiai žinojo, ką jis norėjo pasakyti. Ji su Andrė dažnai juokdavosi iš Žako vakarėlių Bulonės miške. Tai buvo jo mėgstamiausias būdas pasilinksminti: vasaros vakarą surinkti aukštuomenės žmones su kaukėmis, nuvažiuoti į Bulonės mišką su šampano buteliais, surasti miškingoje dalyje laukymę ir paišdykauti.

Jai labai knietėjo. Niekada nebuvo dalyvavusi. Nes Andrė nenorėdavo. Žaismingai sakydavo, kad kaukės jį gali supainioti, o jis nenori pasimylėti ne su ta moterimi.

Linda kvietimą priėmė. Apsirengė naują vakarinę suknelę, sunkią atlaso suknelę, kuri paryškino jos kūną kaip šlapia pirštinė. Nevilkėjo jokių apatinių, nesidėjo jokių papuošalų, padėsiančių ją atpažinti. Pasikeitė šukuoseną, pažo šukuosenos garbanėles aplinkui veidą pakeitė Pompadur stiliaus šukuosena, atskleidusia veido ir kaklo formą. Tada ant veido užsirišo juodą kaukę ir prisegė prie plaukų, kad būtų saugiau.

Paskutinę minutę nutarė pakeisti plaukų spalvą, ištrinko

ir vietoje blyškios šviesios spalvos nusidažė juos mėlynai juoda. Tada vėl susikėlė ir pamatė save tokią pasikeitusią, kad net apstulbo.

Apie aštuoniasdešimt žmonių buvo paprašyti susitikti didelėje madingo tapytojo studijoje. Ji buvo blausiai apšviesta, kad svečių tapatybės būtų geriau apsaugotos. Kai jau visi susirinko, greitai buvo susodinti į laukiančius automobilius. Vairuotojai žinojo, kur važiuoti. Giliausioje miško vietoje plytėjo graži laukymė, apžėlusi samanomis. Išsiuntę vairuotojus jie susėdo ir ėmė gerti šampaną. Daug glamonių prasidėjo jau perpildytuose automobiliuose. Kaukės suteikė žmonėms laisvumo, kuris pačius rafinuočiausius pavertė išalkusiais žvėrimis. Rankos bėgiojo po prabangiomis vakarinėmis sukniomis liesdamos ką tik norėjo, keliai pynėsi, alsavimas greitėjo.

Lindos siekė du vyrai. Vienas darė viską, ką galėjo, kad sužadintų ją, bučiuodamas jai burną ir krūtis, o kitas – sėkmingiau – glamonėjo jai kojas po ilga suknia, kol suvirpėjusi ji parodė susijaudinusi. Tada jis panoro nusinešti ją į tamsą.

Pirmasis užprotestavo, bet buvo per girtas varžytis. Ją nunešė toliau nuo pulko, kur medžiai metė tamsius šešėlius, o šakos leidosi iki pat samanų. Visai netoli kažkas šūkčiojo priešindamasis, niurnėjo, moteris klykė:

– Daryk tai, padaryk, nebegaliu laukti, daryk, padaryk man!

Orgija įsisiautėjo. Moterys glamonėjo viena kitą. Du vyrai įaudrino moterį iki proto netekimo, o tada liovėsi vien tik pasigrožėti, kaip ji atrodo pusiau nurengta suknele, nukritusia petnešėle, apnuoginta krūtimi, stengdamasi patenkinti

save nepadoriai spausdamasi prie vyrų, trindamasi į juos, maldaudama, keldama suknelę.

Lindą apstulbino ją užpuolusiojo gyvuliškumas. Ji pažinojo tik geismingas savo vyro glamones, o dabar pasijuto kažkokiuose nepalyginamai galingesniuose gniaužtuose ir geismą, tokį niršų, kad kone naikinantį.

Jis nustvėrė ją rankomis kaip letenomis, pakėlė lytį prie savo varpos nė nesirūpindamas, ar nesulaužys jai kaulų taip darydamas. Dėl *coups de bélier*, skysčio srovės smūgių, tikrai kaip su ragu įėjo, nuo badymo jai neskaudėjo, tačiau kilo noras atsiteisti tokiu pačiu įtūžiu. Kai pats pasitenkino apstulbinęs ją įniršiu ir šiurkštumu, sušnabždėjo:

– Dabar noriu, kad pasitenkintum tu, iki galo, girdi mane? Kaip dar niekada pirmiau.

Jis laikė savo stačią varpą kaip primityvų medinį simbolį iškėlęs jai, kad pasinaudotų kaip tinkama.

Ragino ją išlieti ant jo didžiausią savo troškimą. Ji beveik nesuvokė, kad kandžioja jo kūną. Jis sunkiai alsavo į ausį:

– Tęsk, tęsk, pažįstu jus moteris, niekada neleidžiat sau iš tikrųjų paimti vyrą taip, kaip norite.

Iš pačių jos kūno gelmių, apie kurias nė nenumanė, pakilo laukinis įkarštis, kuris buvo neišsemiamas, kuriam buvo negana jo burnos, liežuvio, varpos jos viduje, įkarštis, kurio orgazmas nesutramdė. Ji juto į petį suleistus jo dantis, kai jos dantys susmigo jam į kaklą, o tada krito aukštielninka ir neteko sąmonės.

Kai atsipeikėjo, gulėjo ant geležinės lovos apleistame kambaryje. Greta miegojo vyras. Ji buvo nuoga kaip ir jis, bet pusiau pridengta apklotu. Atpažino kūną, kuris gniaužė

ją praeitą naktį Bulonės miške. Tai buvo atleto kūnas, didelis, rudas, raumeningas. Galva graži, stipri, neklusniais plaukais. Jai susižavėjus bežiūrint jis atsimerkė ir nusišypsojo.

– Negalėjau tau leisti grįžti su kitais, niekada nebūčiau daugiau tavęs pamatęs, – pasakė jis.

– Kaip tu mane čia atidanginai?

– Aš tave pavogiau.

– Kur mes?

– Labai skurdžiame viešbutyje, kur aš gyvenu.

– Ir tu ne...

– Nesu kitų draugas, jei tą nori pasakyti. Tesu darbininkas. Vieną naktį važiuodamas dviračiu iš darbo išvydau vieną iš jūsų *partouzes*. Nusirengiau ir prisidėjau. Atrodo, moterims aš patikau. Niekas manęs neišaiškino. Pasimylėjęs su jomis išsėlindavau. Praeitą naktį vėl važiavau pro šalį ir išgirdau balsus. Pamačiau, kaip tave tas vyras bučiavo, ir nusinešiau. Dabar atsinešiau čia. Gal tau kils bėdų, bet negalėjau tavęs palikti. Tu tikra moteris, kitos palyginti su tavimi niekam tikusios. Tu turi ugnies.

– Man reikia eiti, – pasakė Linda.

– Bet aš noriu, kad pažadėtum sugrįžti.

Jis atsisėdo ir pažiūrėjo į ją. Jo fizinis grožis teikė jam didingumo, ir ji virpėjo nuo jo artumo. Jis ėmė ją bučiuoti, ir ji vėl pasijuto apsvaigusi. Uždėjo ranką ant sukietėjusios varpos. Praėjusios nakties džiaugsmai tebebėgiojo po jos kūną. Leido jam vėl ją paimti nelyginant norėdama įsitikinti, kad nesapnavo. Ne, šis vyras, kuris galėjo savo varpa pradeginti visą jos kūną ir bučiavo taip, tarsi tai būtų paskutinis bučinys, šis vyras buvo tikras.

Tad Linda pas jį sugrįžo. Toje vietoje ji jautėsi gyviausia. Tačiau po metų jį prarado. Jis įsimylėjo kitą moterį ir vedė. Linda taip prie jo priprato, kad dabar visi kiti atrodė per švelnūs, pernelyg subtilūs, per blankūs, niekam tikę. Iš jos pažįstamų vyrų nė vienas neturėjo tokios laukinės jėgos ir įkarščio, kaip jos prarastasis meilužis. Ji jo nuolat ieškojo nedidukuose baruose, apleistose Paryžiaus vietose. Sutiko boksininkų, cirko žvaigždžių, atletų. Su kiekvienu stengėsi atrasti tokias pačias glamones. Tačiau jiems nepavyko jos sužadinti.

Netekusi savo darbininko, nes jis panoro turėti savo moterį, moterį, pas kurią pareitų namo, moterį, kuri juo rūpintųsi, Linda išsipasakojo kirpėjui. Paryžiaus kirpėjui prancūzės gyvenime tenka esminis vaidmuo. Jis ne tik šukuoja jai plaukus, šiuo reikalu ji itin reikli, jis yra ir drabužių arbitras. Geriausias kritikas ir meilės reikalų nuodėmklausys. Dvi valandos, kurių prireikia plaukams ištrinkti, sugarbanoti ir išdžiovinti, yra daugybė laiko išpažinčiai. Mažos kabinos atskirumas saugo paslaptis.

Kai Linda pirmą kartą atvyko į Paryžių iš mažo Pietų Prancūzijos miestelio, kur gimė ir susipažino su savo vyru, jai tebuvo dvidešimt metų. Buvo baisiai apsirengusi, drovi, nekalta. Turėjo nuostabius plaukus, bet nežinojo, kaip su jais susitvarkyti. Makiažo nenaudojo. Žingsniuodama *Saint Honoré* gatve ir grožėdamasi parduotuvių vitrinomis aiškiai suprato savo trūkumus. Suprato, ką reiškia garsioji Paryžiaus elegancija, tos skrupulingos detalės, kiekvieną moterį paverčiančios meno kūriniu. Tikslas buvo pabrėžti fizines savybes. Iš esmės juos sukurdavo siuvėjo įgūdžiai. Ir jokia-

me kitame krašte niekas neįstengdavo imituoti prancūziškų drabužių erotiškumo, meno padėti kūnui išreikšti visą savo žavesį per drabužius.

Prancūzijoje suprantama erotinė sunkaus juodo atlaso, žvilgančio kaip šlapias apnuogintas kūnas, vertė. Žinoma, kaip pabrėžti krūties kontūrus, kaip priversti suknelės klostes kartoti kūno judesius. Žinomos šydų, nėrinių prie odos, provokuojamų apatinių, drąsiai prakirptos suknelės paslaptys.

Batelio linkis, pirštinaitės glotnumas suteikia paryžietei puošnumo, drąsos, toli lenkiančių kitų moterų viliones. Koketavimas per šimtmečius taip ištobulėjo, kad akivaizdžiai tapo būdingas ne tik turtingoms moterims, bet ir krautuvėlių mergaičiukėms. O kirpėjas yra šio tobulumo kulto šventikas. Jis auklėja moteris, atvykstančias iš provincijos. Jis lavina prasčiokes moteris; pagyvina blankias moteris; joms visoms suteikia naujas asmenybes.

Lindai ganėtinai pasisekė pakliūti į Mišelio, saloną turėjusio netoli Eliziejaus laukų, rankas. Mišelis buvo keturiasdešimtmetis, lieknas, elegantiškas ir veikiau moteriškas vyras. Jis lipšniai kalbėjo, turėjo gražias salonines manieras, kaip aristokratei bučiuodavo jai ranką, nešiojo smailius ir pomada pateptus ūsiukus. Šnekėdavo linksmai ir gyvai. Buvo filosofas ir moterų kūrėjas. Kai Linda užėjo, jis iškėlė galvą kaip tapytojas, bepradedantis meno kūrinį.

Po kelių mėnesių Linda tapo jo nublizgintu produktu. Be to, Mišelis tapo jos nuodėmklausiu ir vadovu. Jis ne visada kirpo plaukus pasiturinčioms moterims. Nesigėdydavo pasakyti, kad pradėjo labai skurdžiame kvartale, kur jo tėvas

dirbo kirpėju. Ten moterų plaukus gadino alkis, pigus muilas, nerūpestingumas, šiurkšti priežiūra.

– Sausi kaip perukas, – pasakė jis. – Perkrauti pigios parfumerijos. Ten buvo viena jauna mergaitė – niekada jos nepamiršiu. Dirbo siuvėjui. Turėjo aistrą parfumerijai, tačiau negalėjo įpirkti. Likučius tualetinio vandens buteliukuose paprastai palaikydavau jai. Kai tik purkšdavau moterį kvepalais, žiūrėjau, kad šiek tiek buteliuke liktų. O kai Žizelė ateidavo, man patikdavo užlašinti jai tarp krūtų. Ji taip džiaugdavosi, kad nė nepastebėdavo, kaip man smagu. Suimdavau jos apykaklę nykščiu ir smiliumi, truputį atitraukdavau ir užlašindavau kvepalų, vogčia dirstelėdamas į jaunas krūtis. Paskui ji taip geidulingai judėdavo, užsimerkdavo ir mėgaudamasi uosdavo aromatą. Kartais sušukdavo: „Oi, Mišeli, šįkart per daug mane sušlapinai." Ir imdavo valyti suknelę ant krūtų stengdamasi ją išdžiovinti.

O paskui kartą nebegalėjau jai atsispirti. Užlašinau kvepalų jai ant kaklo, ir kai ji atlošė galvą ir užsimerkė, įkišau ranką tiesiai prie krūtų. Na, daugiau Žizelė nebeatėjo.

Tačiau tai tebuvo mano moterų kvėpintojo karjeros pradžia. Ėmiau rimtai vertinti šį darbą. Laikiau kvepalus purkštuvėlyje ir smagindavausi purkšdamas juos savo klientėms ant krūtų. Jos niekada neatsisakydavo. Tada išmokau jas šiek tiek pavalyti šepetuku, kai būdavo pasirengusios. Labai smagus darbelis dulkinti gerai sudėtos moters švarkelį.

O kai kurių moterų plaukai sukeldavo man būklę, kurios negaliu tau apibūdinti. Dar įsižeisi. Tačiau yra moterų, kurių plaukai kvepia taip intymiai, kaip muskusas, kad priverčia vyrą – na, negaliu gi visada susivaldyti. Juk žinai, kokios be-

jėgės moterys, kai joms gulinčioms trenki plaukus, arba kai sėdi po džiovintuvu, arba darosi ilgalaikę šukuoseną.

Mišelis nužvelgdavo klientę ir pasakydavo:

– Gali lengvai gauti penkiolika tūkstančių frankų per mėnesį, – o tai reiškė apartamentą Eliziejaus laukuose, automobilį, puikius drabužius ir dosnų draugą. Arba ji gali tapti pirmos kategorijos moterimi, senatoriaus arba madingo rašytojo ar aktoriaus meiluže.

Padėjęs moteriai pasiekti savęs vertą padėtį saugodavo jos paslaptį. Niekada nepasakodavo apie niekieno gyvenimą, nebent apibendrintai. Jis pažinojo moterį, dešimt metų gyvenančią santuokoje su didelės Amerikos korporacijos prezidentu. Ji tebeturėjo savo prostitutės pažymėjimą ir ją gerai pažinojo policijoje bei ligoninėse, kur prostitutės ateidavo į kassavaitines apžiūras. Net ir dabar ji niekaip negalėjo apsiprasti su naująja savo padėtimi ir kartais užmiršdavo, kad kišenėje turi arbatpinigių vyrams, kurie patarnauja kelionėje kliperiu per vandenyną. Vietoje arbatpinigių ji padavė nedidukę kortelę su savo adresu.

Jis manė, kad kiekviena moteris turėtų kada nors tapti kekše. Jis manė, kad visos moterys giliai širdyje norėjo bent kartą gyvenime pabūti kekšėmis ir kad tai joms tik į naudą. Tai – geriausias būdas išsaugoti jausmą, kad esi moteris.

Būtent Mišelis patarė Lindai niekada nepavyduliauti, prisiminti, kad moterų pasaulyje daugiau kaip vyrų, ypač Prancūzijoje, ir moteris turi būti kilniaširdė savo vyrui – pagalvok, kiek moterų liktų nieko nesužinojusios apie meilę. Pasakė tai rimtai. Pavyduliavimą jis laikė tam tikru šykštumu. Vienintelės tikrai kilnios moterys buvo prostitutės, ak-

torės, kurios neslėpdavo savo kūno. Jo manymu, blogiausio tipo moteris – amerikietė aukso ieškotoja, kuri žino, kaip iš vyrų išmelžti pinigus neatsiduodant, o tai, Mišelio nuomone, blogo charakterio bruožas.

Todėl kai Linda prarado savo darbininką, visai natūralu, kad ji pasikalbėjo su Mišeliu. Jis patarė imtis prostitucijos. Šitaip, pasakė jis, ji galės pasitenkinti įrodydama sau, kad tebėra geidžiama neatsižvelgiant į jokius meilės reikalus, ir galbūt ras vyrą, kuris elgsis su ja atitinkamai šiurkščiai. Savo pačios pasaulyje ji buvo pernelyg garbinama, liaupsinama, gadinama, kad nežinotų tikrosios savo kaip moters vertės, ir kad su ja nebūtų elgiamasi brutaliai, kaip jai patiko.

Linda pamanė, kad tai būtų geriausias būdas išsiaiškinti, ar ji sensta, netenka pajėgumo ir žavesio. Tad pasiėmė Mišelio duotą adresą, sėdo į taksi ir nuvažiavo į tą vietą Bulonės miško aveniu, į privatų namą su didinga nuošalumo ir aristokratiškumo išvaizda. Ten ją pasitiko be klausimų.

– *De bonne famille?*

Ir viskas, ką jie norėjo išsiaiškinti. Moterys *de bonne famille* buvo tų namų specializacija. Prižiūrėtoja iš karto paskambino klientui:

– Turime naujokę, itin rafinuotą moterį.

Lindą palydėjo į erdvų buduarą su dramblio kaulo baldais, brokato užuolaidomis. Ji nusiėmė skrybėlaitę ir šydą ir atsistojo priešais didelį veidrodį aukso rėmais susitvarkyti plaukų, kai atsidarė durys.

Įėjęs vyras buvo kone groteskiškos išvaizdos. Žemas ir kresnas, per didele tokiam kūnui galva, peraugusio vaiko bruožais, per švelniais, pernelyg neaiškiais ir per daug mei-

liais jo amžiui ir stotui. Jis labai spėriai priėjo prie jos ir ceremoningai pabučiavo ranką. Pasakė:

– Brangioji, kaip puiku, kad galėjai pabėgti iš namų nuo vyro.

Linda jau norėjo pasipriešinti, kai suprato vyro norą apsimesti. Akimirksniu perėmė vaidmenį, tačiau viduje sudrebėjo nuo minties, kad reikės pasiduoti šiam vyrui. Jos akys jau krypo prie durų, ir ji svarstė, ar galės pabėgti. Jis pagavo jos žvilgsnį ir greitai pasakė:

– Tau nereikia bijoti. To, ko iš tavęs prašau, nėra ko baimintis. Esu dėkingas, kad rizikuoji savo vardu susitikdama čia su manimi, kad dėl manęs palieki savo vyrą. Prašau labai nedaug, esu labai laimingas, kad čia esi. Nesu matęs gražesnės ir aristokratiškesnės už tave moters. Myliu tavo kvepalus ir suknelę, skoningus papuošalus. Leisk man pažiūrėti į tavo pėdas. Kokie gražūs bateliai. Kokie elegantiški, ir kokia grakšti tavo kulkšnis. Ak, ne taip dažnai tokia graži moteris ateina su manimi susitikti. Man ne itin sekėsi su moterimis.

Dabar jai atrodė, kad kuo toliau, tuo labiau jis panėšėjo į vaiką – viskuo: nerangiais mostais, švelniomis rankomis. Kai prisidegė cigaretę ir ėmė rūkyti, jai pasirodė, kad tai greičiausiai pirmoji jo cigaretė, nes jis laikė ją nerangiai ir su nuostaba žvelgė į dūmą.

– Negaliu pasilikti ilgai, – pasakė ji pastūmėta noro sprukti. Ji tikėjosi visiškai ne to.

– Ilgai tavęs neužlaikysiu. Ar leistum apžiūrėti savo nosinaitę?

Ji padavė jam dailią iškvėpintą nosinaitę. Jis pauostė ją su nepaprastu malonumu.

Tada pasakė:

– Neketinu tavęs paimti, kaip tu tikiesi. Man neįdomu užvaldyti tave taip, kaip daro kiti vyrai. Teprašau tavęs, kad perbrauktum nosinaite sau tarp kojų ir tada atiduotum man, tik tiek.

Ji suprato, kad bus daug lengviau už tai, ko baiminosi. Padarė tai noriai. Jis stebėjo, kaip pasilenkė, pakėlė sijoną, atsisegė nėriniuotas kelnaites ir lėtai braukė nosinaite tarp kojų. Tada jis pasilenkė ir padėjo ranką ant nosinaitės tik tam, kad spaudimas būtų didesnis ir kad ji perbrauktų dar kartą.

Jis drebėjo nuo galvos iki kojų. Akys išsiplėtė. Linda suvokė, kad jis nepaprastai susijaudinęs. Pasiėmęs nosinaitę, žvelgė į ją kaip į moterį, kaip į brangų papuošalą.

Buvo pernelyg įnikęs, kad kalbėtų. Nuėjo prie lovos, patiesė nosinaitę ant lovatiesės, o paskui metėsi ant viršaus, pakeliui segiodamasis kelnes. Spaudėsi ir trynėsi. Po minutės atsisėdo ant lovos apsivyniojęs nosine varpą, ir toliau trūkčiojo, kol galiausiai pasiekė orgazmą, kuris privertė jį šaukti iš malonumo. Visiškai užmiršo Lindą. Nugrimzdo į ekstazę. Nosinė sušlapo nuo ejakuliacijos. Jis pūkšdamas pargriuvo.

Linda jį paliko. Eidama namo koridoriais susitiko ją priėmusią moterį. Moteris nusistebėjo, kad ji panoro taip greitai išeiti.

– Daviau tau vieną iš rafinuočiausių mūsų klientų, – sakė ji, – nekaltą sutvėrimą.

Kaip tik po šito epizodo kartą sekmadienio rytą Linda sėdėjo Bulonės miške stebėdama pavasario kostiumų paradą. Gėrė į save spalvas, eleganciją ir aromatus, kai užuodė

vieną ypatingą aromatą greta savęs. Pasuko galvą. Dešinėje sėdėjo dailus maždaug keturiasdešimtmetis vyras, elegantiškai apsirengęs, žvilgančiais juodais plaukais, kruopščiai sušukuotais atgal. Ar čia nuo jo plaukų sklinda tas aromatas? Jis priminė Lindai kelionę į Fesą, nepaprastą tenykščių vyrų arabų grožį. Tai labai ją paveikė. Ji žvelgė į vyrą. Tas atsisuko ir nusišypsojo jai nuostabia balta šypsena, atidengdamas didelius stiprius dantis su dviem mažesniais priekiniais dantimis, kiek kreivokais, suteikiančiais jam šelmišką išraišką.

Linda pasakė:

– Jūs kvėpinatės kvepalais, kuriuos uosčiau Fese.

– Tikrai, – pasakė vyras. – Buvau Fese. Pirkau juos tenykščiame turguje. Turiu aistrą kvepalams. Tačiau kai atradau šiuos, kitų nebenaudoju.

– Jie kvepia kaip kokia brangi mediena, – tarė Linda. – Vyrai turėtų kvepėti kaip brangi mediena. Visada svajojau nukeliauti į Pietų Amerikos šalį, kur auga ištisi miškai brangių medžių, skleidžiančių nuostabius kvapus. Kadaise buvau įsimylėjusi pačiulį, labai senus kvepalus. Žmonės jo nebenaudoja. Jis kilęs iš Indijos. Mūsų močiučių indiški šaliai visada kvepėdavo pačiuliu. Dar man patinka vaikštinėti po dokus ir uostyti prieskonius parduotuvėlėse. O jums?

– Ir man. Kartais sekioju paskui moteris, bet tik dėl kvepalų, kuriais jos kvepia.

– Norėjau pasilikti Fese ir ištekėti už arabo.

– Kodėl to nepadarei?

– Nes kartą įsimylėjau arabą. Aplankiau jį kelis kartus. Jis buvo gražiausias mano matytas vyras. Tamsiaodis, didžiulėmis gagato akimis, trykštančiomis tokiomis emocijomis

ir įkarščiu, kad versdavo mane iš kojų. Turėjo griausmingą balsą ir švelniausias manieras. Jei tik su kuo kalbėdavo, kad ir gatvėje, švelniai paimdavo abi rankas tarsi norėtų visus žmones paliesti lygiai taip pat švelniai ir meiliai. Mane visiškai suviliojo, bet...

– Kas nutiko?

– Vieną dieną, kai buvo nepaprastai karšta, mes sėdėjom jo sode gerdami mėtų arbatą ir jis nusiėmė turbaną. Buvo visai nusiskutęs galvą. Tokia arabų tradicija. Atrodo, kad jie visi nusiskuta galvas. Tai kažkaip padėjo numalšinti mano aklą susižavėjimą.

Nepažįstamasis nusijuokė.

Visiškai vienu metu jiedu atsistojo ir leidosi eiti drauge. Lindą taip paveikė aromatas, sklidęs nuo vyro plaukų, tarsi būtų išgėrusi taurę vyno. Kojas statė netvirtai, galva apsisuko. Krūtys tvinko ir slūgo nuo jos gilių įkvėpimų. Nepažįstamasis stebėjo besikilojančias krūtis tarsi būtų stebėjęs jūrą, atsiveriančią jam prie kojų.

Bulonės miško pakraštyje jis sustojo.

– Gyvenu štai ten, – pasakė jis rodydamas lazdele į daugiabutį su daug balkonų. – Gal norėtum užeiti ir išgerti aperityvo terasoje?

Linda sutiko. Jai atrodė, kad nebeužuosdama apžavėjusio aromato užtrokš.

Sėdėdami jo terasoje jie tylėdami gėrė. Linda apsvaigusi atsilošė. Nepažįstamasis be paliovos žvelgė į jos krūtis. Paskui užsimerkė. Nė vienas nekrustelėjo. Abu nugrimzdo į svajones.

Jis pajudėjo pirmas. Jo bučiniai nunešė Lindą į Fesą,

į aukšto arabo sodą. Ji prisiminė savo pojūčius tą dieną, troškimą įsivynioti į baltą arabo apsiaustą, jo galingo balso ir degančių akių troškimą. Nepažįstamojo šypsena buvo nuostabi kaip ir arabo. Nepažįstamasis *buvo* arabas, arabas tankiais juodais plaukais, kvepiantis kaip Feso miestas. Du vyrai mylėjosi su ja. Ji liko užsimerkusi. Arabas ją nurengė. Arabas lietė ugningomis rankomis. Kvepalų bangos tirpdė jos kūną, atvėrė, parengė pasiduoti. Jutimai, įtempti, jautrūs, pasirengė orgazmui.

Pusiau prasimerkė ir pamatė akinančius dantis, smengančius jai į kūną. Jo lytis palietė ir įėjo į ją. Tarsi įkrauta elektra, nuo kiekvieno stumtelėjimo tarsi srovė tekėtų jos kūnu.

Jis praskėtė jos kojas tarsi norėtų jas išlaužti. Jo plaukai krito jai ant veido. Uosdama juos ji juto artėjantį orgazmą ir šūktelėjo jam smarkiau stumtis, kad galėtų baigti drauge. Orgazmo akimirką jis suriko kaip riaumojantis tigras, nuostabus džiaugsmo, ekstazės ir pašėlusio malonumo garsas, kokio ji dar niekada negirdėjo. Atrodė, tarsi ji būtų įsivaizdavusi šaukiantį arabą, tarsi kokį džiunglių žvėrį, patenkintą grobiu, riaumojantį iš džiaugsmo. Ji atsimerkė. Jo veidą dengė juodi plaukai. Ji paėmė juos į burną.

Jų kūnai buvo visiškai susipynę. Jos kelnaitės buvo taip skubomis nutrauktos, kad nusmuko išilgai per kojas ir laikėsi ant kulkšnių, o jis kažkaip įkišo pėdą į vieną jų pusę. Jie pažvelgė į savo kojas, surištas tos juodo šifono skiautės, ir susijuokė.

Ji daug kartų grįžo į jo apartamentą. Geismas gimdavo gerokai prieš susitikimą, kol ji jam rengdavosi. Visomis dienos valandomis jo kvepalai sklido iš kažkokio paslaptingo

šaltinio ir persekiojo ją. Kartais eidama gatve ji prisimindavo jo aromatą taip gyvai, kad jaudulys tarp kojų priversdavo sustoti pusiaukelėje, bejėgiškai, atsivėrus. Kažkiek jo prilipdavo prie jos kūno ir sujaudindavo naktį, kai miegodavo viena. Niekada seniau nebuvo taip lengvai sužadinama. Jai visada reikėdavo laiko ir glamonių, bet Arabui, kaip ji sau jį pavadino, atrodė, kad ji visada erotiškai pasirengusi tiek, kad būdavo įsijaudrinusi gerokai prieš jam ją paliečiant, ir ji baiminosi, kad patirs orgazmą nuo vieno jo pirštо prisilietimo prie jos lyties.

Taip kartą nutiko. Ji atėjo į jo apartamentą drėgna ir virpanti. Jos lytinės lūpos sustandėjo, tarsi glamonėtos, speneliai sukietėjo, visas kūnas drebėjo, o kai jis pabučiavo, pajuto, kad ji įsijaudrinusi, ir įkišo ranką tiesiai prie lyties. Jutimas buvo toks stiprus, kad ji patyrė orgazmą.

O paskui vieną dieną, praėjus maždaug dviem mėnesiams nuo jų santykių pradžios, nuėjo pas jį, bet jam apkabinus nepajuto jokio geismo. Jis atrodė nebe tas vyras. Jam stovint priešais ji šaltai stebėjo jo eleganciją ir kasdieniškumą. Jis atrodė kaip bet kuris elegantiškas prancūzas, kurį galima sutikti vaikštinėjantį Eliziejaus laukuose arba premjerų vakarais, ar žirgų lenktynėse.

Tačiau kas jį pakeitė jos akyse? Kodėl ji nebejautė to didžiulio svaigulio, kuris paprastai apimdavo jo akivaizdoje? Dabar jis kažkaip buvo visai įprastas. Visai kaip kiti vyrai. Visai kitoks negu arabas. Šypsena atrodė ne tokia nuostabi, balsas ne toks spalvingas. Ūmiai ji puolė jam į rankas ir pamėgino užuosti plaukus. Suriko:

– Tavo kvepalai, tu nepasipurškei kvepalais!

– Jie baigėsi, – pasakė arabas prancūzas. – Negalėjau gauti nieko panašaus. Bet kodėl tu taip nuliūdai?

Linda stengėsi susigrąžinti nuotaiką, kurią jis jai sukeldavo. Jautė, kad kūnas atvėso. Ji apsimetinėjo. Užsimerkė ir ėmė įsivaizduoti. Ji vėl Fese, sėdi sode. Arabas sėdi prie šono ant žemos minkštos kušetės. Jis parmetė ją ant kušetės ir bučiuoja, o nedidukas vandens fontanas dainuoja jai ausyse ir pažįstami kvepalai rūksta smilkytuve pašonėje. Tačiau ne. Fantazija išsisklaidė. Smilkalų nebuvo. Vieta kvepėjo prancūzišku butu. Vyras greta buvo nepažįstamas. Neteko savo magijos, kuri kėlė jai geismą. Ji niekada daugiau pas jį nebegrįžo.

Nors Linda nesusižavėjo nuotykiu su nosinaite, kelis mėnesius niekur nesijudinusi iš savo aplinkos vėl ėmė nenustygti.

Ją persekiojo prisiminimai, girdėti pasakojimai, nuojauta, kad visur aplinkui vyrai ir moterys mėgaujasi seksualiniais malonumais. Ji baiminosi, kad dabar, jai liovusis mėgautis savo vyru, jos kūnas miršta.

Prisiminė, kaip atsitiktinai buvo seksualiai sužadinta labai jauna. Motina nupirko jai kelnaites, kurios buvo per mažos ir labai ankštos tarp kojų. Jos sudirgino odą, ir naktį prieš užmigdama ji pasikasė. Prieš užmigdama pasikasė švelniau ir tada suvokė, kad tai malonus pojūtis. Ji toliau glostė sau odą ir pajuto, kad pirštams priartėjus prie nedidelės erdvės per vidurį, malonumas padidėja. Pirštais ji apčiuopė dalį, kuri nuo lietimo, regis, sukietėdavo ir buvo jautriausia.

Po kelių dienų nuėjo išpažinties. Kunigas sėdėjo ant savo

kėdės, o jai reikėjo atsiklaupti jam prie kojų. Jis buvo dominikonas ir juosėjo ilgą virvę su kutu, kabėjusia jam prie dešinio šono. Palinkusi jam prie kelių Linda pajuto tą kutą prie savęs. Kunigas kalbėjo garsiu ir šiltu balsu, kuris ją apgaubė, ir jis pasilenkė su ja pasikalbėti. Užbaigusi įprastomis nuodėmėmis – pykčiu, melu ir panašiai – ji nutilo. Pastebėjęs jos dvejonę jis kur kas tyliau sušnabždėjo:

– Ar sapnavai netyrus sapnus?

– Kokius sapnus, tėve? – paklausė ji.

Kietas kutas, kurį ji pajuto ties jautriąja tarpkojo vieta, paveikė ją kaip pirštо glamonė praeitomis naktimis. Ji pamėgino pasislinkti prie jo arčiau. Norėjo girdėti kunigo balsą, šiltą ir įtaigų, klausiantį apie netyrus sapnus. Jis pasakė:

– Ar kada sapnavai, kad tave bučiuoja arba bučiuoji tu?

– Ne, tėve.

Dabar ji pajuto, kad kutas veikia nepalyginamai smarkiau už pirštus, nes vienokiu ar kitokiu stebuklingu būdu jis tapo šilto kunigo balso ir tokių žodžių kaip „bučinys“ dalimi. Ji smarkiau prie jo prisispaudė ir pažvelgė į akis.

Jis pamanė, jog ji turi kažką jam išpažinti, ir paklausė:

– Ar tu kada save glamonėjai?

– Kaip save glamonėjau?

Kunigas jau ketino atsisakyti klausimo, manydamas, kad intuicija suklaidino, tačiau jos veido išraiška patvirtino abejones.

– Ar lietei save rankomis?

Kaip tik tą akimirką Linda nepaprastai panoro, kad tik galėtų padaryti bent vieną trynimo judesį ir dar kartą pajusti didžiulį, viską nustelbiantį malonumą, kurį atrado prieš ke-

lias naktis. Tačiau bijojo, kad kunigas supras ir ją atstums, o ji visiškai praras tuos jutimus. Pasiryžo nukreipti jo dėmesį ir prabilo:

– Tėve, iš tiesų turiu išpažinti kai ką labai baisaus. Vieną naktį pasikasiau, o paskui ėmiau save glamonėti ir...

– Mano vaike, mano vaike, – pasakė kunigas, – turi liautis nedelsdama. Tai netyra. Tai sugriaus tau gyvenimą.

– Kodėl tai netyra? – klausė Linda spausdamasi prie kuto. Jos jaudulys augo. Kunigas pasilenkė taip žemai, kad lūpomis kone lietė jos kaktą. Ji apsvaigo. Jis pasakė:

– Šitaip glamonėti tave gali tik tavo vyras. Jei ir toliau taip elgsies ir taip piktnaudžiausi, nusilpsi ir niekas tavęs negalės mylėti. Ar dažnai tą darai?

– Tris naktis, tėve. Ir dar sapnavau.

– Ką sapnavai?

– Sapnavau, kad kažkas mane ten liečia.

Kiekvienas jos ištartas žodis vis labiau jaudino, tad dėdamasi kalta ir susigėdusi ji krito ant kunigo kelių, nulenkusi galvą tarsi pravirkusi, bet tik todėl, kad liesdamasis kutas sukėlė orgazmą ir ji sudrebėjo. Kunigas manydamas, kad tai iš kaltės ir gėdos, suėmė ją į rankas, padėjo atsikelti nuo kelių ir paguodė.

Marselis

Marselis atėjo į namą ant vandens, kupinomis nuostabos ir susidomėjimo akimis, viską atspindinčiomis kaip upė. Alkanomis akimis, godžiomis, apnuogintomis. Nekaltą sugeriantį žvilgsnį iš viršaus dengė vešlūs ir pasišiaušę kaip Australijos čiabuvio antakiai, kurių vešlumą šiek tiek slopino šviesi kakta ir švelnūs kaip šilkas plaukai. Oda irgi buvo gležna, nosis ir burna pažeidžiamos, perregimos, bet valstiečio rankos vėlgi kaip ir antakiai pabrėžė jėgą.

Jo kalbose vyravo pamišimas, neįveikiamas potraukis analizuoti. Viskas, kas jam nukrisdavo, kas pakliūdavo į rankas, kiekviena dienos valanda, buvo nuolat komentuojama, išardoma. Jis negalėjo bučiuoti, geisti, užvaldyti, mėgautis nesiėmęs čia pat tyrinėti. Savo žingsnius jis planavo iš anksto pasitelkęs astrologiją; dažnai susidurdavo su neįtikėtinais dalykais; turėjo dovaną juos sukelti. Tačiau nespėdavo neįtikėtinas dalykas nutikti, jis stverdavo jį taip smarkiai, kaip vyras, neįsitikinęs, ar tai matė, išgyveno, ir nori paversti tai realybe.

Man patiko jo palaužiama esybė, jautri ir porėta, prieš pat jam prabylant, kai jis atrodydavo kaip labai mielas žvėrelis ar labai geismingas, kai blogis būdavo neapčiuopiamas. Tada jis atrodydavo neužgaunamas, vaikštinėjo su sunkiu krep-

šiu, prikimštu atradimų, užrašų, programų, naujų knygų, talismanų, naujų kvepalų, fotografijų. Tada jis tarsi dreifuodavo kaip neprišvartuota gyvenama barža. Jis slampinėjo, bastėsi, tyrinėjo, lankė pamišėlius, darė horoskopų apmatus, rankiojosi ezoterinę informaciją, rinko augalus, akmenis.

– Tobula viskas, ko negali turėti, – sakydavo. – Matau tai suskaldyto marmuro šukėse, ilgai naudotos medienos gabaluose. Tobulumo turi ir moters kūnas, kurio niekada neužvaldysi, iki galo nepažinsi net per sueitį.

Jis ryšėjo laisvai krintantį kaklaraištį kaip bohemos atstovai prieš šimtus metų, nešiojo Paryžiaus apačio kepurę, mūvėjo ruožuotas prancūzų buržua kelnes. Arba nešiojo juodą vienuolišką apsiaustą, pigaus provincijos aktorėlio peteliškę arba sąvadautojo šaliką, apvyniotą aplink kaklą, geltoną arba jaučio kraujo spalvos. Arba apsivilkdavo verslininko atiduotą eilutę su kaklaraiščiu, kuriuo puikavosi Paryžiaus gangsteris, ar užsidėdavo skrybėlę, kurią sekmadieniais nešiojo vienuolikos vaikų tėvas. Pasirodydavo su juodais sąmokslininko marškiniais, languotais Burgundijos valstiečio marškiniais, su mėlyno kordo darbininko eilute plačiomis apsmukusiomis kelnėmis. Kartais užsiaugindavo barzdą ir atrodydavo kaip Kristus. Kartais nusiskusdavo ir atrodydavo kaip vengrų smuikininkas iš keliaujančios mugės.

Niekada nežinodavau, kaip persirengęs ateis su manimi susitikti. Jei jis ir turėjo tapatybę, tai toji tapatybė buvo keitimasis, buvimas viskuo; tapatybė aktoriaus, kuriam visur nuolatinė drama.

Sakydavo man:

– Ateisiu kurią dieną.

Dabar jis gulėjo ant lovos žiūrėdamas į ištapytas namo ant vandens lubas. Ranka čiuopė lovos apklotą. Pažiūrėjo pro langą į upę.

– Man patinka ateiti čia, į baržą, – pasakė. – Užliūliuoja mane. Upė kaip narkotikas. Jei nuo ko nukenčiu, čia atėjusiam viskas atrodo netikra.

Ant baržos stogo tiško lietus. Penktą valandą Paryžiaus ore visada pasklinda erotikos srovės. Ar taip yra dėl to, kad šią valandą nuo penktos iki septintos susitinka visų prancūziškų romanų meilužiai? Ir, atrodo, niekada naktimis, nes visos moterys ištekėjusios, ir laisvos būna tik „arbatėlės valandą", puikus alibi. Penktą visada jaučiu geidulingumo šiurpuliukus kartu su geisminguoju Paryžiumi. Kai tik šviesa ima blėsti, man ima atrodyti, kad kiekviena mano matoma moteris skuba pasimatyti su meilužiu, kiekvienas vyras lekia susitikti su meiluže.

Išeidamas Marselis pabučiuoja mane į skruostą. Paliečia barzda, tarsi glamonėja. Bučinys į skruostą, kuris turėtų būti broliškas, įkrautas įtampos.

Kartu pietavome. Aš pasiūliau nueiti į šokius. Nuėjome į *Bal Negre*. Marselį akimirksniu paralyžiavo. Jis bijojo šokti. Bijojo mane paliesti. Mėginau nusivilioti jį pašokti, bet jis nešoko. Buvo nerangus. Bijojo. Kai galiausiai apkabino mane, visas drebėjo, ir man buvo smagu, kad tokią sumaištį sukėliau. Man buvo gera būti greta jo. Džiaugiausi aukšto jo kūno lieknumu.

Pasakiau:

– Tau liūdna? Nori išeiti?

– Man neliūdna, mane blokuoja. Visa mano praeitis tarsi

stabdo mane. Negaliu užsimiršti. Ši muzika tokia laukinė. Jaučiuosi, tarsi galiu įkvėpti, bet negaliu iškvėpti. Tiesiog esu susivaržęs, nesavas.

Daugiau šokti jo neprašiau. Šokau su negru.

Kai paskui išėjome į vėsią naktį, Marselis kalbėjo apie mazgus, baimes ir savo paralyžių. Jaučiau, kad stebuklas neįvyko. Išlaisvinsiu jį stebuklu, ne žodžiais, ne tiesiogiai, ne tais žodžiais, kuriais kalbuosi su ligoniais. Žinau, nuo ko jis kenčia. Kenčiau ir aš. Bet aš pažįstu laisvą Marselį. Noriu, kad Marselis būtų laisvas.

Tačiau kai atėjo į namą ant vandens ir pamatė ten Hansą, kai pamatė Gustavą, atvykusį vidurnaktį ir užsilikusį anam išėjus, Marselis ėmė pavyduliauti. Mačiau, kaip mėlynos jo akys patamsėjo. Kai Gustavas pabučiavo mane nakčiai, piktai į jį pažiūrėjo.

Pasakė man:

– Eime trumpam su manimi.

Išėjau iš namo ant vandens ir nužingsniavau su juo tamsiomis krantinėmis. Kai jau buvome vieni, jis pasilenkė ir aistringai ėmė mane bučiuoti, įnirtingai, visa didžiule burna gerdamas iš manosios. Aš vėl pasiūliau savo burną.

– Kada ateisi su manimi pasimatyti? – paklausė jis.

– Rytoj, Marseli, rytoj ateisiu su tavimi pasimatyti.

Kai atėjau į jo namus, jis persirengė laplandišku kostiumu, kad mane nustebintų. Atrodė kaip su rusiškais drabužiais, ant galvos užsidėjo kailinę kepurę ir apsiavė aukštus veltinius, kurie kone siekė klubus.

Kambarys atrodė kaip keliautojo palapinė, pilnas daiktų iš viso pasaulio. Sienos uždangstytos raudonais kilimais, lova

apklota žvėrių kailiais. Erdvė buvo uždara, intymi, geidulinga kaip opiumo sapnų kambariai. Kailiai, sodriai raudonos sienos, tokie daiktai, kaip afrikiečio žynio amuletai, – viskas buvo žiauriai erotiška. Norėjau nuoga atsigulti ant kailių, kad gaurų glamonėjama būčiau paimta gulinti tame žvėries kvape.

Stovėjau tame raudoname kambaryje, ir Marselis mane nurengė. Laikė rankomis mano apnuogintą liemenį. Stropiai tyrinėjo rankomis kūną. Jautė tvirtą klubų pilnumą.

– Pirmą kartą tikra moteris, – pasakė. – Tiek daug čia ateidavo, bet tikra moteris, tokia, kurią galėčiau garbinti, čia pirmą kartą.

Kol gulėjau ant tos lovos, man atrodė, kad susiliejo kvapas, kailio jutimas ir Marselio gyvuliškumas. Pavydas sunaikino jo drovumą. Jis virto visų pojūčių, visų būdų mane pažinti išalkusiu žvėrimi. Nekantriai mane bučiavo, kandžiojo lūpas. Gulėjo ant žvėries kailio ir bučiavo mano krūtis, čiuopė kojas, lytį, sėdmenis. Tada prietemoje užlipęs ant manęs įkišo varpą į burną. Pajutau, kaip suėmiau ją dantimis jam stumčiojantis pirmyn ir atgal, bet jam patiko. Jis stebėjo ir glamonėjo mane, rankomis bėgiojo po visą kūną, pirštais stengdamasis visiškai mane pažinti, laikyti.

Užkėliau kojas aukštai jam ant peties, kad galėtų nerti į mane ir tuo pat metu žiūrėti. Jis norėjo matyti viską. Norėjo matyti, kaip varpa įlenda ir išlenda blizgėdama ir tvirta, didelė. Aš kilstelėjau save ant kumščių vis labiau siūlydama savo lytį jam stumtis. Tada jis mane apvertė ir užgulė kaip šuo, įstūmė varpą iš nugaros, į saujas suėmęs krūtis glamonėjo mane ir kartu stūmėsi. Jis buvo nenuilstantis. Jis ne-

galėjo baigti. Laukiau, kad patirčiau orgazmą kartu su juo, bet jis atidėliojo ir atidėliojo. Norėjo užtęsti, pajusti mano kūną amžiams, būti amžinai susijaudinęs. Aš pavargau ir sušukau:

– Baik, Marseli, baik.

Jis ėmė stumtis smarkiau ir su manim nukeliavo į pašėlusiai kylančią orgazmo viršūnę, tada aš surikau ir jis baigė kone kartu su manimi. Mes griuvom tarp kailių atsipalaidavę.

Gulėjome prieblandoje supami keistų formų – rogių, aulinių, rusiškų šaukštų, kristalų, jūros kriauklių. Ant sienų kabojo erotiniai kiniški paveikslai. Tačiau viskas – net lavos gabalėlis iš Krakatau, net Negyvosios jūros smėlio butelis – turėjo erotinės prasmės užuominų.

– Tavo ritmas man tinka, – pasakė Marselis. – Moterys man paprastai per greitos. Aš imu panikuoti. Jos pasiekia savo malonumą, ir tada aš bijau tęsti. Neduoda man laiko jas pajausti, pažinti, pasiekti, ir kraustausi iš proto, kai jos išeina galvodamos apie savo nuogumą ir kaip aš nepatyriau malonumo. O tu lėta. Tu kaip aš.

Kai apsirengiau, mudu stovėjome prie židinio kalbėdamiesi. Marselis pakišo ranką man po sijonu ir vėl ėmė glamonėti. Mus ūmiai vėl apakino geismas. Stovėjau užsimerkusi, jausdama jo judančią ranką. Jis suėmė mano užpakalį savo valstiečio rankomis, ir aš pamaniau, kad nusirisime vėl ant lovos, tačiau vietoje to jis pasakė:

– Pakelk suknelę.

Atsirėmiau į sieną, kūną atkišau jam. Įkišęs galvą man tarp kojų jis rankomis matavo mano sėdmenis, liežuviu

baksnojo lytį, čiulpė ir laižė, kol vėl sudrėkau. Tada išsitraukė varpą ir paėmė mane ten prie sienos. Varpa, kieta ir stati kaip grąžtas, gręžėsi, gręžėsi, stūmėsi į mane, o aš drėkau ir tirpau nuo jo aistros.

Mylėtis su Gustavu mėgstu labiau kaip su Marseliu, nes jis nėra drovus, neturi baimių ir nesinervina. Jis nugrimzta į svajones, mes užhipnotizuojame vienas kitą glamonėmis. Paliečiu jam kaklą ir braukiu pirštais per juodus plaukus. Glostinėju jo pilvą, kojas, klubus. Kai perbraukiu jam nugarą nuo sprando iki sėdmenų, jo kūnas suvirpa iš malonumo. Jam patinka glamonės kaip moteriai. Jo lytis sujuda. Neliečiu, kol ima tvinksėti. Tada jis aikčioja iš malonumo. Suimu ją visą į delną, tvirtai sugniaužiu ir spaudžiu aukštyn ir žemyn. Arba dar paliečiu galiuką liežuviu, o tada jis judina ją į ir iš mano burnos. Kartais baigia man burnoje, ir aš nuryju spermą. Kartais glamonėti pradeda kaip tik jis. Sudrėkstu lengvai, jo pirštai tokie šilti ir prityrę. Kartais taip įsijaudrinu, kad patiriu orgazmą vos prisilietus jo pirštui. Pajutęs, kaip tvinkčioju ir virpu, jis susijaudina. Nelaukia, kol pasibaigs orgazmas, įstumia varpą tarsi norėdamas pajusti paskutinius jo susitraukimus. Jo varpa pripildo mane visiškai, tiesiog man sutverta, tad jis lengvai įslysta. Aš užveriu savo vidines lūpas aplinkui varpą ir siurbiu vidun. Kai kada varpa esti didesnė kaip kitais kartais ir atrodo įelektrinta, tuomet malonumas būna milžiniškas, užsitęsęs. Orgazmas nesibaigia.

Moterys labai dažnai jo siekia, tačiau jis kaip moteris ir jam reikia patikėti meile. Nors graži moteris gali jį sujaudinti, bet jeigu jis nejaučia meilės, jis nepajėgus.

Keista, kaip žmogaus charakteris atsiskleidžia per lytinį aktą. Jeigu jis nervingas, drovus, susivaržęs, kupinas baimių, tai lytinis aktas toks pat. Jeigu jis atsipalaidavęs, seksualinis aktas esti smagus. Hanso varpa niekada nesuminkštėja, tad ja pasikliaudamas jis neskuba. Įsijaučia į savo malonumą lygiai kaip ir į esamą akimirką, ir mėgaujasi ramiai, iki galo, iki paskutinio lašo. Marselis labiau susivaržęs, neramus. Net kai jo varpa kieta, jaučiu, kad jis gėdijasi parodyti savo pajėgumą ir kad skuba kurstomas baimės, jog jėgos baigsis.

Praeitą vakarą perskaičiusi kelis Hanso rašinius, jo seksualines scenas, pakėliau rankas virš galvos. Taip gyvai jaučiau pilvą ir lytį. Tamsoje mudu su Hansu puolėme į ilgą orgiją. Jaučiausi imanti visas moteris, kurias jis buvo paėmęs, viską, ką lietė jo pirštai, visus liežuvius, visas lytis, kurias jis uostė, kiekvieną jo apie lytį ištartą žodį, visa tai suėmiau į save, kaip įsimintų scenų orgiją, visą orgazmų ir įkarščio pasaulį.

Mudu su Marseliu gulėjome ant jo kušetės. Pustamsiame kambaryje kalbėjomės apie jo erotines fantazijas ir kaip sunku jas patenkinti. Jis visada norėjo, kad moteris segėtų daug apatinių sijonų, o jis gulėtų po apačia ir žiūrėtų. Prisiminė, kad taip ir padarė su pirmąja savo slauge ir apsimetęs, kad žaidžia, žiūrėjo jai po sijonais. Šį pirmą erotinio jausmo judesį jis prisimena iki šiol.

Tad pasakiau:

– Bet aš taip padarysiu. Darykime viską, ką kada nors norėjome padaryti ar norėjome, kad būtų padaryta mums. Turime visą naktį. Čia tiek daug daiktų, kuriais galime pasinaudoti. Turi ir kostiumų. Aš tau apsirengsiu.

– Oi, tikrai? – pasakė Marselis. – Padarysiu viską, ko nori, viską, ko tik paprašysi.

– Pirmiausia duok man kostiumus. Čia turi valstiečio marškinius, kurių negaliu apsivilkti. Pradėsim nuo tavo fantazijų. Nesiliausim, kol neįgyvendinsime jų visų. Dabar leisk man apsirengti.

Nuėjau į kitą kambarį, vieną ant kito prisisegiojau visokių sijonų, kurių jis parsigabeno iš Graikijos ir Ispanijos. Marselis gulėjo ant grindų. Įėjau į jo kambarį. Jis nušvito iš džiaugsmo mane pamatęs. Atsisėdau ant lovos krašto.

– Dabar atsistok, – pasakė jis.

Atsistojau. Jis gulėdamas ant grindų pažiūrėjo man tarp kojų po sijonais. Šiek tiek praskleidė juos rankomis. Stovėjau ramiai pražergtomis kojomis. Marselio žiūrėjimas mane sujaudino, todėl labai iš lėto ėmiau šokti, kaip buvau mačiusi darančias arabes, tiesiai Marseliui virš veido, lėtai kraipydama klubus, kad jis galėtų matyti tarp sijonų mano judančią lytį. Šokau, kraipiausi ir sukausi, o jis žiūrėjo ir šnopavo iš malonumo. Tada negalėdamas tenkintis vien tuo, prisitraukė mane prie veido ir ėmė kandžioti ir bučiuoti. Po kiek laiko sustabdžiau jį sakydama:

– Nepriversk manęs baigti, laikykis.

Palikau jį ir pagal kitą jo fantaziją sugrįžau nuoga su jo juodais veltiniais. Marselis panoro, kad būčiau žiauri.

– Prašau, būk žiauri, – meldė jis.

Visa nuoga, apsiavusi aukštais juodais veltiniais, ėmiau įsakinėti jam daryti žeminamus dalykus. Pasakiau:

– Eik ir atvesk man gražų vyrą. Noriu, kad jis mane paimtų tavo akivaizdoje.

– Aš to nedarysiu, – pasakė Marselis.

– Įsakau tau. Sakei, padarysi viską, ko paprašysiu.

Marselis atsistojo ir nulipo laiptais. Grįžo po pusvalandžio su savo kaimynu, labai gražiu rusu. Marselis išbalo; jis matė, kad rusas man patiko. Jis jam papasakojo, ką mes veikiam. Rusas pasižiūrėjo į mane ir nusišypsojo. Man nereikėjo jo sužadinti. Kai jis priėjo prie manęs, jau buvo sujaudintas batų ir nuogumo. Aš ne tik atsidaviau rusui, bet ir sušnabždėjau jam:

– Užtempk, prašau viską užtempk.

Marselis kamavosi. Aš mėgavausi rusu, kuris buvo didelis, pajėgus ir galėjo ilgai užlaikyti. Marselis mus stebėdamas išsiėmė varpą iš kelnių, o toji jau buvo stačia. Kai pajutau unisonu su ruso artėjantį orgazmą, Marselis panoro įkišti savo varpą man į burną, bet aš neleidau. Pasakiau:

– Pasilaikyk kitam kartui. Turiu kitų dalykų tavęs paprašyti. Neleisiu tau baigti!

Rusas išgyveno savo malonumą. Po orgazmo jis pasiliko viduje ir norėjo dar, bet aš pasitraukiau. Jis pasakė:

– Noriu, kad leistum man stebėti.

Marselis užprotestavo. Mes jį išlydėjome. Jis padėkojo man labai ironiškai ir įsikarščiavęs. Būtų norėjęs su mumis pasilikti.

Marselis krito man po kojų.

– Tai buvo žiauru. Tu žinai, kad myliu tave. Tai buvo žiauru.

– Bet tau sukėlė aistrą, ar ne, sukėlė aistrą.

– Taip, bet ir įskaudino, tau to nebūčiau daręs.

– Neprašiau tavęs būti su manimi žiauriam, ar ne? Kai

žmonės man žiaurūs, aš atvėstu, o tu norėjai, tave tai sujaudino.

– Ko nori dabar?

– Noriu pasimylėti žiūrėdama pro langą, – pasakiau, – žmonėms mane matant. Noriu, kad paimtum mane iš užpakalio ir kad niekas nepamatytų, ką mes darome. Man patinka paslaptis.

Atsistojau prie lango. Žmonės galėjo pasižiūrėti į kambarį iš kitų namų, ir Marselis paėmė mane kaip stovėjau. Niekaip neišsidaviau susijaudinusi, bet aš juo mėgavausi. Jis šnopavo ir vos galėjo susivaldyti, o aš vis kartojau:

– Ramiai, Marseli, ramiai, kad niekas nesuprastų.

Žmonės mus matė, tačiau galvojo, kad taip sau ten stovime ir žiūrime į gatvę. Tačiau mes mėgavomės orgazmu kaip poros tarpduriuose ir po tiltais naktimis visame Paryžiuje.

Pavargome. Uždarėme langą. Šiek tiek pailsėjome. Ėmėme kalbėtis patamsyje, svajojome ir prisiminėme.

– Prieš kelias valandas, Marseli, nuėjau į metro spūsties valandą, o taip nutinka retai. Mane blaškė ten susikimšusių ir stovinčių žmonių bangos. Staiga prisiminiau nuotykį metro, apie kurį pasakojo Alraunė, įtikinta, kad Hansas pasinaudojo minia moteriai paglamonėti. Tą pačią akimirką pajutau, kaip kažkieno ranka labai lengvai tarsi netyčia palietė mano suknelę. Mano apsiaustas buvo prasegtas, suknelė plona, o ta ranka švelniai trynėsi per suknelę prie pat lyties. Aš nepasitraukiau. Vyras priešais mane buvo toks aukštas, kad nemačiau jo veido. Nenorėjau žiūrėti. Nebuvau tikra, kad tai jis, ir nenorėjau žinoti kas. Ranka glostė suknelę, o paskui labai atsargiai paspaudė labiau, čiuopdama lytį. Aš labai ne-

daug kilstelėjau lytį prie pirštų. Pirštai tapo tvirtesni, braukdami per lūpas mitriai ir švelniai. Pajutau malonumo bangą. Kai trūktelėjęs metro stumtelėjo mus kartu, prisispaudžiau prie visos plaštakos, o jis drąsiau spustelėjo ir suėmė lytines lūpas. Tada įsiaudrinau iš malonumo, pajutau artėjantį orgazmą ir nejučia tryniausi į ranką. Ranka, atrodo, pajuto, kaip jaučiuosi, ir toliau glamonėjo, kol aš baigiau. Orgazmas sukrėtė mano kūną. Metro sustojo, upė žmonių plūstelėjo laukan. Vyras dingo.

Paskelbė karą. Moterys rauda gatvėse. Pačią pirmą naktį užgeso elektra. Buvome matę repeticijas, bet iš tiesų užgesus elektrai buvo visai kitaip. Per repeticijas buvo linksma. Dabar Paryžius buvo rimtas. Gatvės visiškai tamsios. Šen bei ten spingsėjo smulkučiai mėlyni, žali ar raudoni laikrodžių žiburėliai, maži ir blausūs, kaip ikonų lempelės rusų cerkvėse. Visi langai uždangstyti juodu audiniu. Kavinių langai uždengti arba nudažyti tamsiai mėlynai. Buvo švelni rugsėjo naktis. Dėl tamsos atrodė dar švelnesnė. Ore kybojo kažkas labai keisto – laukimas, nežinia.

Atsargiai žingsniavau *Raspail* bulvaru jausdamasi vieniša ir ketindama nueiti į *Dome* kavinę su kai kuo pasikalbėti. Galiausiai ją pasiekiau. Ji buvo perkimšta kareivių ir kaip įprasta paleistuvių ir pozuotojų, tačiau daug menininkų buvo išvykę. Daugumą jų pakvietė namo, kiekvieną į savo kraštą. Neliko amerikiečių, jokių ispanų ir nebesėdiniavo vokiečių pabėgėlių. Vyravo vien prancūziška nuotaika. Atsisėdau ir netrukus prie manęs prisėdo Žizelė, jauna moteris, su kuria kelis kartus buvau šnektelėjusi. Ji džiaugėsi mane

matydama. Sakė negalėjusi likti namuose. Jos brolį pašaukė, ir namai liūdi. Tada prie mūsų prisidėjo dar vienas draugas – Rodžeris. Netrukus buvome penkiese. Visi atėjome į kavinę pabūti su žmonėmis. Visi jautėmės vieniši. Tamsa izoliavo, neleido išeiti. Ginė vidun – kad nebūtum vienišas. Mes visi to nenorėjom. Sėdėjom tenai džiaugdamiesi šviesomis ir gėrimais. Kareiviai jautėsi įdvasinti, visi buvo draugiški. Neliko jokių barjerų. Žmonės nelaukė supažindinimų. Kiekvienam grėsė toks pat pavojus ir kiekvienam vienodai reikėjo draugijos, meilumo ir šilumos.

Vėliau pasakiau Rodžeriui:

– Eime iš čia.

Vėl norėjau būti tamsiose gatvėse. Žingsniavome lėtai, atsargiai. Priėjome prie arabiško restorano, kuris man patiko, ir užėjome. Žmonės sėdėjo aplink labai žemus staliukus. Apkūni arabė šoko. Vyrai mėtė jai pinigus, o ji įsikišusi juos tarp krūtų šoko toliau. Tą vakarą ten buvo daug kareivių ir jie apgirto nuo stipraus arabiško vyno. Pasigėrė ir šokėja. Ji niekada per daug nesirengdavo, tik perregimus kaip migla sijonus ir susijuosdavo diržu, bet dabar sijonas prasiskyrė ir jai šokant pilvo šokį pasirodė gaktos plaukai ir aplinkui drebantys masyvūs minkštumai.

Vienas karininkas pasiūlė jai dešimties frankų kupiūrą ir pasakė:

– Pasiimk savo lytimi.

Fatima visiškai nesutriko. Priėjo prie staliuko, padėjo dešimties frankų banknotą ant paties krašto, kiek pražergė kojas ir išsikreipė kaip šokdama taip, kad vulvos lūpomis palietė pinigus. Iš pradžių jų nesuėmė. Stengdamasi tą padaryti

ėmė skleisti siurbimo garsus, o kareiviai juokėsi to reginio sujaudinti. Galiausiai vulvos lūpos užtenkamai sustandėjo aplink pinigą, ir ji jį pakėlė.

Šokis tęsėsi. Jaunas vaikinas arabas, kuris pūtė fleitą, įdėmiai mane stebėjo. Rodžeris sėdėjo šokėjos ištirpintas, švelniai šypsodamasis. Jaunuolio arabo akys degino mane kiaurai. Nelyginant bučinys, degantis ant odos. Visi prisigėrę dainavo ir juokėsi. Kai atsistojau, atsistojo ir arabas. Ne visai supratau, ką darau. Prie įėjimo buvo mažytis kambarėlis paltams ir skrybėlėms. Jį prižiūrinti mergina sėdėjo su kareiviais. Aš įėjau.

Arabas suprato. Laukiau tarp paltų. Arabas paklojo vieną iš jų ant žemės ir parvertė mane ant jo. Blausioje šviesoje mačiau, kaip išima nuostabią varpą, glotnią, gražią. Ji buvo tokia graži, kad panorau paimti ją į burną, tačiau jis neleido. Nedelsdamas įterpė man į lytį. Ji buvo tokia kieta ir karšta. Bijojau, kad mus nustvers, ir norėjau, kad jis paskubėtų. Taip susijaudinau, kad baigiau iš karto, o jis tęsė toliau, nirdamas ir gręždamasis. Nenuilsdamas.

Atėjo pusgirtis kareivis ieškodamas palto. Mes nesujudėjome. Jis pasiėmė savo paltą neįžengęs į kambarėlį, kur gulėjome. Nuėjo. Arabas baigė lėtai. Turėjo labai stiprią varpą, rankas ir liežuvį. Jis visas buvo tvirtas. Jaučiau, kaip didėja ir kaista jo varpa, kol kraštais ėmė taip trintis įsčiose, kad jutau jos šiurkštumą nelyginant gramdytų. Jis judėjo vidun ir išorėn tuo pačiu vienodu ritmu nepasiskubindamas. Gulėjau ant nugaros ir nebegalvojau apie tai, kur esame. Galvojau tik kaip jo varpa juda vienodai, juda svaiginamai vidun ir išorėn. Niekaip neįspėjęs ir nepakeitęs ritmo jis baigė kaip

trykštelėjęs fontanas. Tada varpos neištraukė. Ji liko kieta. Norėjo, kad vėl baigčiau. Tačiau žmonės išeidinėjo iš restorano. Laimei, nukritę paltai mus paslėpė. Atsidūrėme kaip kokioje palapinėje. Nenorėjau judėti. Arabas paklausė:

– Ar dar tave pamatysiu? Tu tokia švelni ir graži. Ar dar kada tave pamatysiu?

Rodžeris ieškojo manęs. Atsisėdau ir susitvarkiau. Arabas prapuolė. Išėjo dar keletas žmonių. Vienuoliktą prasidėjo komendanto valanda. Žmonės manė, kad aš rūpinuosi paltais. Išsiblaiviau. Rodžeris mane surado. Norėjo palydėti namo. Pasakė:

– Mačiau, kaip jaunuolis arabas į tave spoksojo. Turi būti atsargi.

Vaikštinėjom su Marseliu tamsoje užsukdami ir išeidami iš kavinių, užeidami atitraukdavome sunkias juodas užuolaidas, todėl abu pasijusdavome tarsi įžengiantys į kažkokį požemių pasaulį, kažkokį demonų miestą. Juodą, kaip juodi Paryžiaus paleistuvės apatiniai, kaip ilgos juodos kankano šokėjų kojinės, kaip platūs juodi moterų keliaraiščiai, ypač sukurti patenkinti labiausiai iškreiptoms vyrų užgaidoms, kaip ankšti maži juodi korsetai, iškeliantys krūtis ir priartinantys jas prie vyrų lūpų, kaip juodi aulinukai iš prancūziškų romanų plakimo scenų. Marselis šiurpo nuo jo geismingumo. Paklausiau jo:

– Manai, kad yra vietų, kur jautiesi tarsi mylėtumeisi?

– Žinoma, manau, – pasakė Marselis. – Bent jau jaučiu. Kaip tu jauteisi tarsi mylėtumeisi ant mano kailinės lovos, aš visada jaučiuosi tarsi mylėčiausi ten, kur kabo portjeros

ir užuolaidos, audiniai ant sienų, kur tūnai kaip įsčiose. Visada jaučiausi nelyginant mylėčiausi ten, kur daug raudonos spalvos. Ir dar kur daug veidrodžių. Tačiau kambarį, kuris mane labiausiai sujaudino, kartą mačiau netoli *Clichy* bulvaro. Kaip žinai, to bulvaro kampe gyvena garsioji prostitutė medine koja, turinti daug gerbėjų. Ji mane visada žavėjo, nes jaučiau, kad niekada negalėsiu prisiversti su ja pasimylėti. Buvau tikras, kad vos pamatęs medinę koją būsiu suparalyžiuotas iš siaubo.

Ji buvo labai linksma jauna moteris, besišypsanti, geranoriška. Šviesiai nusidažė plaukus. Tačiau blakstienos buvo visiškai juodos ir tankios kaip vyro. Ant viršutinės lūpos jai žėlė minkštų plaukelių juostelė. Prieš nusidažydama plaukus ji tikriausiai buvo tamsaus gymio, vešliaplaukė pietietė. Vienintelė sveika jos koja buvo stipri, tvirta, kūnas gana gražus. Tačiau neprisiversdavau jos paprašyti. Žvelgdamas į ją prisimindavau matytą Courbet (Kurbė) paveikslą. Tą paveikslą labai seniai užsakė turtingas vyras ir paprašė nutapyti moterį per lytinį aktą. Courbet, būdamas didis realistas, nutapė moters lytį, ir tiek. Nenupiešė nei galvos, nei rankų, nei kojų. Nutapė liemenį su kruopščiai įkomponuota lytimi, iškreipta iš malonumo, įsitvėrusia į varpą, kuri kyšo iš labai juodų plaukų sąžalyno. Ir viskas. Jaučiau, kad ir su ta paleistuve gali būti taip, tegalvoji apie lytį, stengiesi nežiūrėti žemyn į kojas ar dar ką nors. Ir galbūt tai jaudintų. Kol taip stovėjau ties kampu pats sau svarstydamas, prie manęs priėjo kita paleistuvė, labai jauna. Jaunų paleistuvių Paryžiuje reta. Ji pakalbino tą su medine koja. Pradėjo lyti. Jauniklė pasakė: „Vaikštau lietuje jau dvi valandas. Mano batai

suplyšo. Ir jokio kliento.“ Man staiga jos pagailo. Pasakiau: „Išgersi su manimi kavos?“ Ji džiaugsmingai sutiko. Pasakė: „Kas tu, dailininkas?“

„Nesu dailininkas, – atsakiau, – bet galvojau apie matytą paveikslą.“

„*Wepler* kavinėje yra puikių paveikslų, – pasakė ji. – Ir žvilgtelk į šitą.“ Iš kišenės ji išsiėmė nedidelę nosinaitę. Išlankstė. Ant jos buvo nupieštas didžiulis moters užpakalis, iškeltas taip, kad aiškiai matytųsi lytis, ir lygiai tokia pat didelė varpa. Ji timptelėjo nosinaitę, kuri buvo tampri, ir pasirodė, nelyginant užpakalis sujudėtų, taip pat ir varpa. Tada ji apvertė, ir dabar varpa tebesikilnojo, bet atrodė tarsi lįstų į lytį. Ji taip sujudino, kad visas paveikslas atgijo. Susijuokiau, bet reginys mane sujaudino, tad taip ir nenuėjome į *Wepler* kavinę, o mergina pasiūlė nusivesti mane į savo kambarį. Jis buvo labai nušiurusiame Monmartro name, kur apsistodavo cirko ir vodevilių žmonės. Mums reikėjo lipti penkis laiptų maršus.

Ji pasakė: „Tau teks atleisti už netvarką. Aš dar tik pradedu Paryžiuje. Tesu čia mėnesį. Pirmiau dirbau nedidelio miestelio namuose ir buvo taip nuobodu kasdien matyti tuos pačius vyrus. Jaučiausi kaip ištekėjusi! Net žinojau, kada jie ateis manęs aplankyti, dieną ir valandą, tiksliai kaip laikrodžiai. Žinojau visus jų įpročius. Netikėtumų nebeliko. Todėl atvykau į Paryžių.“

Jai bekalbant įžengėme į kambarį. Tas buvo mažiukas – vos užteko vietos didelei geležinei lovai, ant kurios ją parstūmiau ir kuri girgždėjo, tarsi mes jau būtume mylėjęsi kaip dvi beždžionės. Tačiau niekaip negalėjau apsiprasti su tuo,

kad ten nebuvo lango, visiškai jokio langelio. Tarsi gulėčiau kape, kalėjime, celėje. Negaliu tiksliai tau pasakyti, kaip jaučiausi. Tačiau tai man suteikė saugumo jausmą. Nuostabu šitaip saugiai užsidaryti su jauna moterimi. Kone taip pat nuostabu, kaip jau būti jos tarpkojy. Tai buvo nuostabiausias kambarys, kuriame man teko mylėtis, visiškai uždaras nuo viso pasaulio, toks ankštas ir jaukus, ir kai įsigavau į ją, pajutau, kad dėl manęs tai visas likęs pasaulis gali ir pradingti. Aš buvau geriausioje visame pasaulyje vietoje, įsčiose, šiltose ir minkštose, uždariusiose mane nuo visa ko kita, saugančiose mane, slepiančiose.

Man būtų patikę gyventi ten su ta mergina ir niekada nebeišeiti. Taip ir dariau dvi dienas. Dvi dienas ir naktis mes ten tiesiog gulėjome ir glamonėjomės, užmigdavom ir vėl glamonėjomės ir užmigdavom, kol viskas tapo kaip sapnas. Kaskart pabusdavau su varpa joje, drėgnoje, tamsioje, atviroje, tada judėdavau ir vėl gulėdavau ramiai, kol mes siaubingai išalkome.

Tada išėjau, nusipirkau vyno ir šaltos mėsos ir vėl grįžau į lovą. Nežinojome, koks dienos metas, ar stojo naktis. Tiesiog gulėjome tenai kūnais jausdami vienas kitą viduje kone be paliovos, kalbėdami vienas kitam į ausį. Ivona galėdavo pasakyti tokių dalykų, kurie mane prajuokindavo. Aš sakydavau: „Ivona, nejuokink manęs taip smarkiai arba išslysiu.“ Kai juokdavausi, varpa išslysdavo, ir man reikėdavo vėl ją įterpti.

„Ivona, ar tu dar nepavargai?“ – paklausiau.

„O, ne, – pasakė Ivona, – tai vienintelis kartas, kai man smagu. Kai klientai nuolat skuba, na, žinai, tai iš dalies žei-

džia mano jausmus, todėl aš jiems leidžiu, bet man pasidaro nebeįdomu. Be to, tai kenkia verslui. Ir jei taip darai, pernelyg greitai sensti ir pavargsti. Ir man visada atrodo, kad jie per mažai kreipia į mane dėmesio, todėl tai verčia mane atsitraukti nuo jų kažkur į save. Ar tu tai supranti?"

Tada Marselis paklausė manęs, ar buvo geras meilužis tą pirmą kartą jo namuose.

– Tu buvai geras meilužis, Marseli. Man patiko, kaip abiem plaštakom suėmei man užpakalį. Suėmei tvirtai tarsi ketintum įsigraužti. Patiko, kaip paėmei mano lytį tarp delnų. Tai, kaip tu tą padarei, taip ryžtingai, taip vyriškai. Tu turi šiek tiek urvinio žmogaus bruožų.

– Kodėl moterys niekada vyrams to nesako? Kodėl moterys iš visa to daro tokią paslaptį ir slėpinį? Mano, kad sugriaus jų paslaptingumą, bet tai netiesa. Ir štai tu ateini ir sakai tiesiog tai, ką galvoji. Nuostabu.

– Tikiu tuo, ką sakau. Paslapčių ir taip daug, o tai nepadeda mums mėgautis vienas kitu. Dabar vyksta karas, ir daug žmonių žus nieko apie tai nežinodami, nes negali kalbėti apie seksą. Juokinga.

– Prisimenu Sen Tropezą, – pasakė Marselis. – Nuostabiausią iš visų mūsų vasarą.

Jam pasakius aiškiai pamačiau tą vietą. Menininkų koloniją, kur vyksta aukštuomenės žmonės, aktoriai ir artistės, stovi daug jachtų. Kavinukės priešais vandenis, linksmybės, energija, atsipalaidavimas. Visi paplūdimio drabužiais. Visi bičiuliaujasi – jachtų keleiviai su menininkais, aktoriai su jauna paštininke, jaunu policininku, jaunu žveju, jaunais ir tamsiaodžiais pietiečiais.

Kiemelyje po atviru dangumi vyko šokiai. Džiazo orkestrėlis atvyko iš Martinikos ir buvo karštesnis už vasaros naktį. Mudu su Marseliu sėdėjome kampe vieną vakarą, kai jie paskelbė, kad kiekvieno šokio viduryje jie išjungs visas šviesas iš pradžių penkioms minutėms, paskui dešimčiai, tada penkiolikai minučių.

Vyras šūktelėjo:

– Kruopščiai rinkitės partnerius tam *quart d'heure de passion*. Kruopščiai rinkitės partnerius.

Akimirką kilo didelis sujudimas ir brazdesys. Tada prasidėjo šokis ir galiausiai šviesos užgeso. Kelios moterys isteriškai sukliko. Vyro balsas pasakė:

– Tai piktina, aš to nepakęsiu.

Dar kažkas suriko:

– Uždekite šviesas.

Šokis tęsėsi tamsoje. Jautėsi, kad kūnai įkaitę.

Marselį apėmė ekstazė, jis laikė mane tarsi norėtų sulaužyti, lenkė mane, spraudė kelius tarp maniškių, jo varpa atsistojo. Per penkias minutes žmonės tespėjo paragauti šiek tiek trynimosi. Šviesoms užsidegus visi atrodė sutrikę. Keletas veidų atrodė išraudę, kiti išblyškę. Marselio plaukai susitaršę. Vienos moters linininiai šortai suglamžyti. Vieno vyro lininės kelnės susiraukšlijusios. Atmosfera buvo įkaitusi, laukinė, įsielektrinusi. Tuo pat metu reikėjo išlaikyti paviršinį rafinuotumą, formą, eleganciją. Keletas sukrėstų žmonių išėjo. Kiti lūkuriavo nelyginant audros. Treti laukė švytinčiomis akimis.

– Manai, jie ims klykti, virs žvėrimis, nesusivaldys? – paklausiau.

– Manau, – atsakė Marselis.

Prasidėjo kitas šokis. Šviesos užgeso. Orkestrėlio vadovo balsas pasakė:

– Tai *quart d'heure de passion*. Ponai ir ponios, dabar turėsite dešimt minučių, o paskui penkiolika.

Kažkas iš publikos slopiai pašūkavo, moterys paprotestavo. Mes su Marseliu sulipome kaip tango šokėjai, kiekvieną šokio akimirką maniau, kad patirsiu orgazmą. Tada šviesos užsidegė, netvarka bei jausmai aikštelėje tapo dar akivaizdesni.

– Viskas virs orgija, – pasakė Marselis.

Žmonės sėdėjo apspangusiomis akimis tarsi nuo šviesos. Akys blausėsi nuo sukilusio kraujo, jutimų.

Nebebuvo jokio skirtumo, kur paleistuvės, kur aukštuomenės moterys, bohemos žmonės, miestelio mergaitės. Miesto mergaitės buvo gražios, temperamentingo pietietiško grožio. Kiekviena moteris buvo saulės nugairinta ir taitietė, pasipuošusi kriauklėmis ir gėlėmis. Stumdantis šokyje kelios kriauklės sudužo ir pabiro ant grindinio.

Marselis pasakė:

– Nemanau, kad ištversiu per kitą šokį. Aš tave išprievartausiu.

Jo ranka įslydo į mano šortus ir čiuopė mane. Akys degė.

Kūnai. Kojos, tiek daug kojų, visos rudos ir žvilgančios, kai kurios plaukuotos kaip lapės. Vieno vyro krūtinė buvo tokia gauruota, kad jis vilkėjo nertinius marškinius jai parodyti. Jis atrodė kaip beždžionė. Jo rankos buvo ilgos ir jis apglėbė šokių partnerę tarsi norėdamas praryti.

Paskutinis šokis. Šviesos užgeso. Viena moteris suulbėjo kaip paukštelis. Kita ėmė gintis.

Marselis nuleido galvą man ant peties ir įkando, smarkiai. Spaudėmės vienas prie kito ir judėjome vienas prie kito. Užsimerkiau. Sverdėjau iš malonumo. Mane nešė geismo banga, kilusi nuo kitų šokėjų, iš nakties, iš muzikos. Maniau, kad tada patirsiu orgazmą. Marselis toliau mane kandžiojo, ir ėmiau būgštauti, kad pargriūsime ant grindinio. Tačiau tada mus išgelbėjo tai, kad buvome apgirtę, girtumas sustabdė mus ties aktu, ir mes mėgavomės viskuo, kas lieka po jo.

Šviesoms užsidegus visi buvo apgirtę, svirduliavo iš nervinės įtampos. Marselis pasakė:

– Jiems tai patinka labiau už tikrus dalykus. Daugumai patinka labiau. Tai tęsiasi taip ilgai. Bet aš daugiau nebegaliu tverti. Palikim juos čia sėdėti ir mėgautis kaip jiems patinka, jiems patinka kutulys, jiems patinka čia sėdėti su erekcijomis ir visai atviromis ir sudrėkusiomis moterimis, bet aš noriu tai užbaigti, negaliu laukti. Eime į paplūdimį.

Paplūdimyje vėsa mus atšaldė. Gulėjome ant smėlio, girdėjome tolimą džiazo ritmą kaip dunksinčią širdį, kaip moters viduje dunksinčią varpą, ir vilnims ritantis prie kojų, vilnys mūsų viduje ritosi ir ritosi viena per kitą, kol baigėme kartu, voliodamiesi smėlyje pagal tą patį džiazo takto dunksėjimą.

Marselis irgi tai prisiminė. Jis pasakė:

– Kokia nuostabi vasara. Manau, visi žinojo, kad tai bus paskutinis malonumo lašas.

KELETAS ANAÏS NIN GYVENIMO DATŲ

1903 Vasario 21 dieną Paryžiaus priemestyje Neji prie Senos gimsta Anaïs Nin – pirmagimė duktė Joaquino Nino y Castellanoso, garsaus ispanų pianisto, ir Rosos Culmell, danų-prancūzų kilmės dainininkės, šeimoje. Anaïs Nin tėvai susipažino Kuboje, kur jos senelis iš motinos pusės dirbo Danijos konsulu. Anaïs lydi tėvą jo gastrolių po Europos šalis metu. Nuo pat vaikystės Anaïs Nin patenka į kosmopolitišką menininkų ir bohemos aplinką, kurioje praleidžia visą savo gyvenimą.

1914 Joaquinas Ninas palieka šeimą, ir motina su vaikais, Anaïs ir dviem jos jaunesniais broliais, išvyksta į JAV. Kelionės metu Anaïs pradeda savo įžymųjį dienoraštį (iš pat pradžių kaip neišsiunčiamus laiškus prarastam tėvui), kurį rašo visą savo gyvenimą.

1919 Anaïs palieka mokyklą, užsidirba pragyvenimui pozuodama dailininkams ir šokdama ispaniškus šokius. Savarankiškai lavinasi, daug skaito ir studijuoja.

1923 Kovo 3 d. ištеka už Hugho Guilerio, Kolumbijos universiteto absolvento, bankų ir finansų specialisto. Hughas Guileris žinomas ir kaip kino režisierius bei grafikas Iano Hugo pseudonimu. Nors Anaïs Nin įvairiais savo gyvenimo periodais siejo meilės ryšiai su daugeliu vyrų (tarp jų Henry'u Milleriu, Antoninu Artaud, Lawrence'u

Durrelliu ir Otto Ranku), santuoka ir prisirišimas prie Hugho Guilerio truko iki pat Anaïs Nin mirties.

1924 Jaunoji pora išvyksta į Prancūziją, kur Anaïs toliau tęsia modelio ir šokėjos karjerą, taip pat atsiduoda literatūrinei kūrybai. Abu sutuoktiniai įsilieja į tarptautinės Paryžiaus menininkų ir rašytojų bohemos gyvenimą.

1932 Išleidžiama Anaïs Nin pirmoji knyga *D. H. Lawrence'as: neprofesionali studija* (*D. H. Lawrence: An Unprofessional Study*), kurioje teigiamai vertinama ir ginama tuo metu kontroversiško rašytojo kūryba. Manoma, kad D. H. Lawrence'as turėjo didžiausios įtakos pačios Nin kūrybai. Antroji įtakinga figūra – Djuna Barnes, amerikiečių rašytoja modernistė, jos kūryba vertinama kaip artimesnė prancūzų modernistams, lyginama su Kafka ir Céline; Djuna Barnes vadinama „krizės teologijos estete", ją aukštai vertino T. S. Eliotas. Tyrinėtojai pažymi Djunos Barnes įtaką Anaïs Nin asmenybei, jos gyvenimo būdui. Spėjama, kad ypatingo fizinio grožio, valingą ir talentingą, seksualiai nepriklausomą Djuną Barnes, kuri savo amžininkams reprezentavo „išsilaisvinusios moters archetipą" (Kenneth Rexroth), Anaïs Nin pasirinko savo gyvenimo modeliu. Jos romanuose ir apsakymuose dažnai sutinkama protagonistė, vardu Djuna.

1933 Tampa žymaus austrų psichoanalitiko Otto Ranko paciente, o vėliau ir mokine. Po metų persikėlęs į Niujorką Otto Rankas pakviečia Anaïs Nin dirbti savo klinikoje.

Nors praktika ir sėkminga, tačiau Anaïs Nin, vis labiau siejanti savo ateitį su literatūrine kūryba, grįžta į Paryžių.

1934 Anaïs Nin padrąsina Henry Millerį išleisti savo pirmąjį romaną *Vėžio atogrąža* (*Tropic of Cancer*). Paremia knygos leidimą finansiškai ir parašo pratarmę.

1936 Paryžiuje išleidžiamas pirmasis Anaïs Nin romanas *Incesto namai* (*House of Incest*, JAV leidimas 1947 m.), dažnai vadinamas „poemų proza", „parašyta prancūzų simbolistų maniera" (Henry T. Moore), „sukomponuota iš siurrealistiškai pateiktų sapnų" (Robert B. Voitle).

1939 Paryžiuje išleidžiamas romanas *Išmonių žiema* (*The Winter of Artifice*, JAV leidimas 1942 m.), kurio pagrindinė tema – tėvo ir dukters santykiai. Kurdama šią knygą, Anaïs Nin aiškiai pasinaudoja savo psichoanalizės išmanymu ir praktine – tiek pacientės, tiek gydytojos – patirtimi.

Tais pačiais metais, prasidėjus karui, Anaïs Nin ir Hughas Guileris sugrįžta į JAV, Niujorką.

1944 Apsakymų rinkinys *Po stiklo varpu* (*Under a Glass Bell*). Neradusi komercinių leidėjų, Anaïs Nin nusiperka seną, koja varomą spausdinimo mašiną, įkuria savo spaustuvę „Gemor Press" ir pati išleidžia savo apsakymų rinkinį. Edmundo Wilsono, vieno autoritetingiausių to meto amerikiečių kritiko, reakcija: Anaïs Nin „yra

labai gera menininkė, kaip turbūt nė vienas siurrealistas rašytojas".

1946 Tokiu pat būdu išleidžiamas romanas *Laiptai į ugnį* (*Ladders to Fire*), iliustruotas Anaïs Nin vyro grafikos darbais, – erotinių ryšių tarp keturių moterų kronika, parašyta sąmonės srauto technika. Tais pačiais metais romaną išleidžia „E. P. Dutton"
leidykla.

Tais pačiais metais: literatūros teorijos esė rinkinys *Realizmas ir realybė* (*Realism and Reality*).

1947 Išleidžiamas romanas *Albatroso vaikai* (*Children of Albatross*) ir perleidžiamas apsakymų rinkinys *Po stiklo varpu*. Anaïs Nin įsikuria Los Andžele su šešiolika metų už ją jaunesniu Rupertu Pole'u, kuris tampa faktišku antruoju jos vyru. Taip prasideda, jos pačios žodžiais tariant, gyvenimas „ant ištempto lyno" tarp dviejų namų ir vyrų, vieno – Niujorke, kito – Kalifornijoje. Ši aplinkybė išaiškėjo tik po Anaïs Nin mirties.

1950 Romanas *Ketvirčiuota širdis* (*The Four-Chambered Heart*).

1954 Romanas *Pasalūnė meilės namuose* (*A Spy in the House of Love*).

1959 *Laiptai į ugnį*, *Albatroso vaikai*, *Ketvirčiuota širdis* ir *Pa-*

salūnė meilės namuose išleidžiami kaip vienas romanas *Vidinių miestų* (*Cities of the Interior*) pavadinimu.

1961 Pasirodo romanas *Minotauro suvedžiojimas* (*Seduction of the Minotaur*), kuris įtraukiamas į vėlesnius *Vidinių miestų* leidimus.

1965 Publikuojami Henry'o Millerio laiškai Anaïs Nin.

1966 Pradedamas spausdinti fundamentalus viso gyvenimo autobiografinis veikalas *Anaïs Nin dienoraštis* (*The Diary of Anaïs Nin*), kurį Henry's Milleris prilygino „šv. Augustino, Petronijaus, Abelardo, Rousseau, Prousto atsivėrimams". Iki Anaïs Nin mirties išleidžiami šeši dienoraščio tomai, apimantys jos gyvenimą nuo 1931 iki 1966 metų. *Dienoraštis* autorei pelno tarptautinį pripažinimą ir populiarumą. Anaïs Nin kviečiama skaityti paskaitų įvairiose Šiaurės Amerikos universitetuose, poezijos centruose ir skaitytojų klubuose. Ji pati tampa legendine figūra, įkūnija „išsilaisvinusios moters archetipą", kurį kadaise jai pačiai reprezentavo Djuna Barnes.

1968 Literatūros teorijos esė rinkinys *Ateities romanas* (*The Novel of the Future*).

1969 Bettinos L. Knapp studijos *Antoninas Artaud: įžvalgos žmogus* (*Antonin Artaud: Man of Vision*) įžanga.

1970 Pradedamas leisti ketvirtinis žurnalas „Po Žuvų ženklu:

Anaïs Nin ir jos ratas" (*Under the Sign of Pisces: Anaïs Nin and Her Circle*).

1975 Rinktinė *Kalba moteris: Anaïs Nin paskaitos, seminarai ir interviu* (*A Woman Speaks: The Lectures, Seminars and Interviews of Anaïs Nin*).

1977 Sausio 14 d. miršta nuo vėžio Los Andžele, rašydama septintąjį savo dienoraščio tomą. Tais pačiais metais pasirodo penktajame dešimtmetyje parašytų erotinių novelių rinkiniai *Paukšteliai* (*Little Birds*) ir *Veneros delta* (*Delta of Venus*), kuriuos publikuoti Anaïs Nin sutiko tik prieš pat savo mirtį. Abu rinkiniai tapo pasauliniais bestseleriais, *Veneros delta* buvo ekranizuota.

1978 Publikuojamas septintasis *Dienoraščio* tomas (1966–1974). Pradedamas spausdinti *Ankstyvasis Anaïs Nin dienoraštis* (*The Early Diary of Anaïs Nin*), kurio keturi tomai apima jos gyvenimą nuo 1914 iki 1931 metų.

1982 Anaïs Nin fondas (*Anaïs Nin Foundation*) išleidžia pirmąjį metinio žurnalo „Anaïs: tarptautinis žurnalas" (*Anaïs: An International Journal*) numerį.

1987 Po Hugho Guilerio mirties pradedamos spausdinti *Dienoraščio* dalys, kurias pati Anaïs Nin leido publikuoti tik po savo ir vyro mirties. iki šiol pasirodė trys šių fragmentų, pavadintų *Meilės žurnalu* (*A Journal of Love*), tomai – *Henris ir Džiun* (*Henry and June*), *Incestas*

(*Incest*) ir *Ugnis* (*Fire*). 1996 metų pabaigoje išleistas paskutinis, ketvirtasis, tomas *Arčiau mėnulio* (*Nearer the Moon*).

Yra parašyta daugybė biografijų, kuriose didžiausias dėmesys skiriamas Anaïs Nin erotiniam gyvenimui. Jos kūrybai nagrinėti skirta nemažai monografijų, apie ją rašomos disertacijos, ji dėstoma universitetuose, įtraukiama į antologijas. Anaïs Nin dažnai lyginama su V. Woolf ir J. Joyce'u, jos prozoje įžvelgiama simbolizmo, siurrealizmo, psichoanalizės ir kai kurių modernistinės tapybos pakraipų technikos bruožų.

Parengė Edita Pukelytė

Anaïs Nin (Anais Nin)
Veneros delta
Apsakymai
Charibdės modernioji klasika, 15

Redaktorės Rita Kubilienė,
Jorūnė Rimeisytė

Išleido leidykla Charibdė
S. Konarskio g. 49, LT-03123, Vilnius
www.charibde.lt
charibde@charibde.lt

Spausdino spaustuvė
PRINT IT
Gamyklos g. 27, LT-96155, Gargždai
www.print-it.eu

„Paprastas gyvenimas manęs nedomina. Siekiu tik pakilių akimirkų. Kartu su siurrealistais ieškau įstabumo. Noriu būti rašytoja, primenanti kitiems, kad tokios akimirkos egzistuoja; noriu įrodyti, kad yra beribė erdvė, beribė prasmė, beribė dimensija. Bet aš nesu visada, kaip vadinu, grakščios būsenos. Būna ir šviesesnių, ir karštligės dienų. Būna dienų, kai muzika galvoje liaujasi skambėti. Tada adau kojines, genėju medžius, konservuoju vaisius, blizginu baldus. Bet kai tą darau, nesijaučiu gyvenanti."
Anaïs Nin, dienoraštis, I t.: 1931–1934

„Vyras niekada nežinos, kokią vienatvę jaučia moteris. Vyras guli moters gimdoje, kad įgautų stiprybės, jis minta šiuo susijungimu, o tada pakyla ir išeina į pasaulį, į savo darbą, į mūšį, į meną. Jis nėra vienišas. Jis užsiėmęs. Plaukiojimo amniotiniame skystyje atsiminimas suteikia jam energijos, užbaigtumo. Moteris taip gali būti užsiėmusi, bet ji jaučiasi tuščia. Jausmingumas jai nėra tik ją apliejanti malonumo banga ir įelektrinto džiaugsmo iškrova susilietus su kitu. Kai vyras guli jos gimdoje, ji patiria pilnatvę, kiekvienas meilės aktas yra vyro ėmimas į save, gimimo ir atgimimo aktas, vaiko auginimo ir žmogaus išnešiojimo. Vyras guli jos gimdoje ir kiekvieną kartą atgimsta iš naujo su troškimu veikti, būti. Bet moteriai kulminacija nėra gimimas, o akimirka, kai vyras yra joje."
Anaïs Nin, dienoraštis, I t.: 1931–1934

ANAÏS
NIN
Veneros delta
EROTIKA

Daugiau nei prieš pusšimtį metų nežinomo turtuolio, pasivadinusi „Kolekcininku“, užsakymu rašė erotinius apsakymus. Nors užsakovas reikalavo „tiesiog istorijų, jokios analizės, jokios filosofijos“, tačiau Anaïs Nin nesugebėjo užgniaužti savo subtilios tarpukario Paryžiaus avangardo vaizduotės bei įgimtos prancūziškos elegancijos ir sukūrė erotiką, kurią gaubia, anot kritikų, „ypatinga poezijos ir transcendencijos aura“ (The Reader's Adviser, 1986). Pirmą kartą išleisti 1977 m. (po autorės mirties) du erotinių apsakymų rinkiniai – *Paukšteliai* ir *Veneros delta* – ne tik iki šiol yra pasaulinių bestselerių sąrašuose, bet ir pripažinti neginčijama XX a. literatūros klasika.

Veneros delta – tai 15 trumpų apsakymų rinkinys, užburiantis savo poetiniu stiliumi ir vaizdinių bei idėjų pluoštu. Naudodamasi Kamasutra ir kitais erotiniais kūriniais Anaïs Nin sukūrė nuostabų, magišką pasaulį, kuriame personažai turi pačių universaliausių troškimų ir išskirtiniausių talentų. Kurdama savąją „jausmų kalbą“ autorė pirmoji įžengia į literatūros sritį, seniau priklausiusią vien vyrams. Jos aistringa proza išryškina moters seksualumą pasaulyje, kur tik meilė turi reikšmės. Apsakymų rinkinyje Anaïs Nin kelia klausimus, kas yra vyriškumas, patriarchalinis dominavimas, homoseksualus troškimas, seksualinės baimės, pedofilija ir incestas. Autorė atskleidžia psichoanalitinių įžvalgų, kuriose aiškėja Sigmundo Freudo ir jo mokinių įtaka.
1995 m. Zalmanas Kingas knygos motyvais sukūrė filmą.

www.charibde.lt
ISSN 2345-0541
ISBN 978-9955-739-52-4
9 789955 739524